

MAHVEDEN AŞKLAR ÜÇLEMESİ

DERİ USTASI &

ÇAYIR KUŞU

BRYNNE WEAVER

AŞK VE NEFRET ARASINDA İNCE BİR ÇİZGİ VARDIR

TEHLİKE, KAOS VE TUTKU DOLU KARANLIK BİR ROMANTİK KOMEDİ

Deri ustası ve kiralık katil Lachlan Kane, deri atölyesinde sessiz bir yaşam sürmek ve travmatik geçmişini unutmak ister. Ancak patronunun en önemli müşterisi için aldığı işi berbat edince yeraltı dünyasından asla kurtulamayacağını anlar; ta ki müzisyen Lark Montague, namıdiğer Çayır Kuşu ona bir teklifle gelene kadar. Ancak bir şartı vardır: Özgürlüğü karşılığında Lachlan'ın onunla evlenmesi.

Lark ise her ne kadar Lachlan'dan nefret etse de ailesiyle en iyi arkadaşının mutluluğu tehlikedeyken, bu evliliği gerçekleştirip sürdürmeye kararlıdır. Fakat ışıltılı dünyasının ardında sırları olan Lark'ın bu sözde evlilikte göz önünde bulundurmadığı bir şey vardır: Lachlan'ın baştan çıkarıcılığı ve sahipleniciliği. Karanlık bir dünyada gezinirken bu ikilinin sahte evliliği gerçek bir evlilik gibi olmaya başlar.

**ANCAK DERİ USTASI & ÇAYIR KUŞU'NUN HESABA KATMADIĞI
BİR ŞEY VARDIR: KAPILARININ ÖNÜNDE GİZLENEN
GEÇMİŞTEN GELEN BİR DÜŞMAN. VE BU DÜŞMAN
NE PAHASINA OLURSA OLSUN KAN DÖKMEYE KARARLIDIR.**

Juno Kitap - 11

DERİ USTASI & ÇAYIR KUŞU

Brynne Weaver

Orijinal Adı: **Leather & Lark**

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Redaksiyon: Arzu Sarı

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

ZM Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2024

Düzenleme

ISBN: 978-625-97774-1-2

Ny.Ozlem

Copyright © 2024 Brynne Weaver

Cover Image © Qamber Designs

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

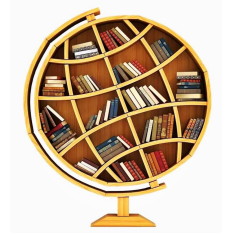
MAHVEDEN AŞKLAR ÜÇLEMESİ

DERİ USTASI &
ÇAYIR KUŞU

BRYNNE WEAVER

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

İÇERİK VE TETİKLEYİCİ UNSURLAR

Her ne kadar *Deri Ustası ve Çayır Kuşu* karanlık bir romantik komedi olsa ve bütün bu deliliği yaşatırken sizi kahkahalara boğacağını umsam da yine de karanlık olduğunu hatırlatmak isterim. Lütfen bilinçli bir şekilde okuyun. Eğer aşağıdaki listede hakkında sorularınız olursa, benimle brynneweaverbooks.com veya sosyal medya hesaplarım (en çok Instagram ve TikTok'ta aktifim) üzerinden iletişime geçmekten çekinmeyin.

- Göz küreleri var ama göz çukurları yok, bu yüzden hoş geldiniz.
- Dişler ve dişle ilgili yan ürünler
- Pizza ve bira keyfinizi mahvetmiş olabilirim. Smoothie keyfinizi de. Yine de özür dilemiyorum.
- Kar küreleri
- Kazara yamyamlık? Asla yapmayacağınızı düşündüğünüz bir tartışmaya hoş geldiniz!
- Çeşitli silahlar ve dart okları, makaslar, tabancalar, testereleler, bıçaklar, bir derz malası ve enükleasyon kaşığı denen ufak bir alet dahil keskin nesnelere...
- Kopuk parmaklar
- Epoksi reçineyle el işi yapmakla ilgili yeni fikirler edinebilirsiniz.

- Çarpışan araçlar
- Çeşitli Şekillerde suda boğulma
- Bir yakının lml hastalığı
- Yetişkin oyuncaklarını, boğmayı, sert seksi, biraz aşağılamayı, halka açık yerlerde cinsel eylemleri, belden bağlamalı vibratörle seksi, seks partnerini vmeyi içeren ancak bunlarla kısıtlı kalmayan ayrıntılı seks sahneleri
- Ebeveyn ihmaline ve ocuk istismarına göndermeler (ayrıntılı anlatılmamıştır)
- Çocuğa cinsel saldırıya göndermeler (ayrıntılı anlatılmamıştır)
- Dini referanslar/travma
- Pek çok “küfür” içeren sansürsüz ve renkli bir dil. Sizi uyarmadığımı söylemeyin!
- Yaralı köpek (yaralanma nedeni ayrıntılı anlatılmamıştır ve inanın ki köpeğin durumu iyi!)
- Bir sürü lm... Bu, birbirlerine açık olan bir kiralık katil ile bir seri katilin yks. Bu yüzden bir sürü ölüm olması doğal.

Buraya *C&K* dondurmasından sonra gelip
az önce *DU&ÇK* tetikleyici unsurlarını okuyanlar
ve “Pizza konusunda ciddi değil... değil mi?”
diye düşünenler...
Bu kitap sizin için...

ŞARKI LİSTESİ

GİRİŞ: Fitili Ateşleme

"I Only Have Eyes For You," The Flamingos

BÖLÜM 1: Suyun Altında

"TUNNEL VISION," Melanie Martinez
"444," Ashley Sienna

BÖLÜM 2: Tam İsabet

"Underground," MISSIO
"Pulse," Young Wonder

BÖLÜM 3: Giyotin

"Cuz You're Beautiful," Kiyashqo
"BITE," Troye Sivan

BÖLÜM 4: Fikirlerin Tohumları Atılıyor

"November," PatrickReza
"Shutdown," Hudson

BÖLÜM 5: İlmekler

"SLOW DANCING IN THE DARK," Joji
"Lay Your Cards Out," POLIÇA

BÖLÜM 6: Leytonstone

"Stay with Me," Kevin Olusola
"Don't Leave," Snakehips & MØ

BÖLÜM 7: Adalet

"Laalach," TroyBoi

"Fall Away" (feat. Calivania), UNDREAM

"Above the Clouds," Luca

BÖLÜM 8: Sürtünme

"Who Do You Want," Ex Habit

"How Soon Is Now" (feat. Dresage), AG

BÖLÜM 9: İçine Etmek

"One of Your Girls," Troye Sivan

"Love Made Me Do It," Ellise

BÖLÜM 10: Ganimetler

"Kiss and Collide," Blondfire

"Downtown," Allie X

BÖLÜM 11: Hologram

"Pilgrim," MØ

"Seconds," Ghost Loft

BÖLÜM 12: In Nominee Patri

"O.D.D.," Hey Violet

"Blur," MØ

BÖLÜM 13: Şebeke

"If You Wanna," Kiyashqo

"Everybody's Watching Me (Uh Oh)," The Neighbourhood

BÖLÜM 14: İnziva

"Superstar," MARINA

"Love Me," Jane XØ

"Front to Back," Buku

BÖLÜM 15: Sinyaller

"Can't Forget You," NEVR KNØW

"Too Deep," Kehlani

BÖLÜM 16: İlahiler

"Fears," MTNS

"Never Enough," TWO LANES

BÖLÜM 17: Tırmanış

"Fight!," Ellise

"Soft to Be Strong," MARINA

BÖLÜM 18: Spot Işıkları

"Don't Dream It's Over," Kevin Olusola

"TALK ME DOWN," Troye Sivan

**T. THOMASON'IN BU BÖLÜM İÇİN ŞARKI LİSTESİNE
EKLENECEK OLAN "RUINOUS LOVE" İSİMLİ ÖZEL BO-
NUS ŞARKISINI KAÇIRMAYIN!**

BÖLÜM 19: İfşa

"Close" (feat. Tove Lo), Nick Jonas

"Tranquilizer" (feat. Adekunle Gold), TroyBoi

BÖLÜM 20: Sürünme

"Make You Mine," Madison Beer

"Make Me Feel," Elvis Drew

BÖLÜM 21: Göz Çıkarma

"Arms of Gold" (feat. Mia Pfirrmann), Tape Machines

"Dangerous" (feat. Joywave) [Oliver Remix], Big Data

"Back to the Wall," TroyBoi

BÖLÜM 22: Gezgin

"Alone" (Slow Edit), BLVKES

"New Religion," MARGARET WHO

BÖLÜM 23: Son Savunma

"Immortal," MARINA

"Dizzy," MISSIO

BÖLÜM 24: Hayalet

"Triggered," Chase Atlantic

"We Appreciate Power" (feat. HANA), Grimes

BÖLÜM 25: Kavrulma

"Twisted," MISSIO

"Work," ionnalee

"Locked," Welshly Arms

BÖLÜM 26: Yenilenme

"Liabililty" (feat. Astyn Turr), Tape Machines

"My My My!," Troye Sivan

"Believe in Love," MARINA

SONSÖZ: Sihirli Numara

"Afterlife," Hailee Steinfeld

BONUS

"Troublemaker" (feat. Izaya), OMIDO

"Love U Like That," Lauv

GİRİŞ

FİTİLİ ATEŞLEME

Lark

“Buna ektiğini biçmek derler, tatlım,” derken Andrew’nun bacaklarının arasına bağlı olan havai fişeklerin fitilini çözdüm.

İsterik bir hal almasına rağmen çığlıkları ağzını örten bandın altında kaybolup gitti.

Bana bakıp öyle birisi olduğumu düşünmezsiniz ama doğru... Acı dolu seslerine bayılıyordum.

Andrew sandalyesinde hıçkırarak ağlayıp debelenmeye başladı. Ona tatlı bir şekilde gülümsedim. Gözlerindeki korku ifadesini görebileceğim ama onu açıklık alanda yalnız bıraktığımda ağaçların kalın gövdelerinin beni gizleyeceği mesafeye kadar çayırdaki geri geri yürüyerek ağaçların başladığı noktaya doğru gittim. Boğuk yalvarışları ne kadar çaresiz olduğunu ele veriyordu. Hızlı hızlı alıp verdiği nefesi burnundan sis bulutu halinde çıkıp yıldızların parıldadığı gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Senin neden aletine bağlı havai fişeklerle orada olduğunu ama benim bir fitille burada olduğumu biliyor musun?” diye seslendim.

Önce başını iki yana salladı, sonra hangi yanıtın bu işkençeye son vereceğinden emin değilmiş gibi evet anlamında salladı. İşin aslı, hangi yanıtı vereceği önemli değildi.

“Ağzındaki o bandı çıkaracak olsam, büyük bir ihtimalle bana ben yokken Savannah’yı yatağımızda becerdiğin için *çok üzgün* olduğunu söyledin, değil mi?”

Başını çılgınlar gibi sallayarak bandın yapışkanlı kısmına rağmen bir sürü yalan sıraladı. *Üzgünüm, çok özür dilerim. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Yemin ederim ki seni seviyorum* falan filan...

“Ne yazık ki aslında bu yüzden burada değiliz.”

Andrew ne dediğimi anlamaya çalışarak gözlerini kırpıstırırken, yüzümde vahşi bir gülümseme belirdi ve o anda gerçekten de paniğe kapıldı. Belki sözlerim, belki gözlerimdeki keyif parıltısıydı. Belki de gözlerimi kırpmadan onu izliyor oluşumdu. Ya da başparmağımla elimdeki çakmağın çakmaktaşını okşarken gülüyor olmamdı. Belki de altına işemesine neden olan şey bunların hepsiydi. Sidiği titreyen çıplak bacaklarından aşağı süzülürken, ay ışığının altında parlak şeritler oluşturuyordu.

“Evet, tatlım. Sırlarını biliyorum. *Hem de hepsini.*”

Çakmağı yavaşça fitile yaklaştırdırken gözlerimi Andrew’dan ayırmadım.

“Kahretsin... Neredeyse unutuyordum.” Çakmağı söndürdüm.

Andrew’nun bedeni umut ve rahatlama hissiyle gevşedi.

Umut. Şirin bir düşünceydi.

Sanırım, onu bu yüzden suçlayamazdım, bir zamanlar ben de umutluydum. *İkimiz için.*

Ama Andrew’nun o kötü çocuk havasıyla benim için doğru kişi olduğunu düşünmem saflıktı. Yerleri düşünülerek seçilmiş olan o iki dövme bana seksi gelmişti. Her daim dağınık olan saçlarıysa *hiçbir şeyi iplemem* mesajı veriyordu.

Nedendir bilmem, bir iş tutturamaması bile bana havalı gelmişti. Kendimi bir şekilde onun gerçek bir asi olduğuna inandırmıştım.

Sonra, ben şehir dışındayken arkadaşımız Savannah'yı becermişti ve asi biri olmadığını anlamıştım.

Eziğin tekiydi.

Bu kadar da değil. Aldattığını öğrendiğimde, telefonunu çaldım ve sözüm ona erkek arkadaşım hakkında başından beri yanıldığımı da öğrendim. Bazıları, kendilerine güzel olduğunu söyleyen ve tüm ilgisini vadeden seksi bir davulcuya güvenmemeleri gerektiğini bilemeyecek kadar genç olan kızlara yazdığı mesajları buldum. Onun kötü bir çocuktan daha fazlası olduğunu anladım.

Lanet olasıca bir avcıyla karşılaştım.

Savunma kalkanlarımı rahatlıkla aşan bir avcı. Seneler önce kendime tek bir şeyin sözünü vermiştim:

Bir daha asla.

Bakışlarımı karanlık göğe çevirdiğimde, gördüğüm şey aslında o an değildi. Andrew'nun telefonunu karıştırırken hissettiğim öfke ve tiksinti anları da değildi. Prestijli Ashborne Koleji Enstitüsü'nün sivri gri taş kuleleri, yıldızlara nişan almış bakır rengi başlıklarıydı. Seneler sonra bile, orada içime çektiğim her nefesin altında cirit atan dehşeti hissedebiliyordum. Karanlık odalardan ve tiksindirici sırlardan oluşan bir saraydı orası. Bir pişmanlık şatosuydu.

Andrew gibi avcılar, lanet olasıca bir çekirge sürüsü gibi, bu güzel dünyanın dört bir yanını istila etmiş durumdaydı. Bazen hiçbir yerin, Ashborne gibi kutsal olması gereken korunaklı kalelerin bile, bu istiladan muaf olmadığını düşünüyordum. Güzel ve görkemli. Gözlerden uzak. *Güvenli*. Doğada olduğu gibi, en güzel şeyler çoğu zaman en zehirli olanlardır.

Ashborne'un sanat direktörü Bay Laurent Verdon mı? Harika vaatlerde bulunduğunu söyleyebilirdim.

İçimi pişmanlık hissi kapladı. Bay Verdon'ın ölümüyle ilgili bir pişmanlık.

Ama düşündüğünüz anlamda değil.

Onu öldüren kişi ben olmalıydım.

Şimdi, en yakın arkadaşım Sloane, hayatının sonuna kadar bu yükü ve sonuçlarını omuzlarında taşıyacaktı.

Gözlerimi giderek daha da sıkı sıkı yumunca parlak beyaz benekler görmeye başladım. Gözlerimi tekrar açtığımda, geçmiş güven içinde bir kenara koymuştum. O zamanlar güçsüzdüm. Ama artık her şey farklıydı.

Avcılar güzel vaatlerde bulunabilirler ama benimki basit ve sadeydi.

Bir daha.

Asla.

Hoş bir yemin olmayabilirdi ama bunu *göz kamaştırıcı* bir şekilde yerine getirmek için elimden geleni yapıyordum.

Rahatlatıcı sonbahar havasını derin derin içime çektim. Sonra Andrew'ya gülümsedim, çantamı karıştırıp portatif hoparlörleri buldum ve telefonuma taktım.

“Bu gibi anlarda ortam çok önemlidir, sence de öyle değil mi?” diye sordum. Katy Perry'nin “Firework” şarkısını bulup sesi sonuna kadar açtım.

Öngörülebilir bir hareket mi? Evet. Kusursuz mu? Yine evet.

Şarkıya eşlik ederken, yüzümdeki kocaman gülümsemeyi gizlemeye gerek görmedim. Katy'nin dediği gibi Andrew'nun bir şansı olmayabilirdi ama kesinlikle içinde bir kıvılcım hissedecekti.

“Sanırım, artık gösteriyi başlatsam iyi olacak. Hem sen ne yaptığını biliyorsun. Ben de biliyorum. Seni bırakamayacağımı ikimiz de biliyoruz. Dediğim gibi, bebeğim,” diye seslendim omzumu silkip sesimi duyurmaya çalışarak. “Sonuçlar.”

Andrew'nun çaresizlik içinde yeniden çırpınmaya başladığında çıkardığı sesler arasında fitili ateşledim.

“Ciao, tatlım. İlişkimiz ... bir şeydi,” diye seslendim uzaklaşıp ormandaki güvenli alana sığınırken.

Andrew'nun çığlıkları giderek yükselen müziğe ve karanlıkta gürleyip patlayan havai fişeklerin ritmine kusursuzca eşlik etti. Çektiği acı, renkli kıvılcımlardan oluşan etkileyici bir gösteri, parlak ışıklarla gök gürültüsünü andıran seslerden oluşan bir tufandı. Açıkçası, hak ettiğinden çok daha şaşısalı bir sondu. Herkes o kadar şanslı değildir.

Onunki harikulade bir son oldu.

Havai fişekler patlamaya başladığı anda, Andrew'nun iniltilerinin ne zaman kesildiğinden emin olamadım. O fişekler inanılmaz *gürültülüydü*.

Patlamalar sona erip son kıvılcımlar da kayan yıldızları andırmaya başladığında, açıklık alana girdim. Çayırın ortasındaki kararmış, üstünden dumanlar yükselen şekilden sodyum nitrat, sülfür ve yanık et kokusu yayılıyordu.

Dikkatli adımlarla yanına gittim. Hâlâ nefes alıp almadığını anlayamıyordum ve nabzını kontrol edecek değildim. Zaten onun için bir fark yaratmazdı. Yine de uzun otların arasında bıraktığım hoparlörden etrafa bangır bangır müzik sesi yayılırken, uzunca bir süre onu izledim. Belki de hayat belirtileri var mı diye bekliyordum. Ya da belki kendimde hayat belirtileri var mı diye bekliyordum. Normal bir insan suçluluk ya da üzüntü hissederdi, öyle değil mi? Ne de olsa iki sene boyunca onu sevmiştim. Daha doğrusu, sevdiğimi sanmıştım. Ama hissettiğim tek pişmanlık, gerçek Andrew'yu daha önce görmemiş olmamdı.

O belli belirsiz pişmanlık hissi bile, bir zafer hissini gölgesinde kalmıştı. Rahatlama hissini. Sırları keşfetmek ve muhteşem, parlak ışıklar arasında bunları patlatmak insana

güç veriyordu. Dahası, yeminimi yerine de getirmiştım. Sadece hak edenler acı çeker. Bu işi kendim halletmişim. Ölümden birisi sorumlu olacaksa, o sorumluluğu benden başka kimse taşımayacaktı.

Bir daha asla.

Müzik sesini bölen hafif bir inilti duydum. Önce kulaklarıma inanmadım ama bir duman bulutu arasında sesi yine duydum.

“Kahretsin, bebeğim,” dedim hayretle gülmeye başlayarak. Göğüs kafesimin içinde kalbim âdeta şarkılar söylemeye başladı. “Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum.”

Andrew yanıt vermedi. Beni duyabildiğinden bile emin değildim. Gözlerini sıkı sıkı yummuş, derisi yanmış ve soyulmuştu ve yanıklarının tırtıklı kenarlarından kanlar akıyordu. Gözlerimi çantamı karıştırıp aradığım şeyi bulana dek aralık duran dudaklarından yayılan dumandan ayırmadım.

“Gösteriyi beğenmişsinizdir umarım. Muhteşem bir performanstı,” dedim. Tabancayı kınından çıkardım ve namluyu alnına dayadım. Karanlığa hafif bir inleme sesi daha yayıldı. “Ama bir tekrara yetecek kadar havai fişek getirmedi. Bu yüzden hayal gücünü kullanman gerekecek.”

Tetiği çektim ve son bir patlamayla dünyadan bir çekirge daha eksildi.

Tek bir şey hissediyordum.

Yenilmezlik.

SUYUN ALTINDA

Lark

“Nefesini tutma,” diye seslendim batmak üzere olan arabadaki adama. Camları yumrukluyor, benden merhamet dileniyordu. “Anladın mı?”

Beni duyduğunu sanmıyordum. Ama sorun değildi. Bir elimle ona el sallarken, diğeriyle de pencere patlayıp kaçmayı başarır diye tabancayı ona doğrultmaya devam ederek gülümsüyordum.

Neyse ki suya batarken oluşan baskı kaçmasını imkânsız hale getiriyordu. Araç birkaç saniye içinde battı. Araba Scitutate Baraj Gölü'nün hafif dalgalarının altında süzülürken, kapkara suda baloncuklar oluştu. Farlar yıldızlara çevrildi ve elektrik donanımı suya teslim olurken yaydığı ışık titremeye başladı.

“Lanet olsun.”

Bu hiç de iyi olmamıştı.

Aslında süper gözüküyordu. Ama aynı zamanda büyük de bir sorundu.

Dudağımı ısırdım, far ışıkları tamamıyla sönene ve suyun yüzeyi hareketsiz kalana dek gölü izledim. Artık ses çıkmayacağından emin olduktan sonra, telefonumu çıkarıp rehberimi açtım. Başparmağım Ethel'in numarasının üstünde havada

kaldı. İşler sarpa sardığında hep onu arardım. İşin aslı, zamanlama Ethel'dan yardım istememi imkânsız kılmıyor olsaydı bile, bir gölün dibinde bir adama mezar olmuş olan bir araba, işlerin *sarpa sardığı* bir durumdan biraz daha fazlası olabilirdi.

İç çekerek onunkinin üstündeki numarayı seçtim.

Telefon iki kere çaldıktan sonra yanıt verdi.

“Çayır Kuşu,” dedi üvey babam hattın diğer ucundan. Gözlerimi devirdim ve çocukluk lakabımı kullandığı için gü-lümsedim.

Temkinli bir ses tonuyla, “Selam, babacığım,” dediğimi duyunca bir terslik olduğunu anladı.

“Sorun ne, canım? Her şey yolunda mı?”

“Tabii...”

“Birisi halıya mı kustu?” diye sordu. O ana kadar hattın benim olan ucundan gümbür gümbür bir müzik ya da coşku-lu sesler gelmediğini fark etmediyse, kendi Cadılar Bayramı partisinde birkaç kadeh içmiş olmalıydı. “Sabah ilk iş Margaret'tan sana temizlikçi yollamasını isterim. Merak etme, canım.”

Gölden bir ünlem işareti gibi son bir lanet olasıca baloncuk çıktı. “Şey, aslında ihtiyacım olan temizlikçiler onlar değil...”

Sessizlik oldu.

Yutkundum. “Baba... Hâlâ orada mısınız?”

Arka planda bir kapının kapanarak kahkaha, konuşma ve müzik seslerini kestiğini duydum. Duyduğum sonraki şey üvey babamın titrek bir sesle nefesini dışarı vermesi oldu. Kendisini biraz olsun rahatlatacak enerjiyi bulabilmek için boş yere alnını ovuşturduğunu hayal edebiliyordum. “Lark, neler oluyor? İyi misin?”

“Evet, gayet iyiyim,” dedim, derin bir yarığın sızladığı saç diplerime bastırduğım rulo halindeki kanlı tişört ufak bir

aksilikmiş gibi. Yüzümdeki gülümseme dengesizlik sınırına yaklaşmış olmalıydı. Büyük bir ihtimalle üstümdeki Harley Quinn kostümünün ve yüzümdeki yirmi kat makyajın da bir faydası olmuyordu. Dolayısıyla etrafta kimse olmadığına minnettar olmam için birden fazla neden vardı. “Bana numarayını verirsen kendim halledebilirim.”

“Neredesin? Sloane bir şey mi yaptı?”

“Hayır, hiçbir şey yapmadı,” dedim kararlılıkla. Yüzümdeki gülümseme anında silindi. Hemen en yakın arkadaşımın bir kusur işlediğini düşünmesi hiç hoşuma gitmediği halde, kızgınlığımı dışa vurmak yerine kontrol etmeye çalıştım. “Sloane müstehcen bir romanla ve şeytani kedisiyle kendi evinde olmalı. Hafta sonu için kasabadan uzaklaşmıştım. Raleigh’de değilim.”

“Neredesin o halde?”

“Rhode Island’da.”

“Lanet olsun.”

Aklından ne geçtiğini, bu tür bir hata için eve fazla yakın olduğumu düşündüğünü biliyordum. “Gerçekten de çok üzgünüm. Araba...” Açıklama yapmak için doğru sözcükleri bulmaya çalıştım ama ağzımdan tek bir şey çıktı. “... battı.”

“*Senin* araban mı?”

“Hayır. Benimki...” Başımı çevirip Escalade model arabama, parlak bir ışık saçan kırık farlarına baktım. “Benimkinin daha güzel günleri olmuştu.”

“Lark...”

“Baba, halledebilirim. Sadece bir temizlikçinin numarasına ihtiyacım var. Tercihen bir çekicisi olan bir temizlikçi. Bir de belki dalış giysileri.”

Donuk bir sesle güldü. “Dalga geçiyor olmalısın.”

“Hangi kısmı için diyorsun?”

“Hepsinin olduğunu umuyorum.”

“Şey,” dedim kayalık yamacın tepesinden eğilip suya bakarken, “şnorkeli olan birisi de olabilir. O kadar da derin olduğunu sanmıyorum.”

“Yüce Tanrım, Lark.” Hattın diğer ucunda sıkıntıyla uzun uzun iç çektiğini duydum. İnsanları hayal kırıklığına uğratma hissinden nefret ediyordum. Üvey babam, sanki daha önce defalarca gördüğüm, daha iyisini yapabilmemi istediğini söyleyen ama bunu yüksek sesle söyleyerek kalbimi kırmaya dayanamayan bakışıyla yanımda duruyordu. “Tamam,” dedi en sonunda. “Sana Leviathan isimli bir şirketin numarasını vereceğim. Onlara bir hesap kodu vermen gerekecek. Ama *sakın* ismini söyleme. Ne telefonda ne de oraya geldiklerinde. Profesyonel olabilirler ama onlar tehlikeli insanlar, canım. Eve varana kadar iyi olduğunu bilmem için bana otuz dakikada bir mesaj atmanı istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Elbette.”

“İsim vermek yok.”

“Anladım. Teşekkürler baba.”

Babam tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. Belki daha fazlasını söylemek, beni suçlamak, beni huzursuz edecek sorular sormak istiyordu. Ama bunları yapmadı. “Seni seviyorum, tatlım. Dikkatli ol.”

“Ben de seni seviyorum. Tamam, olacağım.”

Telefonu kapatır kapatmaz, üvey babamdan bir telefon numarası ve altı haneli bir kodu içeren bir mesaj geldi. Numarayı aradığımda, nazik, işini bilen bir kadın yanıt verdi ve bilgilerimi aldı. Kadının soruları açtı, benim yanıtlarım da kısaydı. *Yaralı mısınız? Hayır, yaralı sayılmam. Kaç ölü var? Bir tane. Temizliği kolaylaştıracak özel bir talebiniz var mı? Dalış malzemeleri.*

Kadın bütün hükümlerle şartları ve ödeme bilgilerini ilettikten sonra telefonu kapattım ve tekrar soğumakta olan

motorun eğrilmiş kaportanın altında çalıştığı Escalade'e baktım. Aracın içi sıcak olduğu için arabada oturup bekleyebirdim ama öyle yapmadım. Bu kaza zaten mahvolmuş olan uyku düzenimi iyiden iyiye bozacaktı ama hurdaya dönmüş arabanın içinde oturup daha fazla kâbus görmeme gerek yoktu. Yine de o pislik avcının gölün dibini boylamasını izlemenin sonuçlarına değerdı.

Bir çekirge daha yok olmuştu.

Doğup büyüdüğüm yer olan Providence'tan bir arkadaşım küçük kız kardeşinin lisesindeki sapık bir öğretmenle ilgili söylentilerin yayıldığını anlatınca, söz konusu sapığın sahte sosyal medya hesaplarımı yutması uzun sürmedi. Çok geçmeden, fotoğraflar istemeye ve ikinci kişiliğim olan ergen "Gemma"yla buluşmak için yalvarmaya başladı. *Neden olmasın? Cadılar Bayramı için doğup büyüdüğüm yeri ziyaret edebilir, eğlenebilir ve bu arada da bir pislikten kurtulurum* diye düşündüm. Sanırım teknik olarak bunu başarmıştım ama esas planım Bay Jamie Merrick'i suyun dibine gömmek değildi. Onu arabayla sıkıştırıp yoldan çıkarmayı, suratından vurmayı, almaya değer bir ganimet bulmayı ve pislik herifi bir çöp parçası gibi orada bırakmayı planlamıştım. Ne yazık ki başının derde girdiğini anlamış ve elimden kaçmasına ramak kalmıştı. Kenara çekmeye yanaşmayıp lastiklerinden birini vurmayı deneyip ıskaladığımda, ona büyük bir ipucu vermiş olmalıydım. Tabancayı manyaklar gibi gülerek pencereden dışarı sarkıtmam da pek faydalı olmamıştı herhalde.

Kulağa şaşırtıcı gelebilir ama birini ıssız bir yolda vurmak ve kaçmak o kadar da zor bir şey değil. Esas sorun, arabanızın bir kısmının izi onunkinin bir kısmına kazındığında, izlerinizi temizlemenin daha zor olması.

İşin olumlu yanıysa, o gerzeğin arabasını arabamla iterek göle uçurmanın daha teatral bir havasının olmasıydı.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadım. Bir madeni parayla arka plakanın vidalarını gevşetmeye koyuldum. Ön plaka akordiyona dönmüş bir metal parçası gibi kalmıştı, onu çoktan yoldan almıştım. İşim bittikten sonra, Escalade’den paltomu aldım ve minik şortumun ve file çoraplarımın üstüne gri bir eşofman geçirdim. Tabancamı güzelce çantama koyduktan sonra, torpido gözündeki evraklarımı topladım ve çantamı omzuma atıp kapıyı kapattım.

Bir an için Jamie’nin arabasının yoldan çıkıp kendisini hızlıca sonraki yaşamına götürdüğü dik kayalıkların orada durdum. Çarpışmadan hemen önce farlarımın aydınlattığı yüzü çok net bir şekilde hâlâ gözlerimin önündeydi. Gözleri panik içinde büyümüşü. Kıvrıkcık sarı saçları vardı. Ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılmıştı. Dehşet içindeydi. Öleceğini biliyor ama nedenini bilmiyordu.

Bu konuda kendimi kötü hissetmem gerekmez miydi?

Gerçekten de kötü hissetmiyordum. Hem de hiç.

Hâlâ damarlarımda akan müthiş öfkeyi yatıştırmak için gözlerimi kırıştırdım ve karşımdaki sulu mezara bakıp sıırtım. “Bazen karmanın sağlam bir desteğe ihtiyacı olur, sizce de öyle değil mi Bay Merrick?”

Tatmin hissiyle iç çekip kayalık kıyıya doğru yürümeye başladım.

İyi olduğumu haber vermek için üvey babama bir mesaj yazdım ve bir sonraki mesaj için alarmımı kurdum. Sonra yoldan görünmeyen bir nokta bulana kadar sivri kayalıklara tırmandım. İki yandan örülmüş saçlarımın üstüne kapüşonumu çekmiş, vücudum çarpışmadan dolayı sızlar halde granit kayalardan birinin üstüne uzandım ve göğe baktım. Kusursuz bir bekleme yeri.

Epey bekledim.

Neredeyse üç saat.

Zaman zaman yoldan arabalar geçiyordu ama kayaların gölgesinde gizlendiğim yeri göremezlerdi. Kimse durup Escalade’i kontrol etmedi. Arabamı tamamıyla bozulmadan önce göle dik olan şarampole park etmeyi başarmıştım. Daha az kullanılan yola sapmadığınız ve etrafı dikkatle gözden geçirmedığınız takdirde, hasarı görmek zordu. Bu yüzden motoru âdeta gürleyen eski bir araba yavaşlayıp cipimin yanında durunca onu hemen fark ettim. Kayalıkların arasına çömelendiğim yerden arabayı izlerken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Telefonuma bilinmeyen bir numaradan bir mesaj geldi.

| Geldim.

“Kısa ve öz,” dedim kendi kendime. Gizlendiğim yerden kalktım. Başımın biraz döndüğünü, bacaklarımın azıcık titrediğini hissettim ama arabaya doğru yürürken normal görünmeyi başardım.

Motor sustu. Ellerimden birini hafifçe içine soktuğum ve tabancanın soğuk kabzasının üstüne koyduğum çantamı göğsüme dayadım.

Ben yolun ortasında durunca kapı aralanarak arabadan bir adam indi. Kaslı vücudunu ortaya çıkaran siyah bir dalış mayosu giymiş, sadece gözlerini ve ağzını açıkta bırakan bir maske takmıştı. Yapılı gözüküyordu ama bana yaklaşırken attığı her adım zarifti.

Tabancayı sıkıca kavradım.

“Kod,” dedi adam kükrer gibi. Birkaç kere tekrar ettiğim sayı dizisini hatırlamaya çalışırken, boşta olan elimle başımı ovuşturdum. Karşımda duran ve dikkatle beni süzen yabancı bir adam olduğu için mesajı normalden biraz daha geç hatırladım. “Dört, dokuz, yedi, sıfır, altı, iki.”

Ayın görünmediği karanlık gecede adamın gözlerini hayal meyal seçebiliyordum ama bakışlarının yüzümden ayaklarıma ve tekrar yüzüme kaydığını *hissettim*.

“Yaralısın,” dedi fısıldarcasına. Sanki çakıl taşı yutmuş da öyle konuşmaya çalışıyormuş gibi.

“Ne?”

Biraz daha yaklaştı. Geriye gitmeye çalıştım ama ben üç adımdan fazlasını atamadan bileğimi yakaladı. Avucu soğuk tenimi ısıtırken, tabancamla ilgili bütün düşünceler buharlaşıp uçtu. Bir el fenerini yakıp saçlarımın dibine tutarken, dokunuşu kararlı ama nazikti.

“Dikiş gerekecek,” dedi sadece.

“Tamam... Ama yanımda dikiş atacak malzeme yoktu,” dedim.

Kendi başımdaki yarayı dikmemiş olmam *benim* sorunmuş gibi homurdandı.

Kolumu hızla geriye çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Adamın elinden kurtulma çabalarım nafileydi; bileğimi daha sıkı kavrayıp el fenerini önce sol gözüme, sonra sağ gözüme, sonra tekrar sol gözüme tuttu.

“Bilincini kaybettin mi?” dedi.

Bu gereksiz soruya gözlerimi kısıp burnumu kırıştırarak yanıt verdiğimde, el feneriyle omzuma hafifçe vurdu.

“Ahh...”

“Bilincini kaybettin mi?” dedi yine. Fısıldar gibi konuştuğu halde ses tonu buyurgandı.

“Bayılıp bayılmadığımı mı soruyorsun? Hayır.”

“Miden bulanıyor mu?”

“Biraz.”

“Konküzyon,” dedi. Boğuk sesiyle üç heceyi kesik kesik söylemişti. Bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi bileğimi bıraktı, arkasına döndü ve dur işaretine aldırış etmeden hızla

Jamie Merrick'in arabasına yandan çarptığım kavşağa doğru yürümeye başladı.

Adam el fenerini asfalta tutarak giderken ona yetişmeye çalıştım. Bana ne aradığını söylemedi ama çarpışmada araçtan etrafa saçılan parçaları aradığını tahmin ettim.

"Daha önce hiç konküzyon geçirmedi. Bir komaya falan girer miyim?" diye sordum ona yetişip peşine takılırken.

"Hayır."

"Beyin kanamam olabilir mi?"

"Hayır."

"İyi de nasıl emin olabiliyorsun? Doktor musun ki?"

"*Hayır.*"

"Ha, iyi o zaman çünkü hastaya yaklaşımın bok gibi."

Adam iç çekti ama bana dönmedi. Aniden durduğunda, yüzümü sırtına çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Ona o kadar yakındım ki balık adam giysisinin üstündeki tuz kokusunu hissedebiliyordum. İkimizi ayıran ince suni kauçuk katmanının altındaki geniş kaslarını hayal etmek için çok çaba sarf etmeye gerek yoktu. Sörf yapıyor mu ya da kumsalda ıslak balık adam giysisini çıkarırken neye benziyor diye de düşünmeli miydim? Büyük ihtimalle hayır. Ama düşünüyordum.

Hayal gücümü sinir bozucu derecede atletik olan vücudunu düşünmekten uzaklaştırdım ve dikkatimi yavaşça yola çevirip bir şarampolden diğerine ve tekrar ilkinde tuttuğu el fenerinin yavaş hareketine verdim.

Ayaklarının oraya tuttuğu ışığı işaret etti ve bir düşünce onu esir almış gibi hareketsiz kaldı.

Adam orada dikildikçe, gerzeğin teki olduğunu hatırlamak daha kolay oluyordu.

O sırada düşüncelerim biraz dağınık ve zihnim de ağır işliyor olabilirdi ama çok geçmeden gerçeklere odaklandım: Tek kelimeyle ifade etmek gerekirse, bu adam önemli bir şey

yokmuş gibi, uzmanı olmadığı bir konuda bana bir teşhis koyan bir gerzecti.

Konküzyon demişti.

“Ya...”

“Sarhoş muydun?” dedi hırlar gibi ve hızla bana döndü.

Şaşkınlıkla ona baktım. Göğsüm öfkeden sıkıştı. “Pardon?”

“*Sarhoş muydun?*”

Öne eğildi. Yüzlerimiz birbirine değmek üzereydi. Adam burnundan derin bir nefes alınca içimde kaynayan öfke patlayacak hale geldi.

Onu iki elimle geriye ittim. *Tanrım*, mermer bir heykeli yere devirmeye çalışmak gibiydi. Burnumun dibinden uzaklaştı ama bunu ben başardığım için değil, kendisi istediği içi yaptı.

“Hayır, sarhoş değilim, seni sersem. Hiç alkol almadım.”

İç çekti.

“Eee? Lanet olasıca bir psikopat gibi suratıma yaklaşıp nefesimi kokladığında, alkol kokusu hissettin mi bari?”

Bunu duyunca alaycı bir sesle güldü.

“Aynen. Bu yüzden o çok gereksiz yargıların için teşekkürler, Çakma Batman,” dedim. Aşağılayıcı bir hareketle suni kauçuk balık adam kıyafetini işaret ettim. “Ama ben asla içki içip araba kullanmam. Hatta içkiyle aram pek yoktur.”

Rahatladığı anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir ses çıkardı. “Tamam.”

“Hem bil diye söylüyorum, sarhoş olduğumda çok şirin olurum. Kazalara neden olan bir sarhoş değilimdir.”

“Kaza,” diye homurdandı. Tek bir sözcük söylemiş olmasına rağmen, ses tonundaki alaycı ifade barizdi. El feneriyle etrafı işaret etti. “Patinaj izleri yok.”

Sırıttım. “Ne... ne izi...”

Bıkkınlıkla iç çekti. “Patinaj. İzleri,” dedi asabi bir tavırla. Güldüğümü belli etmemeye çalışarak yalandan hafifçe

öksürdüm. “Durmaya çalıştığın yerde tekerlek izleri olması gerekirdi.”

Bu sefer kendimi tutamayarak kahkahayı patlattım. Çakma Batman’in yüzünde bir maske olmasına rağmen, dik bakışlarını tenimde hissedebiliyordum.

“Büyük ihtimalle bugüne kadar diğer semenderlerle birlikte bir kayanın altında yaşadığını biliyorum ama bu laf bir filmde geçiyor. *Hot Fuzz*. Patinaj izleri. Hani, Simon Pegg ile Nick Frost oynuyor? Timothy Dalton minyatür köyde kilisenin kulesine çakılıyor ya? Çok komik.”

Çok uzun bir sessizlik oldu.

“*Yapma*. Çakma Batman rolünde fısıldama-kükreme arası bir ses tonuyla konuşarak söylediğin en uzun cümle patinaj izleri ve buna gülmememi mi bekliyorsun?”

“Konuşmaktan pek hoşlanmaz,” diye seslendi birisi karanlığın içinden. Sağımda bir kıpırtı gördüm. Daha ben arkama dönmeden, Batman’in kolu belime dolandı ve beni arkasına çekti. Çantam yere düştü ve yüzüm Batman’in sırtındaki suni kauçuktan duvara çarptı.

“*Seni hergele...*”

“Tabancanı indir, kardeşim. Sadece benim,” dedi yeni sesin sahibi. Savurmak üzere olduğum bir dizi küfrü de engellemiş oldu. Yeni adam hafifçe güldü, Batman belime doladığı kolunu gevşetti. Başımın dönmesi geçtiği için neler olduğunu anladım. İçgüdüsel bir hareketle kendisini tehlikenin önüne atmış, beni korumuştü.

Batman’in omzunun üstünden bakınca, birkaç adım ötede bir başka maskeli adam gördüm. Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırmıştı ve korumam tabancasını göğsüne doğrultmuş olmasına rağmen kayıtsızca karşımızda dikiliyordu.

Benim tabancamdı.

“Sersem, o benim tabancam. Geri ver.”

Kol kasına hafifçe vurduğumda, Çakma Batman iç çekti ve silahı aşağı indirdi.

“Hayır,” dedi ve uzaklaşmaya başladı.

Çantam ayaklarımın dibine düşmüş, fermuarı açık olan makyaj çantamın içindekiler asfalt yola saçılmış bir halde beni karanlıkta bırakıp yeni adama doğru gitti. İki adam alçak sesle bir şeyler konuşmaya başladı. Loş ışıkta eşyalarımı toparlarken konuşmalarını bölük pörçük duyabiliyordum. *Aracını çek... Ceset gölde... Büyük bir ihtimalle telefonuna bakıyordu. Sadece aptal bir kaza...*

Aptal bir kaza.

Yüzümdeki beyaz makyaj katmanının altında yanaklarım kızardı. Gerçekleri söyleme dürtüsü o kadar güçlüydü ki sözcükler boğazımı tıkadı ama yutkundum ve eşyalarımı toplamak için yere çömeldim. Her şeyi çantama tıkarırken iki adama karanlıkta göremedikleri sert bakışlar fırlattım.

Onlara doğruyu söylemem gerçekten de bir fark yaratır mıydı? Bu adamlar profesyonel *temizlikçilerdi*. Benden çok daha ürkütücü ve tehlikeli insanların pisliklerini temizliyorlardı. Gerçek kazalardan işkenceye kadar ve bu ikisinin arasında kalan her şeyi gördüklerinden emindim. Gerçeği bilmelerinin ne zararı olabilirdi?

Ama bu, ailemin başına bir dert açma riskine giremeyeceğim bir itiraftı. Dünyanın en masum ve temiz insanları olmayabilirlerdi ama oynamam gereken bir rol vardı ve *ortalığı karıştıran kız* rolü amaca uyuyor olsa da *katil* rolü kesinlikle uymuyordu.

Böylece yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim, çantamı omzuma asıp yanlarına gittim.

“Bu çakma süper kahraman fısıldama partisini bölmek istemezdim ama artık işe koyulsak nasıl olur? Şafağın sökmesine dört saat ve yirmi iki dakika kaldı,” dedim saatime

bakarak. Başımı kaldırdığımda, yeni adam bu kadar hızlı hesaplamama şaşırmış gibi başını hafifçe yana eğmişti. Yarattığım sahte ilk izlenim göz önüne alınırsa, büyük bir ihtimalle şaşarmakta haklıydı. Bakışlarımı Batman'e çevirdiğimde, maskesinin altında gözlerini kıstığını fark ettim. Ama omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve kendimi vereceği yanıtı hazırladım. "Evet? Bu işi ne kadar çabuk halledersek, birbirimizi bir daha görmemek üzere o kadar çabuk ayrılırız."

"Bana uyar, Sakar Barbie," dedi balık adam giysili karanlık şövalyem. Gizlemeye çalıştığı halde, hafif bir aksam olduğunu duyar gibi oldum ama nereye ait olduğunu anlayamadım.

"Sakın boğulma, Çakma Batman. Yoksa Rhode Island örnek müşteri hizmetleri becerilerin ve empati dolu tıbbi teşhislerin olmadan ne yapar?"

Yeni adam gülerken, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Batman'le bana altı sene gibi gelen bir bakışma yarışmasına başladım. Nihayet pes etti ve kınındaki tabancamı bana vermemesini sıkı sıkı tembihleyerek arkadaşına uzattı. Sonra iç çekerek arkasına döndü ve dalış malzemelerini almak üzere arabasına doğru gitti.

Yeni adam ve ben sessizce huysuz arkadaşımızın oksijen tüplerini kontrol edişini, malzemelerini kıyıya taşıyışını, çizmelerini çıkarıp paletlerini takışını ve kapkara suya girişini izledik.

"Ben Conor," dedi yeni adam. Bakışlarını gölden ayırmandan elini bana uzattı.

"Sakar Barbie," dedim elini sıkarak. "Aynı zamanda tek bir gece için burada Harley Quinn olarak tanınırım."

"Tahmin etmiştim. Süper makyaj."

"Teşekkürler. Arkadaşın aynı fikirde değil sanırım. Hep böyle gıcık mıdır?"

“Çoğu zaman. Evet.”

“Harika.”

“Aslında genellikle dalga geçen, sinir bozucu bir gerzektir. Bu akşam daha da sinir bozucu.”

“Sinir bozucu olmaya dair çok yönlü bir beceri. Bunu öğrenmek iyi oldu.”

Conor sırtıp bana tabancayı uzattı ama ben gözlerinin içine bakana dek elinde tuttu. “Aptalca bir şey yapma.”

“Yemin ederim ki yapmayacağım.”

“Birisi sana zorluk çıkarırsa, onu vur,” dedi Conor. Tamam anlamında başımı salladım ve tabancayı bana verdi. Yavaş ve dikkatli bir şekilde elinden aldım. Bana son bir dikkatli bakış fırlatıp arkasına döndü ve ıssız yolda yürümeye başladı.

“Bana sorun çıkararak kişi arkadaşın olursa ne olacak?” diye seslendim arkasından.

“Onu kesinlikle vur. Sadece diz kapaklarına nişan al. Geri kalanı hâlâ faydalı olabilir.”

Gülümsedim ve dikkatimi göle çevirmeden önce tabancayı çantama koydum. Suyun dalgalanan yüzeyinde su geçirmez bir el fenerinin silik parıltısını görebiliyordum. Çok geçmeden bir motor sesi duydum ve bir çekici kamyoneti Escalade’imin yanında durdu. Conor ne yaptığını bilen bir tavırla arabamı çekiciye bağladı ve işini bitirir bitirmez arkadaşını beklemek için kıyıya geldi.

Birkaç saniye sonra bir ceset ve arkasından da huysuz Kara Şövalye yüzeye çıktı.

Ağızındaki regülatörü tükürür gibi çıkarırken ve kolunu cesedin beline atıp karaya doğru gelirken kalp atışlarım hızlandı. Onu izlerken çantamın kayışlarını çekiştirmeye başladım. Bu kısa görüşmede gözlerindeki bakışı tenimi damgalıyordu âdeta. O mesafeden karanlıkta bakışlarını takip edemediğim

halde, o anda bile, beni dikkatle incelediğini, görünmez bir bıçakla âdeta içimi oyduğunu hissedebiliyordum.

Bana bakıp bakmadığını neden umursayacaktım ki? Ne düşündüğünü neden umursayacaktım? Benim hakkımda ya da bu olayın neyle ilgili ya da neden gerekli olduğuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Tutmam gereken sözü bilmiyordu.

Düşüncelerim yeterli olmayınca, “Lanet olasıca bir yabancı,” dedim kendi kendime yüksek sesle. “Bu geceden sonra onu bir daha görmeyeceksin.”

Conor cesedi kıyıya çekmesine yardım ederken ve Batman malzemelerini kayalıklara bırakmak için sudan çıkarken, onları izlemek için birkaç adım yaklaştım. Batman’ın işi bittikten sonra ikisi Merrick’in cesedini taşıdı. Conor cesedin gevşek bacaklarını tutarken, Batman de kollarını tuttu. Biraz oflayarak ve arada hafifçe sendeleyerek yola kadar çıkmayı başardılar ve cesedi ayaklarımın dibine bıraktılar.

Uzunca bir süre duyulan tek ses hızlı nefes alıp veriş sesleri oldu.

İki adam bana baktı. Ben de onlara baktım. Aramıza derin bir sessizlik perdesi indi. Sanki bir anda bir şarkı ve dans gösterisine başlamamı bekliyorlardı da ben şarkının sözlerini unutmuştum. O koreografiyi ya da ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum.

Conor başını yana eğince yapmam gereken şey yüzüme bir tokat gibi indi.

Elimi kalbime götürdüm ve yola serilmiş olan cesedi işaret ettim.

“Aman... Tanrım... çok korkunç... ne yaptım ben...”

Sessizlik biraz daha devam etti. Ormanın karanlığında bir baykuş öttü.

“Büyük bir trajedi...” diye devam ettim kuru kirpiklerimi silerken. “Çok üzücü... Kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Yüce İsa aşkına,” dedi Batman fısıldar-kükreler gibi. “Tipik.”

“Affedersin?”

“*Tipik,*” dedi yine. Hızlı adımlarla bana yaklaşmış dik dik yüzüme baktı. “Birisinin yıkıcı davranışlarına kurban olan masum bir adamı zerre kadar umursamayan kusursuz küçük prensessin.”

Conor, Batman’i yatıştırmak için elini onun göğsüne koyarken Merrick’in “masumiyetine” yaptığı itirazlar havada kaldı. “Hey, dostum, yapma...”

“Boktan işlerini temizlemesi için hep birilerine güvenirsin,” diye Conor’ın bıkkın uyarıları arasında kükreyerek devam eden Batman’in aksamı yine belirginleşmişti. “Karşına kim çıkarsa çıksın, saçının tek teline bile zarar gelmeden yaşıyorsun.”

Öne atılıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve ona o kadar yaklaştım ki göl suyunun kokusunu bastıran nefesindeki tatlı nane kokusunu hissettim. Dik dik maskeli yüzüne bakarken, benim yüzümde resmen ölümcül bir ifade vardı. “Müşterin olduğumu hatırlatmam için iyi bir zaman mı? Yoksa sonra mı hatırlatayım? Bu, senin *işin*, unuttun mu?”

“Hayır, değil.”

“Ama ben lanet olasınca bir temizlikçi olduğumu sanıyordum.”

“Yanılmışsın Sakar Barbie.”

“O halde neden buradasın?”

“Bir seçim hakkım olmadığı için.”

Batman bana sırtını dönüp Jamie’nin gevşek kolunu kaldırdı, iç çekerek cesedi omzuna attı. Öfkeli bir bakışla bana yaklaştığında kılımı dahi kıpırdatmadım ama kalbim her atışında göğüs kafesimi zorluyordu.

“Beni tanımıyorsun,” dedim sinirli bir şekilde.

Bakışları tenimi âdeta delip geçti. “Tanımak da istemiyorum,” dedi.

Onun omzuna attığı cesetle birlikte çekici kamyonetine doğru gidişini izledim. Gölgelelerin arasına karışırken, Conor yanıma geldiğinde bile bakışlarımı o noktadan ayırmadım.

“Davranışları için özür dilerim,” dedi Conor süklüm püklüm bir tavırla. Eldivenli eliyle ensesini ovuşturdu. “O, sadece... evet. Kötü bir gece geçiriyor. İnanması zor olabilir ama şahsi bir mesele değil. Sanırım bu işi çok uzun zamandır yapıyor.”

Başımı salladım ve bakışlarımı Batman’in cesedi önce bir naylona, sonra da bir battaniyeye sardığı çekici kamyonetinden ayırdım. Merrick’i kamyonetin arkasına kaldırırken homurdandığını duyduğum halde dikkatimi ormana verdim. Ağaçlar düşüncelerimle baş başa kalabileceğim bir yer bulmam için beni âdeta çağırıyordu. Belki biraz huzur bulursam, dünya sessizleşirse, belki kısa bir süre...

“Yarın akşam vinçle gelir, arabayı gölden çıkarırız. Bu akşam yola saçılan her şeyi temizlerim,” dedi Conor beni hayal âleminden o âna geri getirerek. Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum ama ona bakmadım. “Bizim Batman... kaba saba bir adam izlenimi yaratır ama güvenilir biridir. İş hallederiz. Seni burayla ilişkilendiren hiçbir şey olmamasını sağlarız. Kayıt tutulmaz. Kanıt kalmaz. Çok geçmeden kaza hiç yaşanmamış gibi olur.”

“Tamam,” diye fısıldadım ama yüzümdeki gülümseme uzun süre orada kalmadı. Onu gayet iyi olduğuma ikna etmem gerekiyorsa da bunu başaramıyordum. Conor’ın olduğu yere baktığımda, yüzünde bir maske olmasına rağmen bakışlarının endişeli olduğunu görebiliyordum. Kendimi zorlayarak yine gülümsemeye çalıştım. “Ne acayip bir kaza, değil mi?”

“Evet,” dedi gülerek. Kara Şövalye’nin kayalıklara bıraktığı dalış malzemelerini toplayıp kamyonete götürmesine yardım etmeye giderken, büyük ihtimalle bunun aptalca, zorlama bir espri olduğunu düşünüyordu. İki yanından geçerken hâlâ hafifçe gülümsediğim halde, o gülümsemenin altında kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum.

Çakma Batman balık adam mayosunu eski Dodge Charger cipinin açık duran bagajına attı. Üstüne kaslı bacaklarını sıkıca saran siyah bir kot, uzun kollu siyah bir gömlek giymiş, yeni bir kar maskesi takmıştı. Temiz bir çift deri eldiven çıkardı ve ben çantama sakladığım tabancamı kapma güdüsüne direnirken bana doğru yürümeye başladı.

“Gitme vakti geldi,” dedi çenesini sıkarak ve yolun ortasında dikildiğim yere yaklaştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Şöyle desen nasıl olur? ‘*Lütfen*, buradan gitmeye hazırlanın.’ Ya da ‘Gidelim mi? Bat-mobilim hazır, güzel kız.’”

Serin esintinin arasında bir uğultu duyar gibi oldum. Bir an için uzaktan bir aracın yaklaşıyor olabileceğini düşündüm. Baktan bir egzoz susturucusu olan bir araba olabilirdi.

Ama hayır.

Oydu. Bir şeyler *homurdanıyordu*.

Geri geri gittim ama bir anda bana doğru geldi. Midemi altüst eden bir hareketle beni omzuna atıp diğer yöne döndü ve araçlara doğru yürümeye başladığında bağırsaklarımın kemiğiyle kaslarına çarptığını hissettim. Eşyalarımı yere düşmeden yakaladım. Ona vurma dürtüsü, neredeyse arkasına kusma dürtüsü kadar güçlüydü.

“*Yere bırak beni.*” Ona vurma çabalarım debelenmekten küfretmeye ve büyük çantamla onu düşürmeye çalışma çabalarım kadar nafileydi.

“Tabii, seni lanet kasırğa.”

Hızlı bir hareketle beni bacaklarım dışarı sarkar bir halde popo üstü arabasının bagajına oturttu.

“Hayatta olmaz,” dedim öfkeyle. Bagajdan popo üstü sürünerek çıkmayı denedim ama beynim âdeta kafatasımdan emilerek çıkarılmış ve çorbaya dönmüştü. Kafamın içinde her şey dönüp duruyordu. Düşüncelerim. Dünya. Midemdekiler. Uzuvarımın nasıl hareket ettiğini hatırlamam çok uzun sürdü. Ben bunu hatırlayana dek Batman eldivenli ellerini bagaj kompartımanının zeminine, bacaklarımın iki yanına mıhlayıp beni oraya hapsetti. Başparmaklarının uçları bacaklarıma değiyordu. Etrafındaki bütün alanı kaplamıştı ve gözlerimi yumduğum halde, varlığını her yerde hissediyordum. Nane ve göl suyu kokusunu hissediyordum. Yüzümde nefesinin ılıkliğini hissediyordum. Siyah kar maskesinin yoğunluğunu daha da ortaya çıkardığı okyanus mavisi gözleri, gözlerimin kilitlendiği ilk şey oldu.

Boğazıma bir yumru oturdu. Kollarımda başlayan titreme yavaş yavaş ellerime yayıldı. “Lütfen, anlamıyorsun,” dedim.

“İçeri.”

“Hayır.”

“Hemen.”

“*Lütfen,*” diye fısıldadım. “Burası olmaz. Çekicide gidebilirim.”

“Hayır, çekiciye binmeyeceksin. Meslektaşımın buradan topladığı sürüyle kanıt çekicideyken olmaz. Birilerinin seni ön koltukta görme riskini de göze alamam,” dedi asabi bir tavırla.

“Abartıyorsun. Yanıma oturmak istemediğin için böyle davranıyorsun.”

Batman omzunu silkti ve bana biraz daha yaklaştı. Aramızda birkaç santim bile kalmamıştı. Bakışları kalın bir kan kırmızısı ve siyah boya tabakasıyla kaplı olan dudaklarıma kaydı. “Sanırım bunu hiç öğrenemeyeceksin,” dedi boğuk bir sesle. “Ama başka seçeneğimiz yok.”

Burnum yanmaya başladı ama aniden gelen öfke dolu gözyaşlarına direndim. O sersemün önünde ağlamayacaktım. Dizlerimin titrediğini hissettiyse bile istifini bozmadı. Gözlerini gözlerime dikerek başını biraz daha bana yaklaştırdı. Geri adım atmayacağını biliyordum. Bu farkındalığın damarlarıma yayıldığı ânı o da fark etti.

Omuzlarımı sarkıttım. “Yalvarıyorum,” diye fısıldadım.

“Ne yazık ki bunu pek başaramıyorsun.”

“Gerçekten de sersemün tekisin.”

“Sen de en az benim kadar buradan gitmek istiyorsun. Gidebileceğin tek araç bu. Bu yüzden ağzını açmasan iyi olur,” dedi. Sonra elini başıma götürüp nazikçe aşağı itti ve diğer eliyle bagaj kapağını kapatıp gözlerimi sımsıkı yumana dek beni karanlıkta bıraktı. “Providence’a vardığımız anda, seni buradan çıkarırım, sen de dilediğin kadar bağırıp çağırabilirsin. O zamana kadar uslu durmaya çalış.”

Bagaj bir klik sesiyle kapandı. Gözlerimi zifiri karanlığa açtım. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Ondan gizlediğim gözyaşları sel olup akarken dizlerimi karnıma, çantamı göğsüme çektim ve Batman’ın ıslak balık adam mayosunu başımın üstünde hissettim. Mayonun kolunu kurumuş kan, beyaz makyaj ve ter katmanıyla kaplı olan ve bir an önce silmek istediğim alnıma çektim.

İyisin. İyisin, iyisin, iyisin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Panik içinde aldığım nefesler yavaşlayana ve Batman ve Conor’ın boğuk konuşma seslerini duymaya başlayana dek mantramı tekrarlardım. Kesik kesik ve pragmatik bir konuşmaydı. Conor’ın arkadaşını mantıklı davranmaya ikna edebileceğine dair umutlarım kısa sürdü çünkü bir saniye sonra şoför kapısı gıcırdayarak açılıp sert bir şekilde kapandı. Motor kükrer gibi çalıştı ve yola çıktık.

Yeni bir plan yapmam gerek.

Çekici kamyoneti birkaç yumuşak dönüşten sonra sabit bir hızda ilerlemeye başlarken öfkemi odaklanmaya yönelttim. Batman'ın *uslu davranacağımdan* emin olduğunu tahmin ettiğim anda, yumruğumu çılgınlar gibi bagajın tavanına vurmaya başladım.

“Bunu daha önce duymuş muydun bilmiyorum ama *gerzeğin* tekisin,” diye bağırdım dinmeyen gözyaşları arasında. Yumruğumu ağızımdan çıkan küfre uygun bir ritimde tavana vurmaya devam ettim. “*Ger-zek, ger-zek, ger-zek.*”

“Kes sesini,” diye hırladı ve biraz daha hızlandı.

“Gel de sen kes, sana meydan okuyorum.” Yine tavana yumruk attım ve en sonunda sesimi duymamak için müziğin sesini açtı. Müzik sesini duyar duymaz yumruklarımı ve itirazlarımı azalttım ve bir süre sonra pes ettim.

Bu raundu kazandığımı düşündüğünden emin olduktan sonra, telefonumun el fenerini açıp çantamı karıştırdım.

Terli, titreyen elimle Jackson gitarımın vidalı tremolo kolunu çıkarırken, motor ve müzik sesi isterik kahkahalarımı bastırdı. Çılgınca bir aile geçmişine sahip olan bir Montague olarak dünyaya gelmiş olabilirdim ama aynı zamanda bir Covaci'ydim ve üvey babam bana kablo bağlarından kurtulmak gibi bir sürü faydalı numara öğretmişti. İdam düğümü atmayı, bir silahı doldurmayı da biliyordum.

Bir aracın bagajından nasıl kaçabileceğimi de.

Arabanın eski kilidini açmak biraz zor olmuştu ama işin iyi tarafı, üçüncü denememde de olsa mekanik ön panelde muhtemelen huysuz şoförümü uyaran bir ışık yanıp sönmüyordu. Hâlâ ıssız bir bölgedeydik; trafik, yayalar ve neredeyse hiç ev yoktu. Etrafta sadece orman vardı. Ben, karanlık ve kapkara geceye karışan kırmızı arka far ışıkları.

Araba yavaşladı. Batman vites değiştirip frene bastığında, pervane şaftı devreden çıktı. Arka far ışıkları yandı. Biri sağa sapacağımızı anlatarak yanıp sönmeye başladı.

Durmadan önce kapağı bagajdan çıkacak kadar açtım. Zarif bir iniş sayılmazdı. Dizlerimden biri asfalt yola vurunca eşofmanımın dizi delindi. Tamponun arkasına çömeldim ve yüzümü egzoz dumanları kapladı. Dikiz aynasında beni görmesin diye kapağı biraz aşağıya çektim. Eski menteşeler baskıyı azalttığımda yaylanıp açılmayacak kadar sertti. Kapağı tamamıyla kapatamadım ama Batman sağa saparken beni görmezse, ortadan kaybolacak kadar vaktim olabilirdi.

Ayağını frenden çekerken far ışıkları söndü. Motor hızla uğuldayıp gri dumanlar saçtı. Araba sağa sapıp ilerlemeye devam etti.

Nefeslenecek kadar çömelip boş yolda bekledim. Sonra doğrudum, yüzümdeki serin gözyaşlarını sildim ve aksi yönde yürümeye başladım.

Beni tanı mıyorsun diye düşündüm. Araba bir virajı daha almadan önce dönüp bir kez arkasından baktım.

Haklıydı.

Beni tanımak istemiyordu.

Duzenleme
Ny.Ozlem

TAM İSABET

Lachlan

BİR YIL SONRA...

“Senelerdir buluşup bir iki kadeh içip böyle rahatlamamıştık,” dedi Leander bir dârt fırlatırken. Bir saniye sonra dartın metal ucu beton duvara çarpıp Robbie Usher’ın yanağına saplanınca, boğuk bir çığlık koptu. Korku ve acı içinde titreyen adamın yüzünde birkaç dart oku daha sallanıyordu. Ağzını geren, şişmiş kanlı diş etlerini sergileyen tıkaçın arkasından hıçkırık sesleri duyuldu. Üst ve alt dişleri, ta azı dişlerine kadar eksikti. Kanlı diş etleri bir yana, özellikle de altdudağından sarkan dart oku ona acı veriyormuş gibiydi. Doğal olarak Leander’ın en sevdiği buydu.

O âna kadar.

Bir cuma gecesi, patronumun evinin bodrumunda kerpetenle diş sökmenin ve bir adamın yüzünü dart tahtası olarak kullanmanın kendim için hayal ettiğim hayat olduğunu söyleyemezdim. Kim hayal ederdi ki? Aslında çocukluğumun büyük bir kısmını büyüyünce ne olacağımı düşünerek geçirmemiştım. Nasıl hayatta kalacağımı düşünmekle meşguldüm. Bir itfaiyeci, bir polis memuru ya da bir öğretmen gibi bir şey olmayı hayal ettiğimi hatırlamıyordum. Hatırladığım en canlı gündüz hayalleri cinayetlerden nasıl sıyrılacağımla ilgiliydi.

Hatta on üçüncü yaş günümde erkek kardeşlerim bana bir pasta hazırlamak için malzeme parasını bir araya getirdiklerinde, *bunu* dilemiştim.

Hepimiz dileklerle ilgili ne dediklerini biliyoruz.

Leander bana avucundaki yeni dart okunu uzattı. Oka bakakaldım. Yutkunarak hoşnutsuzluğumu bastırmaya çalıştım. Bıkkınlıkla iç çekmek üzereyken kendimi tuttum. Duygusuz maskemin düşmemesi için uğraştım. Ama Leander Mayes, on yedi yaşında en karanlık zamanımda bir melek gibi karşıma çıktığından beri beni tanıyordu.

O zamanlar onun melek kılığına girmiş şeytan olduğunu bilmiyordum.

“Yapma, Lachlan. Dartı ne kadar sevdiğimi bilirsin.”

“Evet...” dedim. Bardağımı dudaklarıma götürüp büyük bir yudum su içerek oyalandım. *Lanet olsun*. Keşke daha sert bir şey olsaydı diye geçirdim içimden ama Leander’ın “içkiyle rahatladığı” o ruh halindeyken, bir cuma gecesi devasa otuz senelik viski koleksiyonuna dokunmamayı zor yoldan öğrenmiştim. Böyle bir şeyi yaşadığımız son seferde, üç gün sonra kendimi oraya nasıl gittiğime dair en ufak bir fikrim olmaksızın Carlsbad, New Mexico’da bir kaldırımda oturmuş, karpuz tıkınıırken bulmuştum. *New Mexico*. Pislik herif. Leander lanet olasıca beynime girmiş gibi sırttırken, dart okunu aldım ve gözlerimi patronumdan ayırmadan gelişigüzel Robbie’ye fırlattım. Metal okun betona çarpış sesinden ıskaladığımı ve okun duvara saplandığını anladım.

Leander iç çekti, elini gümüş rengi saçlarının arasından geçirdi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalışırken bile, gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

“Biliyorsun ki,” dedi avucuna bir dart oku daha koyarken, “sana verdiğim sözü her zaman tuttum. Sana asla öldürmen

için masum bir insan vermedim. Sen de benim kadar Robbie'nin bir aziz olmadığını biliyorsun.”

Haklıydı. Biliyordum. Seneler içinde Robbie Usher'ın ismini duymuştum. Haylaz, serseri kardeşim Rowan bile, Sloane'la senelik cinayet yarışmasına başlayıp Robbie gibi uyuşturucu satıcısı sersemelere olan ilgisini yitirmeden önce, ondan öldürmek istediği kişilerden biri olarak söz etmişti.

“Evet, ben sadece bu işleri bir an önce bitirmeyi tercih ederim. *Temiz* bir şekilde. Böyle... değil,” dedim elimle Robbie'yi işaret ederek. Robbie'ye baktığımda, onu serbest bırakmamız için yalvarmaya çalıştı. Soluk yanaklarından akan gözyaşları ve sümüğü kana bulanmıştı. “Ben bir kiralık katilim. Bir temizlikçi değilim. Bir işkenceci değilim.”

“Ben işinin ne olmasını istersem, *işin* o olur.”

Bir kez daha Leander'ın yüzüne baktığımda, yeşil gözlerindeki muzip ifade silinmişti. Geriye sadece bir uyarı ifadesi kalmıştı.

“Hatırladığım kadarıyla işinin ne olduğunu ve görgü kullarını son unutuşunda başın biraz derde girmişti. Sana kesinlikle en değerli müşterilerimizden birini kızdırma görevi verdiğimi hatırlamıyorum.”

Çoğu zaman utanç ya da çekinme gibi duygulara kayıtsız olmam gerektiğini düşünmeme rağmen, bazen bunlar beni gafil avlıyor, yanaklarımın alev alev yanmasına neden oluyordu. Tıpkı o anda, önceki sene beni Cadılar Bayramı gecesi yolladığı temizlik işini hatırladığımda olduğu gibi. Söz konusu anlaşma o geceden sonra Leander'ın elinden kurtulma umutlarımla birlikte yok olmuştu.

Beni en çok sinir eden kısmı mı? Pisliğini temizlemem için gönderildiğim kadına *neden* o kadar gıcık davrandığımdan emin bile olmamamdı.

Belki de aslında benim işim olmayan bir temizlik işini yapamayacak kadar sarhoş olduğum o lanet olasınca partide Fionn'u bırakıp gitmek zorunda kaldığım için sinirliydim. Belki de kadının neden olduğu ölüm ve karışıklık önemli şeyler değilmiş gibi davranmasındandı. Hatta belki de bana gayet iyi olduğu söylendiği halde yaralı olduğunun bariz olmasıydı. Kesinlikle iyi falan *değildi*. Nedense bu da beni en az Cadılar Bayramı gecesi kapkaranlık, buz gibi bir göle dalmam için çağrılmak kadar sinir etmişti. Sabrımı taşıran şeyin ne olduğundan emin değildim. Sadece Sakar Barbie'nin beni sinir ettiğini biliyordum. Dahası, ona bunu yapması için izin vermiştim. Daha da kötüsü, elimden kaçmıştı ve bunu *nasıl* yaptığını bile bilmiyordum.

Başımı iki yana salladım.

Leander'ın yüzündeki ifade yumuşayana dek birbirimize baktık. Ellerinden birini omzuma koyarken, diğeriyle hâlâ değerli bir adakmış gibi dart okunu havada tutuyordu.

“Robbie geçen haftaki baskında polislerin ele geçirdiği son renkli fentanil partisinin arkasındaki kişi. *Lanet olasınca renkli fentanil*. Uyuşturucularına şekerleme süsü vermiş,” diye fısıldadı Leander. Sesi kulaklarımda çınlayan tekinsiz bir melodi gibiydi. Robbie odanın karşısında ciyaklayarak itiraz edince, Leander kaşlarını kaldırdı. “Özellikle çocukları hedef alıyor, Lachlan. Ama bu sefer, ebeveynleri en çok ihtiyaç duyulan konuda adaleti sağlayabilen kişileri tutabilen çocuklara ulaştı. Senin gibi kişilere.”

Kol ve ayak bileklerini metal bir sandalyeye bağlayan kablo bağlarına karşı debelenen Robbie'ye baktım. İri gözleri masum değildi. Boğuk itirazları pişmanlık dolu sözlerden değil, bencil yakarışlardan ibaretti. Robbie'yi yakalamadan önce son maceralarının ayrıntılarını incelemeye gerek görmemişim ama Leander'ın yalan söylemediğini biliyordum. Asla yalan söylemezdi.

Dart okunu Leander'ın avucundan alırken bakışlarımı Robbie'den ayırmadım. Tepkisini ölçmek için dönüp patronuma bakmama gerek yoktu. Bunu hissedebiliyordum. Geriye doğru adım atmadan önce, gülümsediğini tenime vuran sıcak nefesinde hissettim.

Oku fırlattım. Ok alın kemiğine çarpıp kucağına düşünce Robbie çığlık attı.

“Ah, iyi denemeydi. Neredeyse tam isabetti. Ama ben öndeyim,” dedi Leander. Bir sonraki atışını yapmak üzere öne çıktı. Tam dart okunu fırlatacakken hoparlörlerden bir güvenlik alarmı duyuldu. Aynı anda barın arkasında asılı olan ekrana döndük. Bir futbol maçı sessize alınmıştı ve sağ üst köşedeki güvenlik kamerası görüntüsünde Leander'ın malikânesinin ön kapısı vardı. İçeri girmek için bekleyen eski bir Honda Civic gördüm.

Bir saniye sonra Leander'ın telefonu çaldı. “Onu içeri alın,” dedi Leander merhaba demeden. Veda etmeden telefonu kapattı ve ekrandan kapıların açılışını izledim. Araba çam ağaçlarının arasında kıvrılarak ilerleyen garaj yoluna girdi.

Bardağımı bırakıp tabancamı aldım ve Leander bir ok daha fırlatırken sağlamlaştırılmış bodrum kapısına doğru gittim. “Hemen dönerim,” diye homurdandım. Ağır çelik kapı küt diye arkamdan kapanırken Robbie'nin tiz çığlığını duydum.

Evin geri kalanına çökmüş olan sessizlik, o acı dolu çığlıklardan sonra bir merhem gibi yatıştırıcıydı. Ekim güneşi evin etrafındaki ormanın arkasında o kadar alçalmıştı ki tüm pahalı mobilyalar ve sergilenen süs eşyaları karanlıkta kalmıştı. Leander'ın karısı ve ergen çocukları hafta sonu için şehir dışına çıkmıştı. Güvenlik görevlileri bile ortalıkta yoktu. Patronum bazen karmaşık bir hayatı olmayan sıradan bir adammış gibi davranmaktan hoşlanırdı. Bir cuma gecesi birkaç bira içen bir adam gibi. Aletleriyle eğlenirdi. Dışarıdan yemek sipariş ederdi. Bazen bir iki el dart oynardı.

Ama tipik yüksek işlevli psikopat tarzıyla hemen hemen yaptığı her şeyi kana bulamayı başarırdı.

Ön kapıyı açtım, tabancamı kalın maun kapının arkasına gizleyerek namluyu gence çevirdim. Leander'ın evinde her daim dikkatli olmanız gerekirdi.

“Bir sucuklu ve bir bol etli pizza?” dedi genç faturaya bakarak.

Midem düğümlendi. Pizza asla iyiye işaret değildi. Leander Tayvan yemeği sipariş ettiğinde daha uslu davranırdı, iyi yemeklerin boşa gitmesini istemezdi. “Evet, doğru.”

Gence bahşiş verip kapıyı arkamdan kilitledim. Tabancamı kınına soktum ve kutuları bodrum katına götürürken, umutla duvar saatine baktım. Neredeyse beş buçuktu. O akşam oradan çıkabilmek için bir mazeretim olmasına şükrettim.

Odaya girdiğimde, Robbie'nin yüzüne saplanmış olan üç dart oku daha vardı.

“Harika. Açlıktan ölüyorum. Bu, bir spor,” dedi Leander muhtemelen Robbie'nin kafasının tepesine küçük bir bayrak gibi saplanmasını umarak bir yay çizerek giden bir ok fırlatırken. Ok bunun yerine Robbie'nin bacağına saplandı, metal ucu derinlere gömüldü ve mahkûmumuzun acı dolu çığlıkları duvarlara monte edilmiş hoparlörlerden yayılan müziğe eşlik etti.

Gözlerimin arkasındaki sızı bana başımın ağrıyacağını söylüyordu. “Hı hı.”

“Zorlu bir spor.”

“Evet, ter içinde kalmışsın.”

Leander sırttı ve kanlı kerpetenle sökülmüş kesici ön dişlerin yanına bıraktığım kutuların olduğu bakır rengindeki bar tezgâhına geldi. “Aç mısın?”

“Çok şaşırtıcı ama hiç aç değilim.”

“Bir dilim?”

Başımı iki yana salladım. “Bu akşam için yer kalsın istiyorum.”

“Doğru ya. Rowan yeni Cellat&Karakuş restoranının büyük açılışı için hazır mı?” Leander sucuklu pizza kutusunu açıp bir dilim aldı. Kardeşlerimin ismini her ağzına alışında yaptığım gibi çenemi sıktım. Kardeşlerimle yüz yüze geldiği nadir zamanlarda onlara çok iyi davranmıştı. Ama iyi yüreklilik sinsi bir maskedir. Karanlıkta atılan bir yemdir. Hoş ışığın arkasında gizlenen o garip yarattığı görmüştüm.

“Fazlasıyla hazır.”

“Benim için şans dile, olur mu?” Bir ısırık aldığı pizzasını birasından büyük bir yudumla yutarken, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “İki restoran. Kim buralara geleceğinizi tahmin edebilirdi? Rowan başarılı bir şef. Fionn ciddi ciddi bir *doktor* oldu. Senin de kendi stüdyon var. Ama sizinle ilk karşılaştığım gün hiçbiriniz bunları hayal edemezsiniz.”

“Evet,” dedim alçak sesle bulanık anılarım şimdiki zamanla savaşıırken.

“Hâlâ dünmüş gibi hatırlıyorum; Rowan çenesinden kan damlayan sırik gibi bir gençti. Bir zombi filminden fırlamış gibiydi. Önce Fionn’dan bir parça kopardığını sanmıştım ama sonra Fionn’un bir dikiş iğnesiyle onun dudağına dikiş attığını fark etmiştim.”

Evet anlamında başımı salladım. Daha doğrusu, öyle yaptığımı düşündüm. Leander konuşmaya devam etti ama artık onu pek dinlemiyordum.

Çok net bir anıydı. Sanki o âna adım atmıştım. Bütün imgeler netti. Çok netti. En ufaktan en büyüğüne bütün ayrıntıları hatırlayabiliyordum. Hâlâ ucu kopmuş olan parmağımdaki hafif sızlamayı hissedebiliyordum. Rowan’ın üstdudağındaki derin bir yarıktan akan kıpkırmızı kanı görebiliyordum. İpliği onun parçalanmış dudağına geçirip çekerken, Fionn’un

yüzündeki dikkat ifadesini görebiliyordum. Ay ışığının nasıl pencereden içeri sızdığını, kırık cam parçalarına vurduğunu ve annemin son porselen tabaklarının yere saçılmış olduğunu hatırlıyordum.

Babamın cansız bedeninin ayaklarımın dibinde yattığını, kemerimin boynuna dolandığını, bir ucunun hâlâ yapışkan, titreyen yumruğuma dolandığını en canlı şekilde hatırlıyordum.

Rowan dikiş ipliği dudağındaki yarığı sıkıca kapatmış bir halde bana dönerken, iğne Fionn'un elindeydi. Bakışları öylesine yumuşaktı ki belki de onu ilk kez rahatlamış bir ifadeyle görüyorum diye düşünmüştüm. "Artık bırakabilirsin, Lachlan," demişti bakışlarını elime çevirerek.

Leander sadece bir saniye sonra içeri girmiş, *her şeyi*, geri alınması mümkün olmayan şeyleri bile değiştirmişti. O kemer hâlâ yumruğumun etrafına sarılıydı. Leander bana bakıp sırtıtmıştı.

"... sonra Rowan, 'Yemin ederim ki bir kazaydı,' demişti ve bunlar sıkı gençler diye düşünmüştüm," dedi Leander hafifçe gülerek. Dediklerinin bir kısmını kaçırdığımı fark ederek gözlerimi kırıştıtırıp o âna dönmeye çalıştım ve...

... *ne* yaptığını anlamaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?"

Leander bol etli pizzadan bir dilim alıp önceki dilimin katlanmış bir halde içinde durduğu, camı çoktan yağ ve buharla kaplanmış olan karıştırıcıya soktu. "Smoothie."

Pizza kutusundan karıştırıcıya, sonra tekrar kutuya baktım. "Ne?"

"*Smoothie*. İçilebilir yemek."

"Bir... pizza smoothie'si mi yapıyorsun?"

Leander karıştırıcıya yarım kutu bira dökerken sırtıtmakla yetindi.

"*Neden?*"

“Artık Robbie’nin dişleri yok. Son yemeğini nasıl yiyecek?” Leander sandalyesinde ağlamakta olan Robbie’ye baktı. “Kimse sana şekerlemelerin dişlerinin çürümesine neden olacağını söylemedi mi, geri zekâlı? Hazır konu açılmışken...”

Leander tezgâhtaki dişleri açık tuttuğu avucuna süpürdü ve karıştırıcıya atıp makineyi çalıştırdı. Bira köpüklendi. Eriyen peynir cama yapıştı. Birkaç kere durup yeniden başladı ama Leander nihayet karışımı kıvamlı ve köpüklü kahverengi bir macuna dönüştürmeyi başardı.

“Yüce Tanrım. Gerçekten de korkunç gözüküyor.”

Leander omzunu silkti. “Hâlâ sadece pizza ve bira ama içinde fazladan kalsiyum var.”

“Dişlerinden biri altın kaplama değil miydi?”

Leander karışımı salladı ve karıştırıcının içine baktı ama kahverengi lapanın içinde ne olduğunu görmek mümkün değildi. “Evet, öyleydi. Yani karışımın içinde *değerli* kalsiyum var. Her neyse, tadının aynı olduğundan eminim.”

“Sanmam. Denemelisin. Teorini test et, bana da söyle.”

“*Hayatta* olmaz,” dedi bir kahkaha attıktan sonra. Karışımı bir bira bardağına koydu. “Dişlerden hoşlanmam.”

İç çektim ve Leander kendi esprisini komik bulmuş gibi yine güldü. Elini gümüş rengi saçlarının arasında gezdirdi ve barın arkasındaki çekmecelerde bir şey aradı. Sonra tatmin olmuş gibi bir huni çıkardı. “Tanrım, olamaz. Ben gidiyorum.”

Arkama döndüm ama daha bir adım atmıştım ki sözleri olduğum yerde kalmama neden oldu.

“Biliyorsun, evlat. Seni burada kalman için *zorlayabilirim*.”

Gözlerimi kırpmadan uzunca bir süre kapıya baktım ama sonra hızla Leander’a döndüm. Bir elinde huni, diğer elinde doldurduğu bardakla yanımdan geçerken hâlâ gülümsüyordu. Ama bembeyaz dişlerini sergilediği o gülümsemenin ve

gözlerinin etrafını çevreleyen ince kırışiklıkların arkasında her zaman bir tehdit vardı. Leander'ın maskesini bir jilet gibi kesen yırtıcı bir yanı vardı.

Leander başıyla Robbie'yi işaret edip peşinden gitmemi söyleyince, dediğini yaptım. "Yardımsever biri olduğum için şanslısın. Küçük kardeşinin özel gecesini kaçırmayı istemem. Dahası, onu ziyaret ettiğimde yemeğime tükürmesini *kesinlikle* istemem. Boston Celladı'nın numaralarını daha az yaptığına dair söylentiler olsa da hâlâ biraz dengesiz. Duyduğuma göre, kız arkadaşıyla Teksas'ta hoş olmayan birtakım işler karıştırmış. Oraya gitmişlerdi, değil mi? Teksas'a. Ve... Önce neresiydi? Şimdi hatırladım. California. Esas olarak Calabassas. Ondan sonra da Batı Virginia..."

"Benden ne istiyorsun?" diye parladım.

Leander sııttı. "Onu sıkı sıkı tut yeter."

Öfkeli bir bakışla Robbie'nin arkasına geçtim ve avuçlarımı sıkıca başının iki yanına dayadım. Ellerimin altında tir tir titriyordu.

"Ağzını ardına kadar aç, hergele." Leander huninin ucunu tıkaçın altına soktu. Robbie ellerimden kurtulmaya çalıştı ama bundan kaçamazdı. "Boğazından aşağı inecek olan son yemek. Senin fentanil şekerlemelerini aşırı dozda yedikten sonra, Nelson'ların çocuğunun tüple beslenmek zorunda kaldığını biliyor muydun? Bu da onun gibi bir şey," dedi pizza smoothie'sinin ilk kalın damlalarını huniye dökerken.

Robbie'nin hırıltılı öksürükleri arasında, "Kesinlikle aynı şey değil," diye homurdandım.

"Yeteri kadar yakın." Leander huniye biraz daha smoothie döktü ama karışım Robbie'nin ağzının kenarlarından akmaya başladı. Psikopat patronum bıkkınlıkla iç çekti. "Yutmuyor."

"Acaba neden?"

"Sadece pizza ve bira, Robbie."

“Bir de dişleri.”

“Bunun protein tozu olduğunu hayal et. Haydi, aç gagasını bakalım,” dedi Leander karışımı yine içirmeyi denerken. Robbie sızlanarak mız mızlandı ama karışımı yutmadı. Patronum omuzlarını sarkıtırken sabırla iç çekti. “Burnunu sık.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Sana bir soru sormadım, evlat.”

“Leander...”

“*Yap şunu*, Lachlan. Sonra partine gitmene izin vereceğim.” Bana sonsuzluk gibi gelen bir an için göz göze kaldık.

Leander’ın boynunu kırabilirdim. Boğazına bir yumruk indirip soluk borusunu parçalayabilirdim. Avucumu burnunun altına indirip bir güzel kırabilirdim. Ya da kolay yolu seçip onu vurabilirdim. Sonra kendilerini bir cuma gecesi onun bodrumunda bulmuş olan daha pek çok kişi gibi, onu kan kaybından ölmeye terk edebilirdim.

Ama ihanetimin intikamı hızlı ve acımasız olurdu. Bir o kadar manyak olan erkek kardeşleri, tıpkı benim kardeşlerim için yapacağım gibi, beni dünyanın diğer ucuna kadar takip ederdi. Dahası, alacakları intikam ne benimle başlar ne de benimle son bulurdu.

Parmaklarımı Robbie’nin burnuna koyup sıkıca tuttum.

“Nelson’lar kendi çektikleri acıları onun da çekmesini istedi. İşkence değil bu, Lachlan. Cinayet değil. *Adalet*,” dedi Leander. Huniyi doldururken gözlerini benden ayırmıyordu.

Bu sefer Robbie’nin karışımı yutmaktan başka çaresi yoktu. Elbette, sıvının hepsi boğazından aşağı gitmedi. Ama Leander bira bardağı boşalana kadar durmadı. Sonrasında bile bakışları hâlâ üstümdeydi.

Tatmin olduğunda başını bir kere salladı.

Robbie’yi bıraktım, kınından tabancamı aldım ve onu başından vurdum.

Robbie'nin hırıltıları, hıçkırıkları ve yalvarışlarının yankıları kesilince, gözlerimin arkasındaki baskı ve ağrı hafifledi. Artık duyulan tek şey müzikle yere *şıp, şıp, şıp* diye düzenli bir şekilde düşen kan damlalarının sesiydi.

Tabancamı kınına soktum. Bir sonraki sözler ağzımdan çıktığında tehditkâr olamazdı. "Emekli olmak istiyorum."

Leander'ın yüzüne ağır ağır sinsi bir gülümseme yerleşti. "Demek öyle," dedi sırtını bana dönerek. "Şok oldum doğrusu."

"Leander, benim için, kardeşlerim için yaptığın her şeye minnettarım. Sligo'da o işten sıyrılmamızı sağladın. Bizi buraya getirdin, iş verdin. Buna ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun. Borcumu ödemek için senelerdir uğraşıyorum. Ama bu..." Susup yanıma yığılmış olan cesede baktım. "Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Leander bardağı ve huniyi musluk haznesine koyup bana dönerken derin derin iç çekti. "Açık konuşacağım, evlat. Her zaman açık konuşurum."

Leander kaşlarından birini kaldırırken evet anlamında başımı salladım.

"Geçen sene Damian Covaci'yi öfkelenirdiğinde, sadece onunla yaptığımız anlaşma sona ermedi. Dedikodular bazı çevrelere yayılınca diğer anlaşmalarımız üstünde de bir dalgalanma etkisi yarattı. Biliyor musun, evlat? Bu durum *beni* çok kızdırdı."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "*Sadece bir kere* gerzeğin teki gibi davrandım. Bu tepkin bana abartılı geldi."

"Bir Covaci'yi lanet bir bagaja tıktın, Lachlan."

Kahretsin. Gerçekten yaptım. Leander sırtını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Altmışına yaklaşmış olabilirdi ama hâlâ bir öküz gibi yapılydı ve kalın kol kasları siyah kazağını geriyordu. "Bunu konuşmuştuk. Hoşuna gitse de gitmese de müşteri hizmetleri veriyoruz. Bunun ne anlama

geldiğini biliyor olman gerek, atölyende her gün bunu yapıyorsun. Birisi motosikletine deri çantalar ya da başka bir şey almak için Kane Atölyesi'ne gelip seni kızdırsa, onları dolaba mı tıkacaksın? Yüce Tanrım, umarım böyle bir şey yapmazsın. Çünkü bu berbat bir *müşteri hizmeti* olur.”

“Ne yani, sonsuza dek bunu mu yapacağım?”

Leander omzunu silkti. “Verdiğin hasarı sihirli bir şekilde telafi etmenin bir yolunu bulamazsan, evet. Öyle olacak sanırım.”

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Leander yaptıklarımın dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi rol yapıyor olabilirdi ama bazen anlaşmaları iddia ettiği gibi bozulmuş olsa da acaba bu hatam lehine işlemiş olabilir mi diye de düşünüyordum. Ben yüz ifadesinden bir anlam çıkarmaya fırsat bulamadan, zihnimde dönüp duran düşünceleri görebiliyormuş gibi hızla arkasına döndü.

“Haydi, git artık,” dedi yeni bir bira açarken. “Çocuklara benden selam söyle.”

Gözlerime bakmasını bekledim ama bakmadı.

Tek kelime etmeden uzaklaştım. Çelik kapı küt diye arkamdan kapandı ve sesi evde yankılandı.

Leander'ı geride bıraktım.

Ama ondan asla kurtulmayacağımı biliyordum.

GIYOTIN

Lachlan

İkinci kere kardeşim Rowan'ın dairesinin ziline bastım ve panelden uzaklaşıp tuğla binanın üçüncü katına baktım. Elimde sıkı sıkı tuttuğum Athrú Keshcorran viski şişesini pencereye fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir küfür savurarak panele yaklaştım ve parmağımla ufak siyah düğmeye bastım. Diyafondan parazitli bir ses geldi.

“Bir kavanozda osuruk satıyorsan, almak istemiyorum.”

Gözlerimi kıstım. *Fionn*. Küçük kardeşimizi çok severdim ama haylazın tekiydi.

“İkimiz de osurukları internetten büyük miktarlarda aldığımızı biliyoruz. Kapıyı aç, bok kafa,” dedim. Şişeyi tutup kahverengi kese kâğıdından çıkardım ve kapının üstündeki kameraya doğru kaldırdım. “Tabii, bundan içmek istemiyorsan ayrı konu.”

Kapı açıldı ve içeri adım attım.

Üçüncü katın merdiven boşluğuna vardığımda, *Fionn* şeytani bir gülümsemeye açık kapının çerçevesine yaslanmış, elindeki paketten karışık çerez yiyordu. Dairenden dışarı müzik, sohbet ve gülüşme sesleri yayılıyordu.

“Seni görmek güzel, bok kafa,” dedim boynuna sarılırken. Benden birkaç santim uzundu, kollarımın altında taş gibi

olduğunu hissettiğim sıkı kasları vardı. Gücünü kanıtlamak istermiş gibi sırtıma iki sert şaplak indirdi. “Varlığınızla bizleri Boston’da ne kadar şerefli edeceksiniz?”

“Sadece pazartesi gününe kadar.”

“Ya da hep burada kalabilirsin.”

“İmkânsız.”

Alınlarımızı birbirine dayadık. Doğduğu gün Sligo’daki hastane odasında onu kollarıma ilk kez aldığımdan beri böyle yapardık. Geriye doğru bir adım atan Fionn pür dikkat yüzümü inceledi. “Berbat görünüyorsun.”

“Sen de elindeki kuş yemi torbasıyla salak gibi gözüküyorsun.”

“Omega yağ asitleri, inflamasyonu ve DDL kolesterolünü düşürür,” dedi ben Rowan’ın dairesine girerken. Dar binanın üçüncü katındaki tek daireydi.

“Eminim ki öyledir. Ayrıca gerzek gibi görünme şansını da artırır, Dr. Kane.”

Fionn peşimden boyasız tuğla duvarlardan ve endüstriyel pencerelerden oluşan salona girerken, omega yağ asitleri ve beyin inflamasyonu ile ilgili bir şeyler anlatmaya koyuldu. Arkadaşımız Anna iki martini hazırladığı mutfaktan bana el salladı. Koltukta kırık bacağını sehpayaya dayamış olan ufak tefek ama sert görümlü bir kadın oturuyordu. Siyah alçısının üstüne yaldızlı bir yıldız çıkartması yapıştırılmıştı. Onun, Rowan’ın mesajlarında söz ettiği, nasıl olduysa Fionn’un Nebraska’daki evinde kalmaya başlayan kaza geçirmiş olan sirk göstericisi olduğunu anladım. Fionn kadının bacağının kırılmasına neden olan kazadan sonra Sloane’un onunla arkadaş olduğunu söylemişti. Fionn onu Rose olarak tanıttı ama ilişkileri hakkında bir ipucu vermedi. Onu sıkıştırabilmek için bunu daha sonra sormaya karar verdim. Rose’un yüzünde beliren sıkıntılı ifadede, onun da aynı şeyi yapmayı

planladığımı anladım. Rowan ve Sloane'un şeytani kedileri Winston, Rose'un sehpayaya dayadığı ayağının yanında oturuyor, açıkta kalan ayak parmaklarından birini ne kadar büyük bir hızla koparabileceğini düşünüyormuş gibi kuyruğunu iki yana sallıyordu. Dikkatimi sandalyesinden kalkıp temkinli bir gülümsemeyle bana yaklaşan Sloane'a çevirdim.

Sonra kenara çekildi ve hayatımda gördüğüm en güzel kadınla karşılaşınca nefesim kesildi. Parlak mavi gözlerini bana dikti, dolgun dudaklarında muzip ama içten bir gülümseme belirdi ve bal rengi parlak dalgalı saçları omuzlarına yayıldı. Bir şey söylemem ya da bir şey yapmam gerekiyordu ama ona bakakalmıştım.

"Lachlan," dedi Sloane.

Yutkundum, yüzümdeki şok ifadesinin yerine bir gülümseme yerleştirdim ve bakışlarımı yabancı kadından ayırıp Sloane'a döndüm.

"Örümcek Hanım. Hobilerin nasıl gidiyor bakalım? Yeni projeler var mı?"

Gözlerini kıstı. Göz kürelerimi kafatasımdan sökebileceği halde ona takılmak yine de keyifliydi.

"Ya çizimler? Kara sevdalı küçük kardeşime başka kuş resimleri bıraktın mı?"

Sloane'un yanakları kıpkırmızı oldu ve viski şişesini almak için uzanırken, gülümsemem yüzüme yayıldı. Ama Sloane bir şey yapmaya fırsat bulamadan, aramızdan geçen Fionn şişeyi elimden kaptı. Donuk gözleriyle beni uyarmaya çalışıyormuş gibi bana bakan Sloane, dönüp ona bakmadı bile. "Lachlan, seni arkadaşım Lark'la tanıştırayım."

Bakışlarımı Lark'a çevirip elimi uzattım. Bana bir adım daha yaklaştığında, yüzünün ayrıntıları bulanıklaştı ve gözlüğümü arabamda bıraktığım için kendime lanetler okudum. O mesafeden gülümsemesinin en güzel yanını göremeyebilirdim

ama tenimde sıcacık bir his bırakan enerjisini *hissedebiliyordum*. Gözlerimi ellerimize çevirdim. Ellerimiz birbirine değdiği anda, tenime ufak bir elektrik şoku yayıldı.

“Lark Montague. Memnun oldum,” dedi. Avuçlarımızın arasına sızan bir titreşim gibi, kurnaz bir ifadesi vardı. “Demek kötü nam salmış Lachlan Kane sensin.”

“Kötü nam salmış mı?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Kesinlikle. Hakkında... bir şeyler duydum.”

“Demek *bir şeyler* duydun, öyle mi? Ne gibi... şeyler bunlar?”

Kıkırdayıp elini geri çekerken, “Bir kere ‘huysuz’ lafının söylendiğini duymuş olabilirim.”

“Sakin olun, sakın olun,” diye bizi kızan Fionn bana bir bardak buzlu viski getirdi. “Zavallı abimi yanlış nitelendirme. Sana onun huysuz bir *sersem* olduğunu söylemiştim.”

“*Adi*,” diye araya girdi Rose. “Bize ‘tek hobisi kaş çatmak olan huysuz, *adi* herifin teki’ demiştin.”

Sloane alaycı bir sesle güldü. “Çok doğru.”

“*Yapmayın*, kaşlarımı çatmaktan daha fazlasını yapıyorum.” Biraz yaklaşıp Lark’a havalı bir şekilde gülümsedim. “Benim *hobilerim* var.”

Lark ona göz kırpınca güldü. “Öyle mi? Ne gibi, tığ işi falan mı yapıyorsun? Çok iyi tığ işi yapan bir adam olduğunu hayal edebiliyorum. Eminim ki süper dantel örtüler yapıyorsunuzdur.”

Rose kıkırdadı ve bakışları birimizden diğerine gitti. “Yok, o doktorun uzmanlık alanı...”

Kardeşimin viskisi boğazına kaçtı. “Rose...”

“Hatta bir kulübe katıldı...”

“Lanet olsun, *Rose*...”

“Her pazar buluşuyorlar. Kulübün ismi İlmek Kız Kardeşler ve kendisi...” Kardeşim onun ağzını kapatınca ve Rose

şeytani bir kahkaha atınca, sözlerinin geri kalanını duyamadık. Fionn bana hem dehşetle hem de yalvarır gibi bir bakış attı.

“Rowan’a söyleme,” diye yalvardı. “En sonunda Nebraska’ya geldiğinde Sivri Potin lakabını yeniden canlandırmayı başararak üstünlük elde ettim.”

Bir kahkaha patlatıp başımı salladım. “Tatlı, şirin, saf kardeşim. *Tabii* ki Rowan’a söyleyeceğim. İkiniz arasında azami derecede sorun çıkarmak benim görevim. Ancak böyle huzur bulabiliyorum.” Kardeşimin omzunu sıktım ve yanından geçip deri sandalyelerden birine oturdum. “Bunu sana söylemek istemezdim, evlat ama bu tığ işi meselesiyle hâlâ ezik döneminin zirvesindesin. Rowan buna bayılacak.”

Fionn bir reklam broşürüyle ve bir yanlış anlaşılma ile ilgili saçma bir açıklamaya girişti ama onu dinlemiyordum. Lark karşımdaki koltuğun kenarında otururken onu dinleyemezdim. Koltuğuna oturduğu anda Sloane’un manyak kedisi kucağına kıvrıldı.

O mesafeden yüzünü üstdudağının üstündeki bene ve saç çizgisine yakın bir yara izine kadar net bir şekilde görebiliyordum. Dikiş atılmayan, kenarları tırtıklı iyileşmiş olan bir yaradan kalmış olmalıydı. Daha önceden onu net görmemiştim ama görülmemesi imkânsızdı. Odadaki tüm enerji, sanki onun içinden geçerek yoğunlaşıyor, sonra da parlak mavi gözlerine, ışıltılı cildine ve rahat gülümsemesine yansıyor. Gülüşünden akıyor ve sesinin notalarını ısıtıyordu. Fionn ve Rose arasındaki şirin tartışmayı ben dinlemesem de o dinliyordu. Zaman zaman tartışmada güçsüz olduğunu düşündüğü tarafı desteklemek için araya giriyordu ki bu kişi çoğunlukla Fionn oluyordu. *Sipariş alıyor musun? Ya da Eminim ki Etsy’de muhteşem satış yaparsın* gibi şeyler söylüyordu. Tüm dikkatini konuşan kişiye verirken, bir yandan da mırıltıları

konuşma seslerinin arasında duyulan Winston'ı okşuyordu. Sanki o sırada dünyada başka hiçbir şey ve kimse yoktu, hat-ta ben bile yoktum. Dikkatle ona baktığımı hissediyorsa bile, bunu belli etmiyordu.

Lark Montague *çok* güzeldi.

Ama ona bir sapık gibi dikkatle bakmayı kesmeliydim.

Ellerimdeki içkiye baktım. Mürekkeple gizlenmiş yara izlerime. İşaret parmağımın kesik ucuna. Parmak eklemlerimdeki dövmelere. Gümüş yüzüklerime baktım. Yüzüklerimden birini bardağın kenarına vurup içkimden bir yudum aldım. Ellerim onun kusursuz teninin üstünde muhteşem gözükdü. Yumuşacık bacaklarını kavramış bir halde. Dövmeli parmaklarımın pürüzsüz vücudunun etrafında olduğunu düşününce, fermuarımı zorlayan aletimi indirmek için biraz kıpırdandım ama başarılı olamadım. Benim gibi birisi ve *onun* gibi birisi mi? Bunu hayal etmek bile yanlıştı.

Ama enfes derecede *doğru*du.

Başımı tekrar kaldırdığımda, dantel örtü tartışması hâlâ devam ediyordu ama Lark gözlerimin içine bakıp gizemli bir ifadeyle gülümsedi. Dikkatini tekrar Fionn ve Rose'a vermeden önce kurulan bir anlık bağdı ama o kısacık gülümsemede nedense içime işleyen bir şeyler vardı. Sessiz bir sohbet gibiydi. Açıklayamadığım bir aşinalık hissiydi.

Konuşma başka yöne saptıktan sonra bile, bu histen kurtulamadım. Sanki bizi birbirimize bağlayan incecik bir ip vardı. Lark yokluğunun fark edilmeyeceğini düşündüğü bir anda sessizce balkona çıkınca, o bağ beni ona çekti. Birkaç dakika boyunca bu bağı koparmaya çalıştım ama çekim devam etti ve peşinden gittikten sonra da kopmadı.

Balkon kapısını açtığımda, Lark sanki gelmemi bekliyormuş gibi, tırabzanlara yaslandığı yerden kıpırdamadı.

“Selam.” Sohbeta başlamak için en harika cümlem olmadığını biliyordum. Ama Lark başını çevirip bana baktığında yine de gülümsedi.

“Selam. Adilik yapmak için balkona çıkmadın, değil mi?”

Gülerek kapıyı arkamdan kapattım. “Hayır, onu sadece hafta içi dokuzdan beşe kadar yapıyorum. Zamanın geri kalmasında tavuklar gibi surat asıyorum.”

“Kulağa çok yanlış geliyor,” diye güldü. Sesi bir çınlamayı andırıyordu. “Gecelerini bir kümeste kuluçkaya yatarak geçiriyormuşsun gibi. Ama kardeşinin tığ işi yaptığını düşünerek olursak mantıklı sanki.”

“Haklısın. Beni daha fazla gagalamaman için sesimi kesiyorum.”

Bir kahkaha patlattı. “*Gagalamak* mı? Bu akşam tavuklardan gidiyorsun galiba.”

“Yüce Tanrım. Hayatımda bir konuşmaya hiç bu kadar kötü başlamamıştım. En baştan başlayayım.” Arkamı dönüp içeri girdim. Kapıyı tekrar açıp balkona çıkarken, güldüğünü duya biliyordum. “Ne kadar hoş bir gece. Size katılmamın bir sakıncası var mı? Bu arada, tavuklarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

“Güzel. Konuştuğum son adam kafayı tavuklara fazla takmıştı.”

“Kulağa adi herifin teki gibi geliyor. Tüy fetişleri hiç bana göre değil.”

“Çok yazık çünkü tüyle gıdıklanmaya bayılırım...”

Tekrar arkama döndüm, Lark’ın kahkahaları sona ermeden kapıyı tekrar açıp kapattım. “Selam. İsmim Lachlan ve tavuklarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama doğru şartlar altında tüyleri severim.”

Lark hâlâ kıkırdıyordu ve gözleri şehrin ışıklarının hoş parıltısı arasında ışıl ışıl gözüküyordu. “Eh, kulağıma tam da benim hoşlanacağım bir tip gibi geliyorsun. Konuştuğum

ilk adamın tavuk takıntısı vardı, ikincisi de tüylerden nefret ediyordu. İki-sıfır öndesin. Ama ufak tüneğimi benimle paylaşabilirsin.”

Ona sonbahar esintisinde parfümünün kokusunu hissedebileceğim kadar yaklaştım. Tatlı bir portakal kokusuydu. Lark aşağıdaki sokağa baktı. Daha önceden pek çok kere o balkona çıktığım halde bakışlarını izledim. Dünyanın en harika manzarasına sahip değildi. Sadece karanlık bir ara sokağa ve kapkara bir boşluğun diğer tarafında insana fazla yakın gelen tuğla cepheli bir apartmana bakıyordu. Ama nasıl oluyorsa, Lark orayı bile karanlığın üstünde asılı duran daracık bir alandan daha fazlası haline getiriyordu. Gözlemlediği her şeye tüm dikkatini verişi, sanki ayrıntılardan bazılarını kaçırmışım gibi benim de etrafıma daha fazla dikkat etmemi sağlıyordu.

“Boston’a ilk kez mi geldin?” diye sordum. Lark başını kaldırmış, uzaktaki binalara göz atıyordu.

Gülümsedi ve bana daha dikkatlice bakabilmek için altın rengi saçlarını omzundan geriye attı. “Pek sayılmaz. Yakın sayılabilecek bir yerde büyüdüm.”

“Nerede?”

“Rhode Island’da.”

Hımm deyip başımı salladım, içkimden bir yudum aldım. “Sloane uzun süredir arkadaş olduğunuzu söyledi.”

“Evet,” dedi Lark. Gülümsemesi kayboldu ama sadece bir an için. Gözlerini kırptı ve bir anda yüzünde daha da büyük bir gülümseme belirdi. “Yatılı okuldayken tanıştık. Ona kendimi kabul ettirmem biraz zaman aldı ama artık en yakın arkadaşım.”

“Bunu hayal etmek o kadar da zor değil.”

Lark omzunu silkti ve birbirine geçirmiş olduğu parmaklarını büktü. “Sloane görüldüğü kadar kaba değildir. Dışı sert olabilir ama içi yumuşacıktır.”

“Senden söz ediyordum,” dedim gülümseyerek. Elimde olmadan hafifçe güldüm. Lark bakışlarını hâlâ silinmemiş olan çarpık gülümsememe dikerken kaşlarını çattı. “Yani ona kendini kabul ettirmeye çalışmanı hayal edebiliyorum demek istemiştin. Sana çok uzun süre direnemezdi.”

Lark gözlerini devirdi ve ağırlığını yaslandığı dökme demir tırabzana vererek bana döndü. Ciddi görünmeye çalıştı ama dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamıyordu. “Sence bunun nedeni ne? Cıvıl cıvıl kişiliğim mi diyeceksin? Yoksa gamsız halim tavrım mı?”

“Evet, aşağı yukarı öyle diyecektim,” diye itiraf ettiğimde hafifçe güldü. “Beni etkiliyor doğrusu.”

“Tam olarak ne anlamda etkiliyor?”

Gözlerinin içine baktım. Öylesine sevimli ve tatlıydı ki Lark gibi bir kadının bakışlarımdan rahatsız olup geri adım atacağını düşünürdüm. En azından yanaklarının hafifçe kızaracağını. Dolgun dudaklarını gergin bir şekilde ısıracağını. Düzensiz nefes alıp vereceğini. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Yüzündeki hafif gülümseme değişmedi.

Ona biraz daha yaklaştım. Gözleri daha da muzip bir ifadeyle parıldadı.

“Belki seni öpmek istememe neden oluyordur. Daha doğrusu, seni öpmem için bana izin vermeni istememe.”

“Çok cesursun,” dedi cık cık ederek ama gözlerindeki içten parıltı bana bundan keyif aldığını söylüyordu. “Beni öpmeni istediğimi mi düşünüyorsun?”

Sırıtıp bardağımda çevirdiğim buzlu viskiye baktım. Gözlerimin önüne yine teninde gezinen ellerim, onu sıkı sıkı kavramış olan dövmeli parmaklarım geldi. Gözlerimi yüzüne çevirip omuz silkene kadar bu fantezinin keyfini çıkardım. “Çok etkileyici bir tüy koleksiyonum var.”

Lark güldü ve içkimden büyük bir yudum alırken bardağımın üstünden gözlerinin içine baktım. Bakışlarını kaçırdı ama aramızdaki âdeta çıtırdayan enerjiyi kesmek için elinden geleni yapmasına rağmen bir çekime kapılmış gibi tekrar bana baktı. Buna teslim olduğu, iç çektiği ânı duydum. Dudaklarından çıkan ve serin esintiyle gökyüzüne yükselen buharda bile gördüm.

“Söylentilere rağmen pek de adi bir herife benzemiyorsun,” dedi. Parmaklarını birbirinden ayırıp tırabzanları tuttu.

“Bazen biraz öyle olabiliyorum. Bazen.”

“Büyük ihtimalle kötü bir şey değil.”

“Öyle mi?”

Lark omzunu silkti. “Tabii. Fazla iyi olursan, pazar günleri tiğ işi kulübüne katılmak zorunda kalabilirsin.”

“Lanet olasınca Fionn,” dedim bilmiş bir gülümsemeyle. “Fionn lafını kesmeden önce Rose’un neyi söylemek üzere olduğunu öğrenmek için neler vermezdim! Muhtemelen o küçük kulübün mali işler müdürüdür. Kesinlikle alet olacağı türden bir şey. Her zaman çok iyi yürekli bir çocuktur. Başını derde sokacak kadar iyi yürekliydi.” Lark gülümsedi ama zor bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey,” dedi başını sallayarak. Bakışlarını bana çevirdiğinde, ifadesi yumuşadı. “Ben sadece... Bilemiyorum. Seninle ilgili bir şey bana tanıdık geliyor. Sanırım Rowan’ı yeni tanımaya başladığım ve aranızdaki benzerliği gördüğüm için.”

Gülümsedim ve içkimden bir yudum daha almadan önce dirseğini dürttüm. “İşte, adi herif dediğin böyle olur. Beni o haylaz veletle kıyaslama.”

“Yapma,” diye beni azarladı, elinin tersiyle hafifçe koluma vurdu. “Harika birisi. Sloane için mükemmel. Adi bir pislik gibi davranma.”

Gözlerimi dolgun dudaklarına dikip sıırttım. “Nasıl isterseniz hanımefendi.”

Güldü. “‘Hanımefendi.’ Yapma lütfen.”

“Genç hanım?”

Burnunu kırıştırdı.

“Madam?” dedim. Lark başını iki yana salladı. “Yok, o da ‘hanımefendi’ kadar kötü galiba. Bir dakika, buldum. *Düşes.*”

“Ah, bayıldım. Tüy olayına da uyuyor. Asil ama uçarı.”

Uçarı. Lark bu sözcüğü söylediğinde, kendisini damarlarımına bağlamış da bir elektrik akımı vermiş gibi neden kanımın kaynadığını düşündüm. Gözlerimin önünden Lark’ın *asil ama uçarı* davrandığı türlü türlü senaryolar geçmeye başladı. Garip bir şekilde Marie Antoinette peruklarının söz konusu olduğu senaryolar bile çok seksiydi.

“İyi misin?” Lark’ın ses tonu yumuşaktı ama yine de her heceden muziplik akıyordu. “Yine surat asma moduna girmiş gibisin.”

“Evet,” dedim hafifçe öksürüp. Bardağı fazla sıkı tuttuğumu fark edince parmaklarımı gevşetmeye çalıştım. “Ben, şey... iyiyim.”

“Emin misin? Belki düşündüğün kadar cesur değildir.”

Lark bana yaklaşırken, vücudunun sıcaklığı benim vücuduma nüfuz etti. Tamamıyla ona döndüğümde, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. O kadar yakından yüzünün her ayrıntısını göremiyordum ama gözlerinin kristalimsi tonu hâlâ içime işliyor, en karanlık köşeleri bile aydınlatıyordu.

“Dediğim bir şey seni... huzursuz etti sanki,” diye fısıldadı. Bana bakarken başını yana eğdi ve bakışlarını gözlerimden dudaklarıma çevirdi. “Yoksa ‘asil’ ifadesi miydi? Belki de tüy fetişine korseler ve tüller de eşlik ediyordur.”

Yüce Tanrım. Şimdi de *korseler* diyordu. “Pek sayılmaz...”

“Çok yazık çünkü çok seksi olurdu.”

“Yani *sadece* korseler ve tüller değil demek istedim. Peruklar da eşlik ediyor.”

Tatlı, melodik kahkahası her yanıma sarıp sarmaladı.

Lark Montague zihnime sızdı ve ağzını her açtığında düşüncelerime beklenmedik, çılgınca fanteziler eklemeye başladı. Zihnimin var olduğundan bile emin olmadığım bir parçasının kontrolünü ele geçirdi ve bana başka ne yapacağını kestiremedim. Sadece bıraktığı izi takip edeceğimi biliyordum. Beni geriyordu. Ama aynı zamanda karşı konulmazdı.

“Bir yelek ve golf pantolonu sana yakışırdı,” dedi Lark sırıtarak. Son bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Parmaklarını teker teker kıvrarak gömleğimi kavradı ve siyah kumaşı narin ellerinin arasına alana kadar her dokunuşuyla göğsüme hafifçe sürtündü. “Boynundaki dövme, bir kravatın altında çok seksi gözükürdü.”

Lark gözlerini dudaklarımdan ayırmadan parmak uçlarında kalkarken, nefesimi tutmuş, kalbim elinin altında gümbür gümbür atar bir halde yutkundum. Dışarı verdiği her nefes benimde bir elektrik şoku yaratıyordu. “Uçarı ama zarif,” dedim en sonunda boğuk bir fısıltıyla.

“‘Asil ama uçarı’ ifadesiyle gayet iyi gidiyor, değil mi?” Başını hafifçe yana eğdiğinde, o an tüm dünya ufalıp yok oldu. “Belki cesur olan sen değilsindir.”

Lark beni dudaklarımdan öpünce, vermek üzere olduğum bütün zeki yanıtlar silindi.

Beynim kapalı göz kapaklarımda arkasında kapkara bir boşluk gibiydi. Lark’ın portakallı kokusu burun deliklerimden içeri akın etti. Dilinin ucunu dudaklarımda kenarında gezdirdi ve içtiği portakallı içeceğin belli belirsiz tadını hissettim. Dudaklarımdan yükselen yumuşacık bir inleme dudaklarımda titreşti.

Kontrolümün son kırıntısı da böylece kayboldu.

Dilimle âdeta ağzına saldırmaya başladım. Lark gömleğimi sıkıca kavradı. Elimdeki bardağı ya un ufak edecektim ya da balkondan aşağı atacaktım. Ellerimi vücudunda gezdirmek için can atıyordum ama ellerimden birini boynunun yan tarafına koymakla yetindim. Avucum tenine değdiği an Lark keyifle inledi. Bedenini bedenime dayadı ve aletim fermuarımı zorlamaya başladı.

Dişlerimiz birbirine çarptı. Öpüşmemiz vahşi bir hal almıştı. Lark birkaç saniye içinde sahip olduğumu sandığım tüm direnci yok etmişti. Beni o kadar ateşli bir şekilde öpüyordu ki sadece istendiğimi hissettirmiyordu. Ya da ihtiyaç duyduğumu. Sanki benim için *yanıp tutuşuyordu*. Sanki tutunmazsa parçalanacakmış gibi ensemden tutuyordu. Derin bir nefes çekerek daha da derinlere daldı ve beni de beraberinde karanlığa sürükledi. Öpüşmenin kontrolünü her ele geçirişimde bunu elimden alıyordu. Bir dokunuşla. Ufak bir ısırıkla, tenimi emerek ya da inleyerek.

Lark'ın dili dilimi okşadı, geri çekildi, altdudağımı ısırıp dişlerinin arasında kaydırıldı. Isırığının baskısı kusursuz bir acı ve zevk dengesi oluşturdu.

“Lark...”

Boğuk gülüşü, dilimin ucuna kadar gelen yalvarışla ilgili her düşüncüyü sildi. Dudakları aralık bir halde çeneme ufak öpücükler kondurdu. Parmaklarımı altın rengi saçlarının dalgalarının arasına geçirdiğimde, kulak mememi beni hafifçe inletecek kadar sert ısırıldı. Parmaklarımın arasındaki saç tutamlarını daha sıkı kavradım. Lark inledikten sonra dudaklarını dövmeli tenimi emdiği boynuma götürdü.

Saçlarını sıkıca tutarken boğazımdan boğuk bir inleme yükseldi. “Yüce İsa aşkına,” diye inledim.

Dudakları nabzımın üstünde donakaldı.

Lanet olsun...

Saçlarına dolanmış olan parmaklarımı hemen gevşettim. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Kesinlikle bir *terslik* vardı. Kas-katı kesilmesinden belliydi.

“Ne dedin?” diye fısıldadı. Sıcak nefesini tenimde hissettim. Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Ne yapmıştım? *Tanrı'nın ismini boş yere ağzına almaya-caksın* meselesi miydi? Belki de Lark çok dindardı. Onun ya da Sloane'un, yatılı okullarının katı kuralları olan bir Katolik okulu olduğunu söyleyip söylemediğini hatırlayamadım. Rahibeler. Rahibelerin olduğu bir okul muydu?

Yutkundum. “Şey, ‘Yüce İsa aşkına’ dedim.”

“Daha sert söyle,” dedi ters bir tavırla.

“Yüce İsa aşkına.”

Tüm dünya bir an için derin bir sessizliğe gömüldü.

Sonra Lark ona erişemeyeceğim kadar geriye çekildi, bedeninin sıcaklığı uzaklaştı ve tenimde buz gibi bir his bıraktı. İki eliyle ağzını kapattı ama elleri gözlerindeki şok ifadesini gizleyemedi.

Şok ve... *öfke.*

“*Lanet olsun,*” diye fısıldadı parmaklarının arasından.

“Neler oluyor? Tanrı dedim diye mi kızdın?”

“Hayır. Hayır, ‘*Tanrı*’ dedin diye değil,” dedi tırnak işareti yaparak. Yüzünde pis bir gülümsemeyle bana yaklaştı ve parmağını göğsüme dayadı. “Sorun ‘Batman.’ *Çakma* Batman.”

Lark geriye doğru bir adım attı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaşlarından birini kaldırdı. Gözlerimi kısarak ona baktım. Ağzımdan zehir damlarmış gibi, “Sakar Barbie,” dedim.

“Aman. Tanrım. *Amantanrımamantanrımamantarım,*” dedi Lark. Üstüne bulaşan kalıntıları silkelemek istemiş gibi ellerini salladı. “Dilin *ağzımdaydı.*”

“İkimize de bunu hatırlatmak istemezdim, Sakar Barbie ama *beni sen* öptün.”

“Sen de bana *izin* verdin. *Kim* olduğumu anlamıştın.”

“Kesinlikle anlamamıştım. Anlamış olsaydım, yangın merdiveninden tüymeye çalışırdım.”

“Burada yangın merdiveni yok.”

“*Aynen* öyle.”

Lark gözlerini devirdi, sonra ölümcül bir ifadeyle yüzüme baktı. “Korkunç bir yalancısın. O gece burnumun dibinden ayrılmadın. *El fenerin* vardı. Kafama vurduğun el fenerini diyorum.”

“Yüzünde *katman katman* makyaj vardı. Ayrıca kafana...”

“*Konküzyon* geçirdiğim kafam. Eve kadar yürümek zorunda kaldığım için gerekli olan dikişleri attıramadığım kafam, *çok teşekkürler*. Sonra bana bacağımı kemirmek isteyen kuduz bir rakun gibi hırladın ve beni arabanın bagajına tıktın, seni lanet olasıca psikopat.”

“*Ben* lanet olasıca bir psikopatım, öyle mi? Zavallı herifin tekini bir göle atıp cesedini ayaklarının dibine koyduğumda sahte gözyaşları döken ve hareket halindeki bir araçtan atlayan *sensin*. Üstelik gözyaşların inandırıcı da değildi. Alaycı gözyaşlarıydı,” diye hırladım. Öne doğru bir adım attım, gözlerinin içine bakmak için başımı eğdim ve hafifçe öksürüp elimden geldiğince tatlı bir sesle taklidini yaptım. “Ühühü, ben Sakar Barbie’yim ve az önce *lanet olasıca bir adamı öldürdüm*. Benim hatam. Ama merak etmeyin, kusursuz ufak hayatıma geri dönebilmek için bu durumu düzeltecek birini bulurum.”

“Hayatımda duyduğum en iki yüzlüce yalanlar bunlar. Kiralık katil olayın nasıl gidiyor, bu arada? Cinayet-dalış becerilerinle iyi para kazanıyor musun Batman?” Lark alaycı bir kahkaha atıp bana yaklaştı ve zarif parmaklarından biriyle yüzümün önünde kocaman bir daire çizdi. “Açıkçası hakkımda bildiğini düşündüğün *her şey bundan ibaret*,” dedi havada

bir daire çizmeye devam ederek. “Ama *gerçekten* bildiğin şey *bu*.” Birden daire çizmeyi kesti ve işaret parmağı ile başparmağını aralarında çok az boşluk kalacak şekilde birbirine yaklaştırdı.

“*Gerçekten* bildiğim şey, tam bir baş belası olduğun.”

“Benim *gerçekten* bildiğimse, senin müthiş bir gerzek olduğun.” Bıkkınlıkla iç çekti. “Bir eşek şakası falan mı bu? Neden seni öpmeme izin verdin, lanet manyak?”

“Dedim ya, seni tanımadım. Tanrı aşkına, Cadılar Bayramı’ydı. Üstünde bir kostüm vardı. Yüzünde vardı. *Ağır* bir makyaj.”

Ağzı açık kaldı. Sonra ağzını kapattı. Ama tekrar açtı. “Cidden mi?” Yanıt vermediğimde, ellerini iki yanında yumruk yaptı ve sırf nasırlı avucumla tüm öfkesini yakalama zevkini yaşayabileyim diye bir yumruk atmayı denemesini istedim. “*İnanılmazsın*. Yüzünün her yanını kaplayan bir maske vardı ve seni fısıldama-kükreme karışımı konuşma tarzından ve o salak Yüce Tanrım lafından tanıdım. O gece yüzümde sadece beyaz yüz boyası ve renkli far vardı. Kesinlikle senin ucuz süper kahraman kılığınla aynı şey değil.”

Onu gafil avlamaya karar verip omzumu silktim, tırabzanlara yaslandım. Ani kayıtsızlığım onu umduğum kadar öfkelenendirince, ona gerçeği söylemeden önce içkimden büyük bir yudum aldım. “Karanlıktı. Gözlüğümü takmamıştım.”

“*Gözlüğün*,” dedi hayretle gülerek. “Affedersin, gerzek ama bunu tamamıyla uyduruyormuşsun gibi geliyor.”

“Özrünü kabul ediyorum. En azından bu konuda.”

“*Şu* anda da gözlüğün yok.”

“Çok iyi bir gözlemcisin, *düşes*. İyi ki gözlüğümü takmamışım. Büyük ihtimalle suratımdan kaptığın gibi ayaklarınla ezerdin, değil mi?” Gözlerimi kısarak ona baktığımda, Lark aynı fikirde olduğunu gizleyemedi. “Belki iş açısından

başımı *büyük bir derde* soktuğunu söylemek için iyi bir zamandır. Belki patronum için çok önemli olan bir anlaşmayı tek başına yerle bir ettiğin kısmı unutmuşsundur. Patronumun bana ne kadar zorluk çıkardığını bilemezsin.”

“*Ben mi? Anlaşmanı benim mi bozduğumu sanıyorsun?*” diye cıyıkladı. “Bir kere, böyle bir şey yapmadım. Ama korkunç müşteri hizmetleri becerileriyle ilgili söylentiler patronunun kulağına gittiyse, bu konuda bir şey yapamam. Bunu hak ettin. Salak gibi davrandın. Arkadaşın Conor bile aynı fikirdeydi.”

Lanet olsun, Conor. İsmi söylememesi gerekirdi. Boğazımdan hırlamaya benzer hafif bir ses çıkınca, Lark’ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Evet, dart oku hedefi tam on ikiden vurmuştu ve bunu çok iyi biliyordu.

Ona biraz daha yaklaştığımda bile, yüzümdeki tehditkâr ifade onu korkutmadı. “Müdürü görmeyi talep ettiğin ve kötü bir yorum bıraktığın bir endüstri değil bu, prenses.”

Kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gözleri loş ışıkta parıladı. “Değil mi?” dedi bal gibi tatlı bir sesle. Ağır adımlarla salına salına bana yaklaştı. “Çünkü bana endüstrin *tam* da böyle işliyormuş gibi geldi ve salak gibi davranmanın cezasını çektiğin için kuyruk acısı çekiyorsun. Aynaya bakmak ve kendine bir güzel kızmak yerine, başını derde sokanın ben olduğu gibi hatalı bir varsayımla hıncını benden çıkarmaya karar verdin.”

Lark bana o kadar yakın bir noktada durdu ki içime derin bir nefes çeksem göğsüm onunkine degecekti. Bakışları dudaklarıma kayd ve orada kaldı. Sıcaklığı tenimi karıncalandırıyordu. Öpücüğünün ve içeceğinin dudaklarındaki tatlı tadını hâlâ hissedebiliyordum. Göğüs kemiğime dokunurken ve iki parmağını gıdım gıdım boynuma doğru götürürken gözlerimi yüzünden ayırmadım.

“Hatalı varsayımlar uzmanlık alanın, öyle değil mi? Ama sanırım bu sefer sadece davranışlarının sonuçlarına katlanmak zorunda kaldın, tatlım.”

Elini sıkıca kavrayıp bir kahkaha patlattım. Sesimde tehlikeli bir ifade olmasına rağmen, yine de uzun süredir ilk kez gerçekten keyiflendiğim bir an yaşıyormuş gibiydim. En azından öpüşmeye başladığımızdan beri ama artık öpüşmemizi bile başka bir adam yaşamış gibi hissediyordum. “İşte, bunlar tam da senin gibi birisinin söylemesini beklediğim bariz, iki yüzlüce saçmalıklar.”

Mavi gözlerinde bir şimşekten bile kısa süren bir incinme ifadesi belirip kayboldu. “*Benim gibi birisi* mi? Kim olduğuma ya da sonuçlar hakkında ne bildiğime dair en ufak bir fikrin yok.”

Yüzünde son derece hiddetli bir ifade belirmişti. Onu sınıra eden her şeyi bulmak ve sırf sonra ne yapacağını görmek için öfkeden patlayana dek bunları kurcalamak istiyordum. Çenesini kaldırdı. Elini hızla geri çekip parmaklarını elimden kurtardı. Onu kendime çekmeye dair o garip dürtüye direndim. Dengemi kaybetmiştim. Sürükleniyordum. Azgın bir dalga bana çarpmış ve tökezlemiştim. Ama bu hissi üstümden atmaya çalıştım.

Lark cam kapıyı işaret etti. “En yakın arkadaşım içeride,” dedi alçak ve öfkeli bir sesle. Gözlerini gözlerime dikti. “Hayatının aşkıyla kutlama yapmayı hak ediyor. Erkek kardeşinle.” Acı bir tat almış gibi yüzünü buruşturdu. Bir anda maskesini yine taktı ve bana bir adım daha yaklaştı. “Bu yüzden sana nazik davranacağım. *Onun* için. İstedığın kadar surat asabilir, sırtabilir, adi herifin teki gibi davranabilirsin ama benden daha fazlasını alamayacaksın.”

Göz açıp kapayıncaya kadar elimdeki bardağı aldı ve içki mi bir dikişte bitirdi. İçki diline değdiği anda gözleri sulandı.

“İçki içmediğini sanıyordum, düşes,” dedim sırıtarak.

“Sanırım baştan çıkarıcı kişiliğin bu etkiyi yarattı,” dedi. İçinde ufak buz parçalarından başka bir şey kalmamış olan bardağı göğsüme dayadı. “Ayrıca ‘düşes’ lafını da kes. O kaltağın başını giyotinle uçurdular.”

“Öyle diyorsan öyledir,” diye hırladım arkasından ama cam kapıyı çoktan açmış, içeri adım atmıştı. Kapıyı arkamdan biraz sert ve sesli bir şekilde kapattığımda bile, bana bakmadı.

Lark tam mutfağa doğru yürürken Sloane ev ofisine uzanan koridordan ona seslendi. “Hey, ben de sana bakmaya geliyordum.” Lark’ın yüzündeki ifadeyi görünce hafifçe gülümsemesi kayboldu. “İyi misin?”

Lark yürümeye devam ederek kolunu arkadaşının omzuna attı. “Elbette, gayet iyiyim. Bu arada çok güzel gözüküyorsunuz. Daha önce söylemiş miydim?”

“Memelerime altın yıldız çıkartmaları yapıştırmayı denediğinde bir iki kere söylemiş olabilirsin.”

“Bunu hak ediyorlar. O elbise çok seksi.”

“Şey, teşekkürler.”

“Şu anda bir kadeh şarap ya da tekila dolusu bir küvet harika olurdu. *Tout suite* restorana gidelim, geç kalıyoruz. Rowan’ın seni merak etmesini istemem.”

“Peki...” Sloane başını çevirip bana baktı ve neler olduğunu anlamak istermiş gibi gözlerini kıstı. Ellerimi kaldırdım ve çarpık bir gülümsemeyle peşlerinden gittim. Nendense bu sefer zoraki gülümsemem bana garip gelmişti ve Sloane’un kaşlarını çatışından bunu hisseden tek kişi olmadığımı anladım.

Dengeyi kaybettiğim hissi mi? Hemen geçmedi. Restorana gitmek için iki Uber ayarlarken Lark benimkine binmemeye gayret ederken geçmedi. Yemeğimizi yerken,

Cellat&Karakuş'un açılış gecesini kutlarken ve Lark benden başka her şeye gülümserken geçmedi. Rowan ile Sloane gittikten kısa bir süre sonra sessizce gittiğimde de geçmedi. Tıpkı tanıştığımız ilk gece yaptığı gibi sırra kadem bastı ve geride sadece garip bir boşluk kaldı.

Lark gittikten sonra bile, sanki dünyada bir şey değişmiş gibi hissettim. Sanki farklı bir dünyadaydım.

Gölgede kalmıştım.

FIKİRLERİN TOHUMLARI ATILYOR

Hayalet

Germe aletini anahtar deliğinin altına soktum, sonra da kilit açma tabancasının iğnesini. Kilitteki pimlerin altına yerleşince bunları açmak için tetiği çektim. Beş hafif metalik sürtünme sesi çıktı. Bir saniye sonra rakiplerimin evindeydim.

Dikkat edin, yakında geliyorum, herkese yaptığını ödetmek için cezasını da yanımda getiriyorum.

Aletlerimi ceplerime doldurup kapıyı arkamdan kapattım ve not defterime göz attım. Ayrıntıları çoktan ezberlemiştim. Oraya yürümeden hemen önce yine kontrol ettim. Ama hata payı olmamalıydı.

2 Ağustos. 13.00. Dövme randevusu, Prism Dövme Salonu. Tahmini dışarıda oluş süresi: iki saat.

Defterimi bir kenara koyup odadaki ayrıntılara göz gezdirdim.

İçerisi tanıdıktı. Pencerelerden pek çok kere görmüştüm. Küre Dokuyucu'nun nerede oturup işini yaptığını biliyordum. Ne zaman telefon geldiğini. Ne zaman bir sabah kahvesi içmekten hoşlandığını. İlk başlarda Boston Celladı'nın alış-

kanlıklarını belirlemek daha zor olmuştu. Artık restoran programına eriştiğim için işim kolaylaşmıştı. Ama belirli kalıplar olduğunu görecektim kadar gözlem yapmıştım.

Sehpanın altından bir tıslama sesi geldi. Eğildiğimde kedinin gözleriyle karşı karşıya kaldım.

“Ah, evet,” dedim yüzüme bir gülümseme yayılırken. “Selam, kedi.”

Kedi bana tıslayınca eldivenli elimi yumruk yaptım. Karanlık dürtüler devreye girerken, kalp atışlarım hızlandı. Annemin öfkesini hatırlamak bu dürtüleri bastırdı.

Kötü kişi yolunu, fesatçı düşüncelerini bıraksın; Rab'be dönsün, merhamet bulur, Tanrımıza dönsün, bol bol bağışlanır.

Sırtımı hayvana döndüm ve balkona açılan kayar kapıya gittim. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Pek çok kere Cellat'ı ve Örümcek'i orada görmüştüm. Hava ılık olduğunda, orada kahve içerlerdi. Geceleri de bir kadeh şarap. Başka kimse onları görmüyormuş gibi ahlaksız şeyler yapıyorlardı.

Ama ben görüyordum. Onları izliyordum.

Çektiğim onca acıya ve hizmetlerime karşılık, Tanrı adanmışlığımı mükafatlandırmıştı. Bir gece bana o anda durduğum yerde gerçek ödülümü göstermişti. Erkek kardeş. Tetikçi. Göze göz.

Ama bana daha da değerli bir armağan vermişti. En yakın arkadaş. Örümcek'e o kadar yakındı ki kız kardeş olabiliyorlardı. Şarkıcı.

Dişe diş.

Tekrar daireye girip kayar kapıyı arkamdan kapattım.

Tanrı'nın eli bana yol gösteriyordu. O, fısıldıyordu, ben izliyordum.

Çerçevesiz fotoğrafların sırtlarının pencereye dönük olduğu yemek odasındaki büfenin önünde durdum. Boston

Celladı ve Küre Dokuyucu. Tanıdığım yüzler. Tanımadığım yüzler. Fotoğrafların arasında, restorandaki bir bölmede çekilmiş bir fotoğraf da vardı. Rowan Kane ve Sloane Sutherland yan yana oturuyorlardı. Lark Montague objektife gülümsüyordu. Kiralık katil, yılan inindeki en ölümcül yılan Lachlan Kane. Bayan Montague'ya bakıyordu. Genellikle nefret ve şiddetli arzuyu birbirinden ayırt edemem. Ama restoranın açılış gecesinde balkonda ne gördüğümü biliyordum. Ne duyduğumu biliyordum. Birbirlerine öfkeliydiler. Ama bunun altında *ihtiyaç* vardı. Montague'nun arkasından bakarken, Kane'in gözleri ruh ikiziymiş gibi parıltıyordu.

Dikkatimi tekrar Lark Montague'ya verdim. İki günah imparatorluğunun değerli kızı. Küre Dokuyucu'nun sevgili arkadaşı. Lachlan Kane'in biricik arzu nesnesi. İlahi bir ilham hissiyle aklıma yeni bir fikir geldi. Muhteşem bir planın tohumları. Sadece intikam almaya değil, kokuşmuş ruhlarını acının, ıstırap çekmenin saflaştırıcı, hakkaniyetli ateşiyle arındırmaya dair bir plan.

En kötü ıstırap ölüm değil, hayatınızın her günü en değer verdiğiniz şeyi sonsuza dek kaybettiğinizi bilerek yaşamaktır. En sevdiğiniz şeyi. En arzu ettiğiniz şeyi. Acınıza kayıtsız kalan bir dünyada var olmaya devam etmek zorunda kalmaktır. Tanrı'nın gazabının gücüne karşı ne kadar güçsüz olduğunuzu fark etmektir.

Bu yüzden onlara acı çektirecektim. Cellat. Örümcek. Lark Montague. Peki, Lachlan Kane gibi bir adam için en kötü kader ne olabilirdi?

Geri kalan herkesin, *onun* Lark Montague'nun yok olmasının nedeni olduğuna inanmasını sağlamak.

Pak olanla pak olur, eğriye eğri davranırsın.

Birinci adım. *Dengeyi bozmak.*

Gülümseyip arkama döndüm. Ben giderken kedi bacağı-
ma pati attı.

*Şunu bil ki son günlerde çetin anlar olacaktır. İnsanoğlu,
Babası'nın görkemi içinde melekleriyle gelecek ve herkese
yaptığının karşılığını verecektir.*

Göze göz.

Ve dişe diş.

İLMEKLER

Lark

BİR YIL SONRA

Büyük halam Ethel'in devasa evine girdim. Kapıyı arkamdan kapatana dek yakınlardaki kayalık kumsala vuran dalgaların tanıdık ritmi beni takip etti. Beni antrede girişin iki yanına yerleştirilmiş olan büyük buketlerden yayılan lavanta ve gül kokuları karşıladı. İki vazonun ortasında, Ethel ile büyük eniştem Thomas'ın altı ay önce evlilik yıl dönümlerinde çektiğim çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Ablam Ava mutfağın olduğu taraftan bana doğru gelirken fotoğrafa bakıyordum; ayak sesleri o kadar tanıdıktı ki Ava'nın geldiğini anlamam için başımı kaldırıp ona bakmam gerekmemiştir.

"Harika bir partiydi, değil mi?" dedim. Ava yanımda durup halamızla eniştemizin kırışık yüzlerinden yayılan sıcaklığa, arkadaşlarıyla akrabalarının önünde dans ederken ölümsüzleşen gülümsemelerine hayranlıkla baktı.

"Evet, öyleydi. O jöleli havuç salatası hariç. Ne berbat şeydi öyle."

"Ethel yüzünden. Sevdiği şeylerden vazgeçmez."

"Belli ki masada bizi öğürtmekten hoşlanıyor. Nasıl muhteşem çörekler yapıp da diğer her şeyde bu kadar beceriksiz olmasına asla akıl sır erdiremiyorum." Gözümün ucuyla

Ava'nın ürperdiğini, sonra sarılmak için bana döndüğünü gördüm. "Selam, Çayır Kuşu."

"Seni özledim," dedim. Bana daha da sıkı sarılıp bıraktı. "Sloane'un gizlice evlenme planı yolunda giderse, bu hafta sonu Ethel'ı mekâna götürebilecek misin?" Ava iç çekti ve kollarımı tutarken beni dikkatle süzdü. Ona dikkatle bakma fırsatı bulunca yüz ifadesinin gergin olduğunu fark ettim. Belki de kısa süre önce California'dan yaptığı yolculuğun stresi yüzündendi. Rahat bir tip değildi ve büyük bir ihtimalle burada düzenlediği her şeyin yanı sıra bunalmaya başlamıştı. Kocaman bir gülümsemeye ona bakıp "Düğün Marşı"ndan bir melodi mırıldandım ama duygularını göstermediği maskesini indirmeyi başaramadım.

"Elbette, onu oraya götürebilirim ama ne yazık ki nikâh töreni için kalamayacağım. Bu çılgın gizlice evlenme planını kabul ederse, Sloane'a en iyi dileklerimi iletirsin," dedi Ava nihayet kollarımı bırakırken.

"Bu arada Ethel Hala nerede? Nedense *tam* on birde burada olmamı istedi," dedim salona göz atarken. Normalde halam belirli bir zamanda orada olmamızı istediğinde, çoktan kapıda olur, emirler yağdırırdı.

"Yukarıda. Onları son gördüğümde, annem ile babam da Tremblay'yle birlikte oturma odasındaydı. Hâlâ göz atmam gereken seksen milyon lanet olası evrağı tamamlamak için çalışma odasında olacağım. Beni göremezsen, un ve şeker siparişlerinden oluşan bir başka hesap defterini gözden geçirmek yerine, kâğıt kesigiyle her şeye son verdiğimi anlarsın."

"Seni nasıl keyiflendireceğimi biliyorum."

"Margaritalarla mı?"

"Jöleli salatayla."

"En sevgi dolu dileklerimle siktir git." Ablam bana muzipçe gülümsedikten sonra yanağıma bir öpücük kondurdu ve

evrak kutularıyla dolu olan koridorda gözden kayboldu. Huzursuzluk hissi kıvamlı bir şurup gibi göğsüme yayılıp âdeta kemiklerime yapıştı.

Telefonum halamdan gelen bir mesajla bipleledi.

! Geç kalmıyorsun, değil mi?

Gözlerimi devirdim ama gülümseyerek hemen bir mesaj yazdım.

! Tam vaktinde hala. Az önce geldim.

! Güzel. Arka merdivenlerden gel. Bana aşağı kattaki banyodan bir el kremi getiriver, olur mu? Acele etme.

Yüzümü buruşturdum. Halamın garip isteklerine aşındım. Acele et derdi. Sonra, acele etme derdi. Alakasız bir şey isterdi. Yine de bu isteği biraz garipti.

Omzumu silkip “Tamam” diye yanıt verdim ve halamın denize bakan yatak odasının olduğu kanada açılan merdivenlerin yanındaki banyoya doğru gittim. Tam oraya varmak üzereyken koridordan gergin sesler geldiğini duydum. Üvey babamın tanıdık ses tonu ve konuşma temposuydu. Diğer sesin Stan Tremblay’ye ait olduğunu fark ettim. Kalın bariton sesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Normalde annem ile üvey babamın işlerinin yolunda gitmesini ve ailenin mutlu olmasını sağlayan sırlarına, planlarına ve bitmek bilmeyen entrikalarına bulaşmazdım. Çocukluğumdan beri bu gibi konuşmalara kulak misafiri olmuşum. Bunlar kusursuz bir hayat izlenimi veren, o tertemiz yüzeyin altında dalgalanan çamurlu suyun bir parçasıydı.

“... Leviathan için çalışanın ismi neydi?”

Adımlarımı yavaşlattım. Annemin sesi, Merrick’in arabasını baraj gölüne attığım geceyle ilgili anıları hatırlattı. Halamın istediği kremi bulup hayatımın bu kısmını göz ardı edebilmişim gibi yürümeye devam etmek istedim. Sürekli olarak yapılan bu gizli planlar, bu ardı arkası kesilmeyen savaşlar beni ilgilendirmiyordu. Ama beni oraya mıhlayan şey duyduğum iki sözcük oldu.

“*Lachlan Kane.*”

Koridorun sonundaki oturma odasına baktım. Çift kapılardan biri açıktı. Anlık bir tereddüitten sonra seslerin geldiği yöne doğru gittim, karşı taraftaki boş ofise girdim.

“İşin aslı, ikimizden de intikam almak isteyen yüz tane farklı insan olabilir. Bunların hepsini öldüremeyiz.” Üvçy babam alaycı bir sesle güldü. “Aksi takdirde Rhode Island’da kimse kalmaz.”

Annemin asabiyetle iç çektiğini duydum. Gümüş-mavi gözlerinde üvey babamın derisini yüzecek kadar keskin bir ifade olduğunu hayal edebiliyordum. O çelik kalbinin her atışıyla onu seviyor olabilirdi ama iş söz konusu olduğunda, zaman içinde iş alanları giderek daha çok birbirine karışmaya başlamış olsa da aşılması gereken çizgiler vardı. “Damian, burada sadece bir fabrikayı batırmaya ve birkaç aylığına hayatını berbat etmeye çalışan birinden söz etmiyoruz. Kasten *ikimizi* de hedef alan birinden söz ediyoruz. Kelly Ellis benim ekibimdendi. Christian senin lanet olasıca *kuzenindi*. Her ay yeni bir cinayet işleniyor. Hiç şaşmadan. Kırk gün arayla. Tesadüf olamaz.”

“Her kırk günde bir başladığımız noktaya dönüyoruz. Görgü tanıkları ve kanıt yok. Kesinlikle Leviathan’dan birisine kesin olarak işaret eden bir şey yok.”

“Kane gerekli becerilere sahip,” dedi Tremblay. Bir destte kâğıdın tahta bir yüzeye çarptığını duydum. “On altı sene

Leviathan için çalıştı. Belki de devre dışı kaldığı için intikam alıyordur.”

Kâğıt hışırtıları duydum. Üvey babamın yumuşak ses tonunda düşünceli bir ifade vardı. “Onun kovulduğundan emin miyiz? Belki de atmamışlardır. Anlaşmayı gözden geçirdim, onlara Kane’den kurtulmalarını söylemedim ki!”

“Yanlış kişiler bu durumu lehlerine kullanıyorsa, peşimize düşmesi için daha da geçerli bir neden var demektir. Leviathan’ın bir rakibimiz tarafından işe alınmadığını nereden biliyoruz?”

“Bilmiyoruz. Çünkü bunların hepsi varsayım. Belirli bir kişiye ya da duruma işaret eden kanıtlarımız yok.” Üvey babam derin derin iç çekti ve sandalyesinde kıpırdandığını duydum. “Bak, Kane’in, belki Leviathan’ın bu... düzenle bir ilgisi olabilir. Kesinlikle bunu yapabilecek donanıma sahipler. Ama Bob Foster gibi bir rakip de olabilir...”

Annem alaycı bir ses tonuyla güldü.

“... ya da rakiplerimizden biri tarafından *tutulmuş* biri ya da yüz tane başka seçenek olabilir. Kesinlikle emin olmadan Leviathan gibi bir kuruluşun ya da hâlâ onlar için çalışması olasılığı taşıyan birinin peşinden gitmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum.”

“En olası tehditleri yok etmezsem, tehlikeyi kapımıza kadar davet etmiş oluruz,” dedi Tremblay. Yine bir masanın üstüne bırakılan kâğıt sesleri duydum. “Kane’in iki erkek kardeşi var. Biri... normal gibi. Bir doktor, Nebraska’da yaşıyor. Ama diğeri...” Kâğıtlar hışırdadı. “Rowan Kane. Dengesiz. Kardeşini destekleyecektir ve bunu daha önce de yaptı.”

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Elimle ağzımı kapatıp dışarı çıkmaya çalışan çaresizlik dolu sesi zapt etmeye çalıştım. Dünya âdeta tepetaklak olmuş, ben de uçurumun kenarından düşmek üzereydim.

Annem araya girdiğinde, sesi en az benim hissettiğim kadar şaşkındı. “Rowan Kane mi? Sloane’un evleneceği Rowan mı?”

“Evet. Onu biraz araştırdım, sorular sordum. Şiddet dolu bir geçmişi var, Boston’a taşındıktan kısa süre sonra birkaç kez çocuk mahkemesine çıkmış ama ayrıntılar polis kayıtlarında yok ve bunların hiçbirinden ceza almamış. Ayrıca yirmili yaşlarının başlarında Lachlan’ın hastaneye yatmasına neden olan bir bar kavgasına karışmış. Bağlantımın dediğine göre, Rowan kardeşini yaralayan adamı dövmüş ve bir ara sokakta bırakmış. Lachlan’ın tedavisiyle ilgili kayıtlar ve hastanede ölen adamla ilgili kayıtlar var ama Rowan’la ilgili hiçbir şey yok.”

Kan akışımın uğultusu bir anda kulaklarıma doldu ve sayfalar hışırdarken annem ile üvey babam arasında alçak sesle yapılan konuşmayı bastırdı. Ama arada bazı kısımları duymayı başardım. *Sloane güvende mi? Ya Lark? Kanıt bulmalıyız. Ama bekleme riskini göze alabilir miyiz? Her sözcük sert bir darbe gibi üstüme indi.*

“Stan, önerdiğin şey...” dedi üvey babam ama lafını tamamlamadı. Yüzündeki stresli ifadeyi, büyük bir ihtimalle başını iki yana salladığını hayal edebiliyordum. “Kane’lerden kurtulup sorunu yine de çözemezsek ne olacak? Sonra Leviathan cidden ensemize çöker. *Kanıt* ihtiyacımız var.”

“Geriye yaslanıp kanıtın kucağımıza düşmesini bekleyemeyiz. Bunu yaparsak, bize yakın olan daha çok insan ölecek. Covaci Şirketleri için daha kötüsünü yapmadığını mı söylüyorsun?”

“Stan...” diye bağırdı annem.

“İşte, bu yüzden her şeyin dışarıya yaptırılmaması gerekiyor,” dedi Tremblay. Kâğıtlar hışırdadı ve masaya bırakıldı. “Nina, bunu Ethel’la konuşmamız, bu meseleyi Montague’ların her zaman çözdüğü gibi çözme yoluna...”

“Hayır,” diye lafını kesti annem kararlı bir sesle. “Onu bu işe karıştırma. Şu anda yeteri kadar sorunu var. Bunu Damian ve ben halledeceğiz. Bize bir hafta ver, sana ne yapmak istediğimizi söyleriz. Teşekkürler, Stan.”

Gölgelerin arasında gizlenirken menteşelerin arasındaki boşluktan Stan Tremblay’ın oturma odasından çıkışını izledim. Kararlı ve güçlü adımlarla başını önüne eğmiş, evraklarını kolunun altına sıkıştırmış hızla uzaklaşırken dönüp olduğum yere bakmadı. Yetmişlerine yaklaşmış olmalıydı ama hâlâ tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi. Çocukluğumda korktuğum insanlardandı.

Birkaç dakika sonra annem ve üvey babam sıradan konulara geçtiler. Öğle yemeği ve içki. Akşam yemeğine nereye gidebilecekleri. Az önce yaptıkları konuşmayla hiç alakası olmayan konulardı ama zaten onlar böyle yapardı. Karanlık köşelerde anlaşmalar yaparlar, hayatı gün ışığında yaşarlardı.

Koridordan geçmelerini ve gizlendiğim yerden çıkmadan kalp atışlarımın iyi duyabileceğim kadar yatışmasını bekledim ve banyodan kremi kapıp basamakları ikişer ikişer çıktım.

Ellerim titrer halde koridorda ancak birkaç adım atabildim. Kremi yere koyup avuçlarımı koridorun iki yanındaki dekoratif masalardan birine dayadım ve yaldızlı aynadaki aksime baktım. Damarlarıma bir adrenalin akımı hücum ederken yanaklarım kızardı.

Sloane’dan Rowan’ı almalarına izin veremezdim. Onları durdurmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. *Mutlaka* bir yolunu bulmalıyım.

Ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Yanımda aileden bana destek olacak biri yoktu. Benim tarafımı tutacak kimse yoktu. Ben her zaman korunması gereken kişi olmuştum, bir dilim av ya da bir bölge için diğer üstün avcılarla yarış halinde değildim.

“Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadım aynadaki aksime. Gözlerim dolmaya başladı.

Bileğimdeki saatim titreşti ve ekranda Rose’un isminin yanıp söndüğünü gördüm.

| Selam, Makinist Patron! Yakında bir vagonu işletmek için hazır olacağım!

Burnumu kırıştırdım ve Rose’un sirk dilinde yazdığı mesajı anlamaya çalıştım. Telefonumu çıkarıp mesajı daha büyük bir ekranda görmenin bir faydası olacakmış gibi gözlerimi kırıştırdım. Bir faydası olmadı.

| Makinist Patron mu?

| MAKİNİST Patron. Gösteriden sorumlu olan kişi. O kişi sensin.

| Tamam... Şimdi ne yapmam gerekiyor?

| Vagonu işletmen, anlarsın ya? Düğünle ilgili her şeyi mekâna götürmek için Leytonstone Inn’e gitmen gerekiyor. Saat 15.00 gibi senin evde buluşsak? Elbise sende mi? Görmek için can atıyorum!

Halamın evin en sevdiği kanadına baktım ve ağzıma kan tadı gelene kadar dudağımın iç kısmını ısırdım. Bir çığ gibi kaçmanın imkânsız olduğu bu durumu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyor olabilirdim ama hayatının en önemli gününde Sloane’u hayal kırıklığına uğratamazdım. Rowan’ın son birkaç haftadır planladığı sürpriz nikâha daha birkaç gün vardı. Belki de ikisini kaçmaları için ikna edebilirdim. Boston’dan

kaçabilirlerdi. *Ülkeden* çıkabilirlerdi. Oradan çok uzaklarda mutlu bir hayat yaşayabilirlerdi. Ama bu fikirler hızla aklımdan geçerken, bunların asla işe yaramayacağını fısıldayan düşünceler de geçmeye başladı. Çünkü benimki gibi aileler bir şeylerin peşini bırakarak ya da sınır ve coğrafya gibi basit şeylerin yolunu tıkamasına izin vererek o mertebeye gelmezlerdi. Parmaklarının ucunda dilediklerini yapabilecekleri her türlü kaynak varken öyle davranmazlardı.

Başka bir çözüm bulmalıyım.

Panik hissini bastırmaya çalıştım. Sadece elbiseyi almam ve her şeyi düşünebileceğim güvenli, sessiz bir yer bulabilmek için oradan gitmem gerekiyordu. Nefes alabilmek için. Sonraki adımları belirlemek ve pratik ettiğim gibi bunları teker teker uygulamak için.

İçime ciğerlerimdeki bütün boşlukları dolduran tek bir derin nefes aldım ve gözlerimi son kez sildim.

! Orada olacağım.

Telefonumu cebime koydum ve tekrar aynaya döndüm. İçime yine derin bir nefes çektim.

Gülümse, dedim içimden.

Gülümsemeye devam et.

Doğru gözükene, tüm endişelerimi gizleyene dek gülümse-dim. Ancak olması gerektiği gibi gözüktüğünden emin olunca aynadan geriye doğru bir adım attım ve koridora çıktım.

Ethel'ı öğle yemeğinden hemen önce olduğu gibi yatakta değil, beyaz raflarla masalarda boyaların, ipliklerin, yünlerin ve tuvallerin sıralanmış olduğu, her şeyin kusursuz bir şekilde dizildiği ve sık sık kullanılmasına rağmen tertemiz tutulan hobi odasında buldum. Deniz manzaralı bir pencereye bakan en sevdiği berjerde oturuyordu. Saçları kambur omuzlarına

dökülen beyaz buklelerden oluşan bir bulut gibiydi ve dikkatini elindeki iğne oyasına vermişti. Aniden bağırıp bir küfür savurarak parmağını ağzına götürdü ve bir an için içtenlikle gülümsedim.

“En sevdiğin yeğeninle biraz sohbet etmek için kendini yaralamaya ara vermelisin,” dedim. Odaya girerken neşeli bir sesle konuşmaya çalıştım.

Ethel şaşkınlıkla iç çekti ve arkasından hırıltılı bir sesle öksürmeye başladı. “Yüce Tanrım, kızım. Ben daha bakımevine gidmeden beni korkudan öldüreceksin.”

“Annemi ve Ava’yı kızdırmanın yollarından biri de bu. Günlerdir toparlanıyorlar.”

Krem tüpünü masasına koydum ve halamın yanağına minik bir öpücük kondurdum; kırışık yanaklarına pudra ve allık sürülmüştü ve kokusu bana çocukluğumda tuvalet masasına oturup makyaj malzemeleriyle oynadığım günleri hatırlatıyordu. O tatlı anılar bile, göğsümde tutuşan ve paniğe dönüşmesi an meselesi olan endişeyi gizleyemiyordu.

“Ava’nın California’ya geri dönmesi gerek. Orada yeteri kadar sorun yaşıyor, burada olması gerekmiyor,” dedi Ethel. Arkama dönüp dolabın kapağına asılmış olan siyah elbise kılıfına baktım.

“Gitmeyeceğini biliyorsun. En azından her şeyi toplayana dek gitmez. Çok inatçı. Acaba bu huyunu kimden almış?”

“Bir imada bulunuyorsan, benden almamış, kızım.”

“Hayır,” dedim hayretle. “Asla öyle bir imada bulunmam, halacığım.”

Halam bana baktığında, ona tatlı, küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Dolaba bir adım yaklaştım ama dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum. Ethel’in dikkatli bakışları aramıza koymaya çalıştığım her zırhı delip geçecek kadar keskindi. Un ve şekerle bir imparatorluk yaratmış olan bir kadını

kandıramayacağımı bilmem gerekirdi ki ayrıntılar onun güçlü yanıydı. Ne yapacağımı düşünmek için elbiseyi alıp oradan bir an önce çıkmak en iyisiydi.

Tek sorun, biraz fazla geç kalmış olmamdı.

“Sorun ne?” diye sordu Ethel tereddütsüz bir ses tonuyla. “Sloane’un nikâh töreniyle ilgili şüphelerin mi var?”

Bakışlarımı elbise kılıfından ayırmadığım halde, halamın bakışlarının başımı delip geçtiğini hissedebiliyordum. Sloane’un mutluluğu elbiseyi siyah kozasından çıkarmama bağlıymış, bunu yapmadığım takdirde kılıfın içinde boğulacakmış gibi, elbiseyi bir an önce almaya dair güçlü bir dürtü hissettim.

Kılıfa doğru gidip dolabın kapağından alırken başımı salladım. “Hayır, hala. Kesinlikle şüphem yok.”

Kılıfın fermuarını biraz aşağı çekmiştim ki Ethel, “Eh, çok yazık, canım,” dedi. “Çünkü aniden o gençlerden hoşlanmamaya başlasaydı, Kane sorununu çözmek biraz kolaylaşır.”

Hızla ona döndüğümde, halam dudaklarında muzip bir gülümsemeyle iğneyi delikli kumaşa geçiriyordu. “Kane’leri nereden biliyorsun?” Gözlerimi kıstım. “Annem ile Damian’ın konuşmasını duymam için beni çağırdın, değil mi?”

“Olabilir.”

“Bana neden kendin söylemedin?”

Omzunu silkti. “İlk ağızdan duyman daha iyi. Ablan bunun olduğunu düşünüyor. Neyi uydurduğumu kim bilebilir?”

Haklıydı. Ben de herkes gibi Ethel Montague’nun anlattığı şeylerin yarısına güvenmemek gerektiğini biliyordum. Gücünün bir kısmı da insanı hep tereddütte bırakmaktı. “Bu konuyu nereden öğrendin?”

“Çayır Kuşum,” dedi dilini şaklatıp gözlüğünün asetat çerçevesinin üstünden dik dik bana bakarak. “Burası hâlâ benim

evim ve ebeveynlerin aksini düşünse de bu aileyle ilgili işler hâlâ beni ilgilendiriyor.”

Kısmen açılmış elbise kılıfı bir adak gibi yukarı kaldırdığım kollarımdayken halama doğru birkaç adım attım ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama halam gülümseyip dikkatini yine elindeki nakış kasnağına verince sözcükler dilimin ucunda kaldı.

“Otur, kızım.”

Dediğini yaptım ve Ethel kan kırmızısı ilmekler atmak için iğneyi kumaşa geçirirken karşısına oturdum. “Bence bu olanlarla Kane’lerin bir ilgisi yok,” dedim. Bakışlarını işinden ayırmadı ama evet anlamında başını salladı. “Kesinlikle Fionn’un bir ilgisi yok. Rowan aradaki ilişkiler ne kadar zayıf olsa da tanıdığım insanları inciterek istemeden de olsa beni üzmez.”

“Ya Lachlan?”

Bunu yapar mıydı? Annemin, üvey babamın ve Tremblay’nin aşağı katta dediği gibi, patronu için intikam alabilir miydi? Lachlan sözleşmeyi iptal ettik diye intikam alabilecek bir tip miydi? Asla istemediği bir hayata daha da saplandı diye intikam alır mıydı? Kesinlikle tehlikeli ve oldukça asabi bir tipti. Ama böyle bir şey yapabileceğini sanmıyordum. “Bence kardeşlerinin hayatını ya da mutluluğunu tehlikeye atmayı göze almaz. Hayır.”

“Bence de. Açıkçası, Bob Foster denen o pisliğin son hamlesini yaptığını düşünüyorum. O, can çekişen bir köpeğe bile tekme atar. Ama Tremblay farklı düşünüyor, annen de onunla hemfikir.” Ethel iğneyi çekip ipliği gererken bana baktı. “Damian, Lachlan’ın bu cinayetlerde bir parmağı olduğuna inanmıyor,” dedi bakışlarını bir anlığına kucağıma serdiğim elbiseye çevirerek. “Ama anneni bir Montague olarak dünyaya gelmiş gibi sevmemin nedenlerinden biri de bu. En az benim kadar buyurgan ve kurnaz.”

İçime derin bir nefes çektim. “Belki de bunu kanıtlamanın bir yolu vardır. Lachlan’ı eleyebileceğimiz sağlam bir kanıt olabilir.”

Lachlan gibi insanlar söz konusu olduğunda, ben de Ethel kadar sağlam bir kanıt diye bir şey olmadığını biliyordum. “O, bir profesyonel. Onun gibi doğru kaynaklara erişimi olan kişiler her türlü mazereti uydurabilir, inanılır öyküler ve kanıtlar oluşturabilir.”

“Peki, ya annem ve babamla konuşsam ve onun böyle bir şey yapmayacağına ikna etmeyi densesem?”

“O öyküyü satabilmen için bir konuşmadan fazlası gerekir, Lark.”

“Ama Sloane’a bunu yapamam. Yapamam. Ashborne’da olanlardan sonra yapamam...”

Halam birden elini uzatıp elimi tuttu ve şaşılacak bir güçle sıktı. “Konuyu nereye getirmek istediğini anlıyorum, Lark. Ama o okulda olanlar için kendini suçlayamazsın. Bunların hiçbiri senin suçun değildi, anladın mı?”

Evet anlamında başımı salladığım halde, gözyaşlarım etrafı yine de bulanık bir film gibi görmeme neden oldu. Bay Verdon’ın yaptığı şeyin benim suçum olmadığını biliyordum ama hissettiğim suçluluk hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Utanç hissi bir örtü gibi üstümü kaplıyordu. Kendimi binlerce kere sorgulamış, fısıldadığı tehdit ve vaatlerle düşüncelerime saldırdığı korkuya kapıldığım için kendimi suçlamıştım. Dahası, defalarca kendimi sorguladığım gibi, kendimi inandırmaya da çalışmıştım. *Benim suçum değildi.*

Ama belki daha önce harekete geçmiş olsaydım...

“Hayatta kalabilmek için verdiğin kararlardan şüphe edemezsin.” Ethel elimi bırakıp öksürdü ve yüzünü acı içinde buruşturdu. Onu rahatlatmak için elimi koluna götürmek istediğimde, elini sallayıp beni durdurdu.

“Senin için hemşireler tutabiliriz. İstedığın gibi bir oda döşeriz. Bir bakımevine gitmene gerek yok,” dedim öksürüğü devam edip yüzü pembeleşirken. Ethel ağzına bir peçete götürüp dudaklarını sildiğinde kanla karışık tükürük lekesi görünce, kalbimin sıkıştığını hissettim. “Senin için bunu ayarlayabilirim. Benim için sorun değil.”

“*Benim için sorun,*” dedi hırıltılı bir sesle. Toparlanması birkaç dakika sürdü ama donuk gözleri nefes alma çabasıyla ince bir gözyaşı katmanıyla kaplanmıştı. “Ben ağır ağır sonraki hayata doğru ilerlerken hepinizin bu evde çılgın minik hamster’lar gibi koşuşturmanıza izin veremem.”

“Ama bu... karamsar bir düşünce. Biraz da garip.”

“Belki de artık gücün beklenmedik kararlarda bulunabileceğini öğrenme vaktin gelmiştir.” Ethel bir eliyle kasmağı tuttu, diğer eline iğneyi aldı ve ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Sho-review’ya gitmeye ben karar verdim. Kimse kendi evimde elden ayaktan düşmemi izlemeyecek. Elbette, bunu engelleyemem. Ama inşa ettiğim imparatorluğun sembolik kalbinde, herkesin gözünün önünde bunun olması daha da kötü. Hem sana yakın olurum. Ayrıca,” dedi göz kırpıp bakışlarını nihayet işine çevirerek, “son bir iki oyun için biraz güç toplamam gerekebilir.”

Başımı yana eğdim ama aramızdaki sessizlik uzadığında bile, başını kaldırıp bana bakmadı. “Oyun mu?”

“Aynen öyle. Biliyor musun,” dedi gergin kumaşa kırmızı ipliği geçirerek, “annen ile Damian’ın sevdiğim yanlarından biri de inançlarına çok bağlı olmaları. Önce aile. Verilen sözlerin tutulması. Yeminlere saygı gösterilmesi.” Evet anlamında başımı sallarken bakışlarım pencereden deniz manzarasına kaydı. Halamın bu ailede birbirimizi kollamak için zor kararlar vermenin ortak sorumluluğumuz olmasıyla ilgili bir şeyler söylemesini bekledim. *Bundan bir ders alabiliriz, diyecekti. Bazen sevdiklerimizi korumak ve birbirimizi kollamakla ilgili*

vaatlerimizi yerine getirebilmek için hepimizin mutluluğu bir parça feda etmesi gerekir. Bundan daha önemli bir şey yok. Ama midemdeki çukur daha da derinleşecekti. Daha ıssız hale gelecekti. Daha doyumsuz olacaktı.

“Okuldayken, Sloane’un seni koruduğu günlerde sen de onu koruyacağına söz verdin mi?”

Ethel’a bakıp gözlerimi kırıştırdığım anda yanaklarımın ıslandığını fark ettim. “Evet.”

“Evet,” diye tekrarladı halam. “Söz verdin. Bu sözü bir başka söz vererek tutabilirsin. Annen ile babanın karışamacağı bir söz. En azından... ikna oldukları takdirde karışamayacakları bir söz.”

“Anlamadım...”

Ethel iğneyi kumaşa batırırken hemen açıklama yapmadı. İğneyi batırdı ve çekti. Batırdı ve çekti. Belki de kendi başıma bir çözüm bulmamı ya da bu basit hareketinden ne düşündüğünü anlamamı bekliyordu ama ne demek istediğini anlamamıştım. “Annen ile üvey babanın en sevdiğim yanları ne biliyor musun?”

“Rakiplerini yok etme ve kusursuz, mutlu bir aile imajını korurken onları devre dışı bırakma becerileri mi?”

“O da var,” dedi Ethel. “Ama esas sadakatlerini seviyorum. Birbirlerine olan yoğun sevgilerini. Kızlarına olan yoğun sevgilerini.” Ethel son bir kez kan kırmızısı ipliği kumaşa batırdı ve ipliği bağlayıp ucunu bir makasla kesti. “Sevdiklerine verdikleri sözleri çiğnememelerini.”

Elbette, haklıydı. Hayatlarındaki onca karanlık unsura rağmen annem ve üvey babam bizi kalpten seviyorlardı. Tıpkı annemin babam Sam’i sevdiği gibi. Babamla tanışmadan çok uzun zaman önce Damian’ı sevmişti. Çocukluk aşkıydı. Işıl ışıl olan ama zamanın taleplerine karşı ayakta kalamayan bir çocukluk aşkı. Ya da babam ölene ve o korlar yavaş yavaş tekrar canlanana dek öyle düşünmüş olmalıydılar.

“Yani... ailelerini sevdikleri için onları Lachlan’ı öldürmemeye ikna edebileceğimi mi düşünüyorsun? Hiç mantıklı değil, hala.”

Ethel bana döndü ve gözlerine bakınca gri filmin altında keskin zihninin üstüne çökmüş olan pus rengiyle karşılaştım. “Küçükken Damian’ın babasının cenazesine gittiğin günü hatırlıyor musun?” Hayır anlamında başımı salladım. “Beş yaşındaydın. Annen ve üvey baban seneler sonra birbirlerini ilk kez görmüşlerdi. Aralarındaki elektriği sadece benim fark ettiğimi sanmıyorum. Ama annenin hayatında ablan ve sen vardınız. Sam vardı. Hayat devam etmişti. Damian ve Nina birbirlerini ne kadar sevmiş olsalar da annenin verdiği sözleri asla çiğnemediler ya da babanı incitmediler. Sam’i kaybetmemiş olsaydık da bu durum asla değişmezdi.”

Yutkunarak cenazeyi hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Ethel’in bana anlatmaya çalıştığı şeyi de anlamamıştım ama anlamam için yalvarıyormuş gibi dikkatle tepkilerimi izliyordu. “Gerçekten de anlamadım. Rowan ve Sloane evlendikten sonra, Sloane’un evlilik yeminine müdahale etmeyecekleri için Rowan’a karşı bir şey yapmayacaklarını mı söylüyorsun?”

Ethel güldü ve başını iki yana salladı. “Hayır. Elbette, Sloane’u önemsiyorlar. Ama onu sen önemsedğin için önemsiyorlar. Sloane’u Ashborne’da senin için yaptıklarından dolayı kolluyorlar. Öncelikleri senin mutluluğun. Dayanamayacakları şey, *senin* kalbinin kırılması.”

“Yani... evlenen ben olsaydım...”

Uyumsuz görünen notalar aniden birbirine karıştı. Kaostan bir akor doğdu.

“Tekrar kucağına bak, kızım,” dedi halam. Kucağımdaki gelinliğe baktım. “Şimdi, bana Lachlan Kane’i biraz anlat bakalım.”

LEYTONSTONE

Lachlan

Leytonstone Inn'in kapıları okyanus manzarasına ve iki yanı çiçeklerle kaplı, kıvrılarak ilerleyen bir yürüyüş yoluna açılıyordu. Esinti deniz kokusuyla birlikte hoş bir piyano ve gitar melodisini de taşıyordu.

Koluma girmiş olan Sloane kolumu biraz daha sıktı. Gözümün ucuyla ona baktım. Siyah saçları, odaya süzülen esintiyle gevşek dalgalar halinde yüzünden geriye savruldu. Gülümserken yanakları hafifçe kızardı, dudaklarının yanındaki gamzesi belirginleşti.

Keskin ela gözlerini bana çevirdi. "Memelerime mi bakıyorsun?"

Deniz kokan havayı çekmemle öksürmeye başladım.

Sloane bana muzip bir gülümsemeyle bakarken ve adımlarına uymamı hatırlatarak öne doğru bir adım atarken, "Yüce İsa," diye fısıldadım. "Tam erkek kardeşimin dünyanın en büyük baş belası olduğunu düşünürken bir de sen çıktın."

"Mütevazı davranmanı sağlamaya çalışıyorum, Lachlan. Aslında imkânsıza yakın bir iş," dedi. Ben cılız bir itirazda bulununca gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Ama şaka bir yana, dediğimi unutma."

İnlemek üzere olduğumu fark ettim. Ne dediğini hatırlıyordum.

Gerzek gibi davranma. Baş nedimeyle dans et.

Bunun neden önemli olduğunu sormak ya da bundan kurtulmaya dair bir başka denemede bulunmak için bir nefes çektim ama Sloane konuşmamı engelledi.

“Gelinin emirleri,” diye fısıldadı Sloane zihnime sızmış gibi. “Yoksa bir gözünü alırım.”

“Bunu denemeni görmeyi isterdim.”

“Beni keyifli vakit geçirmekle tehdit etmen konusunda sana ne demiştim?” Sloane bana baktığında, dudağı hafifçe seğirdi ve homurdanarak vermek istediğim yanıtlar buharlaşıp uçtu. Alaycı, cesur tavrı kayboldu ve maskesinin altında ne kadar gergin olduğunu, kirpiklerinin altındaki ıslaklığı görebildiğimi anladı.

“Hey,” dedim eline hafifçe vurarak. “İlk kez restorana geldiğin, benim de orada olduğum geceyi hatırlıyor musun?”

Sloane bakışlarını ileride tutarak başını salladı.

“Kardeşime fısıldayarak bir şey söylemişim. Ne olduğunu bilmek ister misin?”

Duraksadı, sonra tekrar başını salladı.

“Ona, ‘Bu kız senin için fazla iyi adi herif ama seni yine de seviyor. Bu işi berbat etme,’ dedim. Etmedi. Tek bir şeyi kesin olarak biliyorum, Örumcek Hanım. Sen ve Rowan birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Sloane gözyaşlarını tutabilmek için elinden geleni yaparken yüzünü buruşturdu. İçine birkaç derin nefes çekti, bir kâğıt mendille kirpiklerinin altını silip toparlandı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Sadece kardeşimi viskiden uzak tut. Yoksa ‘The Rocky Road to Dublin’ şarkısını söylemeye başlar ve bunu hiç beceremez. Berbat şarkı söyler. Şeytanı inletecek kadar kötü bir sesi vardır.”

“Tamam, bütün viskileri Rowan’a vereceğim.”

“Yüce İsa.”

Sloane gergin bir tavırla kıkırdadı. Açık kapıya vardığımızda titriyordu ve kolunun hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Sonra eşikten diğer tarafa geçtik.

Çiçeklerden yapılmış bir kemerin altında, sabah güneşiy-le aydınlanmış, parıldayan denizin bir arka plan oluşturduğu yerde kardeşimi gördüğü saniyeyi hissettim. Sloane’un men-gene gibi kolumu sıkkan eli gevşedi. Titremeler geçti. Mutlu-lukla gülümsedi.

Rowan mı?

Heyecandan resmen yıkılmak üzereydi.

Gözlerini bir mendille sildi ama sildiği gözyaşlarının yeri-ni hemen yenileri aldı. Fionn omzunu tutana ve kulağına bir şey fısıldayana kadar ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Ne dediğini bilmiyordum ama Fionn’un başının yan tarafına bir şaplak atan Rowan gözlerini bir an olsun Sloane’dan ayır-madı.

“Siz çocuklar birbirinizi *hiç* rahat bırakmaz mısınız?” diye fısıldadı Sloane. Fionn sırttı ve Rowan yine ne yapacağını bilemez bir halde beklemeye başladı.

“Genellikle bırakmayız. Hayır.”

“Elbette bırakmazsınız.”

Kısıtlı olan oturma alanına yaklaşırken ikimiz de sessiz-leştik. Çoğu Rowan’ın arkadaşlarından, Sloane’un en yakın iş arkadaşlarından ve Lark’ın yaşlı halasından oluşan az sa-yıda konuk vardı ve hepsi ayağa kalkmış, sıcak, teşvik edici bir gülümsemeye yürüyüşümüzü izliyordu. Çiçekli kemerin yakınlarında, solda bir yerde oturan müzisyenleri görmemizi engelliyorlardı ama onları görmesem bile şarkıcının sesini ta-nıyordum.

Gözlerimi kıstım. Gülümsedim ama bana daha çok yüzümü buruşturuyormuşum gibi geldi.

Gitariste ve piyaniste bakma dürtüsüne direnmeye çalışarak kemere yaklaşırken, tanıdığım birkaç konuğa selam verdim. Ama nafileydi.

Bakışlarım müzisyenlere kaydı. Göğsümü delip geçen, kemiklerimin altında dikenli bir tel gibi kıvrılan sesin kaynağına baktım.

Lark Montague'ya.

Parlak mavi gözleri bir an için ikimizin de dik dik birbirimize bakıp bakışlarımızı kaçıracağımız kadar gözlerimdeydi. Kalbim bir elektrik şokuna uğramış gibi hissettim. İçimden bin tane şey yapmak geçti. Gitmek. Kalmak. O balkonda bıraktığımız yerden devam etmek. Ama hangi ânı seçecektim? Dudaklarımı Lark'ın dudaklarına dayadığım, saçlarını sıkıca kavradığım ânı mı? Yoksa bana hâlâ yarım kalmış gibi gelen, irin toplamış bir yara gibi yeniden açmak istediğim, iyileşmeyi reddeden anılarımı kesip atacak olan tartışma ânına mı? Kaç kere göz ardı etmeye çalışmış olsam da o konuşma hâlâ düşüncelerime sızıyordu. Sert sözlerimin hedefi vurduğu o kısacık ânı hatırladığımda, midem düğüm düğüm oluyordu. İncinmiş ifadesi hâlâ gözlerimin önündeydi.

Kim olduğuma ya da sonuçlar hakkında ne bildiğime dair en ufak bir fikrin yok, demişti hissettiği kırgınlığı öfkeyle bastırmaya çalışarak.

Sloane ve ben yavaşlayıp erimek üzere olan erkek kardeşimin karşısında durduğumuzda, sözleri zihnimde yankılandı. Müzik şarkının son melodilerine doğru yavaş yavaş kayboldu.

“İyi misin, güzel çocuk?” diye fısıldadı Sloane, Rowan ıslanan mendilini yenisiyle değiştirenken.

“Sen çok...” Rowan sustu ve yeniden konuşabilmek için hafifçe öksürdü. Takdire şayan bir çabaydı ama fısıldayarak

yanıt verdiğinde sesi hâlâ biraz boğuktu. “Çok güzel gözükyorsun, Karakuş.”

“Sen de kendine iyi çekidüzen vermişsin. Ama kadife bir ejderha tulumu giymediğin için biraz hayal kırıklığına uğradım.”

“Şu anda duş yapacak kadar terledim,” dedi Rowan titrek bir sesle.

Rose yan tarafta kıkırdadı ve elindeki buketle güldüğünü gizlemeye çalıştı. Boynuna doğru bir kızarıklık yayılan Fionn sporla ilgili anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Şarkısı sona eren Lark da nedimelere katıldı. Işıl ışıldı. Kendi çiçeklerinin yanı sıra Sloane’un çiçeklerini de alırken yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları parıldıyordu. Conor’ın, gelini kimin teslim edeceğini sorduğunu fark etmem ve *benim* yanıt vermem gerektiğini hatırlamam biraz uzun sürdü. Elbette, geç yanıt vermem Sloane’un gözünden kaçmadı. Koluma attığı çimdikle, sıfır pişmanlık hissiyle zavallı bir adamı arabasıyla göle süren ama en yakın arkadaşının nikâhında sahte kirpiklerinden biri düşecek kadar ağlayan bir kadın olan Lark’ı çözmeye çalışmaktan vazgeçtim. *Cidden*. Kirpiği yanağından aşağı kaydığı ama Sloane ve Rowan’dan başka bir şeyi umursamayan Lark kirpiği eline aldı.

Sloane’un elini Rowan’ın eline uzattım ve yemin ederken burnunu çekip duran kardeşime hakmaya gayret ettim. Connor, Massachusetts yasaları gereği onları resmen karı koca ilan ederken benim burnum da biraz sızlamış olabilir. Rowan, Sloane’un yüzünü ellerinin arasına alıp hayatının en önemli olayını yaşadığını anlaması için gözlerinin içine baktığında, boğazım da biraz yanmış olabilir.

“Beni öpsen iyi olur, güzel çocuk. Beni öpene dek kocam değilsin,” diye fısıldadı Sloane. Kirpiklerini aşan bir damla gözyaşı dudaklarına doğru süzüldü.

Elbette, Rowan onu öptü. Kolunu Sloane'un beline doladı ve ufak konuk grubunun tezahüratları arasında onu arkaya eğdi. En çok Lark tezahürat etti.

Lark'ın halasının kanepeler ve şampanyaya servis edilmesini ayarladığı Leytonstone Inn'de birkaç kadeh içki içtik. Aralarında üç azgın İrlandalı erkek kardeş olsa bile, o kadar ufak bir grup tarafından tüketilmesi mümkün olmayacak kadar çok yiyecek ve alkollü içki vardı.

Herkes yeteri kadar çakır keyif olduktan sonra, şoförü olan minibüslere binip kasabaya gittik. Yolun ilerisindeki deniz ürünü aperatifler yapan, ahşap panellerle kaplı, neşeli yerel müşterilerle dolu salaş bir barda durduk. Barbekü kaburga, patates kızartması ve biradan oluşan akşam yemeği, üstünde eriyen bir dondurma logosu ve CELLAT&KARAKUŞ, YILLIK AĞUSTOS KARŞILAŞMASI sözcükleri olan peçetelerde servis edildi. Bu sürpriz ayrıntı Sloane'u önce güldürdü, Rowan yanağına bir öpücük kondurunca da ağlattı. DJ müzik çalmaya ve sıranın ilk dansı yapmaya geldiğini anons ettiğinde, kardeşimin ve karısının etrafını sardık. Belli etmemeye çalıştığım halde, peşimden hiç ayrılmayan ya da benim çözümem için sorunlara neden olan haylaz bir çocukken nasıl bugünlere geldiğine hayret ettim. Ama Rowan'ı hayatının olması gereken noktasında izlerken, onun için çok mutlu olmama rağmen kendi hayatım bana biraz boş geldi. Onları seyrederken bunu düşündüm ama neden böyle hissettiğime dair aklıma *tek* bir neden bile gelmedi.

“Adi herif,” dedi Fionn beni düşüncelerimden sıyrarak. Ufak nikâh grubumuzun üyeleriyle ve kutlamamıza katılan yerel müşterilerle dolu olan dans pistinin kenarında durduğum yere gelmişti.

“Doktor Dantel Örtü.” Bana hem ölümcül hem de yalvarır gibi yandan bir bakış atınca sııttım. Başımla ufak kalabalığı işaret ettim. “Güzel bir eğlence oldu, değil mi?”

“Evet. Ama gerzek gibi davranmayı baş nedimeyi dansa kaldırırsan, daha çok eğlenebilirsin.”

“Ha. Gelin araya seni mi soktu?”

Fionn iç çekti. Gözlerini devirdi. “Ben bir doktorum, sersem. Gözlem becerileri benim alanıma girer.”

“Tığ işi ve aptalca şeylere hayır demeye dair şok edici bir beceriksizlik de öyle.”

“Konudan sapma.”

“Aa, bu konuşmanın bir konusu mu vardı?”

“Tabii ki var. Konu şu: Lark Montague’yla derdin ne?”

Göğsümde isimsiz, beklenmedik bir şeyin sıkıştığını hissettim. “Ne demek istiyorsun?”

Fionn sııttı ve birasından büyük bir yudum alırken sorumu yanıtsız bıraktı. Lark’ı en son DJ’le konuşup albümlerini karıştırırken gördüğüm yere bakmamak için gereğinden fazla gayret sarf ediyordum. Ona o gün ışığını andıran muhteşem gülümsemesiyle bakıyordu ve hergele DJ bronzlaşmaya çalışıyormuş gibi bunun keyfini çıkarıyordu. Gerçi onlarla pek ilgilenmiyordum.

“Son on seneni lanet olasıca çoraplarını değiştirdiğinden de büyük bir hızla Boston’daki kadınları elden geçirerek harcadığın için biraz daha nazik olmayı öğrenmişsindir diye düşünüyordum,” dedi Fionn nihayet.

Öfkelenmeye başladım ve kendime bir içki alırken yüzüklerimden birini kadehe vurdum. İçkiyi buzlarla birlikte bir dikeyte içmemek için kendimi zor tuttum. “Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Bütün gün ona nasıl baktığını gördüm. Kâh dik dik kâh kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi dikkatle onu izliyorsun.

Sonra da oyuncak ayının kafasını koparmış gibi öfkeyle bakıyorsun.”

“Siktir git,” diye hırladım. “Bay Buttons’ı da bu işe karıştırma.”

Fionn bana aldırış etmeden kıs kıs güldü. Dikkatimizi tekrar dans pistine verdik ve ona bakmadığım halde, en küçük kardeşimin keyfinin kaçtığını hissettim. Aslında öyle kalmasını tercih ederdim çünkü ona iğneleyici laflarının on misliyle yanıt verebilirdim. Esas sonrasında ne yapacağımı bilemezdim.

“Cidden. Sen iyi misin, abi?” diye sordu Fionn en sonunda. Bana baktığını hissedebiliyordum ama bakışlarımı dans edenlerden ayırmadım. “Bir kadınla ilgili olarak bu kadar aksi davranman şaşırtıcı. Ya da bir kadına *karşı*.”

“Aksi falan davranmıyorum, *sersem*.”

“Ne oldu sana böyle?”

“Hiçbir şey. Kesinlikle *hiçbir şey*.”

“O halde neden salak gibi davranıyorsun? Yani her zamankinden daha salak gibi.”

“Salak gibi davranmıyorum.”

“Yok. Haklısın, çok kibarsın. Eminim ki o da seni çok hoş buluyordur.”

Bıkkınlıkla ofladım, Fionn’u tekinsiz bir ifadeyle yerine mihlayacak kadar yana döndüm. Doğrudan yüzüme baktı ama kaşlarını endişeli bir ifadeyle çattı. “Ben sadece burada durmuş, bir içki içiyorum, her şeyi fazla kurcalayan küçük kardeşimi atlatmaya, kendi işime bakmaya çalışıyorum. Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Peki. Bir an önce ne yapacağını düşünsen iyi olur çünkü gelinin bütün gün Lark’tan kaçmak için elinden geleni yaptığını fark ettiği hissine kapıldım. Her zamankinden de kaba olan davranışlarını fark etmemek biraz zor, abi. Burada senden daha korkutucu olan biri daha varsa,” dedi Fionn omzuma vurarak, “bu kişi *o*.”

Bir kahkaha patlatıp uzaklaştı.

Lanet olsun.

Dikkatimi Fionn'un sırtında tutmaya çalıştığım halde, Sloane'un ölümcül bakışlarının ağırlığını yüzümde hissedebiliyordum.

Derin bir iç çektim, nihayet dans pistinin karşısından gözlerine baktım.

Sloane parmağını bana doğrulttu.

"*Ben mi?*" dedim dudaklarımı sessizce kıpırdatıp elimi göğsüme götürerek. Midem düğüm düğüm olmasına rağmen tatlı ve masum bir ifade takındım.

Parmağını yine bana doğrulttu ve başıyla Lark'ı işaret etti ama o yöne bakmaya cesaret edemedim. "*Dans et,*" dedi sessiz bir emir vererek.

Kafam karışmış gibi yaptım.

Sloane bana çok kızmış gibi rol yapmadı.

Bir sessiz emir daha verirken bana hayatımda gördüğüm en acınası koreografiyi taklit ediyordu. *Lark'la dans et. Hemen dedim.*

Kulağımı işaret edip başımı salladım. *Seni duyamıyorum.*

Sloane gözlerini devirdi, sonra topuğunun üstünde dönüp bara varana kadar dik bakışlarını benden ayırmadan uzaklaştı. Barmen siparişini almak için cilalı ahşap tezgâhın üstüne eğildiğinde, damarlarıma bir dehşet hissi akın etti.

"*Kahretsin,*" diye fısıldadım. Adam ona dolu bir Teeling viskisi şişesi uzattı. Sloane bana karanlık ve şeytani bir gülümseme fırlattı. Ateşkes yapmak için ellerimi kaldırdım. "Tamam, tamam."

Sloane başını iki yana salladı, alaycı bir ifadeyle dudaklarını sarkıtmadan önce kulağını işaret etti. "*Seni duyamıyorum,*" dedi dudaklarını oynatarak.

“Lanet olasıca baş belası.” Tam hızlı adımlarla dans pistinden karşı tarafa geçerek ona şişeyi Rowan’a vermemesi için yalvaracağım sırada, Sloane’un dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı ve bakışları arkamdaki bir noktaya kaydı.

Pat, pat, pat.

Birisi omzuma üç kere hafifçe vurdu. Azıcık yana dönünce, Lark’ın gözlerime diktiği berrak gözleriyle karşılaştım. Gözleri hâlâ çok güzel ve parlaktı. Ama insanı *delip* geçiyordu.

“Benimle dans et.”

Bu talebiyle ilgili olarak ne hissettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sesi monoton sayılırdı, yüz ifadesiyse gayet nötr gözüküyordu. Sinir bozucuydu. Ne Rowan’ın balkonunda öptüğüm hayat dolu kadındı ne de saniyeler sonra aynı yerde tartıştığım hiddetli kadındı. O zamandan beri, sadece birkaç kere karşılaştığım, beni gördüğüne pek de mutlu olmamış olabilecek ama sanki etrafa parlak bir ısı saçmak elinde değilmiş gibi hâlâ sıcacık gözükken kadın da değildi. Lark’ın bu versiyonu bunların hiçbiri değildi. Karşımdaki kadın buz gibi ve haşindi.

Durumu aydınlatabileceğini umarak Sloane’a baktım ama o âna kadar gözlerini bile kırpmamıştı.

“Sen benimle dans edene dek Sloane olduğu yerde öylece duracak,” dedi Lark.

“Tanrım. Haklısın sanırım.” Sloane’un en azından gözlerini kırpmasını beklerken derin bir iç çektim ama kırpmadı. “Bu durumda dans edebiliriz herhalde.”

“Ha şöyle. Her kadının görmek için can attığı coşku bu işte.”

Elimi uzattım. “Hazır mısın, düşes?” diye sordum. Yanıt vermedi, bana dokunmaya hazırlanması gerekiyormuş gibi avucuma baktı. Sorun ucu kopuk olan parmağım mıydı? Onu ürkütüyor muydu? Belki de bunu ilk tanıştığımızda el sıkışırken fark etmemişti. Bu tür şeylerden ürken biri gibi değildi

ama o tereddüt ettikçe, şüphelerim giderek arttı. “O kadar da kötü değil,” diye homurdandım.

Başını hafifçe yana eğdi. “Ne değil? Senden nefret eden biriyle dans etmek mi?”

Lark yutkunup şaşkınlığımı ifadesiz bir maske altında gizlemeye çalışmamı izledi. “Ben... parmağımı diyordum.”

Ben ucu kopuk olan parmağımı daha iyi görebilsin diye elimi çevirirken Lark’ın gözlerinin arasındaki çizgi şaşkınlıkla derinleşti. Artık... *hakarete* uğramış gibi gözüküyordu. Ofladı, elimi tuttu ve dövmeli parmaklarımla elini kavradığımda dikkatini yüzümden başka bir yere çevirmedi. “Başına gelenler için üzgünüm,” dedi birbirimize bakarken, “ama gerçekten de salağın tekisin.”

“Her erkeğin duymak için can attığı iltifat.”

Ona göz kırpınca gözlerini devirdi ve parlak parke zeminde hafifçe sallanarak ve ufak bir kavis çizerek dans etmeye başladık. Konuşmadığımız halde Lark’ın söylemek istediği bir şey olduğunu hissediyordum. Lafa nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi, dudaklarını birbirine bastırıp şarkıyı mırıldanmaya başladı. İlk başlarda sesi o kadar alçaktı ki hayal ettiğimi sandım ama sonra ses giderek arttı. Çok geçmeden, arada sırada şarkının sözlerini mırıldanmadan edemiyormuş gibi bakışlarını arkamdaki bir noktaya dikip melodiye odaklandı.

“Senden nefret etmiyorum,” dedim en sonunda. Aramızdaki gerginliğin dağılacağını umarak bir fısıltıdan farksız alçak ve sakin bir ses tonuyla konuşmuştum. Birden bakışlarını gözlerime çevirdi ve o buz gibi kadın geri geldi.

“Tabii ki ediyorsun. Ben de senden hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Senden nefret ediyorsa olsaydım, bunu gerçekten de umursar mıydın?”

“Evet ama gerzeğin tekinin benden hoşlanması için çaresiz bir durumda olduğum için değil.”

“Teşekkürler.”

“Çok garip. Evet, umursuyorum aslında.” Lark’ın sesinde zerre kadar tereddüt yoktu. Dürüstlüğü sadece şaşırtıcı değil, aynı zamanda yeniydi. Yanıtıyla beni şaşırttığını fark etmiş olmalıydı çünkü bakışlarını kaçırıp omzunu silkmeden önce bir an için yüzüme odaklandı. “Düşündüğünün aksine, çoğu zaman gayet iyi bir insanımdır. İnsanlar beni sever. Bana ihanet edenler bile.”

“İhanet edenler mi? Dramatik doğrusu,” diye iç çektim ama yine de göğsümde nedensiz bir öfke kıvılcımı parlayıp söndü. “Sana o kadar büyük bir kötülük yaptılarsa, senden hoşlanıyor olamazlar.”

“Beni severler dedim. Bana saygı duyduklarını söylemedim. Arada fark var.”

Dediklerini düşündüm, geçmişte insanlarla yaşadığım etkileşimleri ve ihanete uğradığımı ve saygı görmediğimi hissettiğim durumları hatırlamaya çalıştım. “Belki önemli bir konuya parmak basmış olabilirsin, düşes. Kaç kişinin benden hoşlandığından emin değilim ama çoğunun bana saygı duyduğunu düşünüyorum.”

“Çoğu kişi senden hoşlanmıyor mu? Ne kadar şaşırtıcı bir bilgi.” Lark elini omzumdan çekti ve bakışlarımı indirdiğimde muhteşem gülümsemesini ve Sloane’a hafifçe el salladığını gördüm. Bir anda farklı birisi oldu, soğuk ve haşın bir kadından ışıldayan, göz kamaştırıcı bir kadına dönüştü. Sloane’a karşı hissettiği sevgiyi ve hayranlığı, bir bulutu delip geçen gün ışığı gibi resmen *hissedebiliyordum*. Ama bunlar zoraki ya da samimiysiz değildi. İçtenliği, tıpkı bakışlarını Sloane’dan bana çevirdiğinde üstüne çöken o soğuk gerginlik kadar gerçek gözüküyordu.

“İşler nasıl? Hâlâ tıklarında mı?” diye sordu. “Bir sürü muhteşem eleştiri alıyor musun?”

Keyifsizce güldüm ve etrafımızdaki müşterilere göz attım. Lark’ın sözleri etrafımı kontrol etmeye dair otomatik bir tepki vermeme neden olmuştu. “Süper gidiyor,” dedim monoton bir sesle. “Eski bir müşterim sayesinde eğlenceli işleri ben kapıyorum.”

Lark’ın kıpkırmızı olan boynundaki damarın atışını izlemek için bakışlarımı aşağı indirdim. Bana baktı ama uzun süre göz göze kalmadık. “Ya sana bunu düzeltebileceğimi söylersem?”

Bir kahkaha patlattım. Dikkatle ona baktım. Yine güldüm. “*Düzeltemek mi?*”

“Evet. Sezgilerin bir boka yaramadığı için bir teselli olarsa, bu planın beni çok mutsuz ettiğini söyleyebilirim.”

“Eh, şimdi kulağa ilginç gelmeye başladı. Devam et lütfen.”

Lark birkaç saniye dudağını ısırды ve yanıtını beklemeye karar vererek çenemi kapalı tuttum. “Senin... serbest... girişimlerini artık geride bırakmak istediğini duydum.”

“Kiralık katil işlerini ve psikopat patronumun düzenli olarak bana yıktığı diğer saçmalıkları mı diyorsun?”

“Evet,” dedi Lark sesli bir şekilde yutkunduktan sonra. “Onları diyorum.”

“Elbette, emekliliğin hedef olması gerekir ama bunun gerçek olabileceğini düşünmüyorum.”

“Haklısın, biraz yardım almadığın takdirde mümkün olmayacak.”

“Ama sen bana yardım edebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

Mümkün olsaydı, Lark buz mavisi gözleriyle beni delik deşik ederdi. “Bunu yapabilecek tek kişi benim.”

Aramıza bir sessizlik çökerken alaycı bir tavırla çıkardığım ses boğuk bir kahkahaya dönüştü ama Lark'ın sert bakışlarından bu tavrımdan zerre kadar etkilenmediği anlaşılıyordu. “Hiç sanmıyorum, düşes. Hem bunu neden yapmak isteyeceksin ki? Benden hoşlanmıyorsun, unuttun mu?”

Omzunu kaldırdı. “Doğru. Ama senin benim yardımımıza ihtiyacın olduğu kadar, benim de senin yardımına ihtiyacım var. Bana yardım edersen, patronunun Covaci anlaşmasını yeniden yapmasını sağlayabilirim. Ayrıca bir Montague anlaşması da ayarlarım.”

Lark'ın yüzünde beliren bütün mikro ifadeleri dikkatle incelerken kaşlarımı çattım. “Ailenin onunla bir anlaşması mı vardı? Bilmiyordum.”

“Montague tarafının yoktu. Biz her zaman kendi işimizi kendimiz yaptık. Ama işler değişmeye başladı.” Önce yüzüme, sonra arkamdaki bir şeye baktı. Bakışlarını takip ettiğimde, Rowan'ın kucağına oturabilmek için gelinliğinin eteklerini kaldırmakta olan Sloane'u gördüm. Smokin gömleğinin kollarını sıyırmış, iyileşmiş yara izlerinin üstünde siyah ve farklı renklerden oluşan çarpıcı yeni dövmesi açıkta kalmış olan Rowan kollarını onun beline doladı. “Yakında ailemin Montague tarafının birilerine ihtiyacı olacak,” dedi Lark dikkatimi yeniden kendisine çekerek. “Koruma. Toparlama. Temizlik. Üvey babamın sözleşmesinin gerektirdiği kadar zorlu olmayacak ama yine de patronunun ilgisini çekecek kadar büyük bir iş olduğunu söyleyebilirim.”

“İş neyle ilgili? Uyuşturucu kaçakçılığıysa, bunu yapmam.”

Lark gözlerini devirdi. “Uyuşturucu kaçakçılığı değil.”

“Ne o halde, silah mı? Nakliye lojistiği mi? Yatırımlar mı?”

Lark derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. “Çörek.”

“Çörek mi?” Ailenin şu büyük pis işi lanet olasıca *çöreklerle* mi ilgili?”

Lark parmağını göğsüme dayadı. “Yemek endüstrisinin kitle pazarının sosyopatlarla, katillerle ve üçkâğıtçılarla dolu olduğunu biliyor muydun?” diye fısıldadı hışımla. Gülmeye başladım. “Bir yiyecek-içecek bayiliğinin ya da üreticisinin geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyor musun? Montague Çörekleri en iyilerini bile alt edebilir.”

“Ve anlaşma yapmaya ihtiyacınız var. *Çörek* işiniz için.”

“Son derece rekabetçi bir endüstridir. Bob’un Turta Dolguları’ nı biliyor musun? Adam hep halamla rekabet halinde.”

Teslim olduğumu anlatmak için belindeki elimi hafifçe kaldırdım. “Tamam, tamam, sana inanıyorum. Hâlâ alt etmek isteyen bir kişi ona rakip olabilir.”

“Tamam. Belki bazen birkaç paketle birlikte silahlar yollanıyor olabilir ama genellikle sadece çörekler yollanır.” Lark gözlerini devirdi ve dans pistindeki diğer çiftlere baktı. Onları izlerken adımları küçülüp hareketleri tutuklaştı. Belki de bana yaydığı his sadece endişeydi. Söz konusu anlaşmadan ne istediğiyle ilgili olarak endişe ettiği belliydi. Ama yakınlarda dans eden Conor ve karısı Gabriela’ya baktığında, Lark’ta gördüğüm şey, sadece endişe değildi. Kayıp hissine benziyordu. Teslimiyete. Sanki aslında istediği ve gerçekten *ihtiyaç* duyduğu şey içine derin derin temiz hava çekmekken, kendisini sıkı bir zırha sarmaya çalışıyordu.

Bunun neye benzediğini biliyordum çünkü *nasıl* bir his olduğunu biliyordum. “Benden istediğin şey nedir? Çünkü bacağımı bir kapandan kurtarıırken bir diğerine yakalanmak istemiyorum.”

“Gerçek bir rakun gibi konuştun,” dedi Lark anlık, melankolik bir gülümsemeye. Bakışlarını Conor ve Gabriela’dan ayırdığında, bana bakmaktan kaçındı ve yüzünün solgun göründüğünü fark ettim. “Birisinin annemle üvey babamın iş yaptığı kişileri öldürdüğünü düşünüyoruz. Cinayetler geniş

aileme sıçramaya başladı. Polisin ailemizi araştırmasını istediğimiz türden bir sorun değil bu. Eminim ki polisi sevdiklerinden uzak tutmayı istemenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorsunuzdur.”

“Biliyorum,” dedim ciddiyetle. Otomatik bir şekilde salon-da kardeşlerimi görmeye çalıştım. “Elinizde bir ipucu var mı?”

“Belirli bir düzenden başka somut bir şey yok. Katil kurbanları yalnız olduklarında hedef alıyormuş gibi ve geride hiç iz bırakmıyor. Ama senin parçaları birleştirmeme yardımcı olabileceğini umuyorum. Anladığım kadarıyla becerilerine uyan bir iş.” Lark başıyla Rowan ile Sloane’u işaret etti. “Suç işlemeyi bildiğin kadar, suçları araştırmayı da biliyorsun. Yıllık buluşmaları için bilgi topladığını biliyorum.”

“Sanırım bunu bilmene şaşmamam gerek.”

“Sadece şu andan itibaren benim senin hakkında senin benim hakkımda bildiğinden daha fazlasını bildiğimi varsayalım, tamam mı?”

Lark’ın imalı dik bakışının amacı, sadece beni küçümsemek değildi, aynı zamanda bir uyarıydı. İstifimi bozmamaya çalışsam da ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Tanıştığımız gecedan beri genel olarak çok utandığım ve inat ettiğim için onunla ilgili olan her şeyden kaçınmak adına elimden geleni yapmıştım. Sonucu mu? Kozlar Lark Montague’daydı.

“Tamam, patronum iki anlaşma birden yapacak, sen katilin kim olduğunu öğreneceksin, ben de özgürlüğüme kavuşacağım. Herkes kazanacak. Özet olarak bu kadar mı?”

Lark yüzünü buruşturduğunda, gözlerinin kenarında ince-cik çizgiler belirdi. “Hemen hemen.”

“*Hemen hemen* de ne demek?”

“Ufak bir bityeniği var.”

“Duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Evlennemiz gerekiyor.”

“*Yok artık.*” Bir kahkaha patlattım ama Lark’ın yüz ifadesi değişmedi. Yine güldüm ve ağzımdan küçümseyici, keyifsiz bir ses çıktı ama Lark kılını bile kıpırdatmadı. “Yüce İsa aşkına, sen ciddisin.”

“Ne yazık ki.”

“Neden... Neden evlenmemiz gerekiyor?”

“Çünkü güvende olmanı ancak öyle garanti edebilirim. Ailem seni olası bir şüpheli olarak görüyor.”

“*Beni.*”

“Kiralık katil işini bozan kişilerden temiz bir intikam alabilecek donanıma sahip, bozguna uğramış tetikçi mi? Aradığımız kişiye gayet uygun, sence de öyle değil mi?”

Ne demek istediğini anlamıştım ama bunu kabul etmek istemedim. “Hayır,” dedim.

Lark sabrı taşmış gibi iç çekti. “Sen olmasan bile bir şey fark eder mi? Potansiyel bir tehdit olarak güçlü bir adaysın. Dolayısıyla onlar için seni devreden çıkarmak ve sorun çözülecek mi diye görmek daha iyi bir yöntem. Seni savunmam da sorunu çözmez. Annem ve üvey babam arkadaş olmamızı umursamazlar. Seni benim tuttuğumu söylesem bile umurlarında olmaz. Sadece randevulaşıyor olsak da. Ama evlilik?” Lark duraksadı. Mavi gözleri parıldadı ama bakışlarını hızla kaçırdı. “Evlilik farklı. İkisinin de çok ciddiye aldığı bir yemin ve gerçekten de bunu istediğime inanırlarsa evliliğime müdahale etmezler. Beni o şekilde incitmeyi göze alamazlar. Özellikle de üvey babam. Değer verdiği kişiler söz konusu olduğunda, eski kafalıdır.”

İç çekip gözlerimi devirdim, giderek artan dehşet hissini gizlemeye çalıştım. “İlk kez hedef tahtası olmuyorum. Bunu tek başıma çözebilirim. Ölen kişiler için üzüldüm ama her şeyin yoluna gireceğinden eminim.” Bunları yüksek sesle söylediğim halde, anında salak ağzıma geri sokmak istedim.

Lark'ın yakın çevresinde meydana gelen cinayetleri, onun etrafında olmasının oluşturacağı yük olmadan araştırmaya karar verdim.

“Peki. İyiliğimi düşündüğünü tüm benliğimle hissediyorum. Ama tahmin ettiğim gibi, sağlığım ve mutluluğum seni hiç motive etmediğine göre, bir tek bizim tehlikede olmadığımızı bilmelisin.” Lark başıyla Rowan ve Sloane’u işaret ettiğinde, yüzündeki kararlı ifade korunaklı bir kale gibiydi ve yapabildiğim tek şey ona bir dalga gibi çarpmak oldu. “Kardeşin hakkında onun bir risk olduğunu düşünecek kadar çok şey biliyorlar. Dahası, onlar riskleri göze almazlar, riskleri hafifletirler. Ailem için en iyi çözüm bütün şüphelileri elemektir.”

Hareket etmeyi ya da nefes almayı bıraktığımı sonradan fark ettim. Diğer çiftlerin yanımızdan geçtiğini. Şarkının değiştiğini. Zamanda donmuş gibiydik ve görebildiğim tek şey, Lark'ın beni yerime mıhlayan gözlerinin farklı mavi tonuydu.

Lark elimi bıraktı. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu ve tekrar konuştuğunda onun sesi dışındaki bütün sesleri örtüyordu. “Ben olmazsam öleceksin, Lachlan Kane. Dahası, hesaplaşmanın seninle sona ereceğini de garanti edemem.”

Sonra ona erişemeyeceğim kadar geriye çekildi.

Rowan'ın tezahüratlar ve alkışlar arasında, bir elinde mikrofon, diğer elinde viski şişesiyle DJ'in yanındaki ufak sahneye çıkışı beni kendime getirdi. Şişeyi bana doğru kaldırdı, göz kırpıp hafifçe öksürdü “The Rocky Road to Dublin” şarkısının ilk dizelerini bağıra bağıra söylemeye başladı.

“Gecenin sonuna kadar anlaşıp anlaşmadığımızı söyle,” dedi Lark. Hoparlörlerden yayılan detone sözleri bastıran sesi gayet ciddiye. “Fazla vaktimiz yok.”

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve bana sırtını dönüp Rowan'ın karşısında toplanmış olan kalabalığa karıştı. Lark

herkesten daha yüksek sesle tezahürat yapıp şarkıya eşlik etmeye başlayınca, Rowan mutluluktan ışıldadı.

Bir, iki, üç, dört, beş,

Tavşanı yakala, kovala onu taşlı yolda.

Ta Dublin'e kadar.

ADALET

Lark

“Büyük ihtimalle hayatımın en kötü günlerinden biri,” dedim bembeyaz bir gülün yapraklarına spreyci yapıştırıcıyı sıkarken.

Arka planda çalan şarkıya bir dizi küfür, yalvarış ve panik dolu bağırış eşlik ediyordu.

“Yani en kötüsü diyemem ama kesinlikle ilk beşe girer. Üç numara olabilir. İlk ikisinin korkunç ölümlerle ve insanı sarsan, travmatik, ruhumda silinmez izler açan deneyimlerle ilgili olduğunu düşünecek olursak, bir nikâh günü için büyük başarı sayılır.”

Kurbanım deri bağlarına karşı debeleniyordu. Çıplak ayakları plastik camdan tabutun alt tarafına sürtünüp gıcır gıcır sesler çıkarıyor, üstündeki standı yerleştirdiğim varilin musluğundan bacaklarına ince bir şerit gibi epoksi reçinesi akıyordu. Bir süredir kişisel müzik dinleme alanım olarak düzenlemekte olduğum ve bana üvey babam tarafından hediye edilmiş olan bu kullanılmayan eski fabrika, yaratıcı ruhuma gerçekten de hitap eden türlü aletlerle gelmişti. Bu da en iddialı projemdi. Zavallı babam, muhtemelen fabrikayı bir müzik stüdyosuna dönüştürürken daha sakin bir hayata alışacak kadar eğleneceğimi umut etmişti. Patrick O’Neill’in son çılgınlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yer olacağını kesinlikle tahmin edemezdi.

Patrick'in ter içindeki yüzüne baktım. Kutu neredeyse kullaklarına kadar dolmuştu. Yakında beni duyamayacaktı.

Elimdeki altın rengi sim dolu kavanozla Patrick'in tabutuna eğildim ve parıldayan parçaları gülün yüzeyine yapıştırdım. Fazla parçalar başının yanındaki sime bulanmış epoksi reçinesine döküldü. "Evlisin, değil mi? Evlendiğin gün gergin miydin?"

"Siktir git, psikopat kaltak," diye hırladı ama öfkesi birden bıkkınlık dolu hıçkırıklara dönüştü.

"Sanırım gergin olmak normal, değil mi? Önemli bir gün. Hatta *en* önemli gün." Gülü kuruması için kenara koyup diğerini aldım ve bu sefer damlalar Patrick'in yüzüne düşsün diye reçineyi püskürtürken şeffaf tabutun üstüne eğildim. "Bana bir sır söyleyin, Bay O'Neill. Hatta buna nedamet getirmeniz için bir fırsat diyelim," dedim çaresiz ve sıkıntılı hali karşısında gülümseyerek. Gülümsemem şeytani bir ifadeye bürününce, öfkelense mi korksa mı bilemedi. "Bir öğrenciyi bir ilişkiye ilk kez hazırlarken gergin miydin?"

Patrick dudaklarını büzdü ama bana fırlattığı tükürükten kaçmayı başardım. Tükürüğü bana ulaşmadan şıp diye kendi yanağına düştü ve her saniye yükselmekte olan epoksi reçinesinin arasına kaydı.

"Az önce ne yaptığımı fark ettin mi? Nikâhlar. İlişkiler. *Kandırarak ilişkilere hazırlama*. Gayet zekice, nereden nereye atladım." Omzumu silkip dikenleri ayıklanmış olan gülü parmaklarımın arasında çevirdim. "Hep siz evli erkeklerin neden biraz daha dikkatli olmadığını merak etmişimdir. Bekâr olanlar için normal. Ama sen de bir o kadar safsın. Ne kadar sürdü? Benimle buluşmak isteyene dek internette seni bir iki gün mü kandırdım?"

"Benden ne istiyorsun?" dedi tıslar gibi.

“Tabii ki ölmeni istiyorum.” Gözlerimi devirdim, sim kavanozunun tamamını gülün üstüne boşalttım. Fazlası Patrick’in derisine yapışıp ince bir katman oluşturdu. “Bunu adaletin yerine gelmesi ama ışıltı ışıltı yerine gelmesi olarak düşünüyorum. Hem bir sehpaye ihtiyacım da var.”

“Ta... Target’a gitsene.”

“Ama ben kendin yap projelerini severim,” dedim omzumu silkerek. Gülü diğerlerinin yanına koydum. “Nişanlım, Tanrım, bu sözcükten nefret ediyorum, yarın yanıma taşınıyor ve evime boktan bekâr evindeki mobilyaları getiremeyeceğini anlasın diye çarpıcı bir parça yaratmak istedim. Bu güzel dünyadan sildiğim her pislik pedofilden ufak bir hatıra almayı sevdiğim için de bir taşla iki kuş vurayım dedim. Benim bir masaya ihtiyacım var, seni pedo pisliği; buna kismet denir.”

“Ya... yanlış adamı yakaladın,” diye yalvardı Patrick yeni bir sim kavanozu açıp yeni bir gülün üstüne serpmeye başladığını görünce.

“Hayır, yanlış adam değil.”

“Ben kimseyi incitmek istemedim.”

“İstedin.”

“Beni bırakırsan, yemin ederim ki bir daha bir okula yaklaşmayacağım.”

“Eh, en azından bu son dediğinde anlaşıyoruz. Bir daha kesinlikle bir okula yaklaşamayacaksın.” Tekinsiz hafif bir gülümsemeyle tabutuna eğildim ve nefesimi gülün üstüne üfleyip Patrick’in derisini parıldayan ince bir toz bulutuyla kapladım.

“Bir daha bir öğrenciyi tuzağa düşüremeyeceksin. Bir daha başka bir çocuğa dokunamayacaksın. Bir daha bir geleceği çalamayacaksın. Bir daha bir ruhu yerle bir edemeyeceksin.” Uzunca bir süre gözlerine, irislerinin gri-mavi tonuna baktım. Gözlerinin aklarını kaplamış olan ince kırmızı damar

ağıyla tezat oluşturan bir renkti. Kim bilir kaçınıcı kere keşke Sloane bu yanıımı biliyor olsaydı diye düşündüm. Kurbanlarının gözlerini oyma becerisi benim için biraz tiksindirici olabilirdi ama bazı insanlar bedenlerinin parçalarını kaybetmeyi hak ediyordu ve Patrick O’Neill denen bu adam da kesinlikle iyi bir adaydı.

Ama Sloane’a aslında ondan ilham alarak başladığım hobimi itiraf etmeyi ne kadar istesem de güvenli olmazdı. Bu yüzden kendi kendime bunu itiraf etme dürtüsü her ortaya çıktığında söylediğim mantrayı tekrarlardım:

Sloane ne kadar çok şey bilirse, o kadar tehlikede olur.

Taze bir gülün kokusunu derin derin içime çektim; yaprakları tenimi okşadı ve kokusu reçineden yükselen pis kokuyu neredeyse örtecek kadar keskindi. Kısa bir süre musluktan akan epoksi reçinesini izledim. Patrick’in bitmek bilmeyen küfürlerine ve yalvarışlarına rağmen, içim huzurla doldu. Gülün mis gibi kokusu ve altın rengi simler bana doğru gelmişti. Karanlık ruhlarda bir anda canlandığında, dehşetin hoş bir yanı vardı.

Saatimin alarmı çalmaya başladı ve geçici huzur hissini böldü. Sabah saat on birdi. Sloane beni saat birde alacaktı ve nikâh saat tam ikide başlayacaktı. Bu masa yapımı macerasının, sadece yaklaşan kendi nikâh törenim konusunda değil, Sloane’la yüzleşebilmem için de beni sakinleştireceğini umuyordum. Onun nikâh töreninden iki gün sonra Lachlan Kane’le evleneceğimi söylediğimde ortalık karışmıştı ve son birkaç gündür paylaşmaktan kaçındığım ayrıntıları öğrenmek için peşimden ayrılmamıştı. Ama dedikleri gibi, artık bununla yüzleşmenin vakti gelmişti.

“Evet, Patrick, gayet eğlenceli oldu,” dedim son güle de tutkal sıkıp simle kaplarken. Gülü bir kurdeleyle bağlayacağım masadaki diğer güllerin yanına koydum. “Ama gerçekten

de gitmem gerek. Ne de olsa büyük gün geldi çattı. Çok güzel olmalıyım, anlarsın ya? Adi bir herif olduğu kanıtlanmış bir adamla evleneceğim halde, bu tulumun yeterli olacağını sanmıyorum.”

Doğrulup tulumumu silkelerken Patrick'in bitmek bilmeyen yakarışları giderek arttı. “Bunu yapamazsın,” dedi başını tabutu dolduran yapış yapış sıvının üstünde tutmaya çalışarak.

Epoksi reçinesiyle dolu varilin musluğunu tamamen açıp şarkı listemdeki şarkıları değiştirirken gülümsedim. Duvarlara monte edilmiş olan hoparlörlerden sert bir ritim yayılmaya başladı. “Aslında bunu *yapabilirim*,” dedim. Patrick'in başına doğru yaklaştım ve tabutunun üstünde durduğu tekerlekli arabanın metal tutacağını kavradım. “Ve yapacağım.”

Soğuk çelik tutacakları sıkıca tutup arabayı öne ittim.

Arabanın ufak tekerlekleri cilalı beton zeminde dönerken gıcırdadı.

“Lü... lütfen, sa... sana yalvarıyorum,” diye hıçkırdı Patrick. Ben onu musluğa biraz daha iterken, gözleri benle bedeninin etrafında dalgalanan altın renkli sıvı arasında gidip geldi. Sıvı bacaklarını kapladı. Kalçalarına ulaştı. Karnının alt kısmına ulaştı. Musluğa santim santim biraz daha yaklaşıırken, soluk renkli, ter kaplı şakaklarının altındaki damarlar kabardı. “Sa... sana is... istediğin her şeyi veririm. *Her şeyi*.”

“Bay O’Neill. Bunu tahmin etmiş olmanız gerekirdi.” Tekerlekli arabayı standı asılı olan varilin musluğu boğazının dibine gelecek kadar yaklaştırdım. Çılgınlar gibi atan nabzı parıldayan reçine dalgalarının altında kayboldu. “Ben kimse-nin bana *veremeyeceği* şeyleri isterim.”

Tekerlekli arabayı son bir kere ittim ve araba ağzına yapış yapış reçinenin aktığı noktaya geldi. Patrick gözlerini sıkı sıkı yumdu. Başını hızla iki yana salladı. Ağzına dolan reçineyi çıkarmaya, tükürmeye ve plastik camdan tabuta sıçratmaya

başladı. Ona yanıt vermeyecek olan bir Tanrı'ya yalvarıyordu.

“Ondan yardım isteme,” dedim. Uzun iş eldivenlerimi taktım ve ellerimi tabuta daldırdım. Avuçlarımı şakaklarına dayayarak başını akan reçinenin altında kıpırtısız tuttum. Tekrar nefes aldığımda, sadece ağzını doldurmayı bekleyen reçine vardı.

Zarar verdiği kızların isimlerini sayarken reçinenin altında beni duyamadığını biliyordum. Ama yine de yüksek sesle isimlerini saydım. Ciğerleri ritmik bir şekilde dolarken, hayatta kalmayı başaran çocuklara dönüştürdüğü her çocuğun ismini söyledim. Bedeni kıpırtısız kalınca, ellerimi altın rengi güzel helezonların arasından çektim ve yüzüyle bedeninin parıldayan yüzeyin altında gözden kayboluşunu izledim.

Altın rengi kütleye son bir kez tatmin hissiyle baktıktan sonra, tutkalın sertleşmesi için ısıtıcıları ve pervaneleri açtım ve çiçekleri alıp gittim.

Köpeğim hobi odasındaki en sevdiği yerden kalktı, ben koridora çıkıp bir zamanlar bir tekstil fabrikası olan binanın ana katına doğru giderken peşime takıldı. Hâlâ ödümü koparan ama işleyen eski çelik asansörleri geçtim ve karşı duvardaki metal merdivenlere doğru yürüdüm. Basamakları ikişer ikişer çıkıp boyanmamış tuğla duvarlar, yüksek pencereler ve çoğunu turnelerde gittiğim yerlerden aldığım eklektik süs eşyalarından –fotoğraflar, heykeller, duvar süsleri ve posterler– oluşan daireme varana dek durmadım.

Hatta adaletin ışıltılı birkaç hatırası bile olabilirdi ve çoğunlukla gözden uzak olsalar da onların varlığı bu alanı hâlâ evinizmiş gibi hissettiriyordu.

Aşağı kattaki mobilya projemi düşünmenin, beni yaklaştırmakta olan olayla ilgili olarak daha iyi hissettirebileceğini düşündüm. Bunu başarıyla tamamlamış olma hissi iyi

gelmişti ama etkisi beklediğimden de kısa sürdü. Geçen her saniye sınırlarım yeniden geriliyor; tıpkı bulaşıcı bir melodi gibi, duyabildiğim tek şey olana kadar düşüncelerimi nota nota ele geçiriyordu. Kaygılarımı yatıştıracağını umarak müziğin sesini açtım. Saçlarımı sararken dans ettim, makyajımı yaparken şarkıya eşlik ettim. Hatta üst kısmı askısız dantel bir büstiyerden oluşan fildişi rengi saten tulumu giymeden önce gitarımı alıp birkaç şarkı çaldım. İşimi nihayet bitirdiğimde ve bütün ayrıntılar tamamlandığında, yatak odamdaki boy aynasının önünde durup iki yana döndüm. Her zaman geleneksel, büyük bir nikâh töreni hayal etmiş olmam şaşırtıcı olmamalıydı. Kabarık bir gelinlik ve upuzun bir duvak. Beş yüz konuk, havai fişekler ve bir masal.

Ama gerçekliğim bu değildi ve buna üzölmüyordum. Hâlâ gergin miydim? Elbette. Ama bir yandan da kendimi çok kararlı hissediyordum. Beklentileri yerle bir edeceğimden emindim.

Sloane geldiğini haber vermek için mesaj attığında, tamamıyla hazır hissediyordum.

Arabasına bindiğim anda, doğru şeyi yaptığımdan emin oldum.

“Neler oluyor?” dedi Sloane endişeli bir ifadeyle. Arabayla oraya gelirken endişeyle döktüğünü tahmin ettiğim gözyaşları yüzünden kızarmış olan ela gözlerindeki yeşil tonu daha da belirginleşmişti. “Lachlan’dan nefret ettiğini sanıyordum. Onunla evlenmek konusunda ciddi olamazsın.”

“Ondan nefret ettiğimi nereden çıkardın?”

“Senin, ‘Lachlan gerzeğin teki, bu heriften gerçekten de nefret ediyorum,’ demiş olman nedenlerden biri olabilir.”

Titrek bir sesle gülerken, ellerimde sıkı sıkı tuttuğum buketle oynamamaya gayret ettim. “Evet, gerçekten de gerzeğin teki olabiliyor ama *nefret* biraz ağır bir ifade.”

Park halindeki arabanın motorunu kapatmadan bana döndü. “Bana neler olduğunu anlat, Lark. Sen en yakın arkadaşımısın. Hayatımda tanıdığım en fevri insansın ama *bu...* aniden ortaya çıkan, topu topu beş kere gördüğün Lachlan Kane’le evlenme kararın? Üstelik onu her gördüğünde tatsız bir deneyim yaşadın. Yüz seksen derecelik bu dönüşün bir nedeni olmalı.” Gözleri yine dolarken başını iki yana salladı. Tekrar konuştuğunda, sesini güçlkle kontrol edebiliyordu. “Hesabı yaptım. Hiçbir şey tutmuyor.”

Orta konsolun üstünden Sloane’un elini tutup gözlerinin içine baktım. Sakin kalabilmek, kimsenin bilmediği bir yere kaçmadan önce *lanet olsun bu çılgınca plana* dememek için tüm irademi zorladım. “Tatlım, sana söz veriyorum ki her şey yoluna girecek.”

“Ama...”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım Sloane’un yüzünü tutarak. Onu rahatlatmak için burnumu yakan hisse ve kalbimi sıkıştıran mengeneğe uymadığını hissettiğim bir gülümsemeyle ona baktım ama yüzündeki endişeli ifade değişmedi. “Bu sefer bana göz kulak olman gerekmiyor, Sloane. Sadece sorgusuz sualsiz bana güvenmeni istiyorum. Her şey kontrol altında.”

Uzun sürdü ama Sloane nihayet gözyaşlarını dizginlemeyi başardı. “Peki,” dedi. “Ama seni incitirse, yemin ederim ki onun gözlerini oyarım.”

“Bana uyar.”

“Ağır ağır. Paslı bir kaşıkla. İyice oyup çıkarırım. Göz çukurlarının kenarları tırtıklı kalır. Amatör bir iş gibi gözükür. Çok boktan bir iş gibi.”

“Tamam. Bir gözünü bana bırakabilirsin.”

“Ciddiyim, Lark.”

“Evet, ben de ciddiym. Bana numaralarını öğretmen hoşuma giderdi,” dedim sırtarak.

Son bir kez dikkatle yüzüme bakan Sloane vitesi çekti ve Boston şehir merkezine doğru yola çıktık.

O kutlu gün için belediye binasına giderken şarkı listemi Sloane’un arabasının müzik sisteminde açtım. Dixie Cups’ın “Chapel of Love” şarkısı. Bruno Mars’ın “Marry You” şarkısı. Beni biraz neşelendireceğini umduğum neşeli bir melodisi vardı. Elbette, bariz nedenlerden dolayı Beyoncé’nin “Single Ladies” şarkısı. Şarkıya eşlik ettiğim ve bana her baktığında gülümsediğim halde, Sloane dediklerimi kesinlikle yutmamıştı.

“Ya annen ve Damian?” dedi. Gün ortası trafiğinde Boston Belediye Binası’na doğru ağır ağır ilerlerken müziğin sesini biraz kıstı.

Kalbim sıkıştı. “Ne olmuş onlara?”

“Buna kızmayacaklar mı?”

“Kızabilirler,” dedim beyaz saten ceketimin ucunu çekiştirerek. Başımı pencereye çevirip gözlerimi kısarak yanından geçtiğimiz binalara baktım. “Bence Ethel yüzünden yeteri kadar endişelenmeleri gereken konu var.”

“Durumu iyi değil mi?” diye sordu Sloane. Başımı iki yana salladım. Ben ona bakmayınca elimi kucağımdan alıp orta konsolun üstüne çekti. “Üzüldüm, Lark.”

“Sağ ol.” Kaşlarını çatıp bana baktığını görünce, hafif gülümsememin onu ikna etmediğini anladım. “Belki evliliğim onlara Ethel Hala’mdan başka odaklanacak bir şey verir.”

Yüzünü buruşturdu. “Hiç tanımadıkları bir adamla gizlice evlenmenin bir faydası olacağını mı düşünüyorsun?”

“Elbette,” dedim omzumu silkerek. “Anlarsın ya, eğlence çıkmış olacak. Akıllarını... başka şeylerden uzaklaştıracak bir şey işte.”

“Ne gibi şeylerden?”

“Ethel’in ölmesi gibi şeylerden.”

“Onu demek istemedin.”

“Başka neyi kastetmiş olabilirim ki?”

Sloane iç çekti ve direksiyonu daha da sıkı tuttu. Parmaklarının eklemleri bembeyaz olmuştu. “Ne bileyim, nefret ettiğin bir adamla formalite icabı olduğu bariz olan bir evlilik yapmanın arkasındaki gerçek neden gibi mesela.”

“Sloane, az önce bu konuyu kapattığımızı sanıyordum. Her şey kontrol altında.”

“Konuyu kapattığımız falan yok. Bana endişelenmememi söyledin ve bu yüzden daha çok endişeliyim.”

“Sana durup dururken, ‘Sloane, Lachlan Kane’e sırlıklam âşık olduğumu anladım ve gizlice evleneceğiz,’ demiş olsaydım, daha çok endişelenmez miydin?”

Sloane gözlerini kırıştırdı: Başını yana eğdi. İçinden bir hesap yaptı. “Hayır. Bütün seçenekler bok gibi.”

“Resmi olarak elti olacak olmamız bile mi?”

“Tamam, o işin iyi yanı. Ama *tek* iyi yanı bu.”

“Eh, o halde bunu düşün.” Bacağına hafifçe vurduğum ve dik bakışlarına rağmen günlerdir ilk kez içtenlikle gülümsemişimi hissettim. Özellikle de bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim için Sloane’un ölümcül damarına basmak çok hoşuma gidiyordu. “Şaka bir yana, bunu herkese nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Doğaçlama yaparım diye düşünmüştüm. Gizlice evlenme temasına da uyar.”

“Şok içindeyim. Cidden.”

“Belki Ava’ya sadece bir fotoğraf yollarım. Açıklama yapmadan, sadece ben, Lachlan ve nikâh memuru. Sonra da telefonumu kapatırım.”

“Bir keresinde bana Ethel’in ablanı sinir etmeyi senden daha çok seven tek kişi olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet...” dedim başımı yana eğerek. “Neden?”

“Bence bugün tatlı yaşlı Ethel öne geçti.”

Sloane başıyla kaldırımını işaret etti. Bakışlarını takip edince, saçları beyaz dalgalardan oluşan bir hale gibi şekillendirilmiş, ılık bir ekim günü olmasına rağmen dökümlü çiçek desenli elbisesinin üstüne siyah renkli parlak bir kürk giymiş, elinde siyah bir baston olan tanıdık bir kadın gördüm.

Üstelik lanet olası Lachlan Kane’in koluna girmişti.

“Bunu nasıl...” dedim öfkeyle.

“Senin damarına basmaktan da hoşlanıyor sanırım,” dedi Sloane. Muzip bir tavırla omzumu dürttü.

İkisinin yürüdüğü yerin yanındaki otoparka girdik. Sloane heyecanla *bip-bip* diye kornaya basmamış olsaydı, büyük ihtimalle bizi fark etmeyeceklerdi. Halam koyu renkli pencerenin diğer tarafından bana gülümsedi.

“İkinizden de nefret ediyorum,” diye fısıldadım sahte bir gülümsemeye. Sonra Lachlan’a baktım. “Ama en çok ondan nefret ediyorum.”

Lachlan’ın dövmeleri siyah takımının yakasının altından boynuna kadar uzanıyordu. Saçları geriye taranmıştı. Göz göze geldiğimizde dudağının bir kenarı küstah bir gülümsemeye yukarı kıvrıldı. Bir şeyi kanıtlamak istermiş gibi hafifçe halamın eldivenli eline vurdu. Öfkeyle gözlerimi kıstım.

“Gerçekten mi? Ondan nefret mi ediyorsun? Çünkü ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyor gibi görünüyorsun.”

Hızla Sloane’a döndüm. “Nefret etmiyorum.”

“Haklısın. Nefret etmiyorsun. Sadece kafasını uçurmak ve başını bir kazığa geçirip şehirde dolaştırmak istiyorsun.” Ağızım açık kalmış, yanaklarım alev alev yanarken Sloane biraz bana yaklaştı. “Ufak bir tavsiye, Lark. Birilerini bunun sahte bir evlilik olmadığına inandırmak istiyorsan, en azından evlendiğin gün kocanı becermek istiyormuş gibi davranabilirsin.”

“Lanet olsun. Haklısın galiha.” Derin bir iç çekişle omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Çok yakışıklı görünüyor. Yapmam gereken tek şey, içi bok gibi olan ama dışı seksi gözükken birisi değilmiş gibi davranmak.”

“Ha, işte böyle,” dedi Sloane monoton bir sesle.

Ona hafifçe gülümsedim ve tekrar pencereye dönüp halam ile Lachlan’ın kaldırımında beklediği yere baktım. Onlara yetişmek için hızlı hızlı yürüyen Rowan onlara el salladı ama sevinçli görünme girişimi endişelerini gizlemiyordu. Büyük olasılıkla ben dahil herkes gibi bunun çılgınca bir şey olduğunu düşünüyordu. Hayatının en eğlenceli gününü yaşıyormuş gibi görünen Ethel hariç.

Koyu renkli camı sesimi duyurabileceğim kadar indirdim. “Merhaba, hala.”

Ethel’in gözleri katarakt perdesine rağmen parıldadı. “Merhaba, canım. Evlenmek için ne güzel bir gün.”

“Evet.”

Rowan’a bakıp ona el salladım. Sonra gülümsemesi şeytani bir ifade almış olan Lachlan’a baktım. Bu fikirden en az benim kadar nefret etmesine rağmen halam kadar keyifli gözüküyordu.

Geri kalmayayım diye en enerjik gülümsememle ona baktım. “Sevgilim.”

Lachlan’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Düşes.”

“Törenden önce gelini görmek uğursuzluk getirir.”

“Öyle mi?” Lachlan elini yeni tıraşlı yüzünde gezdirirken yüzükleri ekim güneşinin altında parıldadı. “Bundan daha da mı kötü olabilir yani?”

“Olabilecek en sevgi dolu şekilde siktir git,” dedim. Pencereyi kapatırken Lachlan’a alaycı bir gülümseme fırlattım.

“Evet... Bu konuda biraz çalışabiliriz,” dedi Sloane. Sonra arabadan inmemem için bir şey demeden hafifçe bacağıma

vurdu. Arabadan indi ve diğerleri köşeyi dönene dek kapımın yanında bekledi. Ancak onlar gözden kaybolduktan sonra inmeme yardım etti. Ama sivri ince topuklu ayakkabılarımla dengede durmama rağmen beni bırakmadı. Elimi sıktı. Sert bir ifadeyle bir teklifte bulundu. “Hâlâ çekip gidebiliriz.”

“Biliyorum,” dedim ama öne doğru bir adım attım. Pes etmiş gibi gülümsedi.

Onu böyle görmek, sır sakladığım için endişelerini dindirememek hiç hoşuma gitmiyordu. Onu böyle hissettiren kişi olmak da. Onu güvende tutabilmek ve ailemle ilgili neler olduğunu anlayabilmek için tek şansım olması dışında, bu planla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Bir daha asla.

Omuzlarımı dikleştirdim ve Sloane’un elini daha sıkı tuttum. “Gidip şu işi bitirelim. Bunu ne kadar çabuk yaparsak, resmi eltiler olarak Dubliner’a daha kısa sürede gider, içmeye başlarız.”

“İlk gece, Lark,” dedi Sloane el ele belediye binasının girişine doğru yürümeye başladığımızda. “Kocanı becermen gerekiyor, unuttun mu? İki martini içip bir yabancının omzunda ağlamayacaksın.”

“Ben öyle yapmam ki! Çok sevimli bir sarhoşumdur.”

Kapıdan geçip lobiye girerken Sloane alaycı bir tavırla güldü. Topuklarımız zeminde takırdayınca ses çıplak duvarlarla kubbeli tavana çarpıp yankılandı. “Ya sevimli derecede mutlu ya da sevimli derecede ağlamaklı oluyorsun. Mutlu ya da üzgün Lark olma ihtimalin yüzde elli-elli. Şarkı söyleme ve ağlama ihtimalin yüzde yüz.”

“Tamam, *peki*, belki zaman zaman biraz gözyaşı döküyorum. Ama bugün her şeyi yapmaya hakkım var. Nikâh günüm. Mutlaka gözyaşı olacak.”

Yüzümü buruşturarak Sloane’un gözlerine baktığımda, aynı huzursuzluğu bana yansıttı. “Her ‘nikâh,’ ‘evlenme’

veya ‘koca’ dediğinde yüzünü buruşturmamalısın. Bil diye söylüyorum.”

“Doğru,” dedim belediyenin sekreterliğine gitmek için asansöre bindiğimizde. “Gülümseyeceğim. Onu becermek istiyormuşum gibi davranacağım. Anladım.”

“En azından çok yakışıklı gözüküyor. *Constantine* dönemi Keanu ya da *Çılgın Max* dönemi Tom Hardy karışımı gibi. Seksi ve biraz da hüzünlü.”

Dönüp dik dik ona baktım. Gülümsememeye çalışıyor ama her muziplik yaptığında olduğu gibi gamzesi onu ele veriyordu. “Bugüne dek söylediğin en saygısız şey bu. Tiksindim, Sloane Sutherland.”

Asansörün zili çınlayıp metal kapı açıldığında, Sloane artık sırttığını gizlemiyordu. “Sırf haklı olduğumu bildiğin için kırgınsın.” Asansörden çıktığımızda, Lachlan koridorun sonunda, ellerini ceplerine sokmuş, Rowan’ın yanında bekliyordu. Halam duvarın önündeki sandalyelerden birine oturmuştu. Bunu itiraf etmedim ama Sloane onu kusursuz bir şekilde tarif etmişti; seksi, tehlikeli ve hüzünlü haliyle biraz Keanu-Hardy karışımıydı. Lachlan, halamın her dediğine gülümsemesine rağmen gözlerinde hüzünlü bir ifade, eksik olan bir şey vardı.

Bana döndüğünde, o boşluk alevlerle doldu.

Aklından ne geçtiğini, bunun nefret mi, kararlılık mı, yoksa şüphe mi olduğunu bilemiyordum. O sert, karanlık bakışlarını ya da çatık kaşlarını yorumlayamıyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, o güne dek kimsenin o anda onun bana baktığı gibi bakmadığıydı.

Omuzlarımı geriye attım. Çenemi kaldırdım. Midemde kelekler uçuşuyorsa bile, silahlı gelmişlerdi çünkü içim boşalmış gibiydi. Resmen kazınmıştı.

Yavaşlayıp karşısında durduğumda, Lachlan’ın gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti. Gözlerime ve bakışlarının takılı

kaldığı dudaklarıma, yanaklarımı alev alev yakan kızarıklığa ve saç çizgimin oradaki yara izine kadar yüzümün tüm ayrıntılarını inceledi ve tekrar gözlerime bakarken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Nikâh olmadan önce birbirimizi görmememiz gerektiğini sanıyordum, düşes.”

“O kadar mı? Söyleyeceğin tek şey bu mu?” Gözlerimi devirip yanından geçerek halamın yanına gitmek için bir adım attım ama Lachlan bileğimi yakaladı. Muzip ifadesi tamamıyla silinmiş, yerine çok ciddi bir ifade gelmişti.

“Çok güzel olmuşsun,” diye fısıldadı bakışlarını dudaklarıma çevirerek. Bana sürekli olarak gömmeye çalıştığım ama istemeyeceğim kadar çok yüzeye çıkan bir anıyı hatırlattı. Keşke Rowan’ın balkonundaki öpüşmemizi ilk kez o an düşündüğümü söyleyebilseydim ama bu bir yalan olurdu.

Lachlan’ın göğsüne hafifçe vururken yutkunarak ağızımdaki belli belirsiz viski tadını gidermeye çalıştım. “Bunu yüksek sesle söylemesen iyi olur. Birisi duyabilir. Yanlış bir izlenim edinmelerini ve hoş birisi olduğunu düşünmelerini istemezsin.”

“Merak etme, öyle olmadığını biliyoruz,” dedi Rowan, Lachlan’ın arkasından. Karşılık olarak abisi baldırına sert bir tekme indirdi. Rowan yüzünü buruşturdu ve bir daire çizip acısını hafiflettikten sonra Sloane’un yanına geri döndü. “Harika gözüküyorsun, Lark.”

“Teşekkürler.”

“Evet, çok hoş olmuşsun, canım,” dedi halam. Lachlan nihayet bakışlarını yüzümden ayırıp onun sandalyeden kalkmasına yardım etti. Halam ayağa kalktıktan sonra, bana kırmızı kadifeden antika bir mücevher kutusu uzattı. “Bunu almanı istiyorum. Evlendiğin gün yanında olması gereken eski şey olarak düşün.”

Teredditle kutuyu elinden aldım ve en az benim kadar şaşkın görüldüğünü tahmin ettiğim, omzunu silken Sloane’a baktım. Kutuyu açtım...

... ve hemen kapattım.

“Hayır.” Başımı sallayarak kutuyu Ethel’a geri uzattım. Birden boğazıma bir yumru oturmuş, gözlerim yanmaya başlamıştı. “Bunu alamam.”

Halam kırışık eliyle elimi kavradı ve kutuyu bana itti. “Hayır, alabilirsin.”

“Bunu bana veremezsin.”

“Kime istersem ona veririm.”

Yanaklarımdan aşağı ilk gözyaşı damlası süzüldü. “Bu, Ava’nın olmalı.”

“Neden?”

Kutuyu yine ona vermeye çalıştım ama ölüme yaklaşmış bir seksenlik olarak Ethel son derece güçlüydü. Tırnaklarını canımı azıcık acıtacak kadar elimin üstüne geçirdi. “Çünkü o ablam. Buna sahip olmak onu mutlu eder,” diye fısıldadığımda yalvarır gibiydim.

“Ama bunu sana vermek *beni* mutlu ediyor.”

Kaşlarını çatmış bizi izlemekte olan Lachlan’a baktım. Her zamankinden daha düşünceli gözüküyordu. Belki de bunun nedeni üstünde bir takım elbise ve zaten göz korkutucu olan görünüşüne daha da tehlikeli bir hava vermiş olan gözlüğüydü. Kendimi mercek altına alınmış gibi hissettim. Büyük ihtimalle beni yetersiz görüyordu çünkü o Lachlan Kane’di. Göz göze geldiğimizde, birden bana fazla odaklandığını fark etti. Elime baktı ve duruşu rahatladı ama kaşlarının arasındaki çizgi kaybolmadı.

Ethel kutuyu açıp yüzüğü çıkardı. İki yanında beyaz renkli ince uzun elmaslar olan, koyu sarı renkli kocaman bir elmas yüzüktü. “Thomas bana bu yüzükle evlenme teklif ettiğinde, hayatımın en mutlu günüydü. Elbette, saf bir kızdım. Başarılı bir evlilik konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Âşık olmanın yeterli olmadığını öğrenmem biraz zaman aldı. Esas önemli

olan, sevgiyi *seçmek*,” dedi yüzüğü parmağıma takarken. Elini avuçlarının arasına alıp Lachlan’a değil, arkamda duran Rowan ile Sloane’a baktı ve bana doğru eğildi. “Sen sevgiyi seçiyorsun, Lark. Seninle çok gurur duyuyorum.”

Halam elini kaldırıncaya elmasa baktım. Işığın altında parıldayan tanıdık yüzeyine halamla eniştemin sayısız güzel anısı yansıdı. Dudaklarımı bastırdım ve gözyaşları arasında Ethel’a gülümsemeye çalıştım. Bu çabam yanağıma kocaman bir takma kirpiğin düşmesine neden oldu ve ben halama birkaç saniye sıkı sıkı sarıldıktan sonra, Sloane beni makyajımı düzeltmek için tuvalete götürdü. Bizi tam nikâhın kıyılması için odaya çağırarakken diğerlerinin yanına döndük.

“Hazır mısınız?” diye sordu Lachlan karşısında durduğumda. Diğerleri odaya girdiler. Ellerini ceplerine sokmuş haliyle, tiril tiril takım elbisesiyle ve o lanet olasıca çarpık gülümsemesiyle son derece sakin ve rahat gözüküyordu ama ben zoraki bir gülümsemenin altında dağılmış durumdaydım.

“Benim fikrimdi, öyle değil mi?”

Öyleydi. O anda yüzde yüz pişman olduğum bu çılgınca fikir bana aitti. *Tanrım, ne yapıyorum? Resmen aklımı kaçırdım. Boston’ın önde gelen sersemi Lachlan Kane’le evleniyorum. Büyük ihtimalle onunla evlenmem, birini havai fişeklerle havaya uçurmaktan daha da çılgınca.*

“Elbette, düşes,” dedi Lachlan hafifçe gülümseyerek. Bana biraz yaklaştı, sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı: “Fikrini değiştirmek için çok geç değil.”

Derin bir nefes aldım. İki gelecek arasında bıçak sırtında olduğum bir an yaşadım. “Seçimimi yaptım.”

Lachlan başını bir kere salladıktan sonra kolunu uzattı. Koluma girdim ve yakınlarımızın peşinden biz de odaya adım attık.

Rowan töreni izleyebilsinler diye FaceTime’la Rose ve Fionn’u aradı. Cam bir büfenin önünde durduk. Lachlan ellerimi

tuttu. Onu bırakıp kaçabilirmişim gibi bana bakıyordu. Ama kaçmadım. Belki de ağlayacağımı düşünüyordu. Onu da yapmadım. Evlendirme memurunun söylediği yeminleri tekrarlar- larken sesim hem net çıkmış hem de hiç titrememişti. Birbiri- mize alyanslarımızı taktık ve tören birkaç dakika içinde sona erdi. Evlendirme memuru bizi Massachusetts yasaları altında evli ilan etti. *Gelini öpebilirsiniz.*

O andan ne beklediğimi bilmiyordum. Belki de Lachlan'ın dudaklarını şöyle bir dudaklarıma değdirmesini ve uzaklaş- masını bekliyordum. Hatta yanağımdan öpebilirdi. O aşama- ya geleceğimizi düşündüğümünden bile emin değildim. Ama Lachlan'ın yüzümün ayrıntılarının ve bu acı-tatlı ânın tadını çıkarırken bana bu kadar dikkatli bakmasını beklemediğimi biliyorum. O koyu mavi derinliklerde şiddetli bir arzunun gizli olduğunu görmeyi beklemiyordum. Uzun atkuyruğu- mun ucunu omzumdan geriye atacağı ve parmak uçlarının boynumu okşayacağı ya da yavaşça yüzünü yüzüme yaklaştı- racağı asla aklımdan geçmemişti.

“*Geallaim duit a bheith i mo fhear céile dilis duit, fad a mhairimid le chéile,*” diye fısıldayan Lachlan, kalbimi bir elektrik akımıyla saran bir öpücükle dudaklarımı öptü. İhti- yaç ve inkâr. Kalp kırıklığı ve kayıp. Dudakları dudaklarıma değdiğinde her şeyi hissettim, kehribar ve nane kokusunu içi- me çektim. Beni olduğum şey gibi öpüyordu. Hayatta kalma- sının anahtarı.

Ben de asla bana ait olmayan bir şeye veda ediyormuşum gibi onu öpüyordum. Çünkü sevgiyi seçiyordum.

Ama bana ait olan bir sevgi değildi.

SÜRTÜNME

Lachlan

Havada sabit bir gerilim, beton koridorda yankılanan müziğin melodisinin altında tiz bir sürtünme uğultusu ve elektrikli bir motor sesi vardı. Lark'ın saf ve nadide sesi karmaşaya karışıyor, bir kakofoninin arasında bir parça huzur yayıyordu. Kapıda durduğumda, sırtı bana dönüktü ve yükseltilmiş bir tekerlekli arabanın üstündeki altın rengi uzun bir masayı bir zımpara makinesiyle zımparalıyor, başını müziğin ritmine uygun bir şekilde sallıyordu. İri köpeği de terlikli ayaklarının birkaç adım ötesinde uyuyordu. Kalın postu, evren âdeta *lanet olsun* diyerek bütün seçenekleri birbirine karıştırmış gibi beyaz, siyah ve yer yer kahverengi tüylerle beneklerden oluşuyordu. Köpek o gürültünün arasında geldiğimi hissetti ve bir ayınınkini andıran iri başını kaldırıp otoriter bir sesle bir kez *hav* dedi.

Lark zımpara makinesini kapatıp bana dönerken odaya ani bir sessizlik çöktü.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bakışlarımı tulumunun kenarından azıcık gözüken çıplak tenine ve kaburgalarının altında biten kısa tişörtüne kaydırmadan yüzünde tutmaya çalıştım. “Selam.”

Lark gülümsemedi. Hatta maskesini indirerek koruyucu gözlüğünü alnına kaldırdı ve kapısına gelerek umutlarını yok

etmişim gibi baktı, biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Selam.” Köpeği kalktı, iri bacakları postunun altında çelikten yapılmış gibi sırtı dimdik bir şekilde aramızda durdu. Eminim ki Lark doğru komutu vererek ondan boğazımı parçalamasını isteyebilir ve köpeği de bunu memnuniyetle yapardı. “Git, şuraya yat.”

Köpeği bana pis bir bakış fırlatıp bir adım daha yaklaştı ve iç çekerek bacaklarını iki yana açarak oturdu.

“Nedir bu?” diye sordum dikkatimi Lark’a vererek. Köpeğin dik bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum.

“Bazıları buna köpek der.”

“Ne tür bir köpek?”

“Amerikan Akita’sı.”

“O... yaralı gözüküyor,” dedim. Köpeğin çarpık bacakları garip bir açıda kıvrılmış gibiydi.

“O bir Akita. Onlar böyle yapar.”

“İsmi ne?”

“Bentley.”

“*Bentley* mi?” Bir kahkaha attım. “Dur, tahmin edeyim. Escalade’den önce pert ettiğin araba mıydı?”

Lark dik dik bana bakıp arkasını döndü ve elini masanın üstünde gezdirdi. “Bentley Beetham.” Köpek bu açıklamayı daha önce bin kere duymuş gibi uzun bir iç çekti. Belli ki benden Lark kadar usanmıştı. “Kuş bilimci. Dağcı. 1924’te Everest’e tırmanmıştı. Ama babam daha çok yarı ağırlığında bir fotoğraf makinesiyle orman leyleklerinin fotoğraflarını çekebilmek için beline bir halat bağlayıp yamaçlardan inmesiyle ilgilenirdi.”

“Demek baban bir kuş gözlemcisiydi?” dedim. Lark başını çevirip sert bir ifadeyle bana baktığında gülümsedim. “Baban. Kuş gözlemcisi.”

“Evet. Nereden anladın?” dedi Lark alaycı bir tavırla.

“Onunla ne zaman tanışacağım? Yanıma bir dürbün ve kuş yemi alırım. Fionn’da biraz olmalı.”

Lark başını iki yana salladı, masanın yüzeyindeki tozları silerken bakışlarını elinden ayırmıyordu.

Yanıt vermeyince köpeğe yaklaşmamaya dikkat ederek odada biraz daha ilerledim ve hobi alanı olarak kullandığı yeri yakından inceledim. Çelik bir tezgâhın yanında bir sürü açılmamış çabuk donan epoksi reçinesi kutusu vardı. Tezgâhta düzgünce katlanmış kumaşların ve hırdavat malzemesi kutularının yanında çeşitli aletler duruyordu. Çiviler. Vidalar. Altın, gümüş, bakır ve gül rengi hobi telleri. Bir gökkuşağının renklerinde kurumuş boya lekeleriyle kaplı cam şişelerde resim fırçaları. Ve sim. Olabilecek her renkte kavanoz kavanoz sim vardı. En çok da altın rengi.

“Simi çok seviyorsun galiba?” dedim. Kavanozlardan birini alıp ışığa tutarak çevirdim. Sim parçaları kavanozun kenarına bir tehdit gibi yapıştı.

“Beni sim konusunda rahatsız etmek için mi buraya geldin?”

“Aslında planı konuşmak için gelmiştim. Düşünmemiz gereken çok şey var. Nereden başlamak istersin?” Kavanozu bıraktım, masanın altından eski metal bir tabure çektim. Karşısına oturduktan sonra özel yapım ustura kemerimi çıkardım, metal halkayı orta parmağıma geçirip deri şeridi gerdim.

“Şey, soyunmayacağımız kesin.”

“Nasıl istersen, düşes,” dedim göz kırpıp gülümseyerek. Cebimden çakımı çıkardım ve kenarını deriye sürterek parlak çelik kısmını bilemeye koyuldum. “Cidden. Nereden başlamak istersin? İçinde bulunduğumuz durumu Sakar Barbie olayına dönüştürmesek daha iyi olur, öyle değil mi?”

Lark başını çevirip bana baktı. Yüzümü, kollarımdaki dövmeleeri, parmağımdaki alyansı âdeta yakıp tekrar yüzüme

çevirdiği bakışlarını hissettim. “Sanırım ailemle tanışmak konusunda haklıydın. Onlar boğazını kesmeden ve seni endüstriyel bir ocakta yakmadan, ilk iş olarak bunu yapsak iyi olur.”

“Bir anda... beni öldürdükleri noktaya geldin.”

Lark omzunu silkti. “Bunu ilk kez deniyor olmalardı. En azından Ethel Hala’ma göre.”

“Dün tanıştığım tatlı yaşlı kadın Ethel’dan mı söz ediyorsun? O Ethel mi?”

Lark önemli bir konu değilmiş gibi elini salladı ve koruyucu gözlüğü tekrar aşağı çekti. “Evet ama onun ne zaman doğruyu söylediğini kim bilebilir? Döner endüstriyel fırınların birisini yakabilecek kadar sıcak olduğunu sanmıyorum. Ama öldürme kısmını gayet iyi yapıyorlar doğrusu.” Lark bana neşeli ve bilmiş bir şekilde gülümsedikten sonra, maskesini yüzüne çekti ve zımpara makinesini açıp masanın uçlarından birine yakın olan yüzeyi düzleştirmeye koyuldu. “Ama pazar günü benimkilere gitmeliyiz,” dedi makinesinin uğultusu arasında. “Ne olursa olsun, pazar günleri aile brunch’ı düzenlenir.”

“Eh, bir işe balıklama atlamak gibisi yoktur. Belki o güne kadar biraz pratik yapabiliriz. Anlarsın ya, ikna edici olabilmek için.”

“Bana ‘belki seks yapmalıyız’ gibi bir şey söylüyorsan, siktirip gidebilirsin.”

Bir kahkaha attım ama gözlerimin önüne birden yumuşak bacaklarında gezinen dövmeli ellerim geldi. “Başkalarının önünde birbirimize tahammül edebiliyormuşuz gibi rol yapmayı deneyebiliriz demek istemiştin. Ölmemeyi tercih ederim.”

“Akrabaları teker teker öldürülen kişi sen değilsin,” dedi Lark. Az önce hissettiğim tutkunun yerini bir anda kendimi savunmaya dair bir öfke aldı. “Evet, bunu gereğinden fazla

geciktirmemenin daha güvenli olacağını düşünüyorum. İkimizin iyiliği için de.”

“Doğru. Endüstriyel fırın.”

“Aynen.” Lark masayı zımparalamaya devam ederken, başını çevirip bana baktı. Bakışlarını uzunca bir süre benden ayırmadı. Masanın yüzeyinin eğilmeye başladığını söylemem gerekir diye düşünürken, dilimin ucuna kadar gelen sözcükler bir anda gitti. “Ailemi ikna etmemiz gerek,” dedi ben daha bir cümle söyleyemeden. “Sence bunu yapabilir misin?”

Bilmiş bir ifadeyle çarpık bir gülüş fırlattım. “Ya sen?”

Lark gözlerini devirdi. Gülümsemem yüzüme yayıldı. Nedense onu gıcık etmek bağımlılık yaratan bir şeydi. Bunu her yaptığımda, savunma kalkanlarının altında, çoğu insanın asla görmediği bir yerde zincirlerini koparmışım gibi hissediyordum.

Ama hızla öğrendiğim gibi, Lark asla son sözü başkasına bırakmıyordu.

“Kaltak, *lütfen*. Senelerce bunu pratik ettim,” dedi.

Kahkahamı duyunca irkildi. Zımpara makinesi masanın üstünde gidip gelirken bana fırlattığı ölümcül bakışa eşlik ediyordu.

“Göz açıp kapayıncaya kadar nasıl bu işin içine edeceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bir işin ‘içine etmek’ kötü sanırım,” dedi. Evet anlamında kaşlarımı kaldırdım. “Peki, bir şey ters gidecek olursa, bunu *ben* yürütemediğim için olmayacak. Ayrıca endüstriyel fırındaki kişi de kesinlikle ben olmayacağım. Bu yüzden bu işi batırmasan iyi olur.” Lark, maskesinin altında gözlerine yansıyan bir gülümsemeye bana baktı. Gözlerini kıstığında kenarlarında ince çizgiler belirdi. Ben de tekinsiz bir gülümsemeye karşılık verdim. Ailesine karşı bu oyunu oynamayacağımı sanıyorsa, çok yanılıyordu. Ebeveynlerle ilk

tanışma oyununu o kadar iyi oynayacaktım ki kendisi bile bana âşık olduğunu sanacaktı.

... Büyük ihtimalle.

Lanet olsun.

Lark, "Patronun ne olacak?" diye sorduğunda düşüncele-
rimden sıyrıldım. "Sanırım onunla da görüşmek zorunda ka-
lacağız."

Daha birkaç saniye önce ona takılırken hissettiğim ke-
yif, Lark bir düğmeye basmış gibi anında kayboldu. Onu
Leander'la tanıştırmak için ziyarete gitme fikri, Sloane ile
Rowan'ın düğününden beri aklımdaydı. Bu çılgınca planla
birlikte gelen tüm diğer endişelerle birlikte, bulanık sularda
bu fikir de yüzüyordu ama ilk kez dile getirilmişti.

"Evet," dedim. Çakımın sapını o kadar sıkı kavradım ki
elim sızladı. "Gerçek bir aşk hikâyesi görmeyi beklemiyor..."

"Tanrı'ya şükür."

"...ama mutlaka iş konusunda güvence isteyecektir. Bü-
yük olasılıkla maddi bir söz isteyecektir."

Lark bir kere hızla başını salladı. Gözlerini gözlerimden
ayırmadı. "Evrak işlerini bana bırak. Bunu ben hallederim."

"Leander Mayes manyağın tekidir, Lark. Senden bir şey is-
tiyor olsa bile, güvende olduğunu düşünemezsin, tamam mı?"

"Bana bir şey olmaz," dedi Lark. Koruyucu gözlüğün ar-
kasında gözlerini kıstı. "Bu işi hallederim diyorsam hallede-
rim."

İtiraf etmek hoşuma gitmiyordu ama kararlılığına hayran-
dım. Tereddüt etmesini beklediğimde bile etmiyordu. Ama
tanıştığımızdan beri bir kere bile yerle bir olmadığı halde
neden öyle olacağını düşünüp durduğumu bilmiyordum. O
gece benden ürkebilirdi ama Çakma Batman lafıyla üstüme
yürmüştü. Onu bagaja kapatmıştım ama oradan kaçmayı
başarmıştı. Onun kaçtığını anladığım anda geri dönmüş, ka-

sabadaki yolların altını üstüne getirmiş, şafak vaktine kadar onu aramıştım. O zamandan beri onunla ne zaman tartışacak olsam, ya bana benim kadar sert karşılık veriyor ya da sözlerim, sanki ipekten başka bir şey değilmiş gibi, omuzlarından kaymasına izin veriyordu.

“Tamam, düşes. Ruhunu şeytana sattığın anda, senin şu katilin peşine düşmek için Leviathan’ın kaynaklarını kullanacağız. Ailene yapacağımız ziyaretten sonra, bir an önce Leander’la buluşsak iyi olur. Sık sık seyahat ettiği için, ne istediğiyle ilgili ayrıntıları ve bunu görüşmek için ne zaman buralarda olacağını öğrenirim.”

Lark başını sallayıp bakışlarını benden ayırdı. Masaya baktığı anda, şok geçirmiş gibi irkildi. Hayret dolu sesi makinenin uğultusuna rağmen duyuldu.

Çakımı yerde unuttuğumu, kemerim bacağıma çarparak ona doğru iki hızlı adım attığımı sonradan fark ettim. Makine hâlâ elindeydi ve diğer elini hızla masaya indirmiş, bakışlarını da yüzeyine dikmişti. Koruyucu gözlüğünü ve maskesini çıkarmak için zımpara makinesini bıraktı ama bana bakmadı. “Bir yerini mi kestini?”

“Hayır. Bir şey yok. Gayet iyiyim.”

Sesi hiç de iyi gelmiyordu. “Emin misin, düşes?”

“Kesinlikle eminim.”

“Zımpara aletinde bir sorun mu var? İstersen bakabilirim.” Bentley’nin etrafından dolanmak için birkaç ağır, dikkatli adım attım ama Lark beni geçiştirmeye çalıştı. “Bir şeyleri söküp birleştirmekte iyiyimdir. Büyük ihtimalle bunu da...”

“Hayır. İyiyim. Sadece...” Lark ağırlığını verdiği avucundan gergin omuzlarına, dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri hapseden birbirine bastırıldığı dudaklarına kadar gerilmişti.

“Sadece ne?”

“Şuraya bir yıldız koymam gerektiğini fark ettim.” Elini zımparalanmış epoksinin üstüne dayadığı yeri işaret etti ama ben arkasına yaklaşıp durduğum halde elini kaldırmadı. “Evet. Tam oraya. Kocaman, siyah renkli, parıldayan bir yıldız.”

“Peki... Tamam... Yap o zaman.”

“Yapacağım.”

“Neden bekliyorsun?”

“İşaretlediğim yeri kaybetmek istemiyorum. Yıldız tam orada olmalı. Evet. Tam orada. Bunu hissedebiliyorum.” Bir an için yüzünü buruşturdu ama sonra yerini hem sıkıntılı hem de biraz... manyakça bir gülümseme aldı. “Mutfakta, ocağın sol tarafındaki ikinci dolapta yıldız biçimli teneke bir kek kalıbı var. Lütfen bana getirebilir misin?”

“Kocaman yıldız biçiminde bir kek kalıbın mı var? Neden buna şaşırmadım?”

“Lütfen, hemen gidip getirebilir misin?”

“Bu koku da ne?”

Lark'ın yanakları aniden kızardı. “Bentley. Osurdu.”

İsmi duyunca Lark'a bakan köpeğe döndüm. Sıkkin bir ses çıkardı ve osuran benmişim gibi dik dik bana baktı. “Hasta falan olmadığından emin misin? Bozuk bir şey yemiş gibi kokuyor. Mamasını değiştirmelisin.”

“Tavsiyeni dikkate alacağım, Lachlan. Tanrı aşkına, lütfen ama lütfen... *kek kalıbını* getirir misin?”

“Tamam, tamam. Gidiyorum.” Lark'a belli etmeden gözlerimi devirip arkama döndüm ve odadan çıktım ama tam çıkmadan önce başımı çevirip son bir kez ona baktım. Başını eğmiş, omuzlarını sarkıtmış olan Lark'ın ne kadar rahatladığını hissedebiliyordum.

Merdivenlere doğru giderken kemerimi taktım ve iki valizimin açılmamış halde kapının yanında durduğu daireye çıktım. Kek kalıbının tam dediği yerde olduğunu görünce

şaşırdım. Lark dağınık birisiymiş gibi gözüküyordu ama birkaç dolaba göz attığımda her şeyin gayet yerli yerinde olduğunu gördüm. Kupalar boyutlarına ve şekillerine göre dizilmişti. Çaylar da renklerine göre. Çorba veya sos kavanozları da güzelce sıralanmış, etiketleri dışa dönük yerleştirilmişti.

Gördüklerimi aklımın bir köşesine yazdım ve kek kalıbını alıp aşağı kata indim. Lark masanın üstüne eğilmiş, üstüne ince bir kat siyah epoksi reçinesi döküyordu. Kalıbı ona verip ne yapacağını görmek için beklediğimde, bir teşekkür mırıldandı ama bakışlarını masadan ayırmadı. Yıldız biçimli kalıbı, döktüğü reçineyi içine alacak şekilde masaya koydu ve içini tamamıyla parıltılı siyah reçineyle doldurana dek devam etti.

Masanın kenarına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Her şey yolunda mı?”

“Hı hı. Harika.” Lark sessizleşti, tüm dikkatini metal kalıbın kenarlarına verdi ve reçinenin kenarlardan sızıp sızmadığını kontrol etti. Yaptığı işten tatmin olunca, yıldızın yanına bir ultraviyole lamba koydu ve masanın geri kalanını silmeye başlamadan önce lambayı açtı. Çalışırken bilmediğim bir şarkı mırıldanıyordu ama sonra sözlerini de söylemeye başladı. Ses tonu hem dokunaklı ve saf hem aydınlık ve karanlıktı. Sanki ondan dilediğinizi alabilir, şarkıyı sırf kendi istediğiniz gibi duyabilirdiniz.

“Smiths grubunu sever misin?” diye sordum. Lark’ın sesi alçalıp kesildi, el hareketleri yavaşladı ve uzunca bir süre bana baktı. “‘How Soon Is Now?’ değil mi?”

“Evet. Sen sever misin?”

Omzumu silktim. Eğilip yerden çakımı aldım. “O şarkıyı severim. Grubun bütün şarkılarını sevdiğimi söyleyemem.”

“Ben de.” Dikkatini tekrar masaya verdi ama bakışlarını benden ayıramıyormuş gibi tekrar dönüp bana baktı. “Müzik dinlemeyi sever misin?”

“Evet, atölyede dinlerim.”

“Deri atölyesinde mi?”

“Evet.”

“Sloane’un masasının üstündeki kanadı yapmışsın,” dedi Lark. Evet anlamında başımı salladım. “Çok güzel.”

“Teşekkürler.”

Lark bir şeyler daha söylememi bekliyormuş gibi bir süre bana baktı. Ona o kanadın yaptığım en büyük parça olduğunu ya da tüyleri birleştirmeden önce hepsini teker teker elle yaptığımı anlatabilirdim. Ya da belki de daha önce şarkılarını duymuş muyumdur, müziğini biliyor muyumdur diye soracağımı umuyordu. Onu dinlemiştim ve müziğini biliyordum ama bunları söylemedim. Lark’la aramızda yasal bir bağdan fazlasını istemiyordum. Zamanı geldiğinde, bu bağın kolayca kopmasını istiyordum. Bu yüzden sesimi çıkarmadım.

Gözlerinde bir şey gördüm. Hayal kırıklığı. Belki bir parça da kırgınlık.

Lark projesiyle ilgilenmeye geri döndü. Çok geçmeden, masanın yüzeyini temizlerken ve kenarlarını kontrol ederken yine mırıldanmaya başladı.

Çalışırken konuşmadı ama sonra atölyesindeki musluk haznesinin üstünde asılı olan saate ve kol saatine baktı ve dudaklarını sessizce oynatarak bir hesap yaptı. Ultraviyole lambayı kapattı ve bana dönmeden önce çalışma tezgâhının üstüne koydu.

“Yukarı taşımama yardım eder misin?” diye sordu. Önce masaya, sonra ona baktım.

“İşin bitti mi?”

Başını salladı.

“Tamam ama ancak asansörü kullanırsak. Bu lanet şeyi geçen sene buraya taşınmana yardım ederken koltuğu taşıdığımız gibi sekiz milyon basamaktan yukarı çıkaramam.”

Lark gözlerini devirmesine rağmen gergin gözüküyordu. Sanırım herhangi bir konuda ilk kez o kadar gergin görüyordum onu. “Tamam,” demekle yetindi. Tekerlekli arabanın başına geçtim, Lark da diğer ucuna geçip bana yol gösterdi. Bentley koridorda peşimizden geliyordu.

Bir asırlık Otis yük asansörüne vardığımızda, kapıları açık duruyordu ve zemin ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Bu devasa binada o âna kadar gördüğüm ilk el değmemiş alandı. Gerçi bütün gizli odaları ve depo alanını görmemiştim ama ne kadar büyük olduğunu, daha önce bir fabrika olarak kullanılmış olmasına rağmen her yerin ne kadar temiz olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Pencereler bile tertemizdi; köşelerinden içeri sızan cereyanda sallanan örümcek ağları, pervazlarında kurumuş böcekler yoktu.

Ben masayı asansöre sokarken Lark önümden çekildi. Masayı soktuktan sonra, asansörün kapılarının yanında durdu ve ben basit mekanizmayı çözmek için manuel kumandaya doğru giderken olduğu yerde beni izledi.

Asansöre binmedi. “Geliyor musun?” dedim. Bir anda kaçacakmış gibi tepeden tırnağa gerilmişti ama peşinden ayrılmayan köpeğiyle içeri adım attı. Kafam karışmış gibi ona baktığımda, beni görmezden geldi. Bakışlarını benden ayırmasını bekleyip tepedeki floresan ışığı açtığımda irkildi. “Yukarı ya da aşağı. Çok basit görünüyor. Kapıyı kapatmak ister misin, düşes?”

Lark bir transtan çıkıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve gözlerini benden çekip kapının iki yarısını kapatacak olan ipe baktı. Ama kıpırdamadı.

“Asansör korkun mu var yoksa?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Ben sadece... bu asansöre güvenmiyorum,” dedi. Tekrar bana baktığında, yüzü kızarmıştı. “Üvey babam emlakçıyla

burayı ilk gezdiğinde, asansörün takıldığını söylemiş. Binayı satın aldığı anda bakımını yaptırdı ama üstünden birkaç sene geçti.”

“Çok kullanılmadıysa, bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Her şey mekanik. Hem çok kat çıkmayacağız.”

Lark hâlâ olduğu yerde duruyordu. “Korkmuyorum.”

Sırttığımı gizlemeye çalışmadım. Buna sinir olduğunu görebiliyordum. “Tamam. Ama korkuyorsan merdivenlerden çıkabilirsin.”

“Seni masamla yalnız mı bırakayım? Hayatta olmaz. Bunun benim için manevi değeri var. Eminim ki *kazayla* bir yere çarpmak çok hoşuna giderdi.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Az önce yaptığın... bir masanın... senin için manevi değeri mi var?”

“Öyle dedim.”

“Nasıl yani, çıplak ellerimle bir metre uzunluğundaki epoksi reçineyi kırabileceğimi mi sanıyorsun?” Elimi masaya dayadığımda, Lark bayılacakmış ya da beni gırtlaklayacakmış gibiydi. Hangi tepkinin bana daha komik geldiğinden emin değildim. “Sahi, masayı neden bu kadar büyük yaptın?”

Lark gözlerini kıstı. “Beğenmediysen odana gidip kendini asabilirsin.” Kapıyı kapatmak için ipi çekip kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana meydan okurcasına kaşını kaldırdı. İnanılmaz derecede inatçıydı. İstedğini elde etmeye alışmış birinin çelik iradesine sahipti. Bu durum pes ettirene dek onu daha fazla zorlayarak bir şey bulma dürtümü tetikledi. Hatta o anda beni Lark Montague’nun herhangi bir konuda yenilgiyi kabullendiğini görmekten daha fazla keyiflendirecek bir şey olmadığından emindim. *Herhangi* bir konuda.

Başımı sallayarak hafifçe güldüm, tekrar mekanizmaya döndüm. “Tamam, lanet kasırğa. Umarım şansımız yaver gider.”

Kolu yukarı çektiğimde motor çalışarak kablolar makaraya dolanmaya başladı ve asansör ani bir şekilde hareket etti. Epey sarsıldık ama yavaş yavaş yukarı kata çıkmaya başladık. Biraz yana dönüp Lark'a baktığımda, hareket ettiğimiz için azıcık rahatlamış gibi gözüküyordu. "Gördün mü?" dedim. "Bir sorun çıkmayacağını söylemiştim."

Ama aniden tekrar sarsıldık. Motor sustu ve asansör durdu.

Lark ve ben kıpırdamadan birbirimize baktık. Vücuduna paniğin yayıldığını, şakağının yanındaki kabarmış ufak damarlarda nabzının hızla attığını görebiliyordum.

"İkinci katta mıyız?" diye sordu. Motor bize bir yanıt verebilirmiş gibi etrafıma bakındım.

"Tam olarak değil."

"O halde neden durduk?"

"Sanırım motorun elektrik kablolarından biri yıpranmış."

"Mekanik bir sistem olduğunu söylemiştin."

"*Mekanik* zaten. Ama motoru elektrikle çalışıyor." *Olan oldu* der gibi omzumu silktiğimde, Lark öfkeyle gözlerini kıstı. "Işıkların hâlâ sönmediğine sevinmek gerek, değil mi?"

Floresan ampulün ışığı gidip geldi.

Elim düğmenin üstünde havada kaldı. "Lanet olsun."

"Hayır, dokunma ona." Ampul yanık kalma çabasıyla vızıldar gibi bir ses çıkarırken Lark ellerini öne uzatmış, bir bana bir tavana bakıyordu. Göğsü hızlı hızlı inip kalktı. "Lütfen... Buradan nasıl çıkabileceğimizi bilmiyorum. Işığa ihtiyacım var..."

Lark'ın gözlerindeki saf dehşet ifadesi beni huzursuz etti. Ona doğru bir adım attım...

Ve bir anda karanlıkta kaldık.

O güne dek bir insanın çıkarabileceği bütün sesleri duyduğumu düşünmeme rağmen, Lark panik, savunmasızlık ve çaresizlik karışımı garip bir ses çıkardı. Köpek mızıldandı. Çelik duvara bir şeyin çarptığını duydum.

“*Lark.*”

Yanıt vermedi ama zifiri karanlık olan asansörün köşesinden gelen, giderek hızlanan nefes seslerini duyabiliyordum. Sonra fısıldayarak bir şey söylediğini duydum ama ne dediğini anlayamadım.

“*Lark,*” dedim yine. Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açtım. Işığı yere tutup bir korku filminde bir köşeye sıkışmış bir karakter gibi, dizlerini karnına çekmiş, elleriyle kulaklarını kapatmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ama bir yere odaklanmamış olan *Lark*’a çevirdim. Bentley yanında durdu ve yine üzgün bir ses çıkardı. Kesik kesik nefes alıp verirken dili dışarı sarkmıştı. Masanın etrafından dolandığımda, köpek beni uyarırmış gibi bir kere havladı. Yere çömelip benim gibi bir adamın olabileceği kadar zararsız görünmeye çalıştığımda, köpek, *Lark*’ın yanından ayrılmadığı halde biraz gevşer gibi oldu. “Ona zarar vermeyeceğim.”

Tekrar *Lark*’a döndüm. Tir tir titriyordu. Alnı ter içinde kalmıştı. Fısıldayarak bir dizi rakam söylemeye başladı. *İki yirmi dört üç on sekiz beş otuz dokuz altı on iki altı elli iki.* Bu diziyi iki kere tekrarladıktan sonra ancak yanına sokulup köpeği ürkütmeden elimi ayak bileğine götürebildim.

“*Lark...*”

Yanıt vermedi. Buz kestiğimi hissettim. Bu ifadeyi daha önce görmüştüm. İlk karşılaştığımız gece, onu arabamın bagajına tıktığımda. Meydan okuyan tavrına rağmen bakışları yalvarır gibiydi. Bunun inat olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmıştım. *Hem de çok yanılmıştım.*

Beni okyanusun en karanlık derinliklerine çeken bir çapa-ya bağlanmışım gibi, göğsümde oluşan duyguyu görmezden gelmeye çalıştım. “Hey, düşes.” Ayak bileğini hafifçe sıkarken alyansım karanlıkta alışılmadık bir yansıma noktası oluşturdu. *Lark*’ın fısıltıları yavaş yavaş kaybolup gözleri yerdeki

ışık parçasına odaklandığında, sanki ışıklar söndüğünden beri aldığım ilk nefesmiş gibi hissettim. “Sorun yok.”

Lark yanıt vermedi, sadece düşünceleri biraz düzene girene kadar gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve bakışlarını kaçırdı. Yanakları daha da kızardı. Bacaklarını biraz daha göğsüne çekti. İstemeye istemeye elimi geri çektim. Nedense teması kesmek bana yanlış geldi. Ama sıkıntılı haline tanık olmamdan dolayı utanmış gibiydi. İhtiyacı olduğunu düşünsem bile, ona dokunmamalıydım.

Hafifçe öksürdüm ve aramıza mesafe koymak için geriye çekilmeden arkaya kaykıldım. “Tamirat işlerinde iyiyimdir,” dedim o akşam ikinci kere. “Seni tavandaki bölmeden çıkarıp mekanizmaya göz atabilirim.”

Lark başını azıcık bana çevirdi. Hâlâ kesik kesik nefes alıp veriyordu ve gözyaşları âdeta sel olmuş akıyordu. “Bentley ne olacak?”

“Bir süre burada kalmasının bir zararı olmaz.”

“Ne kadar süre?”

“Bilmiyorum, düşes. Yirmi dakika olabilir. Belki bir saat. Duruma bağlı.”

Lark başını iki yana salladı, titreyen koluyla yanına çöken köpeğine sarıldı. “Hayır. Ben de burada kalacağım.”

“Lark...”

“Git,” dedi. Sesi titriyordu ama kararını vermişti. Tulumunun cebinden telefonunu çıkarabileceği kadar yana dönüp el fenerini açtı. “İdare ederim.”

“Beni arayabilirsin.”

“Sloane’u arayacağım.”

Lark’ın sık aranan numaraların olduğu ekranı açışını izlerken ismimin kısa listede olmadığını gördüm ve yine suyun derinliklerine batıyormuşum gibi hissettim. Sloane’un ismine tıkladı ama arama hemen sesli mesaja düştü. Lark bana

bakmadan Rose'un numarasını denedi. Rose telefonun ikinci çalışında yanıt verdi.

"Makinist patron. Evlilik hayatı nasıl gidiyor, güzel kadın?" dedi Rose hemen.

Lark'ın yüzündeki gözyaşları hâlâ parlıyordu ve omuzları titriyordu ama gayet neşeli bir sesle yanıt verdi. "Bilirsin, bir sürü şey olup bitiyor. Sen nasılsın, naber? Nazik doktora yeni sirk numaraları öğrettin mi?"

Lark bana *Derhal siktir olup git* bakışı fırlatırken Rose hat-tın diğer ucunda kıkırdadı. Gitmeyi istemem gerekirdi. Orada kalmayı değil. Lark gölgeleri benimle paylaşmak yerine, o metal kutuda korkularıyla baş başa kalmayı tercih ediyordu. Böylesi daha iyiydi. *İkimiz için de daha iyi.*

Ama el fenerinin ışığından uzaklaştığımda, bana çok yanlış geldi.

Masaya sıçrayıp tavandaki bölmeyi açana dek, Lark'ın ağ-zından tek bir şikâyet sözcüğü çıktığını bile duymadım. Sadece Rose'a sorular soruyor, arkadaşını konuşturmaya ya da güldürmeye çalışıyordu. Asansörün tavanından güçlkle uza-nıp ikinci katın kapısını açmaya çalışırken, sesleri beni takip etti. Lark'ın açık plan olan oturma ve yemek alanına atlayıp tekrar birinci kata indim ve hobi odasından birkaç alet alıp geri döndüm. Bir saate kalmadan bozulan elektrik bağlantısını tamir etmeyi başardım.

Asansörün kapısı nihayet olması gereken noktada açıldı-ğında, Lark günlerdir uyumamış gibi gözüküyordu. Masayı oturma odasına ittim ve birlikte tam koymak istediği yere çektik. Lark geri çekilip düşüncelerini ele vermeyen bir ifa-deyle bir süre eserine baktı.

"Güzel gözüküyor," dedim. "Yepyeni olmasına rağmen manevi değeri olabilecek bir parça gibi."

Lark esprimi ne anladı ne de yanıt verdi. Sadece hafifçe başını salladı.

Karşısına geçip derin bir nefes aldım. “Lark, ben...”

“Hayır.” Parlak mavi gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarmış bir halde bana baktı. “Bugünlük bitmiş durumdayım. Yardımların için teşekkürler.”

Bir şeyler söylemek istedim. Benimle konuşmasını istedim. Onu dinlemek istedim.

Ama yüzünde donuk bir ifade vardı.

Böylesi daha iyi...

Başımı salladım ve bana misafir odasını göstermesine ses çıkarmadım. Ben valizlerimi boşaltırken, Lark köpeğini son kez yürüyüşe çıkardı. Daireye girdiğinde onu görmedim ama peşinde köpeğiyle ana yatak odasına girdiğini duydum. İki kişilik yemek yaptığım ve yemeğin hazır olduğunu bir mesajla haber verdiğim halde yemeğe gelmedi. Kapısının altından sızan alçak müzik sesini duymasaydım, orada yalnız olduğuma yemin edebilirdim. O hafif melodiler de gece yarısından önce kesildi ve keşke daha fazlasını söyleseydim diye düşünerek uyudum.

Gece saat üçü biraz geçerken bir kâbus görüp uyandım ve bir bardak su almak için mutfığa gittim. Görmeyi umduğum son şey, kucağında gitarı, kulağında kulaklığı, karşısında kâğıtları ve kâğıtların üstündeki kalemiyle pencerelerin önündeki yuvarlak koltuğa kıvrılmış olan Lark'tı.

Beni görmüyordu. Ama ben onu net bir şekilde görebiliyordum. Gözleri şişmişti. Yüzü kızarmıştı. Dudakları da şişmişti. Ağlamaya devam etmiş gibi yanaklarındaki gözyaşları parıldıyordu. Tamamıyla savunmasızdı ve hayata karşı verdiği mücadeleden yaralı çıkmış gibiydi. Ben de bu hayatta kalma mücadelesinde yara almıştım ve fiziksel izleri dövmelemlerle örtmeye çalıştığım halde, hafızamdakiler asla iyileşmiyordu.

Bazen eski yara izleri hâlâ sızlıyor, keskin anların bir yankısı gibi geliyordu.

Onu incitmiş miydim? İncittiğimi biliyordum. Ama belki de kısa bir sürede unutulabilecek yeni, hafif bir darbe değildi. Hayır, ilk tanıştığımız gece ince dokuyu delmiştim. Ama yarının altında, derinlerde hâlâ kanayan bir şey vardı.

“İki yirmi dört üç on sekiz” diye şarkı söylüyordu. Pencereden dışarı bakarken, etrafındaki dünyanın farkında değilmiş gibi dalgındı. *“Beş otuz dokuz altı on iki altı elli iki...”*

Lark beni görmeden arkamı dönüp uzaklaştım ama nihayet denizin dibine çökmüşüm gibi hissettim.

İÇİNE ETMEK

Lachlan

| Sana bir şey sormam gerek.

| **SLOANE:** Sor.

| Lark'la, karanlıktan, kapalı yerlerden korkmasıyla ilgili.

| **SLOANE:** Ona neden kendin sormuyorsun? İkinizin de bana hakkında hiçbir şey anlatmadığı bu garip evlilikte senin karın. Dolayısıyla koca rolü oynamak istiyorsan, şu müthiş fikre ne dersin? GİT ONUNLA KONUŞ.

| Bana bir şey anlatacağını sanmıyorum. Senin yardımcı olabileceğini umuyordum...

Sloane'un yanıtının gelmesi biraz uzun sürdü. Sonra o kısa süreyi bağırarak Rowan'a neden bu kadar gerzek olduğumu sorarak harcadığını anladım.

SLOANE: En yakın arkadaşımın geçmişini sana bir tepside hemen sunacağımı mı sanıyorsun? Lachlan Kane, derhal kendine gelsen iyi olur.

ROWAN: Selam, gerzek. Karım neden bu kadar gerzek olduğunu merak ediyor.

ROWAN: Ona uzun versiyonu mu anlatayım, kısa versiyonu mu?

SLOANE: Ciddi ciddi bunu sana anlatacağımı mı sanıyorsun? Gerçekten mi? SİKTİR GİT.

ROWAN: Göz kürelerine dikkat et. Tekrarlıyorum. Göz kürelerine dikkat et.

SLOANE: "Evliliğinde" ve "karınla" konuşmakta zorlanıyorsan, neden bir kitap okumuyorsun? Bir aşk romanı diyorum, "deri tarihiyle" ilgili o salak kitaplarından birini değil. Aşk romanları senin gibi gerzekler için resmen bir el kılavuzu gibidir.

SLOANE: Sonra hapi yutarsın.

SLOANE: METAFORİK ANLAMDA.

ROWAN: Göz küresi kaybetmeyi kapsayan bir sigorta bulabilirsen, şimdi bunun için iyi bir zaman olabilir...

"*Lanet* olsun." Telefonumu masaya fırlattım ve zonklayan alnımı kollarıma dayayıp ne halt edeceğimi düşünmeye çalıştım.

Tanıştığımız ilk geceden sonra, Lark'ı düşünmemek için elimden geleni yapmıştım. Onu araştırmamıştım. Nerede

olduğunu öğrenmeye çalışmamıştım. Arabamdan kaçtığını anladığım anda, şafak sökene dek onu aradığım halde, sonraki günlerde onu utancımdan aramamıştım. Leander anlaşmayı mahvettiğim için beni cezalandırana dek Damian Covaci'yle bir ilgisi olduğunu bile anlamamıştım. Lark Montague'yu önemsemek istemiyordum. Ama aradan geçen her saniye, evlendiğimi düşündüğüm kadınla ilgili fikirlerimi altüst ediyordu. Son zamanlarda öğreneceğim şeylerden korktuğum için Lark'ı araştırmadığımı hissetmeye başlamıştım.

Fakat yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Sanki bunu gören tek kişi bendim ama ne yazık ki bunu nasıl *yapacağım* dair en ufak bir fikrim yoktu.

İki gece önce eve taşındığımdan beri, Lark çok az uyumuştum. İlk gecenin sabahında uyandığımda hâlâ pencereye bakan o koltuktaydı, kulaklıkları kulağında, gitarı da elindeydi. Uyuyor ama huzursuz görünüyordu. Gitarını kucağından almayı denediğimde, uyanıp sert bir ifadeyle bana bakmış, hiçbir şey demeden odasına gitmişti. Önceki akşam da oturma odasına gelmemişti ama yatak odasının kapısının altından ışığının açık olduğunu görmüştüm. Bazen şarkı söylediğinde ya da mırıldandığında, sesi dışarı geliyordu. Son iki günü etrafta koşturarak geçirmiş, sadece Keanu Reeves'in oynadığı bir filmi izlemek için birkaç dakikalığına oturmuş ama filmin ismi sorduğumda "*Constantine*," diye mırıldanarak filmi kapatmıştı. Bunlar dışında, ya halasının taşındığı ve kendisinin bir sonraki hafta bir müzik terapisti olarak işe başlayacağı Shoreview'e gitmiş ya da takıntılı denecek derecede sıkı bir temizlik işine girişmişti veya desteklediği bir grupla prova yapmıştı. Çok yorgun olduğu her halinden belliydi.

Onu iyi tanımıyor olabilirdim ama asansördeki hadiseden beri aynı gözüküyordu. Bunun nedenini öğrenmem gerekiyordu.

Ayrıca düşündüğümden daha fazla bir gerzek olduğuma bir o kadar da emindim.

Lark'ın arabamın bagajındaki hali gözlerimin önünden gitmiyordu. Gözlerinde hem korku ifadesi hem de kararlılık vardı. Gözleri yaşlarla doluğu halde ağlamamak için direnmişti. *Yalvarmıştı*.

Ama ben onu geriye itip bagaj kapağını yüzüne kapatmıştım.

"*Lanet gerzek,*" diye mırıldandım. Bunu yüksek sesle söylediğimin bile hayal meyal farkındaydım. Lark ve ben neler olduğunu öğreneceksek ve bu evlilikten ikimiz de istediğini alacaksa, iş birliği yapmamız gerekiyordu. Ama o dağılmak üzereyken bunu yapamazdık. Lark'ı anlamak istiyorsam, bunu başkaları aracılığıyla değil, onunla birlikte yapmak zorundaydım. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Hayatımda bir sürü tehlikeli iş yapmıştım. Hayat duygularımın büyük bir kısmını âdeta pürüzsüz, parlak taşlara dönüştürmüştü. Ama zaman zaman beni kırık bir cam parçası gibi kesen, uzun zamandır ihmal edilmiş bir duygu olduğunu hissediyordum. Mesela Sloane'dan yardım istemek zorunda olduğumu anladığımda hissettiğim o yoğun huzursuzluk gibi.

Telefonumu alıp Sloane'a yeni bir mesaj yazmaya başladım.

| Göz küresi örümcek hanım,
| içtenlikle ateşkes yapmak
| istiyorum.

| Sana az önce bir kitap okumanı
| söylemedim mi?

| Yüce İsa. Ne kadar aksisin.

| Teşekkürler. Şimdi ne istiyorsun?

Sen ve Rowan bugün C&K'ya öğle yemeğine gelmek için müsait misiniz? Lark'ı davet etmek istiyorum ama belki sizler de orada olursanız, kendisini daha rahat hisseder.

Ekranında üç nokta dalgalanmaya başlamadan önce, uzun bir süre geçti.

AMAN TANRIM. İÇİNDE BİR YERDE YUMUŞAK BİR YÖN OLDUĞUNU BİLİYORDUM.

TAMAM, ORADA OLACAĞIZ. Rowan'ın işi saat ikide bitiyor. Sana da uyuyorsa haber ver.

Yine de gerzeğin tekisin. Bunu da söyleyeyim istedim.

Gülümsememeye çalıştım ama elimde değildi.

Bir sonraki mesajımı yazmadan önce, birkaç derin nefes almak zorundaydım. Şaşılacak kadar uzun bir sürede yazabildim:

| Selam.

İlk önce yanıt vermeyeceğini sandım. Tam ikinci bir mesaj yazmak üzereyken Lark yanıt verdi.

| Sorun ne?

Elimdeki telefona bakarken kaşlarımı fazla çattığımı hissettim.

| Bir sorun yok. Sadece saat ikide öğle yemeği için C&K'ya gelir misin diye sormak istemiştim. Rowan ve Sloane da orada olacaklar.

| Seni alabilirim. Ya da istersen orada buluşabiliriz. O saatte mola vermiş olacaksın, değil mi?

Ekranımın alt tarafında, Lark'ın yanıt kısmında noktalar dalgalanmaya başladı. Sonra durdu. Tekrar dalgalanmaya başladı. Tekrar durdu ve en sonunda mesaj geldi.

| Tamam. Orada buluşuruz.

Kalbim göğsümde sanki aşağı iniyor, bağırsaklarıma düştüğü yerden yeniden canlanıyordu.

| Tamam.

Karardıktan sonra bile bakışlarımı ekrandan ayıramadım. Nabzım normale dönmeye başladığı halde, her vuruş arasındaki boşluk hâlâ tam olarak anlayamadığım bir hisle sızlıyordu. O an ile onu tekrar göreceğim an arasında kaç saat olduğunu hesaplariken damarlarıma yayılan bir huzursuzluk hissiydi.

Dükkânda sabah saatleri yavaş geçti. Erkenden restorana gitmek için çıktım ve kapıdan içeri girdiğimde, Lark çoktan kardeşim ve karısıyla bekliyordu. Bana fırlattığı temkinli gülümseme göğsüme beklenmedik, istemediğim bir umudun yayılmasına neden oldu. Yine de yeterli değildi.

Lark, Rowan ve Sloane'la mutlu mutlu sohbet ediyordu. Evdeki halini görmemiş olsam, iyi dinlenmiş olduğunu,

kardeşim ve karısı kadar mutlu olduğunu düşünebilirdim. Gülüyor, espriler yapıyordu ve Sloane kurabiyeler ve dondurmayla ilgili anlamadığım bir espri yaptığında ve Rowan'ın beti benzi attığında, Lark onun gamzesine altın rengi bir yıldız çıkartması yapıştırdı. Belki de arada sırada sordukları özel sorularla ya da dikkatli bakışlarla “garip evliliğimizin” durumunu anlamaya çalışıyorlardı. Ama onların fark etmediği şeyi ben görebiliyordum. Lark'ın gülümsemesinin kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda nasıl silindiğini görüyordum. Devasa çantasından bir ibuprofen çıkarmadan önce iki parmağını nasıl şakağına bastırıldığını. Esnerken nasıl eliyle ağzını kapattığını. Lark inanılmaz derecede yorgundu, kafein ve maskesinin düşmemesi için büyük bir kararlılıkla ayakta duruyordu.

Bu durum devam ettikçe, keşke öğle yemeği planı yapmasaydım diye düşünmeye başladım. Belki biraz şekerleme yapmaya çalışabilirdi. Belki Bentley'yle birlikte güneşin altında koltuğa kıvrılırdı. Onu sadece eve götürmek istiyordum. Sadece ikimiz olursak, bu kadar çok çaba sarf etmesine gerek kalmazdı. Dış dünyada, âdeta herkes için her şey olmak istiyor, günün sonunda kendisi için zerre kadar enerjisi kalmıyordu.

Ama onu seven kişilerden kaçırmak bile imkânsız gözüküyordu. “Amigos'taki programının ilk posterlerini gördüm,” dedi Sloane. Lark gülümseyip başını salladı ve o anda birlikte program yaptığı grubu desteklemeye çalışmanın ne kadar yorucu olduğundan söz etmediğini fark ettim. Bunu önemli değilmiş gibi laf arasında söylemişti ama sosyal medya paylaşımlarından yaklaşan sahneleri için yaptıkları provalara kadar her şeyi programına sığdırma çabasının üstünde bıraktığı etkiyi görebiliyordum. Büyük ihtimalle çabasını takdir etmeyen bir arkadaş için bir başka iyilikti. “Gelemeyeceğim için üzgünüm. O hafta bir toplantı için şehir dışında olacağım.”

“Bu sefer nereye gidiyorsun?”

“Singapur’a. Müşterim gıcık adamın teki ama bu iş seyahatine degecek. Gezebilmek için de bir gün daha kalacağım.”

“Harika bir haber, Sloaney.” Lark’ın gülümsemesi içten ve tatlı olmasına rağmen hâlâ huzursuz bir şekilde sandalyemde kıpırdanıyor, bunu asla kabul etmeyeceğini bildiğim halde arkadaşıyla birlikte gitmesini önermek istiyordum. Kendime ne kadar bunun beni ilgilendirmediğini ve onu önemsemem gerektiğini, ondan uzak durmamın benim için çok daha iyi olduğunu hatırlatsam da işe yaramıyordu.

Sloane huzursuzluğumu hissetmiş olmalıydı ki her şeyden habersiz avına odaklanmış bir kâhin gibi, keskin bakışlarını yüzüme dikti. “Gidiyorsun, değil mi Lachlan? Fotoğraf görmem gerek. Aynı şehirde olduğumuzda, asla Lark’ın konserlerini kaçırmam.”

Günlük programlarımız, kısa sohbetlerimiz ve ufak ayrıntılar dışında, Lark ve ben konserden söz etmemiştik. Beni davet etmemiştik. Sloane’un sorusuyla ilgili olarak benim kadar huzursuz olup olmadığını bilmiyordum ama bunu öğrenmek için ona bakmaya cesaret edemedim.

Elimi enseme götürüp kardeşime baktım ama lanet bir oyunbozan olarak sırttığı için hiç faydası olmadı. Yüzümde aksi, sakın bana bulaşma dercesine bir ifade belirince, gülümsemesi sadece yüzüne yayıldı. “Bilmem. Ben...”

Tanıdık bir ses duyunca lafımı tamamlayamadım. “Lachlan Kane.”

Tam her şey daha kötüye gidemez derken ne yazık ki gitmişti.

Bir an için gözlerimi kapattım. Gözlerimi açıp arkama döndüğümde, Lark’ın dikkatli ve temkinli bakışlarını yakaladım ve bakışlarımı tanıdık sesin sahibine çevirdim.

“Claire.”

Claire Peller tıpkı hatırladığım gibiydi. Boyalı sarı saçları atkuyruğu biçiminde başının tepesinde toplanmıştı ve yüzünde o yırtıcı hayvani gülümsemesi vardı. Üstünde siyah bir takımın minimalist hatlarını gördüm. Her şeyi berbat etmeye dair derinlere gizlenmiş şiddetli bir arzuyu örten tertemiz bir ışıltı.

Claire gülümsedi ve Rowan'a döndü. "Selam, Rowan."

Kardeşim ona bir kere başını salladı ama bu basit tepkisi samimiyetten yoksundu. Claire hiç oralı olmadı. Hatta buna bayıldı. Bakışlarını Sloane'a çevirdi, nefes alıp konuşmak üzereyken Rowan ondan önce davrandı. "Bu, karım Sloane. Sloane, Claire."

"Memnun oldum," dedi Claire. Sloane zoraki bir gülümsemeyle yanıt verdi ama dikkatini çoktan Lark'a çevirmiş olan Claire bunu fark etmedi bile.

"Bu da Lark," dedim başımla Lark'ı işaret ederek. "Karım."

Claire'in ağzından hayret dolu bir kahkaha yükseldi ve damarlarıma bir öfke hissi yayıldı. Can alıcı lafı söylememizi bekleyerek bir bana bir onlara baktı ama kimse bir şey demedi.

"Evlendin mi?"

"Evet."

"Lachlan Kane," dedi başını iki yana sallayarak. "Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. İki sene önceki o Cadılar Bayramı partisinden beri çok şey değişmiş." Claire incitme amaçlı taşıyan keskin bir ses tonuyla konuşuyordu. Ama Lark'ın gözlerine baktığımda, duygularını ele vermeyen bir maskeyle beni izlediğini fark ettim. Claire'e aldırış etmediğini gördüğüm için rahatlamış olmam gerekirdi ama itiraf etmek ne kadar hoşuma gitmese de bir yanım biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Peki. Görüşürüz o halde," dedim kararlı bir ses tonuyla. Başımı tekrar yemeğime çevirdim.

“Evet, kesinlikle,” dedi Claire telefonu çalmaya başlayınca. “Bir ara dükkâna uğrarım. Sohbet eder, arayı kapatırız.”

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan, Claire aramaya yanıt verdi ve Cellat&Karakuş’tan çıkarken, yüksek topuklarının sesi arduvaz zeminde yankılandı. Başımı sallayıp yemeğime odaklandım ama gergin bir hava hissedince masadakilere baktım.

Lark ile Sloane sessiz bir konuşma yapıyormuş gibiydi.

Sloane kaşlarından birini kaldırdı.

Lark gözlerini kıstı.

Sloane iç çekip omzunu silkti.

Sonra Lark yana kaydı. Kalktı ve devasa çantasını omzuna astı.

“Keyifli bir yemek oldu. Gitmem gerek,” dedi. Sloane ile Rowan’a bir lazer ışını kadar parlak bir gülümseme fırlattı. Bakışlarını bana çevirdiğinde, o gülümsemenin derimi yüzebileceğini hissettim. “Evde görüşürüz.” Cellat&Karakuş’tan çıktı ve enerjisi bir kuyruklu yıldız gibi peşinden gitti.

Rowan güldü, içkisinden bir yudum almadan önce başını iki yana salladı. “Onu kefalet ödeyip hapisten çıkarmak istemiyorsan, gidip karını durdursan iyi olur.”

Geriye yaslandım ve kapıya bakmamak için işaret parmağımı bardağıma vurdum. Gülümsemesini ağzındaki lokmayla gizlemeye çalışan Sloane’a baktım.

İçimi kötü bir his kapladı. “Neden söz ediyorsun?”

“Claire’i bıçaklamadan önce gidip onu durdur diyorum, *gerzek*,” dedi Rowan.

“Yok... O...” Önce kapıya, sonra gözlerinde muzip bir parıltı olan Sloane’a baktım. “Ne...”

“Bak,” dedi Sloane. Nihayet gözlerimin içine bakarken, elini dümdüz masaya dayadı. Dudağının yanında o lanet olasıca gamze belirdi. Haylazlık yapacağına dair gizli bir işaret

gibiydi. “Lark Montague çok şirin, *bir amigo kız kadar neşeli* gözükebilir ama o kaltak inanılmaz derecede intikamcıdır. Onu ölesiye seviyorum ama kesinlikle bir melek değil.”

Yine de bu sözleri tanıdığımı düşündüğüm kadınla bağdaştıramadım. “O, Lark... *Her şeyi simlerle kaplayalım, bir şarkı söyleyelim* diyen Lark... Bana onun ciddi ciddi intikamcı bir yanı mı olduğunu söylüyorsun? Yani... sadece etten kemikten bir kasırğa olmadığını, *kasten* kötülük yapabildiğini mi söylüyorsun?”

İkisi de güldü. Resmen *güldüler*.

“Lachlan,” dedi Sloane başını iki yana sallayarak. “Çaresiz durumda olduğun ve sana acıdığım için buna yanıt vereceğim.”

“Teşekkürler...”

“Lark Montague’nun sadece ‘intikamcı bir yanı’ yoktur. Lark intikam fikrini alır, ıslıl ıslıl bir intikam geçit törenine dönüştürür.”

Rowan çatalını ona doğrulttu. “Sloane’u ilk ağlattığımda ve eve gitmesini söylediğimde, arabamda bir sim bombası patlattı. Arabayı temizletmek için bin dolar harcadım ama hâlâ her gün bir yerden sim çıkıyor.”

“Yatılı okuldayken Macie Roberts diye bir kız Lark’ın arkadaşlarından birine ‘iğrenç fahişe’ demişti. Lark gizlice Macie’nin odasına girdi, bütün geceyi Macie’nin giysilerinin hepsine, külotlarına bile, *Ben iğrenç bir fahişeyim* yazarak geçirdi.”

“Ona payetleri anlat.”

“Payetler mi?” dedim ikisi kıs kıs gülerken.

Sloane tabağındaki yemeği çatalıyla didiklerken, kaşlarını kaldırdı. “Birkaç sene önce, Andrew isimli o zamanki erkek arkadaşıyla yaşıyordu. Andrew, Lark’ın şehir dışına çıktığı bir hafta sonu, birlikte yaşadıkları evde ortak arkadaşları

Savannah'yla birlikte oldu," dedi Sloane. İçime nedensiz bir öfke dalgasının yayıldığını hissettim. "Birkaç hafta sonra Lark uyuduğu bir sırada Savannah'nın evine girdi ve japon yapıştırıcısı ve payetlerle yüzüne *aldatan kaltak* yazdı. Yapışkanı çıkarabilmek adına o halde dışarı çıkıp aseton alması için evdeki asetonunu, telefonunu ve bilgisayarını çaldı. Payetler çıktıktan sonra bile izlerini görebiliyordun. Müthiş bir olaydı."

Bu planın çok cesurca olması hoşuma gitmişti, bunu inkâr edemezdim. Neredeyse gülümseyecektim ki Sloane ile Rowan'ın garip bir ifadeyle baktığını fark ettim. "Ne oldu?"

"Şey... Lark bu olayla bir ilgisi olup olmadığını söylemedi ama iki ay sonra Andrew garip bir havai fişek 'kazasında' öldü," dedi Sloane elleriyle tırnak işaretleri yaparak.

"Sizce Lark... birisini mi öldürdü? *Bizim* Lark mı?"

Sloane omzunu silkti.

"Lark şu anda büyük olasılıkla Claire'in yüzünü paramparça ederken neden hâlâ burada oturduğunu bilmiyorum ama kefalet parası sana ait," dedi Rowan. Bir anda kapıya giden yolu yarılardım.

Sokağa çıkarken Rowan ile Sloane'un arkamdan güldüğünü duydum.

Kaldırımında durdum ve ayaklarım üzerinde yükselip yoldan geçen yayalara baktım. Lark'ın rüzgârda çingirdayan bir rüzgâr gülünü andıran ses tonunu duymak için kulak kesildim.

Hiçbir şey duyamadım.

İç sesimi dinleyip hızla arkama döndüm ve doğu yönünde yürümeye başladım. Elimdeki telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki kırılabilirdi. Lark'ın sık aranan numaralara eklediğim numarasını bulup onu aradım.

Arama doğrudan sesli mesaja düştü.

“İçine ettiğimin işi,” diye hırladım ve tam o anda gülüşü gözlerimin önüne geldi. Böyle dediğimi duysa benimle dalga geçerdi. Beni her sinir ettiğinde ortaya çıkmak için âdeta yalvaran alaycı gülümsemeyi gizlemek zorunda kalana dek benimle dalga geçerdi. Sonra Çakma Batman olduğumla ilgili iğneleyici bir laf ederdi, tıpkı benim yıkılmaması için gayret ettiğim kalkanlarım gibi kendi kalkanlarını kaldırırdı.

Ama bu sefer sorun aramızdaki engeller değildi. Birbirimizi kendi dünyalarımıza alırsak, neler olacağı değildi.

Benden *gizledikleri*ydi.

Koşmaya başladım. *Çok uzaklaşmış olamazdı.*

İçgüdü mü, kader mi, yoksa sadece şans mıydı, bilemiyordum ama tam hızla bir ara sokağın yanından geçmek üzereyken başımı çevirdim ve onu gördüm. Lark devasa çantası yuvarlak poposuna çarpa çarpa hızla dar sokakta yürüyordu.

Onu gizlice izliyor olmanın heyecanıyla kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Neyse ki ara sokakta hızla ilerlerken mırıldandığı küfürler sayesinde onu rahatça izleyebiliyordum.

Lark’ı boğazından yakalayıp adımlarının hızını kestim. Sırtını tuğla duvara dayadığımda, ciğerlerindeki hava boşaldı, şok ve öfke içinde gözlerimin içine baktı.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun?” Kolumu tutup elimi itmeye çalıştı ama kılımı dahi kıpırdatmadım. “Bırak beni.”

“Olmaz, düşes.”

“*Düşes* demeyi kes artık.”

“Sen de rasgele kadınların peşine düşüp yüzlerini tanımayacak hale getirmeyi kes.”

“Rasgeleymiş,” dedi hışımla. Burnunu kırıştırdı ve avucunun altında nabzının çılgınlar gibi attığını hissettim. “Hem bir yüzü olmadan da yaşayabilir.”

Başımı hafifçe yana eğdim, kısık gözlerinden dolgun dudaklarına ve saç çizgisinin dibindeki yara izine kadar Lark’ın

yüzündeki ifadeyi dikkatle inceledim. O yara izine her dikkatle baktığımda, anılarıma bir parça pişmanlık kazıyan ilk karşılaşmamızı hatırlıyordum.

“İlk itirazının kadının yüzünü paramparça etmeye değil de rasgele sözcüğüne olması ilginç doğrusu.”

“Nedenlerimi sıralı bir şekilde sayıyordum.”

“Tabii, tabii. Tam olarak planın neydi? Çünkü içimden bir ses, Claire’i patlamış mısır eşliğinde bir Keanu film maratonu için çağırmak üzere olmadığını söylüyor.”

Gözlerime diktiği gözlerindeki ifade resmen ölümcüldü. “Onun. İsmi. Keanu Reeves’le. Aynı. Cümlede. Asla. Kullanma. *Asla.*”

“Esas önemli noktayı gözden kaçırıyorsun.”

“Dediklerinde önemli bir nokta mı vardı? Ben sadece buyurgan bir gerzek gibi davrandığımı sanmıştım.”

Bıkkınlıkla hırlamamak için kendimi zor tuttum ve Lark bunu fark etti. Lark Montague’ya öz kontrolümün altına sızıp bağlarımı koparmaktan daha çok keyif veren bir şey olmadığından emindim. “Planın neydi Lark?”

“Bilmem,” dedi beni geçiştirir gibi elini sallayarak. “Belki onu evine kadar izleyecektim. Evine gizlice girecektim...”

“Tanrım...”

“Sanırım birkaç kutu sprey yapıştırıcı alıp dolabına bir sim bombası saklayacaktım.” Lark’ın gözlerindeki muzip parıltı şeytani bir hal aldı. “O kadını bütün giysilerine sim bulaşmış, ışıl ışıl bir halde düşünebiliyor musun? Bence tam manasıyla cehennemini yaşardı.”

“Aslında düşünebiliyorum çünkü kardeşim kısa bir süre önce onun arabasına benzer bir şey yaptığını anlattı. Galiba parıltılı şeyleri seven psikopat bir yanın var, düşes.”

Lark dik dik yüzüme baktı.

“Tamam, Rowan’a neden böyle bir şey yaptığını anlıyorum. Ne kadar salak olduğunu düşününce, hak etmiş olmalı. Ama Claire gibi birisini neden bu kadar önemsiyorsun ki?”

Lark gözlerini kırıştırdı ve elimin altında yutkunduğunu hissettim. Sadece içgüdüleriyle hareket edip parçaları birleştirmeye mi gayret ettiğini, yoksa bana neden ilk kez gördüğü bir kadını avlamak üzere olduğunu söylemek istemediğini mi bilemedim.

“Çıkar baklayı ağzından, düşes.” Başımı biraz eğdim ve tatlı kokusunu derin derin içime çektiğimi belli etmemeye çalıştım. Bakışlarım yüzünde gezinirken Lark’ın nefesi kesildi, gözleri gözlerime kilitlendi. “Derdin ne? Anlat bana.”

“Sen boğazımı sıkarken anlatmam biraz zor.”

Elimi biraz gevşettim ama avına devam etmeye hazırmış gibi ara sokağın sonuna doğru kaçamak bir bakış fırlattığını görünce geri çekmek istemedim. “Bir dene. Nedense bunu başarabilecekmişsin gibi...”

“Neden o, değil mi?” Lark pes edip gözlerini kırıştırdı, kirpikleri öfke dolu gözyaşlarıyla parıladı. “O gece. Cadılar Bayramı’ydı. Gittiğin partiden ayrılmak istemiyordun ama benim yüzümden başka seçeneğin yoktu.”

O gece gözlerimin önüne gelirken elimi biraz daha gevşettim. Fionn ne kadar çaktırmamaya gayret etse de berbat durumdaydı. Bir ay önce onu neredeyse eve geri dönmeye ikna etmişim ama Claire her şeyi mahvediyordu. Derken Leander aramıştı. Telefon ilk çaldığında görmezden gelmiştim. İkincisini de. Ama üçüncü kez aradığında yanıt vermiştim. Beni bir kadının dikkatsizlikten kaynaklanan kazasını temizlemem için dalış giysilerimle Scituate Baraj Gölü’ne yollamıştı.

Daha doğrusu, olayın dediği gibi gerçekleştiğini sanıyordum.

“Onunla olan şansını mahvettim,” dedi Lark. “Partiden ayrılmanın nedeni bendim. Claire de kalmak istemenin nedeniydi.”

“Hayır, düşes. *Fionn* yüzünden kalmak istiyordum.”

Lark bir şey söylemek için hızla bir nefes alarak ağzını açtı ama konuşamadı. Ben sessizce beklerken seçeneklerini düşünüp bir tanesinde karar kıldı. “Ne?”

Şaşkın haline gülümsememek için kendimi zorladım ama başımı ona biraz daha yaklaştırdığımda, vücudunun sıcaklığı kontrolümün diğer katmanlarını soydu ve gücüm tükendi. “Claire, *Fionn*’un kalbini kırdı. O partide berbat durumdaydı. Ayrıldıklarından beri onu ilk kez o partide gördü.”

“Claire, *Fionn*’la mı birlikteydi?”

Evet anlamında başımı salladığımda, yanakları kıpkırmızı oldu. “Birkaç senedir birlikteydiler. *Fionn* tıp okulundayken tanışmışlardı. Claire hukuk okuyordu. *Fionn* ihtisas dönemi ni tamamlamak üzereydi ve ona evlenme teklifi etmeye hazırdı. Haftalarca o lanet yüzüğü cebinde taşımış, doğru anı beklemişti. Nihayet tek dizinin üstüne çöküp teklif ettiğinde, Claire onu reddetti. Kardeşim altüst oldu. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşabilmek için Nebraska’ya taşındı. Onu tam geri dönmesi için ikna etmek üzereydim ama o parti her şeyi mahvetti.”

“Ama... Claire öyle bir konuştu ki...”

“Evet. Benimle birlikte olmak istediğinden eminim. Elbette, yüzüne bile bakmam ama Claire reddedilmeyi hazmedebilen bir tip değil. Kişiliğine uymaz.”

“O halde... Claire’le şansını mahvettiğim için değil mi?”

“Değil Lark.”

Sözlerinin arkasındaki imayı düşünmemek için kendimi fazlasıyla zorladım. Claire’i neden bu kadar önemseydiğini bilmiyordum. Geçmişte neler olduğunu bilmesinin de neden aniden önem kazandığını anlamamıştım.

Lark'ın bakışları dudaklarıma kaydı, gözlerini kısarak söylediklerimi düşünüyordu. "Fionn'u eve getirme şansını mahvettiğim için benden nefret ediyorsun. Bana yardım etmek için gelmek zorunda kaldın ve kardeşinle ilgilenemedin."

Göğsümde kalbimin etrafına dolanıp sıkmaya başlayan bir yılan gibi nahoş bir şey kıpırdandı. "Senden nefret etmiyorum. Ama kesinlikle Claire'in yüzünü paramparça etme planının hakkında konuşmak istiyorum."

Lark gözlerini devirip koluma vurunca boğazının üstündeki elim gevşedi. "Anladım. Şimdi gitmem gerek."

Bir anda elimden sıyrıldı, onu mıhladığım duvardan kurtuldu. Geride soğuk ve cansız bir boşluk kaldı. Baştan çıkarıcı bir şey gibi beni çağıran tatlı ve karanlık kokusunu hissettim. Lark'ı duyularımdan atmak için gözlerimi kırıştırdım ama bir işe yaramadı.

"Konuşmamız gerek," diye seslendim arkasından. Ara sokağın başına varmak üzereydi.

"Hiç şansın yok," diye seslendi ve gözden kaybolmadan önce bir el hareketi çekti.

Uzunca bir süre o ara sokakta kaldım, Lark her an geri dönebilirmiş, geride kalan boşluğu doldurabilirmiş gibi hissederek arkasından baktım ve Rowan ile Sloane'un restoranda dediklerini düşündüm.

Sonra aksi yöne döndüm ve doğruca eve giderek kendime gelmek için arabama doğru yürüdüm. Aylar önce yapmam gereken şeyi yapmak için.

Lark Montague'yu avlamak için.

GANİMETLER

Lachlan

Dairemizin oturma odasına girdikten sonra, bir süre odanın ortasında durdum ve farklı bir gözle görmeye çalıştım. Bentley koltukta uzandığı yerden ne yapacağımı anlamış gibi beni izliyordu.

“Benim de hoşuma gitmiyor,” dedim ona ama pek ikna olmuş gibi değildi. “Fakat ne gizlediğini anlamazsam, başını onu kurtaramayacağım bir derde sokacak.”

Etrafı incelemeye başlamadan önce ceketimi bile çıkarmadım. Tam olarak ne aradığımdan emin değildim. Sadece çok uzun süredir bu kadının kayıp parçalarını, belki kimsenin bulmasını istemediği hazinelerini gözden kaçırıyormuşum gibi hissediyordum.

Dolapların kapaklarını açtım, çekmeceleri çektim ve parmaklarımı altlarında gezdirdim. Son iki gündür Lark’ın mahremiyetine saygı duyduğum için özellikle kaçındığım yerleri araştırdım. Yatak odasının banyosunu. Yatak odasını. Ondan nefret ettiğime inandığından belki de iç çamaşırı çekmece-sini asla açmayacağımı düşünmüş olabilir miydi? Dantelli, ipekli ve incecik askılı iç çamaşırlarını karıştırırken ne kadar yanıldığını ona kanıtlayabilirdim. Lark’ı dokunduğum her parçanın içinde hayal ederken penisim sızlamaya başladı.

Bastırmak için büyük bir çaba harcadığım Düşes Lark fantezilerimi tetikleyen koyu mavi bir korse aklımı başımdan almak üzereydi. Elimdeki korseye gereğinden fazla bakakaldım, Lark'ın kıvrımlarını nasıl kaplayacağını ve dantelin altında teninin nasıl görüneceğini hayal ettim.

Koridorun karşı tarafındaki yatak odamda fantezilerimi rahat rahat kışkırtması için korseyi çalmayı düşündüysem de tekrar çekmeceye koydum ve çekmeceyi kapatırken gözlerimi yumdum.

Derin bir nefes alıp tekrar oturma odasına döndüm.

“Lanet olsun,” dedim köpeğe. Benimle ilgilenmiyormuş gibi iç çekti. “Buradan ne görüyor?”

Alacakaranlık ile şafak vakti arasında saatleri sayarken, yuvarlak koltuğundan şehri görüyordu. Etrafta arkadaşlarının, ailesinin ve gittiği yerlerin fotoğraflarını görüyordu. Yaptığı altın rengi masayı ve duvardaki minik yıldızlardan oluşan makrome süsü görüyordu. Kanvas tuvallere basılmış büyük film afişlerini görüyordu. *Suda Yaşam. Beter Böcek. Köpek Balığı İstilasası. Constantine.*

Constantine.

Aniden bir nefes alıp film posterine yaklaştım ve yavaşça duvardan indirdim. Arkasında nihayet aradığım şeyi buldum. Alçıpan duvardaki tırtıklı bir deliği örten ince bir kâğıt parçası.

Lark bir saat sonra eve dönene kadar, delikteki şeyleri çıkarmış, posteri tekrar duvara asmıştım. Ama şimdi elimde başladığımdan daha çok sorunun olduğu ufak, karton bir kutuyla baş başa kalmıştım. Yanıtları bulmak istiyordum. Bunları bana verebilecek tek kadın, dik bakışlarla ve aramızdaki gergin sessizliğe çöken keskin bir şüphe hissiyle içeri girmişti.

“Selam,” dedim odadaki sessizlik bir kara delik kadar büyüyünce.

Bir eliyle taşıdığı tepsiyi tutmaya çalışan Lark bana baktı ve diğer eliyle de çantasını yere bıraktı. Bir şey demedi ama bir şeyin yaklaştığını biliyormuş ama çarpışmadan kaçınamayacak kadar yorgunmuş gibi kısa, bıkkın bir bakış fırlattı.

“Konuşmamız gerek, Lark. Cidden.”

İç çekti, boşta olan eliyle alnını ovuşturdu. “Lachlan, gerçekten de şu anda Claire’den ya da başka bir şeyden konuşmak istemiyorum. Sadece kafeinden, tereyağından ve şekerden oluşan bir dünyada var olmak istiyorum.” Lark çörek tepsisini tezgâha koyup plastik kapağı açtı. Burnuma elma ve tarçın kokusu doldu. “Bu öğleden sonra müzik dersleri vermek için gönüllü oldum. Hugo isimli bir çocuk resmen her seferinde çelloyu kemirmeye çalıştı. Çok garip bir çocuk.”

“Önemli bir konu bu.”

“Gizemli katille mi ilgili?”

“Tam olarak değil.”

“O halde Hugo’nun tahta kemirme takıntısının etkisinden kurtulmam için gereken kafeinden daha önemli değil.”

“*Seninle* ilgili.”

Lark temkinli bir ifadeyle bana baktı. “En sevmediğim konu bu olduğundan ve ben seni elimden gelen en insani şekilde gıcık etmeyi hayatımın amacı haline getirdiğim için,” dedi hafifçe eğilip elini zarif bir şekilde yana açarken, “lütfen devam et.”

Normalde hınzır bir gülümsemeye yanıt verirdim. Belki onu biraz sinir etmek için iğneleyici bir iki şey söyledim. Ama bu sefer kolumun altına gizlediğim karton kutuyu çıkarıp merak ettiğim ilk nesneyi içinden çıkarırken, midemin düğüm düğüm olduğunu hissettim.

“Nedir bu?” diye sordum düz ve yuvarlak bir kumaş parçasını göstererek.

Yüzündeki şok ifadesi belirlediği hızla kayboldu. Hafifçe öksürdü. “Bir bardak altlığına benziyor.”

“Tam olarak değil,” dedim ona doğru bir adım atarken. “Bu, ekstra kalın, her yerde satılmayan türden fitilli bir postal bağcığından yapılmış olan bir bardak altlığı. Liflerinin üstünde şüpheli lekeler var.”

Lark sözlerimi geçiştirmek istermiş gibi ofladı ama bakışlarını elimdeki bardak altlığından yüzüme çevirdiğinde, gözlerinde bir korku parıltısı vardı. “Her yerde satılmayan türden bir postal bağcığı mı? Bir rüzgârlık ve kaşkolla birlikte mi satılıyor?” Gözlerini devirdi ve ben mutsuz bir hayalet gibi peşine takılırken mutfağa doğru gitti. “Bir bardak altlığının üstündeki bir şarap lekesi, Lachlan. Bunu herhangi bir yerden almış olabilirsin.”

“Evet ama almadım. Burada, dairede buldum.”

Ofladı ama bana bakmadı.

Sonra kutudan iri uçları canlı renklere boyanmış iki çubuk çıkardım. “Bunlar ne?”

Gözlerini elimdeki şeylere dikti. Gözlerime bakmaktan kaçındı. “Marakas tabii ki.”

Daha dramatik bir etki yaratmak için hafifçe öksürdüm. “Marakas...” Lark başını salladı. “Tam olarak nasıl bir malzemedен yapılmış acaba?”

Lark tereyağını almak için buzdolabını açtı. “Nereden bileyim?”

Marakasları salladığımda, şüphe uyandıracak bir şekilde bir şeyler deriyi andıran cilalı dokuya çarptı. “Bir deri ustası olduğumu biliyorsun, Lark. Tekrar denemek ister misin?”

Beni duymazdan geldi.

“Sence şöyle yaparsam ne ...” Marakaslardan birinin yuvarlak kısmını avucumun içinde ezerken lafımın gerisini tamamlayamadım. Avucuma insan dişleri düştü. Birkaçı yere

düşünce, Bentley belki yiyecek bir şeyler olabilir diye hemen yanıma geldi. “Nedense tam da tahmin ettiğim şey ama yine de şaşırdım. Ne kadar garip bir ikilem.”

Lark mikrodalga fırına koyduğu çörekle ilgileniyormuş gibi yaptı.

“Peki...” Elimi eğip dişleri kutuya attım. “Buna geri döneceğiz. Bu arada,” dedim son ödülümü havaya kaldırıp, “*bu nedir?*”

Lark masadan aldığım şeye şöyle bir baktı, tekrar alarmı çalan mikrodalga fırına döndü. Omzunu silkti. “Bir yüzük?”

Bakışlarımı ona diktim. Lark kendisini güçlkle kontrol ettiği halde bana dönme dürtüsüne direndi. “Bir yüzük,” dedim.

Başını salladı.

“*Bir kavanozdaki bir parmağa takılı olduğunu fark ettin mi acaba?*” Lark musluk haznesine doğru giderken gergin bir sesle güldü. Musluk haznesinin onu gidere çekip yok edeceğini umuyormuş gibi paslanmaz çelik kenarlarını sıkı sıkı tuttu. Nihayet bana döndüğünde, dudağını ısırılmış ve elinde olmadan yüzünü buruşturmuştu.

“Ha... Evet...” Zoraki bir şekilde güldü ve ben cam kavanozu *küt* diye masaya koyunca sesi kesildi. Cesaretini toplamaya çalışırken birkaç kere ürperdi ve bir yüzleşmeye hazırlanarak başını kaldırdı. “Aslında bunun çok basit bir açıklaması var.”

“Nedir?”

“Yüzüğü çıkaramadım. Parmakları çok kalındı.”

Hafifçe öksürdüm. Soru sorarken dikkatle söylediğim her sözcük bir açıklama gibi çıktı. “Bu yüzden parmağın tamamını mı kestini?”

Gözleri öfkeyle parıldadı. “Belli ki öyle oldu, dâhi. Bakıyorum da gözlüğün gözlem becerilerini pek geliştirmemiş.”

Uzun uzun, ağır ağır nefesimi dışarı verdim. “Bunu başka bir şekilde deneyelim. Neden bu parmak ve yüzük kombinasyonunu almaya ve bir kavanozda saklamaya mecbur hissettin? Bu arada, bunu bulmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. İleride duvardaki bir deliği değil, bir kasa kullanmanı öneririm.”

“Sana işime karışmanı söylemedim ki!”

“*Benim* işim seni korumak. Evlenirken teklif ettiğin anlaşmanın bir maddesi de buydu, unuttun mu? Ayrıca seni dışarıdaki kişilerden korumak ile kendinden korumak arasında bir ayrım da yapmıyorum.” Ona doğru bir adım daha attım, kavanozu aramızda havaya kaldırdım. “Eee? Bir açıklaman var mı?”

“Yüzüğü takmayı hak etmiyordu. *Belli ki.*”

Mühür yüzüğünün üstündeki armaya bakacak vaktim olmamıştı ama Lark için henüz anlamadığım bir anlamı olduğu belliydi. Hatta iç yüzeyinde bir ipucu bile olabilirdi. Yüzüğü kayışmsı gri parmaktan çıkarabilmek için kavanozun kapağını döndürmeye başladım.

“*Hayır,*” dedi Lark. Gözlerinde büyük bir panik ifadesi vardı. Birden beti benzi attı. “Kavanozu açma, *lütfen*, Lachlan.” Sessiz bir soru sorarmış gibi kaşımı kaldırdığımda, başını iki yana salladı. “Cidden. Formalin. Kokusundan nefret ederim. Sırf kavanozun içine koyarken bile neredeyse beş kere kusacak gibi oldum. Kavanozu açarsan kesin kusarım.”

“Eh, en azından kavanozun içine sim dökcek kadar dayandığına sevindim.”

Lark başını kaşıyıp bakışlarını yere indirirken *arneleri* gibi bir şey mırıldandı.

“Ne dediğini duyamadım, düşes.”

“*Kar taneleri,*” dedi daha yüksek sesle. Gözlerime bakmadan, elini kavanoza doğru kaldırdı. “Salla.”

Bakışlarımı Lark'tan kavanoza, sonra tekrar ona çevirdim ve kavanozu alıp salladım. Yüzük kavanozun camına çarptı ve parmak çelik kapağına savruldu. Kavanozu yerine koyduğumda, kesik parmağın etrafında dönen minik, parıltılı kar taneleri yavaş yavaş kavanozun dibine çöktü.

“Bir kar küresi,” dedim yavaşça. Başını kaldırmasını bekledim ama bana bakmadı. “Kesik bir parmaktan lanet olasınca bir *kar küresi* yapmışsın.”

“Noel yaklaştı,” dedi omzunu silkerek. “Kutlama... havasına girdim.”

“Ku... kutlama...” Nefesimi ağır ağır dışarı verdim, uyuşmuş parmaklarla kavanozu masaya bıraktım. “Ben... *Bunlar ne anlama geliyor* Lark? Yoksa sen...”

Lark başını kaldırdı, kaşlarını yukarı kaldırarak devam etmemi bekledi. Omuzlarının gerildiğini görünce, savaşa hazırlandığını anladım. Üstüne psikolojik zincir zırhının sonuncusunu da geçirmeden önce aklımdan geçen şeyi söyleyebilirdim.

“Bir seri katil misin?”

“Hayır.” Ofladı. Oflaması tamamıyla zorakiydi. “Tabii ki değilim. *Hayır*. Ben daha çok...” Birkaç olası yanıtı düşünüyormuş gibi duraksadı. Kaşlarını çatıp düzelttiğinde, içime bir dehşet hissi çökmeye başladı. Derken yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. “Ben daha ziyade bir *çoklu siliciyim*.”

Lark kararlılıkla başını salladı, atkuyruğunun parlak sarı dalgaları omzuna çarptı. Henüz gözlerimi bile kırptığımı sanmıyordum ama Lark ışıltılı bir gülümsemeye bana bakarken ve “Açıkçası bunu nihayet birisine söyleyebilmek beni çok rahatlattı,” derken, on tane espresso içmiş gibi enerjikti.

Arkasına döndüğü gibi espresso makinesine gitti. İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Her zamanki gibi sessizliği bir şarkı mırıldanarak doldurdu. Kahve çekirdeklerini öğüttü. Kafatası

biçiminde, pembe renkli bir kahve fincanı aldı. Paslanmaz çelik cezveye süt koydu ve makineyi prize taktı. Bu arada ağızım açık kalmış bir halde, gözlerimi ondan ayırmadığımın farkında değilmiş gibiydi.

“Bir ‘çoklu... silici’ mi?” diyebildim en sonunda. Lark sırtı başını sallarken bana bakmadı. “Bir ‘çoklu silici’ mi dedin, Lark? Yüce Tanrı İsa aşkına, bu da ne demek?”

“Yüce Tanrı İsa adına ‘Yüce Tanrı İsa’ da ne demek?” dedi kıkırdayarak. Bir düğmeye basınca espresso makinesi çalışmaya başladı. “İsa okuldayken yoklamada ismi böyle mi okunuyordu? Tanrı-virgül-İsa, sınıftaysan lütfen elini kaldır.”

Afallamış bir haldeydim. Resmen *afallamıştım*. Ne diyeceğimi bile bilemiyordum.

Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü Lark konuşmaya devam etti.

“*Bueller... Bueller... Bueller...* Yok, okula gelmedi. Dün akşam Thirty-One Flavors dondurmacısında sızdı. *İsa... İsa... İsa...*”

“Ne diyorsun?”

“*Aman Tanrım, Ferris Bueller’la Bir Gün’ü izlemedin mi?*” Lark’ın berrak mavi gözleri muzip bir ifadeyle parladı. “Evet, o kasıntı halinden kurtulman için ihtiyacın olan şey bir klasik komedi filmi maratonu. Mısır patlatmam gerek. *Hemen*. Aklımda bir sürü güzel film...”

“Hemen geri sar,” diye alçak ve sert bir sesle araya girdim. Ona bir adım yaklaştım. Lark bir anda değişti. Neşeli ifadesi buharlaşıp uçtu.

Hayır, diye düşündüm. Tersî oldu.

Sanki denizden gelen ani bir pus güneşi örtmüştü.

Omuzlarını dikleştirirken, gözleri donuklaştı. İçindeki sütün henüz köpürmediği cezveyi ellerinin arasında o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının eklemeleri bembeyaz kesilmişti.

Yüzündeki kararlı ifadeden, bir adım daha atarsam sütü başımdan aşağı boca edeceğini anladım.

Ama bu sırf kararlılık değildi. Bunu pürüzsüz ince boyunda hızla atan nabzında görebiliyordum.

Korkunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Çoğu kişiden daha iyi biliyordum.

Omuzlarımı gevşetmeye çalıştım ama gözlerinin yüzümden omuzlarıma, omuzlarımdan iki yanımda yumruk yaptığım ellerime ve tekrar yüzüme kaydığını görünce, ona güven vermekte pek de başarılı olamadığımı anladım.

Ellerimi gevşetmekte zorlanınca ceplerime soktum. “Bir an için şu ‘çoklu silici’ kısmına geri dönelim mi?” dedim.

Lark yutkundu.

“Tam olarak kaç... silme olayından söz ediyoruz?”

“Şey.” Lark tavana baktı. “Galiba... yedi.”

“*Yedi mi?*”

“Hayır, sekiz. Kesinlikle sekiz.”

“Ciddi olamazsın.”

“Şey, sanırım dört gün kadar sonra hastanede ölen bir adam vardı. O da sayılır mı?”

Sessiz kalarak boş bir ifadeyle yanıt verdim.

“Tıbbi bir beceriksizlik yüzünden ölmüş olabilir,” diye devam etti. Uçları nasır tutmuş parmaklarını metal cezveye vurdu. “Belki de çörek yerken lokması boğazına kaçmıştır. Hastane yemekleri çok korkunç. Herhangi bir şey ölmesine neden olmuş olabilir. Evet, onun sayıldığını sanmıyorum. Dört gün hoşgörü süresini aşıyor olmalı.”

“Hoşgörü süresi falan yok, Lark.”

İç çekti. “Evet, haklısın sanırım. Dokuz diyelim.”

“Sen şimdi bana dokuz...”

Lark hırlar gibi bir ses çıkardı.

“Tamam, dokuz kişiyi *sildin*,” dedim. Elimi cebimden çıkarıp yüzüne doğrulttum. “*Sen. Lanet olası Lark Montague.*”

Gözlerindeki ifade bana meydan okurmuş gibi yumuşadı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Lanet olası Lark Kane.”

Sözleri suratıma bir tokat gibi indi. Ettiğimiz yeminler, Lark’ın bunlara *inanıp* inanmaması, kendi soy ismini ya da benimkini kullanması önemli değildi. Bana kurnazca en büyük gerçeği hatırlatmıştı: Ne olursa olsun, birbirimize bağlıydık.

Montague ve Covaci hanedanları onu en azından polisten korumuştur. Ben de onun dünyasında dolaşmış, hatta yolunu bulmuş olabilirdim ama ona aynı korumayı teklif edecek gücüm yoktu. Daha da kötüsü, onu tehlikeye atabilecek başka hedefler, intikam ve yüklerle gelmiştim. Yaptıklarını başka birisi öğrenecek olursa...

Hâlâ bu yeni korkunun etkisi altındayken Lark başını kaldırdı ve hızla bir nefes aldı.

“Bir de bir adam vardı...”

“*Lark.*”

“On,” diye fısıldadı.

Sessizce dururken kısa devre yapan beynimdeki bin soru arasından en üst sıraya yerleşmek için yarışanları belirlemeye çalıştım. Lark irileşmiş, masum gözleriyle beni izliyordu ve bunu onun ağzından duymuş olsam bile, mümkün olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Benim tanıdığım Lark Montague, en azından benden başka herkese karşı sinir bozacak derecede iyi yürekliydi. Her daim sadıktı. Kendisine zarar verecek kadar empati sahibiydi.

Ve o... bir seri katil miydi?

Nihayet bir soru en üste çıkmayı başardı. “*Neden, Lark? Neden on kişiyi öldürdün?*”

Yutkundu, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Onu hidetliyken görmüştüm. Kararlıyken görmüştüm. Işıl ışılken, mutluluktan içi içine sığmaz bir haldeyken görmüştüm. İğneleyici ve alaycı davrandığını görmüştüm. Hayranlık ve hayal kırıklığı, teslimiyet, kalp kırıklığı ve umut. Bunların hepsini Lark'ta görmüştüm. Ama o anda gözlerinde, tüm katmanlarının en altında, müziğin, kaosun, film repliklerinin ve göz kaşıtııcı bir zırh gibi kuşandığı tüm gün ışığının gölgelerinin arasında gizlenmiş bir şey vardı.

O zırh tanıdığımı sandığım Lark'tı.

Bunu daha önce de görür gibi olmuşum ama ilk kez gerçek anlamda zırhının altına bakmış, tamamıyla farklı birini görmüştüm. Karanlıkta irin toplamış bir acı görüyordum.

Lark benden korkuyor olabilirdi ama geri adım atmadı. "Beni seven biri bunu bir daha yapmak zorunda kalmasın diye," derken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Sözleri kaburgalarımın arasına bir bıçak gibi saplandı.

"Sloane mu?" diye sordum alçak sesle. "O... Yatılı okulda böyle mi oldu?"

Lark'ın yanıtı dolan gözleriydi. Onu daha fazla zorlamadan buna bir son verdim.

En son ne zaman böyle hissetmişim? Hatırlayamıyordum. İçimde erkek kardeşlerim, işim, psikopat patronum için endişelenecek kadar yer bırakmışım, başka kimseyi önemsemiyordum. Birden asla hayatımda olmaması gereken, sadece karanlık kalabileceğini düşündüğüm yerleri aydınlatan Lark ortaya çıkmıştı. Ama o sözlerle ta içime erişmiş, asla hissetmeyeceğimi sandığım bir şeyi tutuşturmuştu. Acı, kayıp ve ufak dünyanın dışında duran birisi için hissettiğim kalp kırıklığı.

Hafifçe öksürdüm, "Lark..."

Tek bir tatlı gülümsemeye söylemek istediğimi düşündüğüm her şeyi sildi.

“Her neyse,” dedi cezveyi bana uzatırken. “Gitsem iyi olacak.”

“Ama...”

“Gitmem gerek.” Hızla arkasına dönüp koltuktan çantasını aldı ve peşinde köpeğiyle kapıya doğru gitti. Tökezlediğinde, elimde olmadan öne doğru bir adım attım ama elini kaldırıncaya durdum.

“Lanet olsun be kadın, nereye...”

Kapı küt diye kapandı.

Uzunca bir süre odaların arasındaki o alanda kaldım. Ne tam mutfaktaydım ne de yemek odasında veya oturma odasında. Boşlukta idim.

Lark odadan her çıktığında, sanki sıcaklık da onunla birlikte gidiyordu. Artık ben olmayan bir versiyonuma geri dönmüşüm gibi hissediyordum.

Sıçarım böyle işin içine.

Hızla kapıya gidip fazla sert bir şekilde açtım. Metal kapı güm diye duvara çarptı. Lark çoktan merdivenlerin üçte ikisini inmişti bile.

“Olduğun yerde kal Lark Montague,” diye seslendim arkasından.

“Kimden söz ettiğini bilmiyorum,” diye seslendi.

“Lark *Kane*.” Sesim açık depo alanında yankılandı ve duvarlara çarpıp bize geri geldi. Lark tek eliyle tırabzanlara tutunmuş bir halde durdu ama arkasını dönmedi. “Bunu konuşmamız gerek.”

“Biliyor musun Lachlan, aslında bunu konuşmamız gerekmiyor.”

“Bir seri katille evli olduğunu öğrenmek...”

“Çoklu silici.”

“... Bence ‘çoklu silici’ meselesi üstüne konuşmamız gerekiyor, sence de öyle değil mi?”

Lark omzunu silkti. “Şart değil.”

“O halde neden ne yaptığını bana itiraf ettin?”

Lark’ın tırabzanları tutan parmakları sıkılaştı ve dik bir bakış fırlatacak kadar bana döndü. “Sen parmak kavanozunu salladığında ne diyecektim? ‘Ay pardon, o kar taneleri kesik bir parmakla nasıl oraya girmiş, bilmiyorum ama eminim ki endişelenecek bir şey değildir’ mi?”

Öfkemi yutkunarak bastırmaya çalıştım ve ona yaklaşmak istediğim halde kendimi merdiven boşluğunda kalmaya zorladım. Ama bunu yapamadım. Gözlerindeki o korku ifadesine dayanamıyordum. Benden korkmasına izin veremezdim.

“Gel... Yukarı çık da konuş benimle.”

Bentley dünyanın en salak adamıymışım gibi sıkkın bir ses çıkararak aramızdaki metal basamaklara oturdu. Lark hayretle bir kahkaha attığında, köpeğinin gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. “Seninle *konuşmak* mı? Ne zamandan beri seninle konuşmayı eğlenceli hale getirdin? Beni tekrar yargılamak için can atıyorsun. Gerçekten de adi herifin teki-sin, Lachlan Kane.” Başını salladı ve göz kamaştırarak kadar parlak olması gereken gülümsemesi karanlık ve ölümcül göründü. “Bir keresinde bana hakkımda ne düşündüğünü umursayıp umursamadığımı sormuştun, ben de evet demiştim. Artık dilediğin gibi beni yargılayabilirsin çünkü bunu aştım. Üstelik çok kısa sürede aştım.”

“Bu...” Bu, *neydi*? İyi miydi? Kötü müydü? Lanet olsun, bilmiyordum. Başımı iki yana salladım ve tırabzanları tuttum ama soğuk metal avuçlarımdaki sıcaklığı yok etmedi.

Lark beni izledi. Bekledi. Ama içinde bir şeyler kopmuş gibi hissettim. Sanki bir piyanonun bir tuşuna basıyordum ve hiç ses çıkmıyordu.

Bir an için Lark’ın gözlerinde bir acıma ifadesi gördüm. “Sloane’a söylemedim çünkü onu seviyorum, Lachlan.

Rowan'a söylemedim çünkü onu seviyorum. Benim olduğumdan daha farklı biri olmamı bekliyorlar. Herkes bunu bekliyor. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Hakkımda en kötüsünü düşünmelerini istemiyorum. Ama sen çoktan öyle düşünüyorsun. Beni ilk gördüğün andan beri. Bu yüzden sana söylesem ne olur ki? Seninle aynı yerde yaşamamla ilgili neyi değiştirir? Benden daha mı az hoşlanacaksın?" Alaycı bir sesle güldü, gözlerini devirdi ve arkasını döndü. "Beni ne kadar daha az seveceğinden daha büyük endişelerim var."

Lark merdivenlerden inerken ayak sesleri beton duvarlarla çelik kirişlere çarpıp yankılandı. Bentley bir hayalet gibi peşinden gitti. Ben de öylece arkalarından baktım. Onlara seslenmedim, onlar da dönüp bana bakmadı. Metal kapı açılıp kapandı ve içerisi sessizliğe gömüldü.

Hâlâ oradaydım. Orada dikiliyordum. Bekliyordum. Ama neyi? Tırabzanları bıraktım ve avuçlarıma baktım.

Ellerime minik pas lekeleri bulaşmıştı.

Ancak Lark gittikten sonra düşüncelerimin arasında esas gerçeği fark ettim.

Sırlarını ifşa ettiği halde hâlâ Lark Montague hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Kane," dedim yüksek sesle. "Lark *Kane* hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Daireye girdim ve attığım her adımla birlikte kararlılığımın arttığını hissettim. Sonra anahtarlarımı ve ceketimi alıp çıktım.

HOLOGRAM

Lark

Zihnimde sürekli olarak başa sarılan bir şarkı gibi tek bir düşünce dönüp dururken gözlerim hâlâ kapalıydı: Pek çok pişmanlığım vardı. Pişmanlıklarımın birçoğu o lanet olası koltukla ilgiliydi. Belki bir iki tanesi Lachlan'la ilgiliydi. Ama genel olarak koltukla ilgiliydi.

Vakit gece yarısını biraz geçmişti ve pencerenin önündeki o yuvarlak hasır koltuğa oturmak için temizlik işine ara vermiştim. Orada otururken kendimi neredeyse dışarıda olduğuma inandırabiliyordum. Şehrin ışıkları önümde yıldızlardan bir battaniye gibi uzanıyordu ve manzaranın sonu yokmuş gibiydi. Tartışmamızdan sonra Lachlan patronunu ziyaret etmiş, Leander'ın ailemden istediklerinin ayrıntılarını ezberlemiş bir halde geri dönmüştü. Çok basit bir listeydi. Senede en az dört iş anlaşması. Beş yüz bin dolar avans. Ethel'in kendi elleriyle yapılmış çörekler.

“Çörekler gerçekten de o kadar lezzetli mi?” diye sormuştu Lachlan.

Lachlan etrafımda dolanırken şüpheyle ona baktım. “Onun çöreklerinden hiç yemedin mi?”

Başını iki yana salladığında, düşüncelerimin arasına azıcık hayal kırıklığı sızdı. Durum tersine olsaydı, o âna kadar

düşmanımı daha iyi tanımak için çöreklerin bütün türlerini denerdim. Tıpkı internette Kane Atölyesi isimli atölyesi hakkında her şeyi araştırdığım gibi. Lachlan'ın portföyündeki her fotoğrafı görmüştüm, işiyle ilgili bütün yorumları okumuştum. Sosyal medya paylaşımlarına da bakmıştım ki genel olarak farklı deri projeleriyle ilgiliydi, aralarda birkaç tane dalış fotoğrafı da vardı. Hakkımda hiçbir şey bilmemesini önemsememin tek nedeni, ailemi birbirimize gerçekten âşık olduğumuza ikna etmemi çok zorlaştıracak olmasıydı. Yüzde yüz tek neden buydu.

“Evet, çok leziz olduklarını düşünüyorum,” dedim omzumu silkerek. “Ama günün birinde bir Montague Çöreği denemek istersen, Providence'ta Weybosset Sokağı'ndaki esas dükkâna git. Oradaki çörekler topluca üretilenlerden çok daha iyidir.”

Lachlan asansör ya da Claire veya ganimet koleksiyonumla ilgili bir konuşma daha yapmak istiyormuş gibiydi ama bunların hepsi onunla konuşmak istediğim *son* şeydi. Bu yüzden kulaklıklarımı taktım ve kucağımdaki nota kâğıtlarına odaklanmaya çalıştım. Lachlan nihayet ortadan kaybolana dek gitar çaldım.

Yuvarlak koltukta uyuyakaldığımda, saat sabahın hemen hemen beşiydi. Kucağımda gitarla uyandığımda saat altıyı biraz geçiyordu.

Altıma kıvırdığım bacaklarımı aşağı sarkıtmaya çalıştım.

Ayaklarımı hissedemiyordum. Popomu da. Son bir saati bacağım ile gitarın gövdesi arasında hapsolarak geçirmiş olan ellerimden birini de. Kulaklıklarımı çıkardım ve gözlerimi ovuştururken bitkin bir sızlanmaya dönüşen bir inleme sesi çıkardım.

Gözlerimi açtığımda dövmeli bir elin uzattığı bir fincan kahve gördüm.

“Espresso makinesini çalıştırarak seni uyandırmak istemedim,” dedi Lachlan. Diğer gözüm hâlâ gerçeklerle yüzleşmek istemediği için tek gözümle ona baktım. “Dondurularak kurutulmuş türden ama sen kendine gelene kadar faydası olur diye düşündüm.”

Fincanı alıp dikkatle ona baktım. Ciddi gözüküyordu. Ses tonu zerre kadar alaycı değildi. Bana ölmek üzereymişim ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi bakıyordu. Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirmişti. Kahve demeyi reddettiğim o korkunç kahverengi sıvıdan bir yudum aldıktan sonra bile, yanımdan ayrılmadı. Gizlemeye çalışsa da her yanından bastırıldığı endişe hissediliyordu. Hatta ben gitarımı yere koymaya çalıştığımda gitarı elimden bile aldı.

“Dün gece odana gitmedin mi?” diye sordu yüzümü süzerek.

“Hayır. Gitmedim sanırım.”

“Ondan önceki gece de gitmemiştin.”

“Gözlem becerilerin nihayet ilk tanıştığımızdan beri gelişmeye başladı.”

Lachlan iç çekti. “Söylemiştim. Gözlüğümü takmamıştım.”

Parmaklarımı şaklatıp sinsi bir gülüş fırlattım. “Ben de makyaj yapmıştım. Güvenilir bir kılık değiştirme yöntemidir,” dedim kupayı masaya koyup koltuktan kalkarak.

Lachlan’ın gözlerini devirmesi, neredeyse Sloane’un gözlerini devirmesine rakip olabilirdi. İçime sıcak bir his yayıldı. Onu sinir etmek, mutfığa götürdüğüm o tiksiniç sıvıdan bile daha çok enerji veriyordu.

“Bu girişim için teşekkür ederim,” dedim kahveyi musluk haznesine dökerken, “ama resmen şeytanın sıvı hali gibi. Şimdi bir de musluk haznesinden bir şeytan çıkarma işlemi yapmamız gerekecek. *In nomine Patri, et Filii, et Spiritus Sancti.*”

“Latince biliyor musun?”

Alaycı bir tavırla gülerken kahve kupasını yıkadım. “Constantine’i, John Constantine’i biliyorum.” Tahmin ettiğim gibi, başımı çevirip ona baktığımda neden söz ettiğimi anlamadığını gördüm. “*Constantine*’i izlemedin mi? Geçen gün sorduğunda şaka yaptığını sandım ama neden söz ettiğime dair en ufak bir fikrinin olmaması beni gerçekten de şaşırtmıyor. İyisi mi sen topluca üretilen çöreklerden al.”

“Sloane’la tanıştığın yatılı okulda öğrendiğini söyleyeceğini düşündüm. Ashborne’du, değil mi?”

“Evet.” Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Bu konuda bir espri yapmamasına şaşırdım. “Ashborne.”

“Ama oradan mezun olmadın,” dedi Lachlan. Oturup eli ni yeni masamın üstünde gezdirdi. Bir miktar yeni espresso çekirdeğini öğütürken şüpheyle ona baktım. “Sloane bir süre önce söylemişti.”

“Doğru. Okulu halamın evinde, özel öğretmenlerle bitirdik.”

“Neden?”

Bir kahkaha attım. “Seni hiç ilgilendirmez.”

“Bilmem gereken bir şey değil mi bu? Neredeyse altı saat sonra ailenin evine gitmiyor muyuz? Birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. İnanırcı olmak isterim doğrusu. Endüstri tarzı fırınlarda ölmeme fikri hoşuma gidiyor.”

“Yemek masasında Ashborne’da aldığım eğitimin konuşulmayacağından emin olabilirsin.” Espresso makinesi uğuldayıp tıslamaya devam ederken iki içilebilir Americano hazırladım. Kahveleri oturma odasına götürdüm, diriltilmiş bir ceset gibi görüldüğümü sonradan hatırlayarak karşısına oturdum. Kafamı buna takmamaya karar vererek parıltılı reçine masanın üstünden kupasını ona doğru ittim. “En sevdiğim film gibi şeyleri bilmen gerek. *Constantine*. Ya da sahne korkum olup olmadığını. Bu arada sahne korkum yok. Ya da

balayımızda nereye gitmek istediğimi. Bu, gerçek bir evlilik olsaydı, Endonezya'ya gitmek isterdim. Orangutanları severim.”

Lachlan şaşkınlık dolu hafif bir ses çıkardı. “Ben de dalış yapmak için oraya gitmek istiyorum.”

Başımı sallayıp kahvemi yudumladım. Gözlerimi kahve kupasına diktiğim halde, nasıl tamir edebileceğini bilmediği kırık bir şeymişim gibi bana baktığını hissedebiliyordum. Birisinin bana öyle bakmasının üzerinden uzun zaman geçmişti. O kadar uzun zaman geçmişti ki bunun bana ne hissettirdiğini unutmuştum. Hasarlı. Tamir edilmesi imkânsız. *Zayıf*. Ama nedense bunu yeni bir cilayla, parlak bir yüzeyle örtme çabasına girmek istemedim. Sanırım mutlu etmeyi kesinlikle düşünmediğim biriyle evli olmanın ironik yanı buydu. Bir kez olsun, bir şey hissederken başka bir şey yansıtmak için aşırı çaba sarf etmek zorunda değildim. Bunun ne kadar yorucu bir şey olduğuyla ilgili farkındalık düşüncelerimi ele geçirdi. Ama Lachlan'ın yanındayken, hologramı kapatabiliyor, sadece var olabiliyordum.

Evet...

Çok korkutucu bir farkındalıktı.

Hâlâ çok sıcak olmasına rağmen kahvemden büyük bir yudum aldım, geri kalanını bıraktım. “Bentley dikkat çekmek için bir şeyler yapmaya başlamadan önce onu yürüyüşe çıkarsam iyi olacak,” dedim kalkarken. Ama Lachlan'ın yanından geçerken bileğimi yakaladı ve bırakmadan önce bir süre sıkıca tuttu.

“Sen uyurken ben onu yürüyüşe çıkardım.”

“Ona tasma takmana izin mi verdi?”

Lachlan önemli bir şey değilmiş gibi omzunu silkti. “Ona tavuk rüşveti verdim.”

Başını önünde kavuşturduğu patilerine yaslanmış, suçlu bir ifadeyle konuşmamızı izlemekte olan Bentley'ye baktım. “Hain.”

“Bir teselli olacaksa, benden uzak durmak için kayışını iyice gerdi.”

“Beni birazcık bile iyi hissettirmede.”

Hâlâ ayaktaydım, bakışlarımı köpeğime dikmişim ve nereye bakacağımı ya da Lachlan parmaklarından birinin üstüyle elimi okşadığında ne yapacağımı bilemedim. “Hey,” dedi. Ona baktım ama yanıt vermedim. “Gel... Biraz otur.”

Kaşımı kaldırıp gülümsemek için dudağımı ısırdım. “Bana kendi evimde patronluk mu taslıyorsun?”

Lachlan’ın yanakları kızardı. “Hayır... ama... lütfen?” dedi gözlüğünü düzelterek. “Kahvaltı hazırlarım. Gitmeden önce biraz daha konuşabiliriz.”

“Hangi konuda?” diye sordum ama oturmak için harekete geçmedim.

“Bilmem. Endonezya’yla başlasak nasıl olur?”

Bir kez daha göz göze geldik ve bu sefer Lachlan’ı dikkatle inceledim. Soğuk ve hain bir deniz gibi koyu mavi gözler. Düzgünce taranmış koyu renk saçlar. Boynundan gri Henley gömleğinin yakasının altına uzanan, bir tarafında İrlandaca yazılarla karmaşık bir üçgen motifi, diğer tarafında ağlayan bir melek olan dövmeler. Bunların ne anlama geldiğini ya da nasıl bir öykü anlattığını bilmiyordum ama acı ve hüznle ilgili pek çok şey biliyordum. Bazen geride ne bıraktığınızı hatırlayabilmek için kaybettiklerinizi derinize kazıyıp gizlemeniz gerekir.

Lachlan’ın karşısına oturduğumda rahatladı ve omuzları gevşedi.

“İyi bir yer bulabilirsem, orada gönüllü olarak çalışmak isterdim. Ama Borneo ormanında birkaç hafta orangutanlarla ilgili bir iş yapmak herkesin balayı anlayışına uymayabilir,” dedim omzumu silkerek. “Pek de romantik bir deniz kenarı tatili değil.”

“Ben de tembellik etmeyi sevmem. Kumsalı değil, suyu severim. Bir iki gün sonra insan sıkılmaya başlıyor. Senin fikrin kulağa bayağı eğlenceli geliyor.”

Başımı kaldırıp Lachlan’a baktım ve yüzündeki silik gülümsemenin o âna kadar gördüğüm en içten gülümsemesi olabileceğini düşündüm. Hâlâ sersemim teki olduğunu biliyordum. Bunu unutmayacaktım. Salak gibi davrandığı ya da beni arabasının bagajına tıktığı için özür falan dilememişti. Bunu da unutmayacaktım. Ama bana öyle gülümsediğinde ya da sabah kalkıp kahvaltı hazırladığında ve bunu başarıyla yaptığında, onu dinlemek hoştu. Üstelik bir de bonus vardı: Zehirlenmemiştim. Belki de içinde, çok ama *çok* derinlerde iyi bir adam vardı. Gerçi bunu öğrenmek istediğim yoktu ama hakkında bir şeyler bilmenin zararı da olmazdı sanırım.

Esas soru, öğrendiklerimin ailemi inandırmaya yetip yetmeyeceğiydi. İşte, bunu bilmiyordum. Ama çok geçmeden, bunu öğrenmek için evden çıktık.

Önce halamı almak için Shoreview Bakımevi’ne uğradık. Lachlan tekrar tekrar bana yardım etmeyi teklif ettiği halde, içeri tek başıma girdim. Ethel’ı saçları yapılmış, rujunu sürmüş, bastonu cilalanmış bir halde odasında beni beklerken buldum. Onu dışarı çıkardığımda, Lachlan buz gibi rüzgârda Charger’ının dışında bizi bekliyordu. Lachlan halamı yolcu koltuğuna oturturken, ben hemen arka koltuğa geçebileyim diye sürücü koltuğunu öne eğdi. Ethel’in öksürüğü sıcak havadan soğuğa ve tekrar sıcak havaya geçtiği için azdı ama kesilmeyen öksürükler arasında Lachlan’a arabasıyla ilgili milyon tane soru sormayı başardı. Ailemin Providence’taki evine gidene kadar, neredeyse bir saat susmadan sohbet ettiler.

Garaj yoluna girdiğimizde ve Lachlan motoru kapattığında, halam muzip bir gülümsemeyle bana döndü. “Ortalığı biraz karıştırmaya hazır mısın kızım?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Hayır, hazır değilim.”

“Çok yazık.” Ethel bakışlarını Lachlan’a çevirdi ve çantasını koluna indirdi. “Ya sen?”

“Hazırım, hanımefendi. Ortalığı karıştırmaya hazırım.”

“Ha şöyle.” Lachlan hafifçe gülümsedi, arabadan inip ailem için aldığı hediyeyi çıkarmak üzere bagaja doğru gitti. Ona ne aldığını sormuştum ama bana söylememiştii.

“Onu sevdim, Çayır Kuşu,” dedi Ethel.

“Onunla *sen* evlenseydin o zaman.”

“Artık çok geç,” dedi halam, Lachlan kapısını açarken. Keyifle kıkırdarak Lachlan’ın uzattığı elini tuttu ve arabadan indi.

Bizi bekleyen yemek için cesaretimi toplamaya çalışarak halamın peşinden arabadan inmek üzereyken Lachlan elini arka koltuğa uzattı. Elini tuttuğumda, o anda benimle aynı hisleri paylaşması mümkün olan tek kişinin sıcaklığını paylaşmanın içime beklenmedik bir güven hissi yaydığını fark ettim. Arabadan inip yanında durduğumda, düşündüğüm gibi elimi bırakmadı.

“İyi misin?” diye sordu.

Gülümserken kendimi kâğıt hamuruyla kaplıyormuşum gibi hissediyordum. “Evet, elbette.”

Ama Lachlan bu yanıtı yutmadı. “Emin misin?”

“Gerginim,” dedim birden. Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum.

İçimden hemen kendime kızdım. Lachlan zayıf bir yönümü görmemeliydi. Lachlan Kane benden hoşlanmıyordu. Sadece kışını kurtarmak için bu çılgınca maceraya katlanıyordu.

Sırtımı dikleştirdim, omuzlarımı geriye attım. “*Senin* için gerginim. Portsmouth’taki endüstriyel tesisi gezdirmek isterlerse, nazikçe reddet. Sonra da *kaç*.”

Lachlan’ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama bunu sı-

rılarak gizledi. “Peki, lanet kasırga. Sana bu işin nasıl yapıldığını göstereyim.”

Küçümseyici bir kahkaha attım. “Seni o kocaman fırınlardan birine atmazlarsa, bunu ben yapacağım.”

Birbirimize pek de öfke dolu olmayan son bir bakış fırlattıktan sonra, ellerimizi ayırmadan halamın peşinden ön kapıya doğru yürümeye başladık.

IN NOMINE PATRI

Lark

Ethel zili çaldı ve bekledik. Birisinin kapıyı açması fazla uzun sürünce bastonuyla birkaç kere kapıya vurmada edemedi. Kapı yavaşça açıldığında, Ethel çoktan sırtıyordu ve normalde olaysız geçen haftalık brunch'ımızı karıştırmaya ikimizden de daha hazırdı. Ava'yı iki yanağından öptü, sonra antrede kenara çekildi ve ablamın kızgın bir tavaya benzeyen ruh haline ilk birkaç kaos damlasının düşüşünü izledi.

"Çayır Kuşu," dedi Ava. Gevşekçe bana sarılırken sesi gayet şüpheli çıkıyordu.

"Seni görmek güzel," dedim. "Yakında eve döneceğini sanıyordum."

"Bir hafta daha buradayım. Zaten şu sıralar Edward beni özleyemeyecek kadar meşgul." Ava geri çekildi ve ancak bir ablanın yapabileceği gibi keskin bakışlarla yüzümü inceledi. Lachlan'a, sonra tekrar bana baktı. Ama ben de bu işlerde amatör değildim. Şeytana korktuğunu belli etmeyecektin; sakın, sakın, *baba, oğul ve kutsal ruh adına* diyecektin. Hiç istifimi bozmadım. "Evet," dedi Ava ağır ağır Lachlan'a dönerek. "Beni tanıştıracak mısın?"

* Baba, oğul ve kutsal ruh adına. -ç.n.

“Elbette,” diye sııttım. Elimi Lachlan’ın kaya gibi sert olan koluna göturdüm. Parmağımla koluna bastırıp gerçekten de o kadar sert mi diye kontrol etmemek için kendimi zor tuttum. “Lachlan, bu ablam, Ava. Ava, bu...”

“*Kocan*, canım,” diye araya girdi halam.

Ava antrenin kubbeli tavanına çarpıp yankılanan tiz bir çığlık attı.

“Kocan mı? Kocan. *Kocan*. Neler oluyor burada?” Elimi tuttu, yine çığlık attı ve ağzı açık kalmış bir halde halama döndü. “*Neler* oluyor?”

Ethel genellikle soğukkanlı ve sakin olan ablamın kafayı yiyişini izlerken çok eğleniyordu. Tam kendisine yaraşır bir şekilde can alıcı darbeyi indirmekten çok sevdiği bir şey de yoktu. “Canım, sanırım doğru yanıt ‘Gizlice evlendiğin için tebrik ederim’ olacaktı.”

“Neler oluyor? *Evlendin* mi? Ne zaman? Hiçbir şey anlamadım.”

“Bu gürültü patırtı da ne?” dedi annem antreye geldiğinde. Sorusundan önce yankılanan telaşlı adımları geldiğini haber vermişti. “Ah, merhaba, Lark canım, ben...”

Annem, Lachlan’ı gördüğü anda sustu ama Ava sessizliği bozdu. “Evlenmiş, anne. Lark. *Evlenmiş*,” dedi Ava. Beni bileğimden tutup elimi anneme uzattı. Annem yüzüğü gördüğü anda tanıdı ve Ethel’a şok içinde ters bir bakış fırlattı.

Ethel sııttı.

Annem, Ava ve Ethel bir ağızdan konuşmaya başlayınca, “Lanet olsun,” diye fısıldadım Lachlan’a. “Daha eve bile giremedik.”

Lachlan kıs kıs güldü ve tepemden bana baktı. “İzle de öğren Sakar Barbie.”

Bana göz kırptı. *Ciddi ciddi* göz kırptı. Sonra siyah bir torbanın içindeki hediyesini uzatarak karmaşaya adım attı.

“Belki bir açıklama yapabilmem için önce bunu açmalıyız,” dedi. İnce ambalaj kâğıdının arasından bir şişe 2018 Château Pétrus çıkardı. “Ya da viski tercih ederseniz, bir şişe Springbank viskisi var. Bu şartlar altında hepimizin biraz daha sert bir şeyi tercih edebileceğini düşündüm.”

Üç kadın ona döndüğünde, tartışma bir anlığına kesildi.

“Bu hikâyenin görüldüğü kadar çılgınca olmadığını göreceksiniz.”

Bir süre kimse bir şey demedi. Geldiğimiz gibi kapıdan çıkacağımızı ve bu plandan vazgeçmek zorunda kalacağımızı düşünmeye başladım. Derken Ava hışımla torbadan viski şişesini çıkardı ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Annem bir süre daha ciddi bir ifadeyle beni süzdü, sonra gümüş-mavi gözlerini Lachlan’a çevirdi. “Şu ‘o kadar da çılgınca olmayan’ olayları duymayı dört gözle bekliyorum. Lütfen, içeri girin,” dedi ablamın peşine takılarak. Halam da onun peşine takıldı.

Lachlan bana elini uzattı. Kollarımı göğsümde kavuşturduğumu görünce *sen bilirsin* anlamında omzunu silkti.

“Var olmayan İrlanda cazibenle annemi ve ablamı etkilemek için daha belirgin bir aksanla mı konuşmaya çalıştın?” dedim sinirle.

Lachlan hınzır bir ifadeyle gülümsedi. “Suçlamalarınıza beni kırıyorsunuz sevgili karıcığım.”

“İşte, yine öyle konuştun.”

Lachlan dövmeli parmaklarını bana doğrultarak sallayınca derin bir iç çekerek yine elini tuttum. “Sana bu işi başaracağımı söylemiştim.”

“Kes sesini. Daha aradan beş dakika geçti. Planı mahvetmen için yeteri kadar vakit var.”

Annem ile ablamın üvey babama bir ağızdan neler olduğunu açıklamaya çalıştığı mutfağa doğru giderken hararetili

konuşma sesleri duyduk. *Evet*, evlenmiştim. *Evet*, ismi gerçekten de Lachlan Kane'di. Neyse ki annemle üvey babam imalı ifadelerle bakıştığında, ablamın kafası daha da karışmıştı. Ava onların Lachlan'la ilgili endişelerini biliyor olsaydı, Lachlan'ın çoktan ölmüş olacağından emindim. Ava her zaman aşırı korumacı bir abla gibi davranırdı ve yetişkin hayatını Montague cinayet işleme genlerini aktif hale getirmek için bir neden arayarak geçirdiğine yüzde doksan dokuz emindim.

Tüm enerjimi görmeleri gereken şeyleri yansıtmaya harcadım. Mutluluk. Tatmin. Elini biraz fazla sıkı tuttuğum adama karşı hissettiğim hayranlık. Lachlan'ı üvey babamla tanıştırdım ve yeni kocamın mermer mutfak adacığında katledilmeyeceğinden emin olana dek Lachlan'a âdeta yapıştım. Elbette bir soru yağmuru başladı. Yemekleri masaya götürürken ve yerlerimize otururken de kesilmedi. Sorgulanmamızın bazı anları diğerlerinden daha zorluydu. *Ne zaman oldu bu? Nerede evlendiniz? Neden biz davet edilmedik?*

“Çünkü onlara sizi davet etmemelerini söyledim,” dedi halam bombardımana bir son vererek. “Son zamanlarda hepimiz fazlasıyla işlerle meşgulsünüz. Benimle de. Dolayısıyla Lark bana birisiyle tanıştığını, ben ölmeden önce onunla evlenmek istediğini söylediğinde, ondan bu şekilde evlenmesini istedim. Samimi bir ortam olmasını istedi, ben de yanında olmak istedim. Olay bundan ibaret.”

Ethel söylediklerini doğrulamak istercesine öksürmeye başladı. Kendisini zorlayarak çıkardığından şüphelendiğim öksürük sesi hızla uzun bir öksürük krizine dönüştü. Annem onun omzunu ovarken ablam da bir kutu kâğıt mendil getirdi. Öksürükleri nihayet kesilen halam, “İkisinin nerede tanıştığını biliyor musunuz?” dedi. “Torunlarınıza anlatacakları muhteşem bir öyküleri var. Lachlan onu arabasının bagajına tıkmış.”

Yüce Tanrım.

“Ne yaptın?” Ablam çatal bıçağını bırakıp Lachlan’a döndü. Lachlan eve girdiğinden beri ilk kez bocalıyormuş gibiydi. “Onu nereye tıktın?”

“Kulağa geldiği kadar kötü değil,” diye itiraz ettim ama kulağa geldiğinden daha da kötüydü. “Ben bir... durum yaşıyordum. Güvenli bir şekilde oradan uzaklaşmanın tek yolu buydu.”

“Bir durum.”

“Evet.”

“Biraz açmak ister miydin?” dedi Ava kaşlarını kaldırarak. “İstediğimi söyleyemem.”

“Bu durum seninle ilgiliydi. Lark Montague. Lanet olasıca bir araba bagajında.”

“Şey, bagajdan kaçmayı başardım, bu yüzden...” Omzumu silktim ve normalde ufak ufak keseceğim rostodan büyük bir lokma alarak çiğnemeye çalıştım. “Bunu aştık. En sonunda her şey yoluna girdi. Halamın dediği gibi, çok komik bir öykü.” Yalan. O kadar çok yalan ve yarısı doğru olan şey söylemişim ki bunlar tenime yapışmış, gizlenmek için taktığım bütün maskeler aldatmacalarımın yapış yapış sularına düşecekmiş gibi hissediyordum.

“Bagaj pek de iyi bir fikir değildi,” dedi Lachlan yanakları hafifçe kızarıırken, “ama seçeneklerimiz kısıtlıydı ve neyse ki Lark çok affedici bir insan.”

Bir yudum su içerken boğazıma kaçtı. Az kalsın suyu bardağa geri püskürtecektim.

Annem ile üvey babam yine imalı ifadelerle bakıştı. Annemin öfkeli ama üvey babamın hayal kırıklığına uğramış olduğunu fark ettim. Nedense hayal kırıklığını görmek daha kötüydü. Elimi elinin üstüne koydum, bana bakmasını bekledim. “Özür dilerim babacığım,” diye fısıldadım. Birden

boğazım düğümlenmiş, sözcükler dudaklarımdan dökülürken zorlanmaya başlamıştım. “Hep kilise töreninde beni damada senin teslim etmeni istemişimdir. Ama Lachlan’a bir anda âşık oldum,” dedim. İnanılır olduğunu umduğum bir ifadeyle Lachlan’a baktım. “Sonra... her şey bir anda oluverdi.”

Bir yanım üvey babamın bana inanmamasını, meydan okumasını istedi. Beni biraz sıkıştırmasını istedi. Ama büyük ihtimalle bu durum şu uzun *Lark yine sonuçlarını düşünmeden kendi bildiğini okudu* listesindeki bir başka örnekti. Onu gecenin bir yarısı arayıp birisinin öldüğü bir kazayı örtbas etmesini isteyen birinden başka ne bekleyebilirdi? Ya da altı ay turneye çıkmak için işini bırakan veya en yakın arkadaşı taşındı diye birden aile evine daha yakın bir yere taşınan birinden.

Ama beni hiç sıkıştırmadı. Tam aksine, yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve elimi nazikçe sıktı. “Sorun değil Lark. Ben sadece... çok şaşırdım. Büyük bir şok yaşattın.”

“Anlıyorum. Ama ben sadece gerçekten de çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum.” Gülümseyip karşımda oturan Lachlan’a baktım. Aslında ona hiç âşık oldu mu diye sormuş olmam gerekirdi çünkü çok âşıkmiş gibi rol yapmaya çalışıyorsa, kesinlikle çuvallıyordu. Daha çok acı çekiyormuş gibiydi. Sanki mutlu görünmeye çalışıyordu ama yüzeyin altında çok fazla endişe ve kaygı dönüp duruyordu.

Bir an için gözlerini kısarak bana baktı. Başını belli belirsiz salladığında, bana bir şey söylemeye çalıştığını anladım. İyi olup olmadığını soruyordu.

Biraz daha samimi bir şekilde gülümsedim. *Elbette, gayet iyiyim.*

Dikkatle bana bakarken başını hafifçe yana eğdi. İkna olmuş gibi değildi.

Gözlerimi biraz dengesiz göründüğümü tahmin ettiğim bir şekilde açtım. *Endüstriyel fırınları ziyaret etmek istemiyorsan, oyuna devam et.*

“Aslında kardeşime teşekkür etmem gerek,” diye araya girdi Lachlan. “Onun düğünü ve perde arkasında devam eden hazırlıklar olmasaydı, Lark ve ben büyük ihtimalle birbirimize vakit ayıramazdık.”

En azından onun yalanı inandırıcıydı çünkü gerçekten de birbirimize bir saniye bile ayırmamıştık. Ne zaman çiçekçiye ya da düğünün düzenleneceği mekâna gidilmesi gerekse, ya başka birisiyle gitmek ya da tek başıma gitmek için aklıma gelen her mazereti sıralamıştım. Ona bunu hiç sormadığım halde onun da aynı şeyi yaptığından emindim ama onunla ilgili olarak söylenen her ayrıntıyı gayet iyi hatırlıyordum. Rowan onun düğüne tek başına geleceğini söylediğinde, nasıl tatmin olduğumu ama bunu zihnimin gerisine attığımı hâlâ anımsıyordum. Bu düşünceyi didik didik etmemiştim.

Halam, Rowan ile Sloane’un düğün hazırlıkları konusunu duyunca balıklama bu konuya daldı ve nihayet nefes alabildiğimi hissettim. Sorular tekrar Lachlan’a geri döndüğünde de Lachlan hepsine rahatça yanıt verdi. Atölyesiyle ilgili sorular. İrlanda’yla ilgili sorular. Ailesiyle ilgili, oturduğu yerde onu kıvrandıran sorular. Babasından “sorunlu bir adam” olarak söz etti ve daha çok annesine odaklandı. Aile öykülerini yüzeysel olarak Sloane ve Rowan’dan dinlemiştim. Bunu Lachlan’dan sadece dinlemek değil, o anda yüzündeki ifadede *görmek* de farklıydı. Gözlerinde sırların gölgelerin arasında gizlendiği o tekinsiz derinlikleri gördüm. Kardeşlerinden söz ederken yüzünde beliren gülümseme, annesi öldükten sonra onları yetiştirirken çektiğini tahmin ettiğim sıkıntıların bir armağanıydı. Lachlan, özellikle de daha zor konularda konuşurken zaman

zaman göz göze geliyorduk. Ayrıntıları anlatmıyordu ama bunları bir melodideki hayalet notalar gibi duyabiliyordum.

Ana yemeği bitirdiğimizde, biraz daha gevşemiştım. Sadece kendimle ilgili ya da ailemin en azından bu durumu anlamlandırmaya çalıştığını bildiğimden değil, aynı zamanda Lachlan konusunda da rahatlamıştım. Ava tabakları kaldırıp kahve ve tatlıyla geri döndüğünde, daha da rahatlamıştım. Henüz onları tam anlamıyla ikna edememiştik ama bu yolda ilerliyorduk.

Doğal olarak Ethel can alıcı darbeyi indirmek için *tam* da o anı seçti. “Artık zavallı genci gereksiz sorularınızla sıkıştırdığınıza göre, neden esas konuyu konuşmuyoruz? Leviathan anlaşması.”

Üvey babam eliyle yüzünü ovuşturdu. Ablamın kahvesi boğazına kaçtı. Annem, Ethel’ı azarlamaya çalıştı ama ailemizin yaşlı kadın şefi daha da çok keyiflendi. İç çekip sandalyemde geriye yaslanırken yorgun gözlerim başlamak üzere olan bir baş ağrısından dolayı yanıyordu. Lachlan mı? Eriyip başka bir boyuta sızmak istiyormuş gibiydi.

Boyunu aşan bir aile dramı yaşayan ölümcül bir tetikçinin karşısında oturduğumu fark edince, biraz mutlu olur gibi oldum.

“Anlaşma yok,” dedi annem ile üvey babam aynı anda.

Ethel sırttı. “Montague’larla ilgili olarak olacak.”

“Hiçbir şey imzalamadım,” dedi annem.

“Çünkü sana bu yetkiyi vermedim. Ben de imzalamayacağım. Lark’ı güvenlik şefi olarak seçtim.” Ethel çantasından kalın bir zarf çıkardı ve masada bana itti. Yüzümün kızardığını hissettim. Ailemin geri kalanı bir darbe indirmişim gibi dik dik bana baktı. Ellerimi havaya kaldırıp başımı sallayınca yeteri kadar inandırıcı görünmüş olmalıydım ki herkes tekrar Ethel’a döndü.

“Çıkar çatışması. Lark kocasının çalıştığı şirkete iş veremez.”

Ethel alaycı bir sesle güldü. “‘Çıkar çatışmasıymış.’ Bizler doktor ya da avukat değiliz. *Çörek* yapıyoruz, Nina. Ne zamandan beri bir çıkar çatışmasına önem veriyoruz?”

“Şu andan başlamak üzere. Leviathan’la çalışamayız.”

“Lachlan emekliye ayrılır. Sorun çözülür,” diye araya girdim. Herkes benim kadar şok içinde kaldı. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama lanet olsun ki artık çok geçti. “Teşekkür ederim hala. Umarım hepinizi gururlandırırım. Leviathan’la anlaşma yaparım, bu aile korunmuş olur, Lachlan emekliye ayrılır ve herkes mutlu olur.”

“Kimse mutlu olmaz,” dedi ablam.

“Ben mutluyum,” diye itiraz etti Ethel.

“Ölmek üzeresin ve yarı çatlaksın. Sakın alınma.”

“Ölmek üzereyim ve aklım gayet başımda. Üç doktor ve avukatım bunu doğruladı,” dedi halam masaya bir deste kâğıt daha koyarak. “Bu arada kesin bir karar bu. Hani kararımı geçersiz kılmaya çalışırsanız diye bunu da söylemiş olayım.”

“Harika. Konu halloldu o halde.” Lachlan’ı sona bırakarak herkese teker teker gülümsedim. Yüzünde avını uzaktan izleyen bir avcı ifadesi vardı. Sanki sadece içgüdü ve beceriden ibaretmiş gibi diğer bütün parçalarını kapatmıştı.

Annem bana bakmadan önce masadaki herkesi süzdü. Peçetesini o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz kesilmişti. “Ne yaptığını bilmiyorsun, Lark.”

“Biliyorum. Sevgiyi seçiyorum,” dedim. Bu kadar değerli bir şey hakkında yalan söylüyor olmanın ağırlığına zor dayandım. “Evlendim. Seçtiğim hayat bu. Seçtiğim erkek de o.”

“O bir katil,” dedi annem hırlar gibi. En can alıcı el bombasını fırlatmıştı.

Alçak sesle, “Belki bir kez olsun hepimiz şeffaf davransak ve bu aile söz konusu olduğunda tek katilin o olmadığını itiraf etsek iyi olur,” dediğimde, kalbimin gürlendiğini hissettim.

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Hayret hissinin tabaklarımızın üstünde canlı bir şey gibi süzüldüğünü, bizler otururken kaskatı kesilmiş bedenlerimizin arasına hapsolmuş bir hayalet gibi olduğunu hissedebiliyordum.

Üvey babam aniden iç çekince büyü bozuldu. “Lark Montague...”

“*Kane*, babacığım.” Çatalımı tabağıma koydum, ellerimi kucağımda kavuşturdum. Lachlan dahil herkes zamanda asılı kalmış, hapsolmuş gibiydi. Ethel bile kıpırtısız, kendisini tuttuğunu ve hissettiği keyfi yüzünden belli etmemeye çalıştığı için donmuş gibi oturuyordu. “Lark Kane. Montague ismini şimdilik sahnede kullanacağım. Ama diğer yerlerde değiştirmeye başladım bile. Hatta yeni ehliyetimi cuma günü aldım.”

Plastik kartı masaya fırlattım. Bu son bombayla birlikte, annemin gözleri doldu ama öfkelenildiği ve savaşmaya hazırlandığında yaptığı gibi, gözlerini kırpıştırıp sırtını dikleştirdi. “Peki, bu durum...”

“Çok hoş, canım,” dedi Ethel. Hüzünlü ve ciddi bir ifadeyle bana gülümsedi. Dikkatle bana baktığında kalbim sızladı. “Her zaman rüzgâra kapılmış bir tüy gibiydin, Çayır Kuşum. Dilediğin şartlar altında mutlu olmayı hak ediyorsun. Ama asla yalnız olmanı istemedim. Artık değilsin.” Çatalına sapladığı bir parça keki kadeh kaldırıyormuş gibi kaldırdı ve ağzına attı. Ağzından çıkan son sözcüğü de kekin üstündeki siyah çikolata sosuyla mühürlemişti.

Kısa tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Lachlan’ın pür dikkat yüzüme baktığını hissedebiliyordum ama ona bakmadım. Baktığımda neler olacağını bilmiyordum.

Üvey babam kahvesinden bir yudum alıp hafifçe öksürdü ve gülümsemeye çalıştığı halde hâlâ çelişkili hisler içinde olduğunu görebiliyordum. “Lachlan senin için çok önemli olmalı.”

Sözleri görüş alanımı bir pus gibi kapladı ve boğazım düğümlendi. Lachlan'a baktım. Dikkatle bana, üvey babama, sonra yinc bana baktı. Söylenmemiş çok şey olduğunu biliyormuş ama pusun arasında nasıl ilerleyeceğini bilememişmiş gibiydi.

“Elbette, çok önemli, babacığım,” diye fısıldadım titrek bir sesle. “Aksi takdirde onunla evlenmezdim. O iyi bir adam. Siz de zamanla bunu göreceksiniz.”

“Ben...” Annem kendisine bir uyarıda bulunuyormuş gibi bakan üvey babama döndü. Tekrar denedi. “*Biz* birisini bulduğuna mutlu olduk, Lark. Sadece böyle bir şeyi beklemiyorduk.”

“Burada ya da yazlık evde her zaman bir kutlama daha yapabilirsiniz. Bir parti düzenlemek bizi çok mutlu eder,” dedi üvey babam. Hafifçe gülümsedi. “Bunu çok isteriz.”

Biraz fazla hevesli bir tavırla başımı salladım. “Teşekkür ederim. Ortalık biraz yatışınca bunu düşünürüz.” Onlara bakmadığım için başka yerlere baktım. Kol saatime. Yarısını yediğim tatlıma. Boş kahve fincanıma. Nihayet Lachlan'la göz göze geldim ve derin bir nefes aldım. “Üzgünüm ama gitmemiz gerek. Ethel Hala'yı geri götürmemiz gerekiyor. Sonra da bir provam var.” Sandalyemden kalkarken gözlerimi Lachlan'dan ayırmadım. Hızlı ve zarif bir hareketle benden önce kalktı ve masanın diğer tarafına dolanıp sandalyemi geriye çekti. “Brunch için teşekkür ederiz. İşler biraz karıştığı için üzgünüm ama sizi çok sevdiğimi bilin.”

Annemi ve ablamı hızla yanaklarından öptüm ve üvey babam bizi kapıya kadar geçirdi. Bana uzun uzun, sıkı sıkı sarıldı. Tanıdık kokusu beni hem rahatlattı hem de kalbimi sızlattı. Başımı öptüğünde, gözlerim yanmaya başladı. “Yorgun gözüküyorsun, Çayır Kuşu,” diye fısıldadı. “Biraz dinlenmeye çalış.”

Ona bir kez daha sarıldıktan sonra onu bırakıp geri çekildim. Lachlan ona elini uzattı ve üvey babam anlık bir tereddütten sonra elini sıktı.

“Bana güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum, Bay Covaci,” dedi Lachlan. Elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçirebilmek için üvey babamın elini bıraktı. “Bugün konuştuklarımızdan daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyorum. Ama verdiğim söz canıma bedel. Lark’a bir yemin ettim. Karımı koruyacağım.”

Kalbime elektrik şoku verilmiş gibi hissettim. *Bunlar gerçek değil* dedim içimden. Ama Lachlan’ın bana nasıl baktığını, *gerçekten* nasıl baktığını görünce ona inandım. Sadece kâğıt üzerinde karısı olabilirdim ama tek bir bakışıyla ne demek istediğini biliyordum. Verdiği sözü tutacaktı.

“Sözüne güveniyorum,” dedi üvey babam. Hüzünlü son bir gülümsemeye birbirimize baktıktan sonra oradan uzaklaştık.

Sessizce arabaya doğru giderken Lachlan onca heyecandan sonra daha ağır yürümeye başlamış olan halama eşlik ediyordu. Ama elimi bırakmamıştı. Evden bizi göremeyecekleri mesafeye ulaştığımızda bile bırakmamıştı. Ben arka koltuğa geçene dek bırakmadı ama o an bile isteksizdi ki bazı nedenlerden dolayı onunla paylaştığım bir isteksizlikti bu.

Sadece arkadaşça bir jest diye hatırlattım kendime aradan saniyeler geçerken. Lachlan koltuğu tekrar öne itti, Ethel’in yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti ve kalbim göğsümde hâlâ dört nala koşarken yola çıktık.

“Güvenlik şefi olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Ethel,” dedim. Bizi duyabilirlermiş gibi evden iyice uzaklaşmayı beklemiştim.

“Biliyorum. Bu yüzden dışarıdan yardım alacaksın.”

“Covaci anlaşmasıyla ilgili hiçbir şeyi güvenceye almadık. Babam hiçbir şey imzalamayacak, benim de zerre kadar

etki gücüm yok.” Düzensiz bir şekilde nefes aldım. Parmaklarımı gözlerimi kapattım ve gözlerimi tekrar açtığımda, dikiz aynasında Lachlan’ın huzursuz bakışlarıyla karşılaştım. “Üzgünüm. İkinize de anlaşma sözü vermişim. Bunu yerine getireceğim.”

Lachlan bana kısa bir bakış atacak kadar döndü. “Biliyorum, Lark. Sorun değil.”

“Bir şeyler düşüneceğiz,” dedi halam.

“Sence onları inandırabildik mi?” dedim halam yana dönüp buğulu bakışlarını bana çevirirken. “Sence birbirimizi sevdiğimize inandılar mı?”

“Onları inandırmaya gerek yoktu. Sadece eyleme geçmeleri için yeteri kadar şüphe yaratman gerekiyordu. Eminim bir süre ikinizi de izlemesi için birini yollayacaklar. Bu yüzden halka açık yerlerde biraz sevgi gösterisinde bulunmak isterseniz, fena bir fikir...”

“*Hala,*” dedim sert bir sesle ama utandığımı anlayınca güldü. Lachlan da kıs kıs güldü ve dikiz aynasında göz göze geldik. Büyük ihtimalle yanaklarımın kızardığını, alev alev yandığını görebiliyordu. “‘Sevgi gösterisi’ mi? Cidden mi?”

“*Ne?* Ben yaşlı bir kadınıym.” Ben derin derin iç çekince arabadaki ciddiyetsiz hava dağıldı ve Ethel uzanıp elimi tuttu. “Merak etme, kızım. Elbette biraz şüphelenecekler. Onları kabul etmekte zorlanacakları bir duruma soktuk. Ama annenle babana Bay Kane’le ilgili olarak geliştirmeye başlamış olabilecekleri bir planı yeniden düşünmeleri için yeteri kadar neden vermek mi?” Elimini bıraktı ve Lachlan’ın deri ceketine sevgiyle hafifçe vurdu. “Bunu başardığınızdan eminim. Ehliyet numarası çok zekiceydi, Lark.”

Uzunca nefesimi dışarı verdim ve pencereden sokaklarında ilerlediğimiz tanıdık mahalleyi izledim. Ağzıma kanın demir tadı gelene dek altdudağımı ısırdım. “Belki.”

“İyi bir iş çıkardın, Çayır Kuşum. Şu anda üvey babanın kalbinin sızladığını biliyorum ama zamanla düzelecek. Dami-an seni her zaman çok sevmiştir.”

“Neydi o? Ehliyeti diyorum,” dedi Lachlan ama yanıt vermedim. Gözlerimi banliyö sokaklarından ayırmadım. Buralar kaybolduğumu hissettiğim yerlerdi. Bulduğum yerlerdi. Üvey babamın beni yürüttüğü patikalar ve geçiş yollarıydı. Bana bisiklete binmeyi öğrettiği yerlerdi. O evi *yuvam* haline getirmek için çabalamıştı. Hayatta olsaydı, öz babamın bana öğreteceği her şeyi öğretmişti.

“Lark hiçbir zaman Covaci soy ismini almadı,” dedi Ethel alçak ve yumuşak bir sesle. “Babası Sam’in o parçasını asla geride bırakmayacağını söylerdi. Ama bunu yaptı. Senin için.”

Lachlan’ın dikiz aynasından beni izlediğini hissedebiliyordum. Ama gözlerine bakamıyordum.

“Karın az önce ailesinin kalbini kırdı,” dedi Ethel. “Bunu senin hayatını kurtarmak için yaptı.”

ŞEBEKE

Lark

~~Sen beni karanlıkta bırakırken bu durumu
nasıl düzeltebiliriz?~~

~~Beni karanlıkta bıraktın.~~

~~Ama elimde değil. Seni arzulamaktan
vazgeçemiyorum.~~

Yazdığım son birkaç satırın üstünü silip defterimi kapattım ve halamın odasının penceresinden dışarı bakarken çantama koydum. O güne kadar bir şarkı yazarken hiç o kadar tıkanmamıştım. Sanki ne söylemek istediğimi bilemiyordum. Doğal bir şekilde akması gereken notaları duyamıyordum. Yorgun olduğum için böyle olduğunu düşünmek istiyordum. *Çok ama çok yorgundum.* Ama sorunun bir tek bu olmadığını biliyordum. Ailemin evine gittiğimiz zamandan beri geçen on gün boyunca, Lachlan düşüncelerime ve günlük hayatıma sızmıştı. Her sabah kahve yapıyor, kahvaltı hazırlıyordu. Uyumama yardım edeceğini düşünüyormuş gibi, her gece bana ufak şeyler veriyordu. İpek bir göz maskesi. Bana onu verirken yanakları kızarmıştı. Bir tütsülük. Bu gece de bir fincan papatya çayı yapmış, her gece olduğu gibi dalgın bir

ifadeyle bana uzatmıştı. Odasına kapanacaktı ve ertesi sabah ve ölene dek defalarca aynı şeyi tekrarlayacaktık.

Ama Lachlan'ın yapmadığı tek şey mi? Özür dilemekti. Karşılaştığımız o ilk anları bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Hâlâ incinmiş durumdaydım ve belki de sadece o yarayı açmasına ihtiyaç duyuyordum. Ama bunu yapmıyordu.

“Ne hali varsa görsün,” diye fısıldayıp sandalyemde geriye yaslandım.

“Evet, ne hali varsa görsün. Birisi aracılığıyla yaşamak zorundaydım ve Ava'nın aşk hayatı çok sıkıcı. Kocasının bir robot olduğunu düşünmeye başladım,” dedi Ethel.

Şaşkınlık dolu bir ses çıkarırken doğrulup halama döndüm. Muzip bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra, yatağının arka kısmını kaldırdı.

“Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim,” dedim.

“Uyandırmadın. Son on dakikadır pencereden dışarı bakmanı izliyorum. Kane denen genç seni kızdırdı mı yoksa?”

Halamın esprili ses tonuna gözlerimi devirdiğim halde yaklarım kızardı. “Bunu deniyor.”

Ethel başını sallarken öksürdü ama ona su ya da kâğıt mendil vermeye çalıştığımda elini sallayarak beni engelledi. Bu sefer öksürük krizinin dinmesi daha uzun zaman aldı. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Damarlarıma suçluluk hissi yayıldı. Son zamanlarda benimle gizli planlar yaparken gayet enerjikti ama belki de fazla yorulmuştu. Birden kırışık yüzündeki acı dolu ifadeyle gözüme çok narin gözüktü.

İtirazlarına aldırmaz etmeden hemşireyi çağırmak için düğmeye bastım. Hemşire ve hemen arkasından bir doktor içeri girdiğinde, öksürük krizi hâlâ devam ediyordu. Doktor bana ağrılarını gidermek için damardan ağrı kesici ve ikinci bir enfeksiyonu önlemek için antibiyotik vereceklerini söylerken mesafeli, profesyonel bir tavır takındı ama Ethel'in kanser

prognozunun ciddi olacağını bilecek kadar o gibi yerlerde bulunmuştum. Bunlar halamın tedavi edilmesini reddettiği bir hastalığın hızlı yıkıcı etkileri olabilirdi.

Hemşire ve doktor damardan verilecek olan ilacı ve kanülü hazırlarken Ethel'in öksürüğü biraz hafifledi. "İğnelerden hoşlanmam," dedi halam. Gözleri odasının kapısına kaydı ve orada kaldı. Tam bakışlarını takip edecekken Ethel elimi tuttu. "Biraz dikkatimi dağıtmak için bana şarkı söyle kızım," dedi.

"Hangi şarkıyı söylememi istersin?"

Halamın dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Evlilik yıl dönümü partimizde söylediğin şarkıyı."

Aradan bir sene bile geçmediğine inanmak zordu.

Halam ve eniştem çadıra astığımız veranda ışıklarının altında dans etmişti. Şarkı söylerken birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlardı. Bu esnada *acaba dünyada kaç kişi böyle sine güçlü bir sevgi deneyimlemiştir? Ben böyle bir sevgiyi bulabilecek miyim? Bulursam, umarım bunu hak ederim* diye düşünüyordum.

Ve şimdi *belki de bunu bulmuyoruzdur. Birdenbire karşımıza çıkmıyordur. Bir fantezi, bir masal değildir. Bunu yaratana dek seçimler yapıyoruzdur, nota nota, melodi melodi yazıyoruzdur* diye düşünüyordum.

Eğildim ve hafifçe öksürüp şarkı söylemeye başlamadan önce halamın yanağına bir öpücük kondurdum:

Sana sevgiden başka bir şey veremem bebeğim;

Bende sevgiden bol bir şey yok bebeğim.

Dilediğin kadar planlar yap, hayaller kur.

Mutluluk ve hep arzu ettiğin her şey kaderimiz.

Tek dileğim, seni çok mutlu görmek bebeğim.

Hemşire kanülü damara takarken halam kılını dahi kıpırdatmadı. Gözlerini benden ayırmadı. Ben daha şarkıyı

bitirmeden, “Canım, bana resepsiyondan bir tane şeker getirir misin?” dedi. “O sert karamelli şekerlerden istiyorum.”

İsteğine şaşırarak yüzümü buruşturdum ama halam elimi bırakıp gitmemi işaret etti.

“Peki, hala,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Çok buyurgansın, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Az konuşma, çok şekerleme.”

Ethel’a şaşkın bir gülüş fırlattım ve hemşire kanülü kontrol ederken ve doktor çizelgesine göz atarken yavaşça yatağın kenarından kalktım.

Odadan çıkıp resepsiyon masasına giden koridora adım attığım anda Lachlan’ı gördüm. Başını önüne eğmiş, ellerinden biriyle alnını ovuşturuyordu ve oradan bir an önce gitmek istiyormuş gibi hızla kapılara doğru yürüyordu.

“Lachlan.”

Anında durdu ama bana dönmedi. Ben de durdum ve belki bir tepki vermesini, bir şey söylemesini, hatta kıpırdanmasını bekledim ama Lachlan gergin ve kıpırtısız bir halde duruyordu.

“Hey, Lachlan,” dedim. Ona birkaç adım yaklaştım. Beni duyduğunu belli edecek kadar başını çevirdi ama hâlâ yüzünü göremiyordum. “Her şey yolunda mı?”

Uzunca bir duraksamadan sonra evet anlamında başını salladı.

“Emin misin?”

Lachlan hafifçe öksürdü ama bana dönmedi. Gözünün ucuyla bana şöyle bir bakıp bakışlarını kaçırdı. “Leander’ın beni çağırdığını söylemek için gelmişim. İşin yoksa, sen de gelebilirsin. İstersen seni götürebilirim. Ya da kalmak istiyorsan, taşımana gerek kalmayın diye gitarını alabilirim.”

“Böyle iyiyim, teşekkürler,” dedim ama buna anında pişman olup ona bir adım daha yaklaştım. “Biraz burada

kalacağım. Gitarı burada bırakacağım. Böylece yarın gelecek olan müzik terapisti ödünç alabilir.”

“Ha.” Lachlan burnunu çekip başını salladı ve kalbimde küçücük bir çatlak oluştu.

“Sen iyi olduğundan...”

“Gitmem gerek.” Ensesini tuttuğunda, ucu kopuk olan parmağı krem rengi yün kazağının yakasında daha belirgin bir şekilde göründü. Elini tuttuğumda hissettiğim yara izlerini örten dövmelemleri ve yüzükleri vardı. Lachlan başını salladı ama benden çok kendisini ikna etmek istemiş gibiydi. “Leander sabırsızlanacak. Sabırsız bir Leander garip bir Leander’a dönüşür.”

“Tamam. Bana adresi mesaj olarak atarsın. Burada işim bitince bir Uber’e atlayıp seninle orada buluşurum. Onunla... önemli şeyleri konuşuruz. Ailemle ilgili olanları.”

Sanki yapabildiği tek şey buymuş gibi bir kere daha başını salladı ve hızlı adımlarla lobiden serin sonbahar rüzgârına çıktı. Charger’ın uzaklaşmasını izledim ve resepsiyon masasından Ethel için bir avuç şekerleme aldım.

Şekerlemeleri halamın odasına götürdüğümde, uyuyormuş gibi rol yapıyordu.

“Çok komiksin,” dedim monoton bir sesle. Şekerlemeleri battaniyesinin üstüne koydum. “Rol yaptığını biliyorum. Uyurken horlarsın. Hem de çok yüksek sesle.”

“Horlamıyorum,” dedi gözlerini açmadan. “Onunla gitmemişsin.”

“Tabii ki gitmedim.”

“Neden?”

“Burada işim var.”

“Ama burada olmanı istemiyorum kızım. Güzellik uyku mu almam gerek. Kocan buraya kadar geldiye, bir şeye ihtiyacı olmalı.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup dikkatle ona baktım ama Ethel gözlerini hâlâ açmamıştı. “Bugün patronunu ziyaret edebileceğimi söyledi ama adresi yollamadı.”

Halam buğulu gözlerinden birini açtı, beni dikkatle süzdü ve yastığının altından bir telefon çıkardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Biraz huzur bulabilmek için kocana mesaj yazıyorum.”

“Onun numarasını nasıl buldun?”

Halam telefonu yastığının altına koyup battaniyenin altına iyice yerleşirken dik dik yüzüme baktı. “Bütün gençlerin numaralarını alırım, küçük hanım,” dedi beni kışkırtarak. Elinin üstünden serumun hortumu sarkıyordu. Bir saniye sonra telefonuma Lachlan’dan bir adresin olduğu bir mesaj geldi. “Artık git buradan. Patronuna vermek üzere yanma çörek al. Bu sabah hemşire Lucy’yle birlikte pişirdik. Kutu resepsiyon masasında duruyor.”

“Sen nasıl...” Başımı iki yana salladım ama yine de halamı yanağından öptüm. “Seni seviyorum, baş belası.”

“Şşşışt! Şeytan duymasın. Onu gafil avlamak istiyorum. Sakın sen ve Lachlan çöreklerin tadına bakmayın. Hepsi Mayes için.”

Bana tatlı bir gülüş fırlattı ve mutlu mutlu iç çekerek gözlerini yumdu. Başımı sallayıp çantamı aldım ve bir Uber çağırdım. Çok geçmeden, kucağымda halamın çörekleriyle dolu bir kutuyla Leander Mayes’in uçsuz bucaksız malikânesine doğru yola çıktım.

Güvenlik kapısını çekip açtıktan sonra, karşımda ev belir-di ve Lachlan’ın beni kapıda beklediğini gördüm. Uber durdu, Lachlan kapımı açmak için yaklaşıp elini uzattı.

Anlık bir tereddütten sonra elini tuttum.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi. Birlikte Uber’in geri dönmesini bekledik. Lachlan, arabanın arka farının ışığı

kıvrılarak ilerleyen garaj yolunun dönemeçleri arasında gözden kaybolana dek sürücünden şüphelenmiş gibi arkasından baktı. Acaba ne kadar süredir bunu yapıyor; her gün her şeyi ve insanları izleyip herhangi bir şey atlamadığından emin olmaya çalışıyor diye merak ettim. Bir kalabalığı dikkatle incelediğini, tehdit olup olmadığına baktığını daha önce de görmüştüm. Her daim tetikteydi, burnunun dibinde olabilecek düşmanlara karşı temkinliydi. Derisini kaplayan mürekkep kadar silinmez, içine işlemiş bir içgüdüydü.

Bunun ne kadar yorucu olması gerektiğini ya da yorucu olduğunu fark edip etmediğini düşündüm.

“Rica ederim,” dedim. Ona gülümsedim ama yüz ifadesi değişmedi. “Geleceğime söz vermiştim.”

Lachlan benim için kapıyı açarken hâlâ çok ciddi gözüküyordu. Ben eşikten içeri adım atarken hafifçe belime dokundu ve bu ufacık dokunuş midemin düğümlenmesine neden oldu. “Dediklerimi unutma.”

“Leander’ın biraz çatlak olduğunu mu?”

“Evet. Ayrıca sert içki teklif ederse içmemeni öneririm. Bunun sonu asla iyi olmaz.”

“Anladım.”

“Bir de pizza. Bize pizza ikram ederse hemen gideceğiz.”

“Tamam.”

“Genel olarak teklif ettiği hiçbir şeyi kabul etme,” dedi Lachlan ürpererek. Antreden geniş bir koridora girdik.

“Kulağa çok eğlenceli geliyor.”

Lachlan beni bir kapıdan daha geçirdi. Bu seferki kapı bodrum katına inen beton basamaklara açılıyordu. Yüksek müziği bastıran neşeli bir erkek sesi duydum. Daha ilk basamağı inmeden, Lachlan elini karnıma koyup beni durdurdu.

“Önce ben ineyim,” dedi. Dokunuşu nazikti ve parmaklarının uçları sadece tenime değmiş ama yine de hafif bir

karıncalanma hissetmeme neden olmuştu. Çörek kutusunu biraz daha sıkı tuttum. Nefesimi nasıl tuttuğumu ya da dudaklarımın aralandığını fark etmemiş gibiydi. Bana o kadar dikkatli baktı ki bir acı ifadesi gibiydi. “Sadece... dikkatli ol.”

Elini geri çekti ve basamaklardan inmek üzere önüne döndüğünde, geride boş bir sızı kaldı.

Hayır. Sızı değil. Kesinlikle açlıktan böyle hissediyorum. Pizzadan söz ettiği için. Öyle olmalı.

Nedeni pizza olmasa ve *sadece* bir sızı olsa bile, yine de basit biyolojik bir tepkiydi. Uzun süredir kimseyle birlikte olmamıştım. Lachlan fazla ciddi ve garip bir şekilde korumacı davranıyordu, seksiydi ve gözlerim vardı. Seksi olduğunu görebiliyordum. Ama kocamı becermek istediğim anlamına gelmiyordu.

Elimde olmadan güldüm.

Sesim beton duvarlara çapıp yankılanınca Lachlan başını hızla bana çevirdi. Hem şaşkınlıkla hem de Leander basamakların dibindeki kapıdan her an fırlayıp kafalarımızı havaya uçurabilirmiş gibi korkuyla bana baktı.

Leander gerçekten de öyle yaptı.

“Tak, tak, tak.”

Bir tabancanın namlusuyla karşı karşıyaydım.

Gördüğüm, hafızama kazınan ilk şey bu oldu. Lachlan birden elini uzattı, beni hızla arkasındaki basamağa çekti. Bu hareketi bana açık kapının eşiğinde duran, elindeki tabancayı bize doğrultan, yüzünde davetkâr ama ürkütücü bir gülümseme olan Leander’ı görmeme yetecek kadar süre tanıdı. Sonra gördüğüm tek şey Lachlan’ın sırtı, bana siper ettiği vücudu oldu.

“Yüce İsa aşkına, seni psikopat. Kendini ve bizi vurmadan kaldır şu şeyi,” dedi Lachlan. Öfkelendiği için aksanı daha belirgindi.

Ev sahibimiz gülmeye başladı ve tabancasını indirip içeri girmemiz için kapıdan çekildi. “Temkinli olmayı elden bırakmamak gerek.”

“Onu korkutmaya çalışıyordun.”

“Bir dahaki sefere daha iyi bir deneme yapması gerek,” dedim ama yüreğim ağzıma gelmişti. Lachlan’ın yanından geçmeye çalıştım ama kolunu belime atıp beni kendi yanına mıhladı. Elimi Leander’a uzattım. “Lark Kane, memnun oldum.”

Leander elimi sıkarken sıırttı. Lachlan’ın dediği gibi, bu adamda bir terslik vardı. Keskin yeşil gözleri ile hoş gülümsemesi arasında bir kopukluk vardı. “Kane, ha? Burada numara yapmana gerek yok.”

“Numara yapmıyorum.” Elimi geri çekip diğer elimdeki çörek kutusunu uzatırken sinirli bir ifadeyle gülümsedim. “Rica ettiğiniz gibi. Bu sabah şahsen halam yaptı. Kahverengi tereyağlı, elmalı, tarçınlı meşhur çörekleri.”

“Ah, beni şımartıyorsun. Seni şimdiden sevdim,” dedi Leander. Gülümsemesi bana arzu ettiği şeyin kahverengi tereyağlı, şeker, elma ya da tarçın olmadığını anlatıyordu. Arzu ettiği şey güçtü. Montague Çörekleri’nin ölmek üzere olan kadın şefine dilediğini yaptırmaktı.

Elimi yanıma indirmek yerine, Lachlan’ın koluna girdim. Leander bizi içeri almadan önce bu ayrıntıyı gözden kaçırmadı.

Leander bizi tıka basa dolu bir barı, büyük ekran bir televizyonu ve bir dart tahtası olan, bir bara benzeyen bir odaya aldı. Bize içki teklif etti ama geri çevirdik. Sonra deri koltukları ve sandalyeleri işaret etti. Hoş bir havası olması gereken o odada kendimi hiç rahat hissedemiyordum. Hissettiğim tek şey, oraya ait olmadığımıdı.

Ama Leander bunu öğrenemezdi. Lachlan da öyle.

Bu yeraltı dünyasında anlaşma peşinde koşarak ne halt ettiğimi bilmiyordum ama rol yapmayı biliyordum.

“Montague anlaşmasını konuşmak için geldim,” dedim.

Leander tam çörekten bir ısırık almak üzereydi. Dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

“Hemen konuya giriyorsun demek, ha?” dedi. “Senden hoşlanmakta haklıymışım.” Lachlan’a bakarken gülümsemesi gözlerine yansıdı. Çörekten bir ısırık aldı ve lokmasını çiğneyip yutarken bir sessizlik oldu. “Emekli olman karşılığında *iki* anlaşma yapacağımızı söylediğini sanıyordum,” dedi.

Lachlan yanımda gerildi. Bana o kadar yakın oturuyordu ki kaskatı kesilmiş kaslarından yayılan gerilimi hissedebiliyordum. “Sana karımın bir anlaşma ayarlayacağını söyledim. Şartlar ona bağlı.”

“Şu anda bir anlaşma yapacağız, avansın tamamını ödeyeceğim ve işlerden birini hemen başlatacağım,” dedim gözlerimi beni delip geçen gözlerinden ayırmamaya çalışarak. “O iş bittikten sonra Lachlan artık çalışmayacak ve ikinci anlaşmayı yapacağız.”

Leander kaşını kaldırıp indirdi. Hiç hoşuma gitmeyen bir tepki olduğunu fark ettim. Düşünceli bir tavırla başını salladı ve bana bakmadan önce çörekten bir ısırık daha aldı. “İkinci anlaşmayı kesin olarak yapacağına dair ne gibi bir garanti veriyorsun?”

“Garanti yok,” dedi Lachlan bana yanıt verme fırsatı sunmadan. “Bu yüzden sen ikinci anlaşmayı yapana dek işi bırakmayacağım.”

Lachlan daha fazla vaatte bulunmadan önce ona sert bir bakış fırlattım. İş ne kadar çok bırakmak istediğini biliyordum. Buna *ihtiyacı* vardı. Gereğinden fazla Leander’ın pençesinde takılı kalmasını istemiyordum. Onun için çalışması bana doğru gelmiyordu.

Bakışlarımı tekrar Leander'a çevirdiğimde, son lokmalarını birasından aldığı büyük bir yudumla yutmak üzereydi. "Sana Covaci anlaşmasını *mutlaka* getireceğim ama önce bu işin yapılması gerek."

"Araştırma, koruma ve cinayet, öyle değil mi?" dedi ve evet anlamında başımı salladım. "Lachlan çörek işinin görüldüğünden daha karanlık olduğunu anlattı. Ama kesinlikle çok leziz." Lachlan son lokmasını da yuttu ve ellerine bulaşan kırıntıları silkeledikten sonra çöreğin altındaki fırın kâğıdını kenara koydu. "Ethel Montague tarafından yapılmış olan son çöreklerden. Şefin öpücüğü."

Leander abartılı bir *al bacio* hareketiyle parmak uçlarını öptükten sonra bana döndü. Göz açıp kapayınca kadar neşeli, keyifli, ciddi ve karanlık ruh hallerine büründü. Kaşlarımı sessiz bir soru gibi kaldırdım. *Şimdi ne istiyorsun?*

Bira bardağından bir yudum daha aldıktan sonra bana biraz yaklaştı, parmaklarını birbirine dayayıp bana baktı. "Avans olarak bir milyon. Senede beş iş."

"Bana beş yüz bin demiştin," dedi Lachlan. "Ayrıca dilediği zaman araştırma kaynaklarını kullanmak için ofise sınırsız erişimi olmalı."

Leander bakışlarını benden ona çevirirken gülümsemesi tekinsiz bir hal aldı. "Sınırsız erişimi olabilir. İki misline karşılık. Ve senede beş iş."

"Altı yüz bin, ofise sınırsız erişim ve senede dört iş. Katil bulunur ve halam ölmeden öldürülürse, yüz bin dolarlık bir bonusla anlaşmayı bugün başlatacağım." Lachlan'ın elinin bir an için bileğime sürtündüğünü hissedince, dönüp gözlerinin içine baktım. Aile brunch'ında olduğu gibi, konuşmadan ne dediğini anladım. "Ölmeden önce ailesinin güvende olduğunu bilmesini istiyorum."

Leander'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve aramızdaki mesafeyi kapatarak elini bana uzattı. "Anlaştık."

Elini sıktım ve elimi geri çektiğim anda bir kâğıda anlaştığımız rakamları yazdı ve imzalamam için bana uzattı.

Leander ellerini kavuşturdu. Anlaşmayı yaptığı için ruh hali yine değişmişti. Lachlan'a kısa süre önce gerçekleşen Kane'lerin nikâhıyla ilgili ayrıntıları sormaya başladı; Lachlan büyük bir ustalıkla asgari düzeyde bilgi verdi. Lachlan, sanki anlattıklarına onu tatmin edecek kadar renk katmakta ve onu güvenli bir mesafede tutabilmek için yeteri kadar şeyi gizlemekte ustalaşmıştı. Avans parasını hesabına aktardığımda, Leander gayet rahat gözükiyordu. Hatta biz oraya vardığımızdan beri sadece bir büyük bardak bira içtiği halde, biraz sarhoş gibiydi.

Hafifçe gülümsemem de bunu gizlemeye çalıştım.

"Pekâlâ, çocuklar," dedi Leander biraz peltek peltek. Ellerini dizlerine vurdu. "Dilediğiniz zaman ofisi kullanmaya başlayabilirsiniz. Ne kadar çabuk başlarsanız, o kadar iyi olur, değil mi?"

"Doğru."

Leander ayağa kalktı. Sallana sallana iki adım attı.

Sonra küt diye yüz üstü yere devrildi.

"*Kahretsin,*" dedi Lachlan telaşla ayağa fırlarken. Leander'ın nefes alıp almadığını kontrol edip yüzüne birkaç tokat atarken ellerimi eteğime sildim. "Eh, en azından ölmemiş. Nefes alıyor." Lachlan bir şok ifadesiyle bana dönerken mahcup bir gülümsemeye ona bakıyordum. "Neler oluyor, Lark?"

"Şey... böyle olabileceğini tahmin etmiştim."

"Cidden mi?"

Omzumu silktim. "Ethel ona emir verilmesinden hoşlanmaz. Özellikle de çörekleri söz konusu olduğunda. Biraz intikamcı davranır."

“Şuna ne dersin, lanet kasırğa: Bir daha psikopat patronuma içinde uyuşturucu olan çörek yedirmeden önce bana da söyle, tamam mı?”

“Açıkçası çöreklerde bir şey olduğundan *yüzde yüz* emin değildim. Ethel neden ikimizin çöreklerin tadına bakmaması gerektiğiyle ilgili pek bir şey söylemedi.”

“*Bunu* bana söyleyecek miydin?”

“Beni sinir etmek için çörekleri ellemeyeceğini düşündüm.”

Lachlan başını iki yana salladı ve ayaklarının dibinde yatan adamı işaret etti. Yerden kulak tırmalayıcı bir horlama sesi yükseldi. Lachlan bir dizi küfür savurarak onu ilk yardım pozisyonuna getirdi ve hayretle bana baktı.

“Merak etme. Herhalde... dört saat kadar sonra kendisine gelir. Uyandığında, Ethel’in her zaman son sözü söylediğini hatırlayacak. Montague’lar en azılı psikopatlarla bile başa çıkabilir, unuttun mu?”

“Yüce İsa.”

Göz kırpıp ayağa kalkarak ellerimi çırpıtım. Leander ani sestem hiç etkilenmeden horlamaya devam ediyordu. “Evet. O halde ofise gidelim mi?”

Lachlan başını hafifçe sallayarak yanıt verdi. Sonra bodrumun kapısına doğru yürüyüp peşinden gitmemi işaret etti.

Arkadan kapıdan çıkıp kıvrılarak ilerleyen bir patikadan ana eve kıyasla bir müştemilatı andıran diğer binaya giderken etrafa kimse yoktu ve çit çıkmıyordu. İkinci bina bembeyaz tuğla cepheleri, siyah çelik bir çatısı ve içeride ne olduğunu ele vermeyen koyu renkli camları olan bir yerdi. Tek giriş noktası sağlamlaştırılmış çelik bir kapıydı.

Lachlan sol elini bir kontrol paneline dayadı ve irisini tarrayan yuvarlak bir merceğe eğildi. Bir saniye sonra bir dizi silindir sürgü kayd ve kapı aralandı.

“Çok hoş,” dedim. Lachlan kapıyı biraz itip önce benim girmem için kenara çekildi. “Sim koleksiyonum için benim de böyle bir şey yaptırmam gerek. Ben evde yokken orayı burayı kurcaladığını biliyorum.”

“Hiçbir yeri kurcaladığım yok.” Lachlan mağrur bir ifade takınmaya çalıştı. “Bir şey çalacak olsaydım, altın yıldızlar olurdu. Belli ki onlar simlerden daha üstün.”

Ona alaycı bir gülüş fırlattım ve ikimiz de o keyifli, şaka-laşma haline fazla kapılmadan, aramızdaki etkileşimi kesip odaya girdik.

Binanın içi de dışı kadar pratik gözüküyordu. Duvarların kaplandığı ses geçirmez ızgaraların üstünde herhangi bir süs yoktu. Tavandan sarkan birkaç ekranın mat yüzeyinde herhangi bir görüntü yoktu. Odanın ortasında, her birinde üç monitör olan dört bilgisayar istasyonu vardı. Masalar derli topluydu ve üstlerinde sadece birer fareyle klavye duruyordu. Metal merdivenler hafif bir uğultunun geldiği bir alt kata uzanıyordu.

“Aşağıda ne var?” diye sordum başımla merdivenleri işaret ederek. Lachlan beni masalardan birine yönlendirdi.

“Sunucular,” dedi benim için bir sandalye çekerek. İstasyonumuzdaki bilgisayarı açmadan önce kendisi de oturdu. “Büyük bir kısmını Leander için Conor işletir. Esas teknik eleman odur ama ben de araştırmamıza başlamamızı sağlayabilirim. Normalde, en azından Covaci tarafıyla ilgili olarak elimizde olan dosyalara göz atardım ama sen de burada olduğuna göre birkaç adımı atlayabiliriz.”

“Dosyaların *bilgisayarda* mı olduğunu söylüyorsun?”

Lachlan kafası karışmış gibi bana, monitöre, sonra tekrar bana baktı. “Evet... Bu iş... böyle yapılıyor.”

“Aman Tanrım, neden söz ettiğime dair en ufak bir fikrin yok.” Elimin tersiyle koluna bir şaplak indirdim. Gözlerimi

devirip bir isim yazmak için arama kutusuna tıkladım. “*Zooslander* filminden. Biz nasıl evli olabiliriz?”

Lachlan yanıt vermedi. Onun suskun haline aldırış etmeden klavyeyi biraz kendime çektim. “Bunda herhangi birini araştırabilir miyim?”

“Evet, birden fazla kaynaktan veri toplar. Ehliyet kayıtları, tıbbi bilgiler, varsa sabıka geçmişi. Bazı kaynaklar diğerlerinden daha pahalı olduğu için temel bilgilerle başlar, bunları geliştiririz. Daha değerli bilgiler açık arttırmayla satılabilir. Mesela başına bir ödül konmuş birini bulabilmek için birden fazla kişi kayıtları inceliyor olabilir. FBI bilgileri çok pahalı, bu yüzden ancak ciddi bir iz üstünde olduğumuzu düşündüğümüzde o bilgilere erişmeye çalışırız. Rowan’ın Sloane’la oynadığı o ufak oyun için seri katillerle ilgili bilgileri bulmam ufak bir servete mal oldu.” Ben başımı yana eğip kaşlarımı çatınca Lachlan omzunu silkti. “Burada onun başını belaya sokma. Ayrıca bu onu mutlu ediyor.”

Ona hafifçe gülümsedim ama Lachlan bunu görmezden gelmiş gibi davranınca tekrar ekrana döndüm. Sistem düzgün ama basit gözüküyordu. Sayfanın üst kısmındaki arama kutusuna bir isim yazmaya koyuldum.

Louis Campbell. Lokasyon: Connecticut. Yaş kısmını boş bıraktım. Meslek: eğitim. Gelişmiş arama alanlarıyla, bilmediğim ya da belki bir zamanlar bildiğim ama unuttuğum ayrıntılarla uğraşmadım. Enter tuşuna bastım. Arama alanlarının altındaki bir listede yedi tane Louis Campbell belirdi. Her birinin temel bilgileri vardı: yaş, adres, iletişim bilgileri, sağlık sigortası, hizmet sağlayıcıları, iş geçmişi. Bir iletişim kartı bir siren sesi gibi dikkatimi çekiyordu.

“Louis Campbell mı? O kim?” diye sordu Lachlan. Sorusu sessizlikte bir süs gibi havada asılı kaldı. İmleci ismin

üstünde tutarken ona yanıt vermedim. “Ailene olanlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedim. İmleci tekrar arama kutusuna götürüp ismi sildim. “Sadece merak etmiştim.”

Lachlan’ın bana baktığını hissettiğim halde ona dönmedim. “Emin...”

“Belki de en bariz isimlerle başlayıp oradan devam etmeliyiz.” Parmaklarım klavyenin üstünde hızla gidip gelmeye başladı. “Halamın baş düşmanı en güçlü aday.”

Bob Foster hakkında arama alanlarına girecek kadar bilgi sahibi olduğum için sonuçlarda tek bir iletişim kartı çıktı. Karta tıkladığımda, ekranı daha ayrıntılı veriler kapladı. Sayfanın alt kısmında bir sıra kilitli soru, ödeme duvarlarının arkasında gizli olan bilgiler vardı.

“Pis işlerini kendisinin yapacağını sanmıyorum ama kesinlikle ortalığı karıştırmak için para harcayabilecek türden bir adam. Sence bu işle bir ilgisi olup olmadığını anlayabilir miyiz?”

Lachlan’a baktığımda, kaşlarını çatmıştı ve yüzümde gezinen ve tenimi yakan bakışları ciddiye. “Anlaşma sana ait, düşes. Ne istiyorsan yapabilirsin.”

Tekrar ekrana dönüp dudağımı ısırdım.

“İyi bir plan,” dedi Lachlan kilitli dosyalardan birini işaret ederek. “Şuna tıkla, Leviathan hesap numaranı gir. Adamın banka hesaplarını kontrol edip cinayetlerin işlendiği sıralarda tekrar eden ödemeler yapmış mı diye bakalım. Ben olsam, oradan başlardım.”

Lachlan’a sırttım. Çok hafif, neredeyse mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Birlikte kayıtları incelemeye başladık.

İNZİVA

Lark

Lachlan, Charger'ın yolcu tarafına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Shoreview Bakımevi'nin kapıları arkamdan kayarak kapandı ve bir omzuma çantamı, diğer omzuma gitar kılıfımın kayışını asmış bir halde bulutlu sabahın donuk ışığına doğru birkaç adım attım. Güneş gözlüğüm gözlerimi gizlediği halde, temkinli bir şekilde durduğumda yüzümde beliren şaşkınlık ve tereddüt dolu ifadeyi görebildiğini biliyordum. Lachlan iki haftadan biraz daha uzun süredir aramızda tutmaya çalıştığım duvarı ufak jestlerle gıdım gıdım yıkmayı denediği için neden şaşırduğımı bilmiyordum. İlk kez beni arabayla bir yere götürmek için habersiz gelmiyordu. Ama o mesafeden bile yüzündeki ifade bana daha farklı geldi ve ona yaklaşmamı engelledi.

Lachlan kollarını indirdi, kapıyı açmak için arabanın yanına geçti. Eşyalarımı arka koltuğa koyabilmem için yolcu koltuğunu öne çekti. Tekrar bana baktığında hâlâ bir santim bile kıpırdamamıştım.

“Haydi, düşes. Gidelim.”

“Nereye?” dedim.

“Söyleyemem.”

Yutkundum, çantamın kayışını çekiştirdim ama ona yaklaşmadım. Kalbim çılgınlar gibi atıyordu, kararsızlık ve şüphe adım atmamı engelliyordu.

Lachlan bana doğru ufak bir adım attı. Düzenli olarak alıp verdiğim nefesler soğuk havada buhar oluştururken olduğum yerde kaldım. “Şey... yolcu koltuğu rahat.”

“Bagajdan daha mı iyi?”

Yüzünü buruşturdu. “O espri için fazla erken olabileceğini düşündüm.”

“Er ya da geç yapacaktın.”

Elini ensesine götürdü. Ne diyeceğini merak ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. O geceyle ilgili olarak açık açık konuşmamıştık, belki ikimiz de fazla inatçıydık ya da aramızda oluşan kırılğan huzur hissini yerle bir etmek istemiyorduk. Ama o gün Lachlan farklıydı. Sanki gözlerinde hem kalp kırıklığı hem de umut vardı.

Bana doğru bir adım daha attı. Kıpırdamadım. “Tanıştığımız gece,” dedi pişmanlık dolu bir sesle. “Yaptıklarım, sana bok gibi davranmam, seni bagaja tıkmam... Bunlar yanlış. Özür dilerim, Lark. Yaptığım şeyin... acımasızca olduğunu biliyorum. Keşke geri alabilseydim. Keşke *pek* çok şeyi geri alabilseydim. Ama alamam. Sana sadece üzgün olduğumu söyleyebilirim ve beni affetmeni istemeyeceğim.”

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. “Şu garip affetme kısmı dışında düzgün bir özür sayılır bu.”

“Senden beni affetmeni istemeyeceğim çünkü bunu hak etmek istiyorum.” Lachlan son bir adım daha attı. Nazikçe çantamın kayışını tuttu ve omzumdan aşağı çekti. “Hak ettiğim zaman bana söyleyebilirsin.”

Buz gibi rüzgâra rağmen yanaklarım yanmaya başladı. Lachlan bunu fark etti. Dönüp arabaya doğru yürümeye başlamadan önce hafifçe gülümsedi.

“Kendinden çok emin konuşuyorsun,” diye seslendim arkasından.

“Evet, kolay kolay pes eden bir tip değilimdir. Çaba sarf etmekten korkmam.”

“Ya ikimiz de istediğimizi elde edersek, evliliğimizin süresi sona ererse ama seni hâlâ affetmemiş olursam? O durumda temize çıkmış olursun, değil mi?”

Lachlan bu sert sözlerim karşısında irkildi.

Çantamı arka koltuğa koydu, bana dönerken güncş gözlüğünü çıkardı. Gitar kılıfımın kayışımı daha da sıkı sıkı tutarken deri eldivenlerim gıcırdadı. Bunu azgın sulara kaptığım bir cankurtaran halatı gibi sıkıca kavradım. “Evliliğimizin süresi falan yok, düşes. Arabaya bin,” dedi Lachlan. “Gitmemiz gereken bir yer var ve sen tekrar sormadan söyleyeyim, nereye gittiğimizi söylemeyeceğim. Sürpriz olacak. Bu yüzden lütfen arabaya bin.”

Sırtıp ona biraz yaklaştım, en sonunda gitarımı uzattım. “Lütfen mi? Sözcük haznende bunun da olduğunu bilmiyordum.”

“Sürprizlerle doluyum,” dedi. Gitarı arka koltuğa koyup yolcu koltuğunu tekrar arkaya çekti. Dönerek bana elini uzattı. Kıpırdamadan, şüpheyile eline baktım.

“Ne yapıyorsun?”

“Arabaya binmene yardım ediyorum. Bir centilmen gibi. İster inan ister inanma, normalde gayet nazik biriyim, bir mağara adamı değilim. Sadece ters bir günüme denk geldin,” dedi Lachlan. Buna bir kahkaha patlattım. “Tamam, belki ters birkaç günüme denk gelmiş olabilirsin.”

“Bu nazik davranışların beni garip hissettiriyor.”

“O halde iki seçeneğin var sanırım. Ya bu garip hisse alırsın ya da bu sürecin her adımında bana direnirsin. Her hâlükârda ben farklı davranmayacağım.”

“Cazibene kapılıp Lachlan Kane’in hızlandırılmış özür planını kabul etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?” dedim elini tutarken. Beni arabaya bindirirken güldü.

“Bunu notlarıma eklerim,” dedi. “Cazibenle Lark’ı seni affetmeye zorlama.”

Lachlan yola çıktığında, direksiyonu fazla sıkı tuttu ve telefonumu müzik setine bağlamam biraz dikkatini dağıttı. Bir kırmızı ışıkta durduğunda ona ne tür müzik sevdiğini sordum. Birkaç küfür savurdu ve yanakları kıpkırmızı oldu. Bana baktığında, kıs kıs güldüğümü gizlemek için pencereden dışarıya baktım.

Doğal tempomuzu bulmamız bir dakika kadar sürdü. Ama çok geçmeden... her konuda sohbet etmeye başladık. Gitmemiz gereken yere vardığımızda, tam yarım saattir birlikte prova yaptığımız gruptan konuşuyorduk ve kendimi rahat hissediyordum.

En azından sessiz bir sokağa girip kaldırım taşlı bir yürüyüş yolunun ucunda durana dek.

“Neler oluyor?” Bir Lachlan’a bir yolun sonundaki küçük çiftlik evine baktım. Siyah-altın rengi tabelasında sadece ROCK ROSE MERKEZİ yazıyordu. Gözlerimi şüpheyle kısarken birden Lachlan’ın yanında hissetmeye başladığım rahatlık hissi kayboldu ve yerini göğsümü sıkan huzursuz bir his aldı. “Burası beni... Ne demiştin? *Parıltılı psikopat eğilimlerimi iyileştirmek için getirdiğin bir yer mi?*”

“Yüce İsa. Hayır, Lark.” Lachlan uzanıp emniyet kemeri çözdü, diğer tarafa çekip omzumun yanındaki deliğine soktu. “Rock Rose bir uyku merkezi.” Ne dediğini anlamaya çalışırken bir an için nefes alamadığımı hissettim. “Ne... merkezi?”

“Bir uyku merkezi. Uyku sorunlarını tedavi ediyorlar.” Lachlan ceketinin iç cebinden bir broşür çıkarıp bana uzattı.

“Ses terapisi seansları. Yoga. Akupunktur. Işık terapisi. Yemek planları. Burada Dr. Sargsyan isimli bir uyku uzmanı var. Senin için kişiselleştirilmiş bir plan hazırlayacak.”

“Uyku merkezi mi?” diye fısıldadım. Sesim gecikmeli olarak yankılanmış gibi çıktı.

“Evet. Uzun bir hafta sonu burada kalacak, kendinle ilgile-neceksin. İşe yaramazsa sorun değil. İşe yarayacak başka bir şey aramaya devam ederiz. Yine de bu molayı vermek sana iyi gelecek.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yoksa beni uyku kılıfı altında alçak amaçlarına alet etmek için mi kaçırdın?”

“Hayır.”

“Ama...”

“Mola. Vermen. Gerek.” Bu sözcükleri beynime kazıya-bileceğimi umuyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Gözlerim yanmaya başlayınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Lachlan bana dokunmak istiyormuş gibi yumruklarını sıktı ama kendisini tuttu. “Bak, istersen ben gider gitmez bir Uber çağırabilirsin. Ama denemeni istiyorum.”

“Sen kalmayacak mısın?”

“Hayır,” dedi ensesini ovuşturarak. “Kalmazsam daha iyi olur diye düşündüm.”

“Şey... evet,” dedim acı bir gülümsemeyle. “Mantıklı.” Broşüre baktım ama sadece hızla ayrıntıları okudum çünkü aslında bunu gerçekten de yapmak istiyordum. Ama başka bir yerde bana ihtiyaç vardı. Broşürü katlayıp kucağıma koyarak merkeze baktım.

“Ama şu anda olup biten çok şey var.”

“Her şey bekleyebilir. Kendine biraz zaman ayırabilirsin.”

Hafifçe başımı salladım ama yanıt vermedim. Bakışlarımı binada tutarken ne yapacağımı bilemediğim için bir elimle diğer elimin üstünde bir melodi tutturmaya başladım. Benim

için kimse böyle bir şey yapmamıştı. “Ya sen?” diye sordum en sonunda. Hâlâ ona bakmak istemiyordum.

“Günün geri kalanında meşgul olacağım. Ama bana ihtiyacın olursa akşam arayabilirsin, tamam mı? On bir gibi geri dönmüş olurum. Hafta sonunun geri kalanı için planım yok.”

Aklımdan bin bir türlü düşünce geçerken sessiz kaldım. Pencereden dışarı bakıp altdudağımı ısırırken, yanaklarımın kızardığını hissettim. Denemek istiyordum. Ama ya Ethel’a bir şey olursa? Bentley ne olacaktı? Sorumluluklarım? Grup provaları? Dahası, ya Lachlan hafta sonu için benden kurtulmaya çalışıyorsa? Eve götürmek istediği bir kadın mı vardı? Ne de olsa gerçek bir çift değildik. Başka kişilerle görüşmeyeceğimize karar vermemiştik. O halde bunu yapmasının gerçek nedeni buysa diye düşünürken, neden göğsüme bir delik açılmış gibi hissediyordum?

“Sadece birkaç gün Lark. Bir şey olursa, gelip seni almam uzun sürmez. Conor, Foster’ın adamlarıyla ilgili ipucu bulmak için bulduğumuz bilgileri gözden geçiriyor. Ondan cinayet vakalarıyla ilgili soruşturmaları da incelemesini istedim, yani o araştırmalarını bitirene dek yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ayrıca Ethel’ı ziyaret edeceğim. Bentley’yi de alıp onu ziyarete gideceğim. Telefonunu kapatabilirsin. Merkezin telefonu bende var. Bir şey olursa, bana hemen haber verecekler. Ama her şey yolunda gidecek, değil mi?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona bana ait olmayan bir şeyi kaybetmekten korktuğumu nasıl söyleyebilirdim? Onun ne yaptığı ya da kiminle görüştüğü benim için neden önemli olacaktı ki? Bu gerçek bir evlilik değildi. *Gerçek değildi.*

Arabadaki sessizlik uzadı. Sonra dokunuşunu hissettim.

Parmaklarıyla hafifçe elimin üstünü okşadı.

Başımı hızla çevirip ölümcül bir ifadeyle yüzüne baktım.

Çizgiyi aştığından korkmuş gibi elini geri çekti ama bu hareketi beni daha da sinirlendirdi. Sinirden gözlerim dolmaya başladı.

“Lark...”

“Neden bu kadar zor?” dedim birden.

Lachlan kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak başını salladı. “Neden söz ediyorsun?”

İlk gözyaşı damlası kirpiklerimi aştı ve titreyen dudaklarıma doğru süzölmeye başladı. Ben duygularımı kontrol etmeye çalışırken Lachlan’ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Sen,” dedim elimle aramızdaki boşluğu işaret ederek. Artık gözyaşlarım kontrolsüzce akıyordu. “*Bu*. Çok zor. Ne yaptığını ya da nereye gittiğini önemsemek istemiyorum. Benim için bir anlamı olmamalı. Ama önemli ve *nedenini* bilmiyorum...”

Lachlan çenemi tuttu ve ben gözlerimi yumana dek gözlerimin içine baktı. “Lark,” diye fısıldadı. Hissettiğim fırtınayı gizlemeye çalıştım ama karanlıkta fokurdayan lavlar gibi durdurulması imkânsızdı. Bunu tenimden yayılan sıcaklıkta, Lachlan’ın boynuma değen parmağının altında çılgınlar gibi atan nabzımda hissedebiliyordum. “Lark, bana bak.”

Gözlerimi açtım ama onun gözlerinde kalp kırıklığı ve pişmanlık ifadesi varken ona bakmaya devam edemedim. “İkimizin de kendisi için hayal ettiği gibi bir evlilik olmadığını biliyorum. Bunun... ideal olmadığını biliyorum,” dedi. Diğer elini kucağımda duran elimin üstüne koydu ve dikkatim bu basit dokunuşuyla dağıldı. “Ama arkandan iş çevireceğimden ve yeminimi çiğneyeceğimden endişeleniyorsan, ben öyle bir insan değilim. Bunun normal bir evlilik olmaması da önemli değil. Bir söz verirsem, bunu tutarım.”

Lachlan başparmağıyla yanağımdan aşağı süzölen gözyaşlarının arasında ağır ağır bir daire çizerken derin bir nefes

aldım ve dudaklarımı büzerek hafif bir buhar bulutu şeklinde dışarı verdim. Korkularımı, güvensizliklerimi ve umutlarımı ait oldukları yere gömmem düşündüğümünden daha uzun sürdü. Gölgelelerin arasına. Tanıdık zırhımı kuşandım, çene mi kaldırdım. Lachlan'a baktığımda hüznü gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Ben... senin boş zamanlarında ne yaptığını kesinlikle umursamıyorum," dedim.

Elini yüzümden çekerken sırttı ve dokunuşunun yumuşaklığı derime kazınmış gibi hissettim. "Elbette, umursamıyorsun."

"Ayrıca seni affetmedim."

"İnan ki bunu da biliyorum."

"Seni affetmem için... beni uykuyla kandırabileceğini sanıyorsan..."

"Bence orada sadece hipnotizma..."

"... işe yaramayacak. Bana yastıklarla ya da bunun gibi şeylerle rüşvet veremezsin."

"Sana rüşvet vermeye çalışmıyorum." Lachlan'ın yüzünde biraz olsun esprili bir ifade varsa bile kayboldu. Biraz bana yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. Bu sefer bakışlarımı kaçırmadım. "Ne kadar çok şey yaptığını görüyorum. Kendinle ilgilenmeyi unutacak kadar herkesle meşgul olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Böyle gidersen tükeneceksin. Geriye yaslanıp bunu kendine yapmanı izleyemem, Lark. Burada, yardım etmeye hazır bir yer varken bunu yapamam."

Başıyla çiftliği işaret edince, bakışlarını takip ettim ve kolumla kirpiklerimin altını sildim. "Tamam," dedim uzunca bir süre sonra. Bunu bir kere daha söyledim, kararlılıkla başımı sallayarak kararımı pekiştirdim ve nihayet Lachlan'a baktım. "Teşekkür ederim."

Hafifçe gülümsedikten sonra arabadan indi, arka koltuktan eşyalarımı aldı ve bagajdan benim için hazırladığı ufak çantayı çıkardı. İç çamaşırlarımı, sonra dış telimi, sonra yine

iç çamaşırlarımı karıştırdı diye homurdandım ama uçsuz bucaksız görünen, arkasındaki Bantam Gölü'ne ve ormana uzanan kıvrımlı patikalara kadar devam eden kütük ve taş bina-
dan söz etmeden de edemedim.

Resepsiyondaki görevliler kaydımı yaptılar, tesisteki imkânlardan ve birkaç günlük plandan söz ettiler. Bu arada Lachlan'ın bakışlarını ayırmadan beni izlediğini, tüm dikkatinin bende ve etrafımızda olduğunu hissedebiliyordum. Görevlilerden biri çantamı alıp beni odama götürmek istediğinde, lobinin ortasında durup Lachlan'a döndüm. Bok gibi görüldüğümün farkındaydım. Gözlerim şişmişti, kirpiklerim kuruyan gözyaşlarımla ıslanmıştı, yüzüm kızarmıştı. Ama Lachlan bana güzelmişim gibi bakıyordu. Bakışlarını benden ayıramıyormuş gibiydi.

“Teşekkür ederim, Lachlan,” diye fısıldadım.

Başını salladı. Hızla arkama dönmem, uzaklaşıp aramıza biraz mesafe koymam gerekirdi.

Ama bunu yapmadım. Çünkü Lachlan bana doğru bir adım attı.

Mermerden yapılmış bir heykel gibi, lobinin taş zemininin ortasında kalakaldım. Lachlan tam karşımda durduğunda, yüzünde tereddütlü bir ifade vardı. Saçlarımı okşadı ve başımı nazikçe göğsüne yasladı. “Biraz dinlen,” diye fısıldadı kulağıma. “Yakında görüşürüz.”

Beni öpmek için dudaklarını şakağıma değdirdiğinde, deri, kehribar ve nane kokusunu derin derin içime çekebildim. Sonra geri çekildi. Son bir hüznü gülümsemeye ellerini ceke-
tinin ceplerine soktu ve oradan uzaklaştı. Başını çevirip bana baktığında, yanaklarım kızarmış, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümsemeye beni bıraktığı noktada duruyordum.

Gülümsemem silinmeden önce, Lachlan arkasına döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

SINYALLER

Lachlan

Arabaya binip direksiyonu sıkı sıkı tuttum. Anahtarı kontağa sokmadan ve Rock Rose Merkezi'nden uzaklaşmadan önce, kendime derin bir nefes alacak kadar zaman tanıdım.

Sonraki birkaç saati çalışarak geçirdim. Kendimi meşgul ettiğim halde düşüncelerim hep Lark'a gidiyordu. Saniyeler geçtikçe, saat on bire yaklaştıkça nabzım daha hızlı atıyordu. Bir yanımda onun aramamasını umuyordu. Derin bir uykuda olduğunu umut ediyordu. Ama bencil yanımda onun sesini duymak istiyordu.

Saat on biri iki dakika geçte telefonum çaldı.

“Selam, düşes.”

“Selam.” O tek sözcükten hiç uykusu olmadığını anladım. “Uyuyamadım. Sanırım hâlâ biraz gerginim... Seni rahatsız ediyor muyum?”

“Hayır. Kesinlikle etmiyorsun.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Gecen nasıldı?”

“Yorucuydu,” dedim. Ses tonumun heyecanlı çıkmamasına gayret ettim. O gece nerede olduğumla ilgili gizemin onu rahatsız ettiğini biliyordum. “Birkaç kişiyi gördüm. Ufak tefek işlerimi hallettim...”

“Süper...”

Bir şey sormak istiyordu. Ama sormadı. Sessizlik giderek uzarken en sonunda dayanamayıp, “Ne yaptığımı görmek ister misin?” dedim.

Arka plandan hışıır hışıır sesler geldi. Lark’ın yataktan kalktığını, odasının penceresine gittiğini hayal ettim. “Ne demek istiyorsun? *Burada* mısın?”

“Belki,” dedim. Lark’ın zapt edemediği heyecan dolu bir ses çıkardığını duyunca, içimi bir ateş sardı. “Benimle gelmek ister misin? Senin için bir başka ufak sürprizim de olabilir ama birkaç gün bekleyebilir...”

“Hayır, hemen geliyorum.”

Eşyalarını topladığını duyunca gülümsemem yüzüme yayıldı. “Büyük çantayı orada bırak, düşes. Bir de bir kazak giy. Tesisin arka kapısından çık, seni kimse görmesin. Arabaya gelene kadar telefonu kapatma. Ön tarafa park ettim.”

“Tamam,” dedi biraz nefes nefese kalmış bir halde.

Birkaç saniye sonra Lark tesisin önündeki patikada arabaya doğru koşuyordu. Kapıyı açtığı anda motoru çalıştırdım. Göz açıp kapayınca kadar yolcu koltuğuna oturdu. Tanıdık kokusu ve muhteşem enerjisi yokluğunda hissettiğim beklenmedik kaygıya merhem oldu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Söyleyemem.” Ona kaçamak bir bakış fırlattığımda, mahsusçuktan dudaklarını sarkıtığını gördüm. *Ah, o dudaklar.* Gözlerimin önüne bir anda sertleşen aletimin kayarak sıcacık ağzına girdiğine dair bir görüntü gelince penisimin sızladığını hissettim. Oturduğum yerde kıpırdandım ve oradan uzaklaşırken yola odaklandım. “Sadece uyku merkezinin önemli bir yerde olduğunu söyleyeyim. Sağlam bir kanıt.”

Lark’a baktığımda, temkinli bakışlarıyla karşılaştım. Ama gözlerindeki heyecan parıltısını gizleyemiyordu.

Gideceğimiz yere doğru ilerlediğimiz kısa yol boyunca pek konuşmadık ama Lark sessizliği şarkılarla doldurdu. Belki de benim kadar gergindi. Scituate Baraj Gölü'nü ve Lark'ın yaptığı "kaza" mahalline nasıl gittiğimi, el fenerimin yolda tek başına duran, alnındaki yarıktan kanlar akan kadını nasıl aydınlattığını hatırladım. Acaba Lark da o geceyi düşünüyor mudur diye düşündüm. Bana hiç gölden çıkardığım Jamie Merrick isimli adamdan söz etmemişti ama kısa bir süre önce karımla ilgili daha fazla bilgi edinme görevim sırasında fırsat buldukça adamı da araştırmıştım. Belki bir gün bana her şeyi anlatırdı. Hatta belki bu gece anlatırdı.

Çakıl taşlarıyla kaplı garaj yoluna girip beyaz bir kamyonet ve eski bir Jaguar'ın arasına park ettiğimizde, saat on bir buçuktu. Karşımızda üçgen biçimli bir kulübe duruyordu ve arkasındaki parıldayan gölün siyah dalgaları kulübenin yüksek pencerelerinden sızan ışıkla aydınlanıyordu. Conor verandaya çıkıp bize el salladı. Lark kapı kolunu tuttu ve tam Charger'dan çıkmak üzereyken bileğinden tutup onu durdurdum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Neyi?" Lark bir bana bir kulübeye baktı. Kafası karışmıştı. "Kime?"

"Göreceksin. Ama sana şimdiden söylüyorum. Çekip gidebilirsin."

Lark bakışlarını benden ayırmadı, dudaklarıma bakıp öylece durdu. Tamam anlamında başını salladıktan sonra bileğini bıraktım.

Arabadan indiğimizde, bagajdan alet kutumu çıkardım. Verandada bizi beklemekte olan Conor'ın yanına gitmek için ahşap basamaklardan çıkarken elini tutmamak için direndim. Conor'ın bir elinde tabanca, diğer elinde belgeler vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Bana uzattığı tabancayı ve kâğıtları aldım.

“Rapor edebileceğim pek bir şey yok. Biraz bağırıp çağır-
dı. Ona rahatlaması için bir şey verdim ve çalışabilmek için
ağzını bantladım ama şu anda uyanık.” Conor, Lark’a baktı.
Lark neler olduğunu anlamaya çalışırken her yanından geril-
diği belliydi. Dikkatimi elimdeki tabancaya verip Lark’a dön-
meden önce şarjörü kontrol ederken içimi kasvetli bir umut
hissi kapladı. Lark soğuktan titreyince, elimdekileri bırakıp
ceketimi çıkardım, omuzlarına koydum. Lark’ın gözlerinin
loş ışıpta parıldadığını görünce, dünyanın geri kalanı kaybol-
du. Gördüğüm tek şey oydu. Aralanan dudaklarından karanlı-
ğa yayılan buhar. Boynunda hızla atan nabızı. Elim kontrolüm
dışında kalktı ve parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. Ona
dokunduğumda, nefesi kesilir gibi oldu.

“İçeri girmek istiyorsan gel. Ne zaman geleceğini anlaya-
caksın,” dedim elimi indirerek.

Lark başını yana eğdi. “Nasıl?”

“Sana bir yarasa sinyali vereceğim.” Lark gözlerini devi-
rince güldüm, başımla ayaklarımın dibinde duran alet kutusu-
nu işaret ettim. “Bu, senin. Görüşürüz, düşes.”

Lark’ın yanağına minik bir öpücük kondurup Conor’a
imalı bir bakış fırlattım ve Dr. Louis Campbell’in kulübesine
girdim.

Işıklar kısıktı ve oturma odası loştu. Raflarda eski kitap-
lar diziliydi. Kalın, altın rengi çerçeveli yağlı boya tablolar
vardı. Diplomalar ve ödüller. Politikacılarla aynı karede olan
Campbell’in gümüş rengi saçları düzgünce taranmış, dişleri
bembeyazdı ve üstündeki her şık takım elbise el yapımıydı.
Karısı ve okul üniformalı sıradan görünümlü çocuklarıyla fo-
toğrafları da vardı. Bir masanın yanında durdum ve gülüm-
seyen yüzünün ölümsüzleştiği fotoğrafa baktım. Yemek oda-
sından korku dolu sesler geldi ve fotoğraftaki adamın dehşet
içindeki gözleriyle karşılaştım. Aradaki tek fark, o sırada

süslü bir sandalyeye bağlı olmasıydı. Ashborne Koleji Enstitüsü'nün müdürü.

Gerçekten de *heyecanlanmıştım*.

İlk önce neşe, umut ya da heyecan gibi duygularımın köreldiğini, acımasız bir dünyanın gelgitlerinin bunları aşındırdığını düşünmüştüm. Ama yanılmıştım. Lark hayatıma girdiğinden beri, her gün heyecan hissediyordum. Her şey Rowan'ın restoranının açılış gecesi Lark'ın peşinden o balkona çıkmamla başlamıştı ve ilk başlarda her şey ters gitmesine rağmen durum zamanla değişmişti. Artık onu her gördüğümde heyecanlandığımı fark etmiştim. Onu kendimden uzak tutma ihtiyacının yerini, onu cezbetme arzusu almıştı. Sadece güldüğünü duymak istemiyordum, bunu hak etmem gerekiyordu. Her mesafe kat ettiğimde, biraz daha fazlasını istiyordum. Gölgelelerin arasından onun aydınlığına adım atmak istiyordum. Fark etmeden buna *bağımlı* olmuşum. *Ona* bağımlı hale gelmişim.

Artık önceliğim Lark'ın ihtiyaçlarıydı. Onun farkında olmadığı ihtiyaçları dahil.

O sırada önümde bağlı duran adam gibi.

Dr. Campbell'ın yanına gidip ağzındaki bandı çıkardım. “Ne... neler oluyor?” diye kekeleydi. Cambridge aksanıyla konuşan adamın sesinden paniğe kapıldığı belliydi. Debelen-di ama Conor başını bile yüksek sırtlı sandalyenin arkasına bağlamıştı. Sadece gözlerini oynatabiliyor, sıkıntıyla etrafına bakınıyordu. “Kimsin sen? Neler oluyor?”

“*Sence* neler oluyor?”

Campbell duraksadı, seçenekleri düşündü ve en çok hayal kırıklığına neden olan seçeneği tercih etti. “Para. Para istiyorsan...”

“Yanlış. Tekrar dene.”

Gözleri panik hissiyle parıldadı. Nabzı tam ütülü gömleğinin sert yakasının üstünde atıyordu. “Politik bir bağlantıyla ilgili.”

“Vasat.” Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. “Sanat alanında mükemmelliği hedefleyen bir okulu idare eden bir adam için tahminleriniz hiç de yaratıcı değil, Dr. Campbell.”

Kâğıtları karşımdaki masaya koyduğumda bir şey demedi. En üstteki kâğıdı aldım, okuyabilmesi için ona doğru çevirdim.

“Paradan ya da bağlantılardan çok daha eğlenceli bir şey için buradayım,” dedim.

Campbell bir bana bir e-postadaki yazılara bakarken yanakları kıpkırmızı kesildi.

Biraz öne eğilip gözlerinin içine bakarken gülümsemem bütün yüzüme yayıldı. “İntikam almak için buradayım.”

“Ben bir şey yapmadım,” dedi.

“Çok doğru. *Hiçbir* şey yapmadın.” Bir sonraki e-postayı aldım ve okuması için ona tuttum. “Bayan Kincaid, üniversite hazırlıkları sırasında sanat direktörü Laurent Verdon’la özel olarak çalışan bir öğrencinin giderek bozulan ruh sağlığıyla ilgili endişelerini dile getirdiğinde, hiçbir şey yapmadın.” Kâğıdı kenara atıp diğerini aldım. “Yine Bayan Kincaid, Bay Verdon’ın neden bir başka kızla sınıf dışında vakit geçirdiğiyle ilgili sorular soruyor. O zaman da bir şey yapmadın, seçmelerle ilgili okul dışı bir aktivite olduğunu söyledin.” Bir başka kâğıt, bir başka soru, bir başka kız. Son ikisine gelene dek ona zorla hepsini okuttum.

“Ben...”

“*Kes sesini,*” diye hırladım. Tabancanın namlusunu Campbell’in ter içinde kalmış olan alnından ayırmamak için tekrar nişan aldım. Sondan bir önceki kâğıdı yüzüne yaklaştırdım. “Bu sefer Bay Mehta. Sana bir başka öğrenciyle ilgili endişelerini dile getirmiş. Ne demişti? Ha, evet. ‘Giderek

içine kapanıyor.’ Bir gece öğretmenler odasına giderken Bay Verdon’ın resim odasından çıktığını görmüş. Ofisine geri dönerken Bay Mehta birisinin ağladığını duymuş. İçine kapanmış olan kız tek başına, karanlık resim odasıdaymış. Renkli bir tuvalin üstüne siyah boya sıçratıyormuş. Ona ne olduğunu sorduğunda, kız bir şey söylememiş ama Bay Mehta Bay Verdon’ın bu işte bir parmağı olduğundan şüphelenmiş. Bu yüzden sana tekrar bu konuyu hatırlatmış. Kız öğrenci için endişelenmiş.” Panik hissi Campbell’in betinin benzinin atmasına neden olmuştu. “Bu kız öğrenci kardeşimin karısı. Sloane Sutherland.”

Campbell başını iki yana sallamaya çalıştı ama ikimiz de itirazlarının fayda etmeyeceğini biliyorduk. “Bayan Sutherland’la konuştum. Bana bir şey demedi. Laurent Verdon’ın onunla ya da bir başka öğrenciyle uygunsuz herhangi bir şey yaptığını düşünmem için bir neden yoktu. Bu endişeleri destekleyen kanıtlar yoktu.”

“Kanıt *aramak* için herhangi bir arzu bile duymadın, öyle değil mi? Çünkü Laurent Verdon’ın da senin kadar bağlantısı vardı ve Ashborne Koleji Enstitüsü’nün en üst sıralarda yer alan, çok özel bir okul olmasını garantilemek için o fırsatların hepsini sonuna kadar kullanman gerekiyordu. Böylece varlıklı belirli bir kişiden kayda değer bir bağış almayı garantileyecek, bunu ceplerini doldurmak için kullanabilecektin. İş iştir, değil mi?”

“Kesinlikle doğru değil.”

“Dikkatli ol, Dr. Campbell. Elimde bu e-postalar varsa, sence mazbut özel hayatında yaptığım seyahatlerde başka neler bulmuş olabilirim? Bu arada metresin nasıl?” Başımı iki yana sallayıp cık cık ettim. “Çocuk bakıcısını becermek, ne kadar da sıradan.”

İçerideki sessizlik o kadar yoğundu ki âdeta tenimi kaplıyordu. Campbell yutkundu, dudakları titremeye başladı. “Her kimsen beni dinle. Kızgın olmana hak veriyorum. Uygunsuz davranışlarla ilgili suçlamalar son derece ciddidir, insanın kariyerini sona erdirecek sonuçları olabilir ve sadece söylentilere dayalı olarak kabul edilmemelidir. Ayrıca Bay Verdon artık Ashborne’da çalışmıyor.”

“Ha, orada çalışmadığını biliyorum,” dedim.

Elim titriyordu. Sanki kalbim her atışıyla birlikte âdeta boğazımı yırtıyordu. Son mesajı aramıza tuttuğumda, gözlerim öfkeden bir şey görmez hale geldi.

“Bu mesaj mutlu bir kızla ilgili. Sevilen bir kız. Yetenekli. Enerjik. Bay Aoki’nin üniforması lekelenmiş, kenara kaymış bir halde müzik odasının bir köşesinde titrerken bulunduğu ve seni haberdar ettiği kız. Ciddi bir olay olduğundan emindi ama kız kendisine ne olduğunu anlatmıyordu. Kızın durumu onu endişelendirmişti. Ama sadece bir gün sonra Verdon gizemli bir şekilde ortadan kayboldu.”

Gözlerimi sayfadaki sözcüklerden ayırmadan masanın yanında ağır, tehditkâr adımlar atıp yanına geçtiğimde, Campbell bağlarının altında kaskatı kesildi. Oradaki ismi görebiliyordum. O ismin bana hatırlattığı kişiyi ve görebildiklerimin arkasında gizli olduğunu bildiğim şeyleri de.

“Kızın ismi Lark Montague’ydu.” Tabancanın emniyet kilidini açtığımda bir klik sesi çıktı. “Ve kendisi *benim karımdır.*”

“Hayır, lütfen...”

“Onun güvende olmasını sağlaman gerekiyordu. Ama bunu *beceremedin.*”

“Lütfen, *lütfen...*” diye yalvarmaya başladı Campbell tabancayı şakağına dayadığımda. “Onu seviyorsan, beni incitmezsin. Laurent’in ortadan kayboluşunu gizlemelerine yardımcı olmak için Montague’larla bir anlaşma yaptım. O

tartışmaları kaydettim. Bana bir şey olursa, bilgiler doğruca FBI'ya gider.”

“Evde ofisindeki kasada ve kopyalarını burada, Bantam Gölü'ndeki kulübende tuttuğun bilgileri mi diyorsun?” Susturucuyu başına biraz daha bastırınca Campbell korkuyla inlemeye başladı, göğsüme yoğun bir tatmin hissi yayıldı. “Hiçbir şey yapmama konusunda bu kadar başarılı olduğun için onun hayatını mezardan mahvetmeye başlamayı istemedim. Her şey elimde.”

“Sa... sana ya... yalvarıyorum,” dedi Campbell. “He... her istediğini veririm, beni incitme yeter.”

“Bu bana bağlı değil.”

Tabancamı indirip geriye doğru bir adım attım.

Kapı açıldı. Ayak sesleri ağır ağır yaklaşırken Campbell korkuyla inledi.

Lark alçak sesle, “Merhaba, Dr. Campbell,” dedi.

Campbell'ın Lark'ı tanıdığı ânı gördüm ve dolan gözlerine nafile bir umut ifadesi yayıldı. “Bayan Montague, *lütfen...*”

“Kane,” dedi Lark. “Bayan Kane.”

“Bayan Kane, ö... özür dilerim. Lütfen, *yardım edin bana.*”

Lark alet kutusunu masaya koydu ve öfkeli bakışlarını tabancamın karşısında tir tir titreyen adama çevirirken elini kutunun üstüne dayadı. Güzel karım. Sevimli bir şeytan, acımasız ama masum, davetkâr yüzüyle tezat oluşturan berrak gözlerinde buz gibi ölümcül bir ifade olan karım.

“Kocam bana bir hediye almış,” dedi kutunun tokalarını açarken. “İçinde ne olduğunu görmek için *can* atıyorum. Ya sen?”

Lark kutunun kapağını açarken Campbell hıçkırdı.

Lark ellerini çırttı ve dudaklarından tekinsiz bir cıyaklama yükseldi. Sevinçle bana gülümsediğinde ve ufak cam kavanozu çıkardığında, elimde olmadan sııttım. “Bana sim almışsın,” dedi kavanozu sallayarak. Omzumu silktim, önemli

değilmiş gibi davranmaya çalıştım ama utandığım için yanaklarımın kızardığını hissettim. Lark bana merhametli davranıp dikkatini tekrar kutuya verdi, altın yıldız çıkartmalardan bilmiş yeni bir bıçak takımına kadar içindeki her şeyi teker teker inceledi ve neler olduğunu yüksek sesle söyledi.

Sonra kutudan bir iğne ve altın rengi bir iplik aldı.

“Bana dikiş dikmeyi halam öğretmişti,” dedi ipliği iğneye geçirip ucuna bir düğüm atarken. Campbell bağlarını çekiştirdi ve Lark kucağına oturunca korku içinde bağırdı. “Bunda çok da becerikliyimdir.”

Lark eli titremeden iğneyi Campbell’ın altdudağına batırdı. Campbell acı içinde bağırdı ama Lark ipliği yavaşça dudagından geçirirken yardım çağrılarını duyurabileceği kimse yoktu.

“Sloane’a Bay Verdon’ın bana yaptıklarını en sonunda böyle anlattığımı biliyor muydun?” Lark iğneyi adamın üstdudağına geçirdi ve ipliği gererek ilk dikişi tamamladı. “Verdon üniformamı yırtmıştı. Ben de üniformamı tamir etmek istemiştim. Ama elim ipliği iğneye geçiremeyeceğim kadar titrediği için üniformamı Sloane dikti.”

Lark ikinci bir dikiş atmak için iğneyi Campbell’ın altdudağından tekrar geçirirken açılan deliğin etrafına kan toplanmaya başladı.

“Sloane üniformamı dikerken ona her şeyi anlattım,” dedi ipliği çekerek. “Zaten bir sonraki gün o üniformayı son kez giydim. Çünkü Sloane yapmayı istediğim ama hazır olmadığım şeyi yaptı. İblisleri öldürmenin mümkün olduğunu fark etmemi sağladı.”

Campbell’ın gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ona hiç acımadım. Pişmanlık hissetmedim. Sadece karımın çektiği sıkıntılar için acı hissettim. Lark bir dikiş daha atarken sadece dayanıklılığına hayran oldum. Sonra bir dikiş daha

attı. Bir tane daha derken Campbell'ın dudakları altın rengi bir ilmekle birbirine yapışmıştı.

“Oldu.” Lark birkaç kere ipliği sert bir şekilde çekerek gerdi ve geri kalanını kesmeden önce ucuna bir düğüm attı. Campbell'ın omzuna hafifçe vurdu ve eserini hayranlıkla izlemek için ayağa kalktı. Campbell'ın dudakları çoktan sıkı dikişlerin etrafında şişmeye başlamış, çenesi kanla kaplanmıştı. Ağzının dile getiremediği yalvarışlarını gözleri yansıtıyordu. “Artık tek kelime bile edemezsin. Hep istediğin gibi.”

Lark yanıma gelip avucunu açtı. Silahı avucuna bıraktım.

Titremedi. Tereddüt etmedi. “Cehennem keyfini çıkar, Bay Campbell. Şeytana Kane'lerin sevgilerini yolladığını söyle,” derken sesinde zerre kadar korku yoktu.

Pıt diye bir ses çıktı ve etrafa kanlar saçıldı. Odaya derin bir sessizlik çöktü. Lark tabancayı bana verdi ama bir şey demedi. Duyduğum tek ses, Lark'ın sesi titremeden iç çekişiydi. Sonra nihayet elimi tuttuğunu, hafifçe sıkıldığını ve onun hissettiği rahatlama hissini damarlarıma yayıldığını hissettim.

“Conor seni geri götürecektir,” dedim ona dönerken. Gizlemeye çalıştığı halde gözlerinde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Ama göğsümü yine de sıcacık bir his kapladı. “Burayı temizleyeceğim. Her şeyi hallederim, tamam mı?”

“Tamam.” Tereddütlüydü ama elimi daha da sıkı kavradı ve parmak uçlarında yükselip yanağıma minik bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim Lachlan. Ben...” Bakışları Campbell'ın cesedine kaydı ama tekrar bana baktı ve yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Buna ihtiyacım vardı.”

Elini geri çekti ve Lark'ın kapının yanında bizi izlemekte olan Conor'ın yanından geçip gidişini izledim.

“İyi misin?” dedi Conor, Lark'ın peşinden karanlığa karışmaya dair ani isteğimi frenleyerek.

“Evet, iyiyim.” Alet kutusundan bir bıçak alıp Campbell’in cesedini sandalyede tutan bağları kesmeye başladım.

“Pacífico Kulübü diye bir yer duymuş muydun?”

“Sanmıyorum.”

“Bulduğun kayıtlarda bir şeyi kontrol etmeni istiyorum. Lark’ın ailesine olanlarla bağlantılı olabilir.”

Sırtımın buz kestiğini hissettim. “Öyle mi?” dedim eğilip Campbell’in ayak bileklerindeki bağları keserken. “Nedir?”

“Her ay kulübün muhasebe defterlerinde büyük ödemelerin yapıldığına dair kayıtlar var ama bunların nereye gittiğini bulamıyorum. Her seferinde elli bin dolar. Şu ana kadar üç yüz bin dolar ödenmiş. Kulübün sahibi Lucas Martins isimli bir adam. Bob Foster’ın ikinci dereceden kuzeni.”

“Ödemeler ne için?”

“Emin değilim. Ayrıntıları bulamadım, sadece miktarlar var. Kulübü araştırmak iyi olabilir. Oradaki bir sabit sürücüde bir bilgi olabilir.”

“Teşekkürler, bunu araştıracağım.” Son bağı da kestim, doğrulup Campbell’i kanlı tahtından yana ittim. Cesedi külçe gibi yere devrildi. Başımınla kapıyı işaret etmeden önce bir süre sessizce orada dikildik. “Onu güvende tut, tamam mı?”

Ben alet kutusundan öğütücüyü çıkarıp prize takarken Connor kıs kıs güldü. “Elbette, kardeşim.”

“Neye gülüyorsun?”

“Hiçbir şeye. Sadece senin için mutluyum, dostum.”

“Kes sesini. Sersem herif.”

Conor’ın kulübeden çıkarken attığı keyifli kahkahaları bastırması için öğütücüyü açtım. O gittikten sonra, sırf kamyonetin motorunun çalıştığını, lastiklerin altında ezilen çakıl taşlarının gıcırtısını duymak için makineyi tekrar kapattım. Sonra da işe koyuldum.

Eve vardığımda, sabahın üçü olmak üzereydi ve Lark'a mesaj atmak istediğim halde kendimi tuttum. Hâlâ uyuyamayacak kadar o gece olanların etkisi altındaydım. Yatmak yerine, Bentley'yi yürüyüşe çıkardım, içine ganimetimi gizlediğim alet kutusunu Lark'ın hobi odasına götürdüm. Orada işime kusursuz bir şekilde yarayacak tahta bir kutu ve projelerinden birinden kalmış olan birkaç kutu açılmamış şeffaf epoksi vardı. Telefonumdan, dinlediğim son kitabı açtım ve kendime bir içki aldım. Sonra musluk haznesinde ganimetimi temizleyip kuruttum ve altın rengi el işi teli alıp parçalara şekil vermeye koyuldum.

Tam tel iskeleti tamamladığım anda Lark aradı.

“Selam,” dedim. Telefonu hoparlöre alıp işime devam ettim.

“Selam.”

“Geri döndüğünü gören oldu mu?”

“Hayır, sanmıyorum. Kimseyi görmedim.”

“Güzel. Gerçekten de bir profesyonelsin,” dedim. Lark'ın kıkırdadığını ve esnediğini duydum. “Sesin yorgun geliyor. Ufak gezimizin seni biraz yoracağını ve şimdiye kadar uykuya dalacağını düşünüyordum, düşes.”

Lark oflayarak güldü. “Yorulduğum zaten. Ama her zaman yorgunum.” Öyle olmalı diye düşündüm. Hep yorgundu. Fiziksel açıdan yorgundu. Zihinsel açıdan yorgundu. Kim olması gerektiğine dair çarpık ve bozuk bir imge kalana dek kendisini yıpratıyordu. Bunları düşününce, mideme acı bir his yayıldı. “Tesisteki aktiviteler nasıl gitti? Hafta sonu keyifli vakit geçirecek misin sence? Sormaya fırsatım olmadı.”

“Harikaydı,” dedi Lark. Arka planda çarşafların hışırtısını duydum. Uyumak için rahat bir yatağa güzelce yerleştiğini hayal ettim. Büyük ihtimalle üstünde valizine koyduğum kenarı dantelli pijama şortu ve ince askılı bluzu vardı. Siyah renkli narin kumaşı ağır ağır aşağı çektiğimi hayal edince, bir

anda aletim sertleşti. “Öğleden sonra sen beni tesise bıraktıktan sonra biraz yüzdüm, akşam yemeğinden sonra da bir Bikram yoga sınıfına katıldım.”

“O da ne?”

“Isı pompaladıkları sıcak yoga egzersizi. *Tepeden tırnağa* ter içinde kaldım. Üstümden resmen ter *damlıyordu.*”

Penisim ilgi görmeyi bekleyerek hafifçe kıpırdadı. Oturduğum yerde kıpırdandım. “Tamam. Anladım...”

“Ama harikaydı. Hâlâ esnek hissediyorum. Yoganidrasana pozunu bile yapabildim.”

“Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ama kulağa karmaşık geliyor.”

“Yoga uyku pozu. Sırt üstü uzanıyorsun, bacaklarını başının üstüne kaldırıyorsun ve ellerini poponun altına koyuyorsun. Öğretmenimden bir fotoğraf çekmesini istedim. Şimdi sana yollarım.”

Telefonuma bir mesaj geldi. Lark gerçekten de çok zor bir pozisyon almıştı; şortu poposunda gerilmişti, güçlü, ter kaplı bacaklarını başının üstüne kaldırmış, ayak bileklerini arkada birbirinin üstüne atmıştı. O şortu giymiyor olsaydı...

Yüce İsa.

Gözlüğümü çıkarıp yüzümü ovuşturdum. “Bu... harika.”

Lark kıkırdayınca, acaba beni ne hale soktuğunu biliyor mu diye merak ettim. Biraz uyumak istiyorsam, o gün Lark’ın yoga dersi fantezisiyle üçüncü kez mastürbasyon yapmam gerekecekti.

“Sen de uyusan iyi olur. Vakit çok geç. Neler yapıyorsun?” diye sordu Lark. Burnumun ucunu sıktım ve derin bir nefes alıp tekrar gözlüğümü taktım.

Hayatımın en kötü testis ağrısı yüzünden ölmemeye çalışıyorum.

“Pek bir şey yapmıyorum,” dedim elimi helezon şeklindeki tel kafesten çıkarırken. “Sadece bir içki içiyorum, bir kitap dinliyorum.” *Senin aramanı bekliyordum*, dedi gizli bir iç ses.

Hayır, aramasını beklemiyordum. Bunu yaparsam, Fionn'dan beter olurum.

Lark'ın tereddütle hafifçe güldüğünü duydum. “Sana hangi kitap olduğunu sormam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Lütfen sorma.”

Lark yine güldü. Bu sefer sesi içtendi. “Tamam, Çakma Batman. Sırlarını o suni kauçuk giysisinin içine gizle bakalım.”

“O dalış giysisinin son model olduğunu söylemem gerek. En iyi kalite sentetik kauçuk. Gizli cepleri falan var. Yüksek teknoloji ürünü bir şey.” Lark'ın kıkırdamaları kesildikten ve yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş kaybolduktan sonra, o gittiğinden beri aklımı kurcalayan, bir türlü bir kenara atmadığım soruyu sordum. “Sence şafak sökmeden önce biraz uyuyabilecek misin?”

“Evet, uyuyabileceğimi umuyorum...” Lark başka bir şey demedi. Düzenli nefes seslerini duyabiliyordum. “Ama... bir şeyi merak ediyordum...”

Onu sıkıştırmadım. Kendiliğinden sormasını bekledim ama beklerken o süre bana sonsuzluk gibi geldi.

“Acaba bana bir şey okuyabilir misin? Kulağa aptalca gelebilir ama herhangi bir şey olabilir. Bir silah kullanma kılavuzu, *demek bir deri ustası olmak istiyorsunuz* tarzı bir kitap, çamaşır kurutucusunda biriken iplik tiftiği tarihi ya da... başka herhangi bir şey. Tanıdık bir ses duymak faydalı olabilir. Ama sana zorluk çıkarıyorsam sorun değil. Vakit geç oldu. Daha doğrusu, o kadar geç oldu ki yeni günün erken saatleri ve meşgulsün...”

“*Lark.*” Sandalyemde geriye yaslandım, ellerimi tezgâha dayadım ve bir an için projemi unuttum. “Bana zorluk çıkarılmıyorsun. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Lark nefesini vererek.

“Bir dakika müsaade eder misin?” Telefonda okuma uygulamasını açıp internet mağazasında bulabileceğimden emin olmadığım bir kitabı aradım ama kitabın ismini görünce salak gibi sııttım. “Bak, bu kitap hoşuna gidebilir. Kurutucuda biriken iplik tiftiğinin tarihinin çok ilginç olduğunu duydum.”

“Rekor sürede uyumak için can atıyorum.”

İlk başlarda birine yüksek sesle kitap okumak biraz garip geldi ama hızla eski bir şehirde hücrelerinden cesur bir şekilde kaçarken tuhaf bir tarihi kalıntı bulan bir mahkûmla başlayan bir öykünün ritmine ayak uydurdum. Bunun adamı nasıl etkilediğini anlattım. Mahkûmun bunu elinde tutarken nasıl sesler duyduğunu ve seslerin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındığı halde yakınlarda kimseyi göremediğini alçak ve gerilim yaratan bir ses tonuyla okudum. Adam bir anda ter içinde kalıyordu. Gizli bir güç onu oradan uzaklaştırmak istiyormuş gibiydi. Hapishanedeki gardiyanlar onun kaybolduğunu fark edip şehirde kovalamaya başladığında, adama bir araba çarpıyordu. Araba adamın etrafında bir teneke kutu gibi bir akordeona dönüyor ama tarihi kalıntı hâlâ elinde olan adamın burnu bile kanamıyordu. Sonra adam kolunda bir sembol belirmediğini fark ediyordu.

“*Constantine* mi bu?” dedi Lark heyecanla. Gözlerimi yumduğum takdirde yanaklarının nasıl pembeleştiğini hayal edebilirdim. “Bana *Constantine*’in kitabını mı okuyorsun?”

“Hımm. O kitap mıymış?”

Lark bir şey demedi.

“Haklı olabilirsin,” dedim. Lark’ın yanıt vermesini bekledim ama sesi çıkmadı. “Filmiyle birebir aynı olmadığını biliyorum ama ben filmdeki açılış sahnesini tercih ederim doğrusu. Adamın arabanın alevlerinin arasında kalması daha beklenmedik bir giriş.”

“Filmi izledin mi?”

Omzumu silktim ama elbette Lark bunu görmedi. “Evet.”

“Ne zaman?”

Yine görmediği halde omuz silktim, helezon şeklindeki teli kutuya koydum ve iki ucunu daha ufak bir helezon şeklindeki çerçevenin üstünde dik durması için bükmeye başladım.

“Sanırım ilk kez iki hafta önce izledim.”

“O zamandan beri kaç kere izledin?”

“Bilmiyorum, düşes. Belki bir iki kere.”

“Yalancı,” dedi Lark bir kahkaha atarak. “Bana doğruyu söyle,” dediğinde ses tonu tatlı bir melodi gibi yumuşadı.

“On iki kere olabilir.”

“On iki,” diye fısıldadı.

Ödülümü ıslak, kanlı el havlusundan alıp kutunun içindeki tel kafese koyarken sııttım. Birkaç düzeltme yaptıktan sonra, altın rengi helezon tam istediğim şekli alacaktı. “Senin uyu-man gerektiğini sanıyordum. Kitap okumama izin verecek misin, vermeyecek misin? Daha Keanu’nun olduğu kısımlara gelmedim bile.”

“Şey... tamam.”

“Bana *Constantine* dönemi Keanu’sunun daha sert, bilge ve genel olarak daha yakışıklı bir versiyonu olduğum söylenir...”

“İşte, orada dur bakalım, Lachlan Kane. Keanu’yu kullanarak beni seni affetmem için *kandıramazsın*. Resmen inanç-larıma küfür gibi bir şey bu.”

“Denemeye değerdi.”

Lark güldü ve Keanu’yla ilgili onu sinir eden birkaç şey söyledim. Ama sonra öyküye geri döndük. Ona Rahip Hennessy’yi, kutsal suyu ve başarısız şeytan çıkarma girişimini anlattım. En iyi Keanu taklidimi yaparak esas karakter olan *John Constantine*’i tanıttım ama Lark ses tonumun kendisine fazlasıyla tanıştığımız geceki “fısıldama-kükreme” sesimi

hatırlattığını söyledi. “Daha az fısıldama, daha fazla kükre-
me olması gerek ama sen bu boktan olaylardan usanmış gibi
bıkkın konuşuyorsun. Yani normal bir günde iblislerle nasıl
konuşuyorsan, öyle konuşman gerek,” dedi ve çok geçmeden
yeni ses tonumu onayladı. Bir süre sonra sessizleşti, ben sus-
tuktan sonra da çıtı çıkmadı. Biraz durup kulak kesildiğimde,
sesini duydum. Uyurken aldığı boğuk, düzenli nefesleri du-
yabiliyordum.

Hafifçe gülümseyerek telefonumu sessize aldım ve işime
devam etmek üzere kenara koydum.

Lark uyanabilir diye.

Düzenleme

Ny.Ozlem

İLAHİLER

Lachlan

Atölyede günün en sevdiğim zamanı günün sona erdiği saatlerdi. Huzur doluydu. Güneş şehirdeki binaların arkasında alçalırken, atölyenin loş ortamı rahatlatıcıydı. Duvarlardaki hoparlörlerden müzik yayılıyordu. O günkü son projeme başlarken Lark'ın sesini duyabileyim diye şarkı listesini değiştirme dürtüsüne direndim. Yakında burada olacaktı ve geldiğinde beni onun müziğini dinlerken bulmasını istemiyordum. Sırlıklam âşık olduğumu ve onu özlediğimi düşünecekti ama bunun büyük olasılıkla doğru olduğunu kabullenmiştim. Lark'ın uyku kliniğinden gelmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve her gün eve daha iyi gelmişti ama bazı açılardan da her gün bir öncekinden daha çok acı veriyordu. Uyanık olduğum her saniye onu düşünüyordum. Sürekli olarak onun için endişeleniyordum. Özellikle de o gece Pacifico Kulübü'nde bulacağımız şey konusunda endişeliydim ama aynı zanda Lark'ı göreceğim diye saatleri sayıyordum. Bu yüzden kendimi meşgul etmeye çalışıyordum ama yine de deriyi keserken, şekil verirken ve oyarken aletlerimin ritmine odaklanmakta zorlanıyordum.

Kapının üstündeki bakır zil çınladığında saatime baktım.

Başımı kaldırdığımda yabancı bir adamın içeri adım attığını gördüm. Atölyede etrafına bakınırken gülümsüyormuş

gibiydi. Müziğin sesini kıstım ve gözlüğümü çıkarıp tezgâha koydum.

“Kane Atölyesi’ne hoş geldiniz,” dedim ona yaklaşarak. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Adam kalçasına yasladığı Batı tarzı ağır bir eyerin ağırlığını ayarlayıp elini uzattı. Benden birkaç santim kısaydı ve en azından on yaş daha büyüktü ama kollarında hâlâ ağır ve sürekli bir iş yapmaktan dolayı oluşan kalın kaslar vardı. Kolunun alt kısmında, açık duran bir İncil’in sayfalarını andıran üç dalga ve altında basit bir haç şeklinde bir dövme vardı. “İsmim Abe,” dedi belli belirsiz bir Teksas aksanıyla. Eski Carhartt beyzbol kasketini kaldırıp selam verdi. “Abe Midus. Yarın için bir randevu almıştım ama bugün buradan geçiyordum. Müsait olup olmadığınızı görmek için uğramaya karar verdim.”

“Anladım. Elbette, Abe. İçeri gelin, oturup ne yaptırmak istediğinizi konuşalım.” Eyeri alıp çalışma alanına doğru gittim. “Zamanlamanız harika doğrusu. Karımla birkaç kadeh içmek dışında, bugün başka randevum yok.”

“Yemek yiyebileceğim iyi bir yer önerebilir misiniz? Buralara yabancıyım.”

“Erkek kardeşim 3 in Coach ve Cellat&Karakuş’ta şeftir. Bu yüzden o iki yeri tavsiye ederim,” dedim gülümseyerek. “Buraya yeni mi taşındınız?”

“Öyle de denebilir.”

Abe’in açıklama yapmasını bekledim ama başka bir şey demedi. Raflardaki materyallere, aletlere ve üstünde çalışmakta olduğum işlere göz attı. Tekrar bana dönene kadar bekleyip başımla bir sandalyeyi işaret ettim ama oturmak istemedi.

En sevdiğim döner tabureye oturduktan sonra, eyeri bir standın üstüne koydum ve eski deri kısmının ortaya çıkması

için kumaş kılıfını çıkardım. Deri yer yer çatlamış ve çizilmiş, bazı kısımları kullanılmaktan dolayı yıpranmıştı. Üstündeki sarmallarla çiçeklerden oluşan karmaşık motif silinmiş, geriye eskiden canlı olan bir desenin sadece hafif bir izi kalmıştı. “İyi bir parça, Abe. Neden bana öyküsünü anlatmıyorsunuz?”

“Büyükbabama aitti,” dedi. Başımı kaldırdığımda, eyere yakın bir noktada durduğunu, elini dalgın bir ifadeyle eyerin sap kısmında gezdirdiğini gördüm. “Büyükbabam bir çiftlik sahibiydi. Eyeri Galveston’da özel donanımlar hazırlayan bir adamdan satın almıştı. O zaman için ufak bir servet ödemişti ama hastalanmadan önce hemen hemen her gün çiftlikte bunu kullanmıştı. En sonunda ata binmeyi bıraktı. Eyer de babama kaldı.”

Abe başını çevirdi ama bunu yapmadan önce yıpranmış yüzüne karanlık bir ifade yerleştiğini fark ettim. Çalışma tezgâhıma doğru gitti, eğilip aletlerimi ve çeşitli projeler için hazırladığım deri parçalarını inceledi.

“Babam... Pek dindar bir adam olduğu söylenemezdi. Çoğu zaman evde yoktu. Çiftlikteki büyükbaş hayvanların ve atların, iyi makinelerimizin çoğunu kumarda kaybetti. Bu eyeri bile,” dedi Abe başıyla eyeri işaret ederek. Hızla bana döndüğünde, WUTA pah aleti gevşekçe elinde duruyordu. Keskinliğini başparmağıyla test etmeden önce parlayan gümüşü eyere doğru eğdi. “Bunu bulmam biraz zaman aldı. Geri alabilmek için de biraz uğraştım.”

Bana hafifçe gülümsedi. Ben de ona tıpkı onunki gibi bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“O halde manevi değeri olan bir parça,” dedim. Babamın gözlerimin önüne gelen görüntülerini aklımdan atmaya çalıştım. Dikkatimi tekrar deri eyere verirken kanatlarını kaldırıp kütük kayışlarındaki yırtıkları ve çizikleri inceledim. “Bunu tamir etmek biraz vakit alır. Telefonda desenin de

yenilenmesini istediğinizi söylemişsiniz ama eklenmesini istediğiniz yeni bir şey de var mı?”

Abe bana doğru bir adım daha attı. Sorumu duyunca aklına bir fikir gelmiş gibi parmağını çenesine dayadı. “Evet, aslında var.”

Nedense hali tavrı zihnimde uyarı çanlarının çalmasına neden oldu. Belki de nedeni o sinsî gülümsemesiydi. Zorla ortaya çıkmak isteyen sırları olan bir adama benziyordu. Ya da belki de elindeki pah aletini bir silah olarak kullanmaya hazırmış gibi, bunu tutarken biraz gerilmiş olmasındı. Bana benziyorsa, bunu yapması işten bile olmazdı. Göz açıp kapayınca kadar öne atılabilir, aleti göğsüme saplayabilir ya da boynuma sokabilirdi. Aklından bunlar mı geçiyordu?

Ama bir saniye sonra hoş bir gülümsemeyle aleti yerine koydu ve acaba temkinli davranmam paranoyaya mı dönüşüyor diye düşündüm.

Hafifçe öksürüp taburemi eyerden uzağa ittim. Tabureyi bir not defterini koyduğum en yakındaki tezgâha doğru iterken döner tekerlekleri gıcırdadı. “Harika,” dedim. Düşüncelerimi toplamama yardımcı olacakmış gibi tekrar öksürdüm. “Bir kalem alayım da tam olarak ne istediğinizi not alayım.”

Ona arkamı döndüğümde, aynı anda iki şey oldu.

Bana doğru bir adım attığında çizmelerinin tabanları yere sürtündü.

Ve kapının üstündeki bakır zil çınladı.

“Hey, Çakma Batman. Gitmeye hazır değilsen, seni Portsmouth’a götürüp kendim endüstriyel fırına atarım,” dedi Lark neşeli bir sesle. Ayağa kalktım ve hem kapıyı hem de Abe’i görebilmek için hızla arkama döndüm. Ama düşündüğüm noktada değildi. Ayaklarını yere sürttüğünü duyduğuma yemin edebilirdim ama eyerin diğer tarafında durmuş, Lark’ın

çalışma alanına girişini izliyordu. Lark onu görünce aniden durdu. “Özür dilerim. Müşterin olduğunu bilmiyordum.”

Ben ona sorun olmadığını söyleyemedim, Abe hızlı adımlarla öne çıktı ve şapkasını çıkarıp ona elini uzattı. “Tünaydın, hanımefendi. Sorun değil. Zaten yarın gelmem gerekiyordu ama yakınlarda olduğum için uğramak istemiştim. İsmim Abe.”

Lark onunla tokalaşırken içtenlikle gülümsedi. “Ben de Lark,” dedi. Birbirimizi nereden tanıdığımızı da söyler diye umut ettim ama bir şey demedi. Abe’in elini bıraktı, başıyla yanımdaki eyeri işaret etti. “Binici misiniz?”

“Evet, hanımefendi.”

“Ben de. En azından biraz ata binerim. Esas ablam iyi binicidir. Ama Batı tarzı değil, sadece elime bir gitar almadan önce biraz ava çıktım, engellerden atlamayı öğrendim, o kadar.”

Lark ona tatlı bir gülüş fırlattı. Abe de aynı şekilde karşılık verdi ama gülümsemesi tam olarak gözlerine yansımadi. Gözlerindeki parıltı, sanki yanlış açıdan yansıyormuş gibi garipti.

Kalemimi masaya vurup hafifçe öksürdüm. “Evet, Abe. Bir şey eklenmesini istediğinizi söylüyordunuz?” dedim. Tekrar tabureme oturup defterimde temiz bir sayfa açtım.

“Evet, doğru.” Eyerin arka kısmına bakarken hafif gülümsemesi silindi. “Şuraya. O noktaya sarmal biçiminde bir yazı eklenmesini istiyorum. ‘Tanrım, sana geliyorum.’”

Ben bu sözcükleri not alırken odada birden Lark’ın sesi yankılandı:

Güneş batıyor, karanlık çökecek üstüme tıpkı gezgin gibi, dinlenme yerim olacak bir mezar.

Kalemim yazının yarısında havada kaldı. Dönüp Lark'a baktığımda, huşu içinde melodiye devam etti:

*Ama rüyalarımda, Tanrım, sana gelmek istiyorum;
Tanrım, sana gelmek istiyorum, yanında olmak istiyorum...*

Lark sustu. Geride sadece hoparlörlerden yayılan enstrümantal müzik kaldı ama bana soğuk ve cansız geldi.

“Kusura bakmayın,” dedi Lark. İlk kez utangaç bir ifadeyle gülümsediğini görüyordum ve o ânı yakalayıp güvenli bir yere gizlemek istiyordum. “Bazen müzik bir anda çıkıveriyor.”

“Hayır,” dedi Abe. Lark'a doğru bir adım atınca sırtım gerildi. “Çok güzeldi. En sevdiğilerimden biri.”

“Teşekkür ederim.”

“İnançlı mısınız?”

Lark bakışlarını eyere çevirirken gülümsemesi donuklaştı. Parmaklarını kabartmalı gül desenlerinin, zamanla silinmiş şekillerin üstünde gezdirdi. “Babam öyleydi. Sanırım hepimiz inançlıydık. Ama artık değilim.”

Dikkatimi Lark'tan uzaklaştırarak Abe'in istediği sözleri not almayı tamamladım.

“*Bana iman eden kişi, ölse de yaşayacaktır,*” dedi Abe. “Yuhanna 11:25. Kanıt olmasa da inançlı olmamız gerekir. Tanrı sebat ettiğimiz için bizleri mükafatlandırır.”

Taburede diğer tarafa dönüp araya gitmek istedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama dönerken Lark'ın dikkatle Abe'e bakmakta olduğunu fark ettim.

“Sebatkârlığımızda kanıt bulunabileceğine inanıyorum,” dedi Lark sert ama kaba olmayan bir ses tonuyla. “Ama sizin umduğunuz türden bir kanıt değil.”

Abe tam ona yanıt vermek üzereyken ayağa kalktım. “Sanırım ihtiyacım olan bilgileri not ettim. Teşekkürler, Abe. Aklınıza eklenmesi ya da değiştirilmesi gereken başka şeyler gelirse, lütfen bana haber verin. Şimdi izin istemekte zorundayız.” Yakınlardaki bir sandalyenin sırtına astığım ceketimi alıp üstüme geçirdim. Elimi Lark’a uzattım ve tuttuğunda şaşırdım. “Yetişmemiz gereken bir randevu var ama başka fikirler üzerinde de konuşmak için yarın randevu vaktinde gelmek isterseniz, seve seve burada olacağım.”

Abe başını salladı. “Buna gerek yok. Ayrıntıları not aldınız zaten.”

Müziği kapattım ve Abe arkasını dönmeden önce şapkasını kaldırıp bize selam verdi. Atölyeden çıkarken ıslık çalarak Lark’ın şarkısına devam etti.

Bir saniye sonra dükkânın zili çınladı ve Abe dışarı çıktı.

TIRMANIŞ

Lark

Tam Lachlan'ın atölyesinden çıkmak üzereyken, kaldırıma bir FedEx kamyoneti yanaştı. Şoför bize el salladı. Lachlan da ona el sallayıp bana döndü.

“İşleri hep sona âna bırakıyor,” dedi saatine bakıp. Saatin akşam sekizi geçtiğini fark edince kaşlarını çattı. Bana Charger'ın anahtarlarını uzattı. “Atölyeye bırakmam gereken birkaç kutu var. Sen binip arabayı ısıt, olur mu? Hemen geleceğim.”

Arabaya gidip sürücü tarafına oturdum. Motoru çalıştırmadan önce debriyaja basabilmek için bacaklarımı iyice uzatmam gerekti. Motor kükrer gibi çalıştı. Eski panelin silik ışıkları puslu mavi bir parıltı saçtı. Yeni müzik sistemi devreye girdi.

Ama arabada yankılanan şey müzik değildi.

“*Henüz seninle işim bitmedi,*” dedi bir adam tatlı bir sesle.

“*Bu da ne?*”

Konuşma devam ederken Lachlan'a baktım ama kutuları almış, atölyeye sokmak için uğraşıyordu.

“*Durmamı istiyor musun, canım?*”

“Lanet olsun.” Biraz daha dik oturup ses düğmesini çevirirken damarlarıma bir sevinç dalgası yayıldığını hissettim.

“Kıçını doldurmamı istiyorsan, söylemen yeterli.”

Hemen telefonumu çıkarıp Sloane’la yaptığım son konuşmayı açtım.

| Şimdi anladım.

| Neyi?

| Kitaplarla ilgili olarak dediğin şeyi.

| Pekiiii. Ama hâlâ neden söz ettiğini anlamadım?

Hoparlörlerden yayılan sesi sesli mesaj olarak kaydedtim ve ona yolladım. Sloane’un dinlemesi için yeteri kadar renkli bir arkadan becerme ön sevişmesi konuşması kaydetmeyi başarmıştım.

| Aman. Tanrım.

| Ona bir aşk romanı okumasını söylemiştim. Onun ciddi ciddi bunu yapacağı hiç aklıma gelmemişti ahahaha.

Başımı yana eğdim. Sloane’un mesajını tekrar okudum.

| Ona ne yapmasını söyledin?

Son kutuyu da yerden alan Lachlan’a baktım. Giysilerinin sıkı kaslarının etrafında nasıl gerildiğini ya da buna tepki olarak midemde kelekler uçtuğunu fark etmediğimi inkâr edemezdim.

| Bir aşk romanı okumasını.

| Neden? Bunu neden yaptığını anlamadım.

| Gerçeklik etmeden seninle konuşmayı öğrenebilsin diye.

| Klostrofobinin nedenini sordu, ben de ona siktir git, bir aşk romanı oku dedim. Sanırım sadece seninle bağ kurmak istedi. Aslında şirin bir davranış. Aptalca ama şirin.

| Bir dakika... İşe yarıyor mu yoksa?

Sloane'un sorusu zihnimde dönüp durmaya başladı. Telefonu indirdim ve Lachlan'ın atölyenin kapısını kilitletiğini gördüm.

| Gitmem gerek.

Telefonumu cebime soktukten sonra birkaç mesaj daha geldi ama sesleri duymazdan geldim. Lachlan arabaya doğru yürümeye başladı. Kapı kolunu deneyene kadar kapının kilitli olduğunu fark etmedi. Şaşkınlıkla bana baktığında, kafasını daha da karıştırmak için kapıyı kilitli tuttum. Muzip bir ifadeyle gülümsedim. Parmağımı kilidin üstünden çekmeden, ses düğmesine uzandım ve sesi kulakları sağır edecek bir seviyeye ulaşana dek açtım.

Lachlan'ın yüzündeki saf dehşet ifadesi *enfesti*.

“Siktir, siktir, siktir.”

Sesi sonuna kadar açık olan sesli kitabın satırları ve man-yakça kahkahalarım arasında onu duyamıyordum ama apar topar telefonunu çıkarmaya çalışırken dolgun dudaklarında bu sözcüğü tekrarladığını kesinlikle görebiliyordum. Nihayet

telefonu bulana dek bütün ceplerini yokladı. Kayıt aniden sona erdi ve Lachlan pencereden sinir olmuş bir halde bana bakarken dudaklarımı sarkıttım.

Kapının kilidini açtığım anda, Lachlan hızla kapıyı açtı.

“Evet. Çok aydınlatıcıydı,” dedim sürücü koltuğundan inip Lachlan’ın araca binmesini engellerken. Bakışlarındaki ateşli ifade üstümü bir dalga gibi kapladı. Ona fazla yakın duruyordum. Arabadan inmeme, Lachlan gözlerimin içinde bakarken içime akan o tatlı sıcaklıktan uzaklaşmam gerekirdi. Yanakları hâlâ utançtan ve başka bir şeyden kıpkırmızıydı. Sıcak ve tehlikeli bir şey yüzünden. Gözlerinde alev alev yanan bir şey.

Tutku.

Kıpırdamam gerektiğini biliyordum ama bunu yapmadım.

“Hangi kitaptı bu?”

Lachlan yutkundu. Yanıt vermeyince başımı biraz ona yaklaştırdım.

Geri çekilmesini beklediğim halde çekilmedi.

“Belki dinlemek isterim,” dedim. Muzip gülümsememle midemin dibine kıvrılmış olan tutkuyu gizlemeye çalıştım. “Odamdaki hoparlörlerden dinlemek çok hoş olurdu. Geceleyin. Işıklar kısıkken.”

Ne derdim var benim?

Ne yapıyordum? Çılgınlıktı bu. Elbette, Lachlan ilk boktan karşılaşmamız yüzünden onu affetmemi istiyordu ama bu şekilde sinirini bozarak, sadece ikimizin de dayanamayacağı kadar sıkıntı çıkarıyor olabilirdim.

Gülümsemem kayboldu. Bana kitabın ismini söylemeyecekti, benim de zaten bunu sormamam gerekirdi.

“Pekâlâ, Batman.” Lachlan ile parlak siyah arabanın arasına girdim. “Sırlarını kendine sakla...”

Lachlan bileğimi yakaladı. Gözlüğü ne kadar sinir olduğunu gizleyemiyordu. Hâlâ kitabın ismini söylemeyeceğini düşünüyordum. Derken “*Ölüm Takıntısı*,” dedi.

Lachlan bileğimi bırakıp geriye doğru bir adım atarken dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi.

“Bin arabaya, lanet kasırğa,” dedi boğuk bir sesle. “Gitmemiz gereken yerler var.”

Ayaklarımla harekete geçmesi birkaç saniye sürdü ama sonra hızlı ve hafif olması gereken adımlarla arabanın arka tarafına doğru yürüdüm. “Bence yolda kitabı dinlememiz...”

“Hayatta olmaz.”

“Tamam, tamam.”

Lachlan müzik açtı. Yolda pek konuşmadığımız için mırıldanarak şarkılara eşlik ettim, yanından geçtiğimiz şehrin ışıklarını izledim. O çelik ve siyah deri baloncuğunda kendimi güvende hissediyordum. Lachlan’ın enerjisi patlayan bir yıldızınki kadar ağırdı. Zihninde dönüp duran düşünceleri asla belli etmiyordu. Sanki söyleyecek çok şeyi vardı ama bunları ifade edemediği için hepsi içinde birikiyordu. Giderek bunların neler olduğunu daha çok merak etmeye başlamıştım. *Bilmem* gerekiyordu.

“Aslında bunu dört gözle bekliyordum,” dedim gergin sessizliği biraz yumuşatmaya çalışarak. “Kendimi bir casus gibi hissediyorum.”

Lachlan ikna olmamış gibi *hımm* dedi. “Umarım o kadar heyecan verici olmaz. Sadece ihtiyacımız olan belgeleri alalım ve hemen uzaklaşalım.”

“Ama kulübe bir cuma gecesi gidiyoruz. En azından ortama göz atmamız gerek. Kim bilir, belki eğlenirsin.” Hayretle iç çektim ve elimi kalbime götürdüm. “Sen... *eğlenmeyi* biliyorsun, değil mi?”

“Şu kadarını söyleyeyim...”

“Bilmediğini biliyorum zaten,” dedim tekdüze bir sesle. Bir kırmızı ışıkta durduğumuzda, abartılı bir tavırla iç çektim. “Sanırım ikimiz için de yeteri kadar eğlenmem gerekecek.”

Ona göz kırptım, Lachlan'ın her daim içinde yandığını hissettiğim ateşi körükledim. Gözünü kırpmadan gözlerimin içine baktı. "Dikkatli olacaksın. Yapman gereken şey bu. Aradığımız kişi o partide olabilir."

"Nasıl yani, herkesin ortasında bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Ortalıkta kimse yokken belirli bir programa göre cinayet işleyen birinden söz ediyoruz."

"Umurumda değil, Lark," dedi Lachlan. "Bir katili saklandığı yerden ortaya çıkarmak için yaptığın aptalca bir plansa, aklından bile geçirme."

Alaycı gülümsemem kayboldu. Bakışlarımı ilerideki yola çevirdim. "Plan yapmadım. Merak etme."

Arkamızdaki araba korna çaldı. Lachlan bir küfür savurdu ve araba ilerlemeye başladı. Uzunca bir süre yolun geri kalanında konuşmayacağımızı düşündüm ama birkaç blok sonra Lachlan'ın bana baktığını hissettim. Ona baktığım anda kucağımdaki elimi alıp sıkı sıkı tuttu.

"Sana çıkıştığım için özür dilerim. Belki fazla düşünüyorum. Ama sen yine de dikkatli ol, tamam mı?" Elimini sıkıldığında, alyansım elinin baskısıyla avucuma battı. "Güvende olmanı istiyorum. Senin için endişeleniyorum."

Göğsüme sıcacık, beklenmedik bir sızı yayıldı.

Lachlan elimi bıraktığında, direksiyonu tutmasına fırsat vermeden elini yakaladım. Şaşkın ifadesi o kadar samimiydi ki bu tepkisini hafızama kazımak istedim. "Tamam. Söz veriyorum."

Elimi geri çekip tatlı tatlı gülümsedim. Ama Lachlan'ın hâlâ huzursuz olduğu belliydi. Bu huzursuz enerji, arabayı park ettiğimizde ve torpido gözünden bir tabanca çıkarıp beline taktığında ya da binanın girişine doğru yürümeye başladığımızda da yok olmadı. Lobiden geçip asansörlere doğru

giderken elini sırtıma koydu. Ufak bir grup binaya girip bize yetişirken asansörlerden biri geldi ve asansörün kilo sınırını aşmamıza aldırış etmeden herkes içeri doluştu. Sırtımı duvara yaslarırken içime hafif bir endişe yayıldı ama en azından karanlık bir yerde değildik. Lachlan kapılara değil, bana döndü. O kadar yakın duruyordu ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözlerini yüzüme dikti. Elini belime götürdüğünü hissettiğimde, kalbim aksak bir ritim tutturdu.

“İyi misin, düşes?” diye fısıldadı asansör yukarı çıkmaya başladığında. Etrafımızdaki grup sohbet edip gülüşüyordu. Kimse Lachlan’la beni sarmış olan gerilimin farkında değildi.

“Evet.” Gözlerimi Lachlan’ın dudaklarına diktim ve bir türlü ayıramadım. Vücudundan yayılan sıcaklığa kapılmış durumdaydım. Bana o kadar yakındı ki nefesindeki belli belirsiz nane kokusunu hissedebiliyordum. “İyiyim.”

Rahatlıkla elimi uzatabilir, ensesine dolayabilir, dudaklarını dudaklarıma çekebilirdim. Bu akıntının bizi nereye götürdüğünü, tutkumuzu tetikliyor mu, yoksa yok mu ediyor görebilirdim. Belki her gün Rowan’ın balkonunda yaşadığımız ânı düşündüğümü itiraf edebilirdim. Bunu düşünürken parmaklarımı dudaklarıma götürmeden ve keşke ilk tanıştığımız gün olsaydı diye düşünmeden edemedim. Ona içimde sakladığım kırgınlığı giderek daha çok düşündüğümü ve neden bunu bir kenara atmadığımı sorguladığımı söyleyebilirdim. Onda göz ardı etmeye çalıştığım özellikleri görmeye başladığımı söyleyebilirdim; derin sadakatini, önemseydiği birkaç kişiye karşı sergilediği korumacı tavrı, en zor sözleri bile nasıl tuttuğunu. Arabasının yanında durup onu affetmem için çaba sarf edeceğini söylediğinde, onu affettiğimi itiraf edebilirdim. Hatta belki ondan bile önce. Bunları söylememin gözlerindeki kalp kırıklığı ve pişmanlık ifadesini sileceğini biliyordum.

Ama bir şey demedim.

Asansör on yedinci kata vardı ve ilk olarak grup dışarı çıktı. Onların hemen arkasından Lachlan elini belime koydu ve kulübün girişine doğru yürümeye başladı.

Müziğin bas ritminin arasında sohbet ve gülüşme seslerinin duyulduğu kulüp, saat nispeten erken olmasına rağmen kalabalıktı. Tavanda zümrüt yeşili ışıklar parıltıyordu. Kulübün en ucunda, ışıltılı şehir manzarasına bakan pencerelerden oluşan bir duvar vardı. Müşterilerden bazıları dans ediyor, bazıları içkisini almış, sohbet ediyordu. Havada farklı bir enerji, tam olarak anlayamadığım bir karanlık ve ihtiyaç hissi vardı. Belki de sorun bendim ya da ikimizdik. Lachlan parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve kalabalığın arasından bara doğru götürdü. İçkilerimizi aldıktan sonra, pencerelere yakın bir yerde durabileceğimiz, dans pistindeki kalabalığı ve bar da sohbet eden müşterileri izleyebileceğimiz bir yer bulduk.

“Tanıdık birilerini görüyor musun?” diye sordu Lachlan. Ben insanları incelerken bana baktığını hissedebiliyordum. Müzik çevresinden birkaç tanıdık yüz vardı ama Lachlan o tür tanıdıklardan söz etmiyordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Son zamanlarda gördüğün kimse var mı?” Lachlan kulübü benim gözlerimden görebilirmiş gibi biraz arkama geçti. Nefesinin sıcaklığını ensemden hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Sana biraz fazla bakan kimse oldu mu?”

Başımı ona çevirip gözlerine baktığımda, bakışları dudaklarımaya kayd. Hafifçe gülümsedim. “Sadece sen.”

Gülümser gibi oldu. Yine içindeki o ateşi hissettim, doğru bir şekilde körüklendiği takdirde gece bir fener gibi parıltıya geçeceğinden emindim.

Muzip gülümsemem kaybolabilirdi ama aramızdaki ateş sönmedi.

Hatta daha da çok yandı.

Belki ona işkence ediyordum. Belki de kendime. Artık bilemiyordum. Başladığım bir şeyi nasıl bitireceğimi bilmediğim için dikkatimi tekrar kalabalığa verdim.

“Sıra dışı bir şey görmüyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ama burası o kadar kalabalık ki söylemek zor. Belki de herkes meşgulken bu işi yapıp gitmeliyiz.”

Sıcaklığını sırtımda hissettim. Ona yaslanma dürtüsüne direnmeye çalıştım. Eli kalçama sürtündüğünde, neredeyse kontrolü kaybedecektim. “Benimle gel,” dedi Lachlan alçak, boğuk bir sesle. Sıcaklığı bir anda uzaklaştı.

Lachlan’ın peşinden ofislerin olduğu yere doğru gittim. Kulübün planını ezberlememi istediği için nereye gitmemiz gerektiğini biliyordum. Lachlan kalabalığın gece karanlık sularda yüzen bir köpekbالیğının etrafında iki yana ayrılan bir balık sürüsü gibi kendisine yol verdiğini fark etmeden yürürken telefonunu çıkardı. Birisine, büyük bir ihtimalle Conor’a bir mesaj yazdı. Ekran bir yanıtla aydınlanana dek gözlerini telefondan ayırmadı. Mesaj geldiğinde telefonu tekrar cebine koydu ve elimi tutmak için elini arkaya uzattı. Elini tutup yürümeye devam ettim. Kısa süre sonra personel kapısından geçtik. Kapı arkamızdan kapandığında müzik ve konuşma sesleri kesildi.

“Conor kameraların kontrolünü ele geçirdi,” diye fısıldadı koridorda yürürken. “Birkaç dakikadan fazla süreceğini sanmıyorum.”

Kalbim heyecan ve korkudan gümbür gümbür atıyordu. Ofisin kapısına vardığımızda, Lachlan elini belindeki silahına götürdü. Kıvrık kapı kolunu tuttu, kulağını kapıya dayadı. Kapıyı itti ve içerisinin boş olduğunu görünce onu izlemem için işaret etti.

Işıkları açmadan telefonlarımızın el fenerini kullandık. Lachlan masadaki dizüstü bilgisayara yaklaşıp bir flaş bellek

taktı, ben de faydalı olabilecek bir şey bulabilirim diye kâğıtları gözden geçirdim. Notlar, açılmış postalar, üstünde bir para miktarı yazan herhangi bir şey... Her şeyin fotoğrafını çekerken neye baktığımdan bile emin değildim. Sayfaları çevirirken ve telefonu düz tutmaya çalışırken ellerim titriyordu. Saniyeler bana fazla uzun geldi.

Sonra bir fatura gördüm.

“Lachlan,” diye fısıldadım kâğıdı gösterip. Flaş belleği bilgisayardan çıkarırken bana baktı. “Elli bin dolar, nakit olarak ödenmiş. Bir taşeron şirkete.”

Lachlan gülümserken gözleri parıldadı. Belki hayal ediyordum ama benimle gurur duyuyormuş gibiydi. Bunu düşününce yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bir fotoğrafını çek, sonra hemen gidelim. Conor gerisini halleder.”

Fotoğrafi çektim. Tam masanın yanından dolanıp Lachlan’ın yanına geçmek üzereyken koridordan ofise doğru yaklaşan sesler geldi. Birisi telefonda konuşuyordu. Panik içinde kaskatı kesildim ama Lachlan çoktan harekete geçmişti. Kolunu belime doladığı gibi, beni bir malzeme dolabına çekti.

Dolabın kapaklarını kapattı ve karanlığa boğulduk.

“Lachlan...”

Eliyle ağzımı kapattı ve kan beynime hücum ederken bağırılmaya çalıştım. “Şşşışt,” diye fısıldadı. Dudakları kulağıma sürtündü. Sesi güçlkle duyabileceğim kadar alçaktı. “Ben buradayım, düşes.”

Yanımdaydı.

Beni göğsüne çekti. Ofisin kapısı açılıp biri içeri girince bana daha sıkı sarıldı. Bir adrenalin şokuyla titrediğimi hissedince beni daha da sıkı sarıp sarmaladı. Ofisteki adam içki siparişleriyle ilgili bir şey diyordu. Bir çekmeceyi açtığını duyduk. Lachlan’ın sürekli bir huzur kaynağı, karanlıkta parıldayan bir fener gibi bana fısıldadığını duyamıyordu adam.

İyiyiz. İstersen gözlerini yum. Söz veriyorum, seni bırakmayacağım.

Adam masanın diğer tarafına geçip bir dosya dolabına doğru yürüyünce yine paniğe kapıldım.

“İyi gidiyorsun. Çok cesursun.” Lachlan’ın sesi ölümcül bir yemin ediyormuş gibi boğuklaştı. “İnan ki saçının teline bile dokunamadan onu öldürürüm. Anladın mı?”

Evet anlamında başımı sallarken Lachlan elini ağızımdan çekmedi.

“İşte, böyle.”

Dudaklarını şakağıma dayayıp geri çekmediğinde, kanım kaynamaya başladı.

Korku ve arzu. Damarlarımda ikisi savaşmaya başladı.

Titreyen parmaklarımla bileğini kavradım ve dudaklarım serbest kalacak şekilde elini aşağı çektim. Geriye yaslandı, gözlüğünün arkasından yüzüme dikkatle baktı. Belki de aramıza mesafe koymamı, elini bırakmamı bekliyordu ama bunları yapmadım. Parmaklarını nabzımın çılgınlar gibi attığı boynuma, köprücük kemiklerime ve son olarak göğsümün çıplak olan ufacık alanına götürdüm. Avucunu oraya bastırdım. *Kalmanı istiyorum* diyordu bu basit hareket.

Birkaç saniye sonra adamın sert ayak seslerini duyduk. Ofisin kapısı kapandı ve içeriye sessizlik çöktü.

Lachlan dolabın kapağını dışarı çıkabileceğim kadar aradı. Ama ben onu izliyordum. Eli hâlâ göğsümdeydi. Elini sıkıca kavrayıp göğsüme bastırdım. Kalbim kemiklerimin altında dört nala koşuyordu. Bunu hissedebildiğini biliyordum. O temas noktasını, sanki bu atışlar tenine yazdığı sırları görebilirmiş gibi izliyordu.

Karnımın alt kısmında bir sızı hissettim. Hiç kesilmeyen bir ihtiyaç gibiydi. Sızı giderek arttı, hiç durmadı, beni ele geçirmeye hazırlandı. Tam o sırada gözlerimin önünde

Lachlan'ın sabah vakti üstünde bir tişört ve poposundan aşağı kaymış bir eşofman altıyla odasından çıkışı ve bize Americano yapmak için kahve makinesine doğru gidişi geldi. Ben gülümserken gözlerinin nasıl dudaklarıma kilitlendiğini hatırladım. Geceleri odamda yalnız kaldığımda, karanlıkta elimi pijama takımımın şortunun içine soktuğumda, o bakışı düşünüyordum. Parmağımla klitorisimin etrafında daireler çizerken, parmaklarımı içime sokarken, onun dokunuşunu hayal ediyordum. Onun *her yerime* dokunmasını istiyordum. Bunun karanlıktaki birkaç gizli saniyeden daha uzun sürmesini istiyordum.

Bunlar gözlerimin önünden geçerken nefes alıp verişim hızlandı. Nabzım garip bir ritim tutturdu. Gözlerim dudaklarına kaydı.

Tek bir öpücük. Bir hayaletten fazlasını istiyordum. Hayal gücümünden fazlasını istiyordum. *Onu* istiyordum.

Ona biraz yaklaştım. Ama Lachlan uzaklaşmamız için elini sıkıca göğsüme dayadı.

Yüzüm ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı ele veriyor olmalıydı.

Bunu karanlıkta bile gizleyebilmem mümkün değildi. Dudaklarım aralanmıştı. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Geriye doğru bir adım attım, onun elini geri çekeceğini düşündüm. Öyle yapmadı.

“Hayır, düşes,” diye fısıldadı kararlı bir ifadeyle.

Yutkundum. Başımı iki yana salladım. İçimden pek çok şey söylemek geçiyordu ama tek bir sözcük ağzımdan çıktı. “Lachlan...”

Elini göğsümden çektiğinde, geride buz gibi bir sızı kaldı ama tamamıyla geriye çekileceğini sandığım anda, gözlerini gözlerimden ayırmadan elinin tersiyle yanağımı okşadı. “Sen beni tamamıyla affedene kadar olmaz. Aksi takdirde bunu yü-

rütemeyiz ve bunun yürümesini istiyorum.” Ben bir şey diyemedim, Lachlan mahcup bir ifadeyle hafifçe gülümsedi ve dolabın kapağını açıp çıktı.

Onun peşinden ofisten çıkıp koridorda yürümeye başladığımda, zihnim bedenimden ayrılmış gibi hissediyordum.

Lachlan başını çevirip beni kontrol etti ama konuşmadık. Kimse fark etmeden bardaki kalabalığa karıştık. Telefonunu çıkarıp Conor’a bir mesaj yazdı. Bir saniye sonra saatime bir mesaj geldi. Acaba beni de mesaj dizisine mi ekledi diye düşünürken ekranda Sloane’un ismini gördüm. Telefonumu çıkarıp mesajı açtım.

! Bilmen gerektiğini düşündüm...

Bana yolladığı makalenin başlığını okurken kalbim duracak gibi oldu.

ASHBORNE KOLEJİ ENSTİTÜSÜ MÜDÜRÜNÜN ORTADAN KAYBOLMASIYLA İLGİLİ CİNAYET SORUŞTURMASI

Nefeslerim düzensizleşirken linke tıkladım. Ekranda Dr. Louis Campbell’in yüzü belirdi. Belki pişmanlık hissetmem gerekirdi. Normal bir insan hissedirdi. Öyle değil mi? Ben hissetmedim. Hissettiğim tek şey, bir başarı ve adalet duygusuydu.

Tam makaleyi okuyacakken Sloane’dan bir mesaj daha geldi.

! Biliyor musun, adam garip bir havai fişek kazasında öldüyse, seninle gurur duyarım.

Damarlarıma buz gibi bir his yayılırken kalabalığın arasında bara doğru gitmekte olan Lachlan'a baktım. Arkaya doğru bir adım attım, sola döndüm ve o sırada boş olan çatıdaki terasın kapılarına yöneldim.

| Ne demek istiyorsun? Lachlan sana bir şey mi dedi?

| Hayır. Hiçbir şey demedi.

Buz gibi bir rüzgâr tenime yayılan sıcaklığı dindirirken ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım. Sanki düşmekten korktuğum ama yine de atlamak istediğim bir yamacın kenarında duruyordum. Ben bir yanıt düşünmeden, telefonum bir başka mesajla titreşti.

| Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.
Belki de yanılıyorum. Ama sen de benim gibiyse, sana karşı sevgim azalmaz. Hem de hiç. Belki bir gün anlatırsın.

Gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi kırpıştırarak ağlamaya çalıştım. İçim hem rahatlama hem de pişmanlık hissiyle doldu. Yaptıklarım ile ilgili tek pişmanlığım, bunları karanlığını benden asla gizlememiş olan tek kişiyle daha önceden paylaşmamış olmaktı.

Yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildim, ona yanıt yazdım.

| Ben de seni seviyorum. Sloaney.
Anlatmayı isterim.

Telefonumu cebime koyup gözlerimi ufka diktim ve duygu selini hafifletmeye çalıştım. Asla gelmeyen öpücüğe karşı henüz dinmemiş olan isteğimi. Reddedilmenin kırgınlığını. Zorla gün yüzüne çıkan sırların hissettirdiği utancı ve rahatlama hissini. Ama şehre bakarken huzur bulma şansım yoktu. Aradan daha beş dakika ancak geçmişti ki kapının açıldığını duydum. Lachlan'ın geldiğini bildiğim için arkama dönmedim.

“Selam,” dedi sadece. Yavaşlayıp yanımda durdu. “Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim. Ben de yanında durabilir miyim?”

Gülümsemem o kadar cılızdı ki her an dağılılabirdi. Bakışlarımı şehrin ışıklarına diktim. “Tabii.”

Lachlan kollarını tırabzanlara dayadığında, dirseği hafifçe benimkine değdi. Rüzgâr sanki aşağıdaki kanallarla kollara ayrılan sokaklardan yükseliyormuş gibiydi, saçlarımı omuzlarımdan savurdu. Tenimin hemen altında hissettiğim sıcaklığı rahatlatan hoş bir serinlik yaydı.

Lachlan manzarayı işaret ederken alyansının parıltısını gördüm. “Amerika’ya ilk geldiğimizde buna çok benzer bir manzaramız vardı,” dedi. “Leander bizi buranın birkaç bina batısındaki bir daireye yerleştirmişti.”

“Tek başınıza mı?” diye sorunca başını salladı. “Kaç yaşındaydın?”

“On yedi.” Buruk bir gülümsemeyle bana baktı, tekrar şehrin manzarasına döndü. “Oğlanları okula yazdırdım, çalışmaya başladım. Leander bana bir deri üretim fabrikasında bir iş buldu. En azından gündüz saatleri için.”

“Ya geceleri?”

Lachlan omzunu silkti. “Ona çok şey borçluyum. Rowan’la birlikte Sligo’da yaptığımız şeyi örtbas etti. Bizi buraya getirdi. Bizim için her şeyi ayarladı.”

“Sloane bununla ilgili birkaç şey anlatmış olabilir,” dedim mahcup bir ifadeyle. Gözlerini devirdi. Dirseğini dürttüm. “Ama ona sonsuza dek borçlu kalman gerekmiyor. En azından ben öyle düşünüyorum.”

“Leander’ı bir şey yapmaya ikna edebilecek biri varsa, bu kişi sensin,” dedi Lachlan gülümseyerek başını sallarken. “Hâlâ kendi evinde bir çöreğe yenildiğine inanamıyor. Buna resmen bayıldı.”

Lachlan’ın gözlerine baktım ve nedense düşündüğümden daha yakında olduğunu fark ettim. Bana çarpık bir gülüş fırlatırken gözlerinde içten bir ifade vardı ama hâlâ hüzünlü gözüküyordu.

Buz gibi terasta yan yana dururken ikimizin de gülümsemesi silindi. Bu etkileşimi koparıp şehre bakan ilk ben oldum ama bunu yapmakta zorlandım. Gözümün ucuyla hâlâ bana baktığını görebiliyordum.

“Buranın manzarası hoşuma gitti. Uzakları görebilmek hoş. Bu yükseklikten bütün şehri görebildiğini hissediyorsun,” dedim. Kalbim dolu dizgin atıyordu ve her atış beni normalde hatırlamamak için çabaladığım bir anıya daha da yaklaştırıyordu. Kalbim o kadar hızlı ve yüksek sesle atıyordu ki Lachlan’ın boynumda nabzımın nasıl attığını görebildiğinden emindim ama görebiliyorsa bile bir şey demedi. “Evde gerçekleşen bir saldırıydı. Babamı öyle kaybettim. Annem de bu yüzden biraz topallıyor. Ufak yerleri sevmememin nedeni bu. Bazen uykumun kaçmasının da.”

Lachlan bilmiş, alaycı bir laf edebilirdi. Ama bana güven vererek sessizce yanımda durdu. Gözlerime düşen saçları geriye atışımı ve kapkara boşlukta toplu iğne başı gibi olan, ufkun en uç noktalarında görebildiğim ışıklara odaklanışımı izledi.

“Annem bizi gecenin bir yarısı uyandırdı. İkimizi çarşaf dolabına gizledi. Ne duyarsak duyalım, ne olursa olsun,

kendisi ya da babam yanımıza gelmediği takdirde oradan çıkmamamızı söyledi. Sabah yedide polis geldiğini duyana kadar orada kalacaktık. Sanırım eve girenlerin şafak sökene dek gideceğini düşünüyordu. Kıpırdamadan, sessizce orada kalmamızı söyledi. ‘Tanrım kızlarımı koru.’ Aşağı kata inmeden önce söylediği son şey buydu. Tanrı’dan en son o zaman bir şey istemişti.

“O gece ben de dua etmişim. Tanrı’dan ailemi kurtarmasını istemişim. Asla yanıt vermeyen bir Tanrı’ya dua ettikçe etmişim. Üç el ateş sesi, iki çığlık ve birkaç dakika süren bir karmaşanın ardından, hırsızlar paramızı, mücevherleri, araba anahtarlarını çalıp kaçmışlardı. O arada Tanrı’nın çıtı bile çıkmamıştı.

“Kapıların aralığından karşıdaki odadaki alarmı olan saati görebiliyorduk. Saate her baktığımız ânı hatırlıyorum. İki yirmi dört. Üç on sekiz. Beş otuz dokuz. Altı on iki. Altı elli iki. Nihayet saat yedi oldu ve ablam annem için yardım çağırırken yukarıda kalmamı istedi. Annem aşağı katta baygın haldeydi. Babam çoktan ölmüştü. Bir daha asla dua etmedim.” Derin bir nefes aldım ve sonraki sözler ağzımdan zorla çıkıyormuş gibi ellerimi kavuşturdum. “Ashborne’da o olay olduğunda bile...”

Sözcükler rüzgâra karışıp uzaklaştı. Onları yakalamayı denemedim. Artık *gitmişlerdi*, anlatmayı ne kadar istesem de paylaşmak için hazır değildim.

Başımı iki yana salladım. Bu kimseyle, Sloane’la bile konuşabildiğim bir şey değildi. Temelimizde var olduğunu bildiğimiz ama asla kabullenmediğimiz o beton gibiydi. Terapiye gittiğimde bile, Ashborne’dan *üstü kapalı* bir şekilde söz ediyordum. Gerçeği söylemek için fazla kaygılıydım, en yakın arkadaşımı tehlikeye atmaktan çok korkuyordum. Başkalarının yanımda rahatsız hissetmemesi için başka bir kılığa

bürünmek, üzerinde çalıştığım kişiliği model almak daha kolaydı. İstedikleri kişi olmazsam, daha da yalnız kalırım diye düşünüyordum. Ama öyle olmuyordu. Hâlâ içinizdeki gerçek benliğinizle yaşıyordunuz.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Gözlerim yaşlarla dolarken ona bakmadım. “Dr. Campbell için. Bunu benimle birlikte yaptığın için.”

Belki de Lachlan bu konuda ne hissettiğimden emin değildi. Sanırım onun tarafından bakmadığımda bunu bilmek zordu. Ama yine de riski göze aldı. Elinin tersiyle yanağımı okşarken gözlerimi yumdum. “Sana yapılanları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bunu hak etti.”

Yüzümü Lachlan’ın göremeyeceği kadar yana çevirip evet anlamında başımı salladım. Bakışlarımı ufka dikerken Lachlan ellerini ellerimin üstüne koydu ve elimi tutabilmek için nazikçe parmaklarımı birbirinden ayırdı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım bakışlarımı şehrin ışıklarından ayırmadan.

Aramızdaki sessizlik devam edip sadece rüzgârla aşağıdaki arabalar, camın ardındaki müziğin ritmi ve kemiğin arkasında kalbimin davul gibi atışı duyulurken dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzunca bir süre sonra Lachlan nişan yüzüğümü çevirmeye başladı. İleri geri. İleri geri. O kadar basit bir hareketti ki büyük ihtimalle ne yaptığını bile düşünmüyordu ve belki de bu yüzden kalbim birçok kez katlandığı için buruşmuş incecik bir kâğıt parçası gibi olmuştu. Güven veren varlığı, geride kalan buruşukluğa kazanıyordu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Ne zaman sadece giysilerimin üstünden vücudunun sıcaklığım hissedecek kadar ona yaslandığımı ya da ne zaman elimi bırakıp elini omzuma attığını bilmiyordum. Ama, “Eve gitsek iyi olacak,” diyene kadar, aradan uzun bir süreç geçtiğini biliyordum.

“Seni geri götüreyim.”

Nefesim kesildi. “Benimle gelmiyor musun?”

“Hayır.” Bunu kesin ve tereddütsüz bir biçimde söylemişti ama kolunun gerildiğini, kolumu sıkı sıkı tuttuğunu hissettim. “Leander’a gitmem gerek.”

“Üzgünüm.”

“Ben de.”

Lachlan’a dönüp elimi göğsüne dayadım. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. Avucumun altında kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. “Gidelim,” deyip arabaya bindim.

Yirmi dakika içinde beni bırakmıştı bile. Ben dairenin ışıklarını açıp ona pencereden el sallayana dek kaldırımında bekledi. Bir yirmi dakika daha geçmeden, Lachlan’ın göğsüne altın rengi bir yıldız çıkartması yapıştırdığı bir fotoğrafla bir mesaj geldi. İkinci bir mesaj da gelirken gülümsedim.

! İlk altın yıldızım! Bir yere varıyorum galiba.

Gitarımı alıp nota defterimde yeni bir sayfa açarken gülümsemem bütün yüzüme yayıldı. Pencerelelerin önündeki yuvarlak koltuğuma yerleşip yanıt yazdım.

! Belki de varıyorsundur, Batman.
! Bekleyip göreceğiz sanırım.

Birkaç akor tıngırdattım.

Çok geçmeden yeni bir şarkı yazmaya başladım.

SPOT IŞIKLARI

Lachlan

“Bunun senin için yaptım.” Lark’a üstünde kabartmalı bir Kane Atölyesi’nin logosunun olduğu, altın rengi bir kurdele-ye sarılı mat, siyah bir kutu uzattım.

Batmakta olan güneşin aydınlattığı dairemizde, koltukta Bentley’nin yanında bağdaş kurmuştu. Kutuyu alıp sallarken mutlu mutlu bana gülümsedi. Kalbimden geçen her düşünceyle birlikte sınırlarım geriliyor ve heyecanlanıyordum. Hediyeme bayılacaktı. *Küt.* Nefret edecekti. *Küt.* Aşırı olduğunu düşünecekti. *Küt.* Yeteri kadar iyi değil diye düşünecekti. *Küt.*

“Ufak bir şey. Sadece konser için bir iyi şanslar tılsımı.” Damarlarımdan akan sıcaklığını bastırmaya çalıştım. “Beğenmezsen hiç sorun değil,” derken sesim çatallaşmış ve boğuk çıkmıştı.

Önemli bir şey değilmiş gibi omzumu silktim ama Lark pek ikna olmadı. Kurdeleyi açmak için bir ucunu ağır ağır çekerken yüzüne yayılan gülümseme bunu ele veriyordu. “Ya öyle olursa?”

“Ya... ne olursa?”

Lark kıkırdadı. Kurdele açılıp kucağına düştü ama kutunun kapağını hemen açmadı. Parıldayan gözlerle bana baktı. “Ya beğenmezsem?”

Yüce İsa. Ya beğenmezse? Ya kutudan çıkarırsa ve gördüğü şeyden nefret ederse? O zaman yer yarılısın içine gireyim diye dua ederdim.

“Beğenmezsen ben hemen...”

“Ya nefret edersem? Ya da *bayılırsam?*” dedi Lark alçak sesle. Deri hediye kutudan çıkardı.

Lark kutuyu yere koyup deri kayış takımını aldı. O, siyah derinin ve altın rengi ufak tokaların ayrıntılarını incelerken sesimi çıkarmadım. Kayış takımını göğsüne dayayıp uzunluğunu ölçtüğünde ağzım kurudu. Göğsüne çaprazlama oturması ve göğüslerinin etrafını sarması gereken kayışlardaki ufak ayrıntıları incelerken yüz ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. Kayışların üstünde bir sıra ufak, eşit aralıklarla yerleştirilmiş altın yıldız vardı. Kabartmalı köşelerle noktalarda yalnızca metalik ışıltının soluk bir çizgisi vardı, her bir çizgi dikkatlice altın folyoyla kaplanmıştı.

Göğüslerinin altında kalacak olan siyah deri şeritlerden birini parmağıyla okşarken dudakları aralandı. Üstüne takacak mıydı? Abartılı olmadığını düşünürse? Belki de fazla ileri gitmiştim? Erken davranmıştım.

“Bunları yaparken aklından ne geçiyordu?” diye sordu yıldızları işaret ederek.

Lark hâlâ bana bakmıyordu. Sorusu havada asılı kaldı.

Masanın yanına doğru bir adım attım. Bir adım daha. Sonra bir adım daha. Elimi cebimden çıkarıp başparmağına yakın olan bir yıldızı gösterdim. “Bunu yaparken Keanu cazibesıyla seni cezbetmememi söylediğini düşünüyordum.”

Lark bana inanıyormuş gibi iç çekti. Neredeyse gözlerini devirdiğini görebiliyordum. “Yalancı.”

“Hayır, ciddiğim. Bunu hatırlayıp güldüm. O yıldızın kenarı bu yüzden diğer yıldızları kadar düzgün değil.”

Lark bana kaçamak bir bakış fırlatıp tekrar kayış takımına baktı. Yüzüne yaklaştırıp ayrıntıları incelemek için ışığa tuttu. Şüphe ve tereddütle tekrar bana baktığında, başka bir yıldızı işaret ettim. “Bunu yaparken ‘I Can’t Give You Anything But Love’ şarkısını söylediğin zamanı düşünüyordum. Sesin...” Başımı iki yana salladım. “Bir an için düşüncelere daldım. Annem o şarkıyı çok severdi. Sligo’daki evimizde hep bu şarkıyı söylediğini unutmuştum. Çok uzun zamandır bunu düşünmemiştim.”

Lark sessizdi. Düşüncelerimi yıldızdan öğrenebilirmiş gibi başparmağını az önce dokunduğum yıldızın üstünde gezdirdi.

Hafifçe öksürüp bir başka yıldızı işaret ettim. “Bunu yaparken Sloane ile Rowan’ın düğünündeki yüz ifadeni düşündüm. Seninle dans etmemi istediğinde, neden o kadar farklı görüldüğünü bilemiyordum.”

“Farklı mı?”

“Soğuk ama güçlü. Seni iyi tanıımıyordum ama o gece hiç görmediğim kadar güçlü bir yanın olduğunu hissettim. O zaman nedenini anlamamıştım ama artık biliyorum.”

O kadarını söyleyip susabilirdim. Belki oradan uzaklaşabilir, benim yardımım olmadan dilediği gibi sözlerime bir anlam vermesi için onu rahat bırakabilirdim. Lark sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

Ama gözlerinde belki açıklama yapmaya devam etmemi umut ediyormuş gibi ufak bir parıltı gördüm.

Dehşete kapıldım.

Beni affetmesi gerektiğini ilk anladığımda, bunun beni o süreçte nasıl değiştireceğini hiç hesaba katmamıştım. Lark’a onu yargıladığım için pişman olduğumu kanıtlamam gerektiğini biliyordum. Hatalar yaptığımı. Kayıtsız davrandığımı, yanımda tehlikedeymiş gibi hissettirdiğim, korkuttuğum, ona saygı duymuyormuşum gibi hissettirdiğim için kendimi çok

kötü hissettiğimi. Ama birisine birkaç boş sözcükten daha fazlasıyla bunu nasıl kanıtlayabilirdiniz? Çünkü meselenin artık sadece onun için güvenli bir ortam oluşturmak ya da mutluluğunu tehdit eden herkesi yok etmek veya onun yapmayacağını bilip sağlığıyla ilgilenmekle ilgili olmadığını biliyordum. Mesele, sadece satın alabileceğim bir hediye ya da gerçekleştirebileceğim bir eylem değildi. Lanet olası arabaya binene dek onu sıkıştırmak değildi. Ona *benden* bir parça vermem gerektiğini anlamaya başlamıştım. Biraz savunmasız olmam gerekiyordu. Kendimi alıştığım türden daha farklı bir tehlikeye atmam gerekiyordu.

O anda olduğu gibi.

Bütün içgüdülerim bana kaçıp gitmemi söylerken karşısında kalakalmamın nedeni, Lark'ın gözlerindeki o umut kıvılcımıydı.

Elimi yanıma indirdim. Ancak o kadar uzaklaşabilirdim. “O zamanlar benden hoşlanmadığını düşünmüştüm ama bu nedenlerden sadece biriydi. Kendi mutluluğundan vazgeçip hayatını benimle birleştirmek anlamına gelse bile, sevdiğin birine yardım etme planını sürdürme kararlılığını görüyorum artık. Bu çok cesurca bir davranış, Lark. Zaten benim yüzümden bu durumdayız. Benim hatam olmasına rağmen beni ve kardeşimi kurtarmak için bu cesareti gösterebileceğini bilmek...” Başımı iki yana salladım. Bakışlarımı kaçırdım. “Bunların tümü yüzünden sana öyle davrandığım için utanıyorum. Ama en kötüsü, dans pistindeki anlardı çünkü aklımdan neler geçtiğini tahmin edebiliyorum. Her gün bunu düşünüyorum. Her gün daha da kötü hissediyorum çünkü ne kadar hatalı olduğumu daha iyi anlıyorum.”

Lark bana baktı ama ne düşündüğünü belli etmedi. Bakışları geri adım atacak mıyım diye beni biraz zorluyor, âdeta meydan okuyordu. Ama hiçbir yere gitmeyecektim.

“Nasıl ya da ne kadar sürmesi gerekiyorsa sürsün, bunun gurur duyacağın bir evlilik olmasını sağlayacağım. Pişman olacağın bir şeye dönüşmesini istemiyorum.”

Aramızdaki boşluğa ağır bir gerilim yayıldı. Hava dünyaya ifşa ettiğim düşüncelerin ağırlığıyla yoğunlaşmış gibiydi. Sonra Lark gülümsedi ve göğsümdeki düğüm çözüldü.

“Ya bu?” diye fısıldadı, bakışlarını gözlerimden ayırmadan bir sonraki yıldızı işaret ederek.

Elimi enseme gezdirdim ve ona hafifçe muzip bir ifadeyle gülümsedim. “Yok, diğerlerini yaparken ne düşündüğümü bilmek istemezsin.”

“İstemez miyim?”

“İsteyeceğini sanmıyorum.” Bana alaycı, şüpheli bir gülüş fırlattığında, ellerimi havaya kaldırdım. “Bu parça bir korseye çok benzediği için elbette tüyler de olması gerekiyordu.”

Lark güldüğünde, loş ışıkta yanaklarının pembeleştığını görür gibi oldum. “Çok güzel, Lachlan. Bu akşam takacağım.”

“Mecbur değilsin,” dedim ama göğsümün gururla kabarmasını engelleyemedim.

“Biliyorum. Ama takmak istiyorum. Ben de sana bir şey vereceğim. Burada bekle.”

Altına kıvırdığı bacaklarını indirip koltuktan kalktı. Yatak odasına gidip kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Ellerimi ceplerime sokmuş, başparmağım alyansıma değer halde sessizce beklerken bir kadını arzuladığımda gayet doğal bir şekilde yaptığım onca şeyi hatırlamaya çalıştım. Çarpık bir gülümseme fırlatmak. Sırf biraz güldürmek için azıcık dalga geçmek. Özgüvenli olmak ama küstah davranmamak ki bunu çok iyi becerebildiğimden emin değildim. Kesinlikle adi herifin teki gibi davranmamak.

Ama birkaç dakika sonra Lark odasından çıktığında, *nasıl* davranmam gerektiğiyle ilgili her şey zihnimden uçup gitti.

“Sen, şey... şey...”

Olağanüstü gözüküyorsun. Artık kendimi ne özgüvenli ne de küstah hissediyordum. Nasıl olduysa, ergenlik halime geri dönmüştüm ve o zamanki halim bile benden daha cazibeliydi.

Lark buna bayıldı. *Elbette.*

“Bana söylediğin en güzel şey bu olabilir,” dedi tatlı bir sesle gülererek. Elinde küçük bir kutuyla, bralet ve altındaki opak eteğin üzerinden geçen transparan siyah elbisenin ince katmanını işaret etti. Kayış takımı belinin yukarısında kumaş katmanlarının üstüne tam oturmuş, omuzlarının üstünden geçiyor, göğüs hatlarını sıkıca kavrayarak çaprazlamasına gövdesini sarıyordu. “Eteğin olmadığını ve sadece tül kısmı giydiğimi düşün.”

Kalp atışlarının sesi kulaklarımda uğuldamaya başladı.

“İltifatların ardı arkası kesilmezdi,” dedi. “Uzun bir ‘ahhh-hh’ sesi duyardım. Gerçek İrlanda cazibesi bu olmalı.”

“Düşes,” dedim boğuk bir sesle. Sanki beynime girmiş, her gizli köşeyi, hatta onu ne kadar arzuladığımı gizlediğim karanlık noktayı bile aydınlatmış gibi gülümsedi. *Özellikle* de o köşeyi. Etrafına ne kadar çok şey yığsam da Lark o vahşi tutkuyu bulmuş, besliyordu.

Yutkundum ve yıkılmaya başlamış olan duvarlarımı yerinde tutmak, bloklar inşa etmek için elimden geleni yaptım. “Harika gözüküyorsun. Gerçekten de harika olmuşsun.”

Lark sırtıttı. “Harika.”

“Evet.”

“Süper. Teşekkürler. Sen de fena değilsin. Cidden fena değilsin.”

Bir kahkaha patlattım.

Lark gülümsememeye çalıştı. “İtiraf edeyim, göz *kamaştırıcı* ya da *enfes* olmuşsun gibi bir şey duymayı bekliyordum. Ya da Tanrı korusun, *Yüce Tanrı İsa, çok seksisin* gibi bir şey.”

Tanrı aşkına. Lark bunların hepsi ve çok daha fazlasıydı. *Her şeydi*. Güçlüydü, eşsizdi, şaşırtıcıydı ve öylesine güzeldi ki bazen sadece ona *baktığımda* bile, kalbim bir mengene-ye sıkışmış gibi hissediyordum. Lark'ın benim için neye dönüştüğünü tam olarak ifade edebilecek tek bir sözcük yoktu. Bunları söylemek için ağzımı açmaya çalıştığımda, sözcükler dilimden kayıp gitti. Dolayısıyla yapabileceğim tek şey ona doğruyu söylemekti. En azından birazını.

Koltuğun yanında durup elini Bentley'inin devasa başına koyarak kulağını okşadığı yere yaklaştım. Durduğumda ona dokunabilecek mesafedeydim ama yumuşak tenini parmak uçlarımda hissetmeyi ne kadar istesem de dokunmadım.

“Sen her zaman göz kamaştırıcısın, Lark. Her zaman çok güzelsin. Her zaman çok seksisin.” Boğuk sesim yanaklarının bir an için kızarmasına neden oldu. “Ama beni affetmen için iltifat etmeye çalışıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum. Bununla aramızın düzelmeyeceğini biliyorum.”

Lark'ın gülümsemesi kayboldu. “Sence nasıl düzelir?”

“Zaman.”

“Ne kadar zaman?”

“Bana bağlı değil.” Ne yaptığımı düşünmeden, elimi cebimden çıkardım. Elimin tersiyle çıplak kolunu okşarken, omzundan dirseğine ve kutuyu sıkı sıkı tutan elinin kenarına kadar inerken bakışlarını benden ayırmadı. “Sana bağlı. Ama benim hislerim yüzünden seni bir şeye zorlamayı kesinlikle istemem.”

Lark yutkundu, boynunda nabzının atışları belirginleşti. “Ne hissediyorsun peki?”

“Bilmiyor musun?” Elimi elinden çektim. Başını hayır anlamında salladı. “Büyük ihtimalle seninle aynı şeyleri hissetmiyorum. Bu kadarını söylemem yeterli.”

“Bundan emin misin?” Lark dikkatini elindeki kutuya vermeden önce, bir süre gözlerimin içine baktı. Kutuyu bana uzatırken yüz ifadesi yine ne düşündüğünü belli etmiyordu. “Bu senin için,” dediğinde, sesi alçak ve biraz nefesi kesilmiş gibi çıktı. “Ama ben sahneye çıkana, sana bir sinyal verene dek bunu açamazsın.”

“Ne tür bir sinyal?”

Lark gözlerini devirip sırtı. “Yarasa sinyali.”

“Yüce İsa.”

“Ama çakma versiyonu. Pillerinin gücü azalmış ucuz bir el feneri kullanacağım.”

“En az Fionn kadar büyük bir baş belası olduğunu biliyor muydun?”

“Ah, yapma. Onu ve esprilerini çok seviyorsun.”

Dilimi ısırđım ve ağzıma kan tadı geldi.

Lark kutuyu sallayınca nihayet elinden aldım. Etrafına bağlanmış olan parıltılı siyah kurdeleye iliştirilmiş ufak bir zarf vardı. Parmaklarım kartı çekmeye başladığı anda, umduğum gibi elini elimin üstüne koydu. “Hayır dedim. Sahneye çıkana dek olmaz.” Bana kızmış gibi gözüküyor olabilirdi ama elini hemen elimden çekmediğini fark ettim.

“Tamam, söz,” dedim. Kutuyu ceketimin cebine koydum ve teslim olmuş gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Düşesim nasıl isterse.”

Lark paltosunu, çantasını, gitarını ve çellosunu almak için arkasını döndü ama enstrümanları omzuna asmasına fırsat vermeden aldım. Sonra aradan günler geçtikçe daha da bize aitmiş gibi gelmeye başlayan dairede kendi alanını korumak için kapıya dönük bir şekilde oturan Bentley’yi evde bıraktık.

Mekâna vardığımızda, kötü havaya rağmen kapının önünde bir kuyruk oluşmaya başlamıştı bile. İnsanlar paltolarına sarınmış, ısınmak için durdukları yerde sallanıyorlardı.

Lark'a kaçamak bir bakış fırlattığımda gururlanmadan edemedim. Herhangi bir endişe ya da sahne korkusu belirtisi olmadan kalabalığa baktı.

"Ben park edecek bir yer aramadan önce inmek istemediğinden emin misin?" diye sordum. Eski Charger'ın hızını keşip sokakta ilerlerken insanların beğeniyle arabaya baktığını fark ettim.

"Hayır, içeri girmen zor olabilir. Seni arkadan alırım."

Zihnimdeki bütün mantıklı düşünceler bir anda silindi ve yerlerine canlı görüntüler geldi. "Arkadan..."

"Evet," dedi Lark. Ben gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışırken Lark şaşkınlıkla bana yandan bir bakış fırlattı. "Evet? Arka kapıyı diyorum..."

Yutkundum.

Başımı salladım, oturduğum yerde kıpırdandım.

"İyi misin? Arka kapılarla ilgili bir sorunun mu var?" Gözümün ucuyla elini kaldırdığını gördüğüm anda, kolumu kendime çektim ve beni rahatlatmak için kolumu sıkmasından son anda kurtuldum. Bana dokunduğu takdirde patlayacağımdan emindim. "Arka kapılar bir şeyi mi tetikliyor?"

"Hayır, Tanrım," dedim sinir içinde. Gözlerimi kısmıştım. Neden gözlerimi kısıyordum? Yolu gayet iyi görebiliyordum. Başımı sallayıp duyularımı yeniden düzenlemeye çalıştım. Net düşünebilme becerim, sadece bir başka araç yola çıktığında kaldırımın kenarında bir park yeri bulabileceğim kadar sürdü.

"Arka tarafa park edebilirdin," dedi Lark alçak ve masum bir sesle. Motoru kapattığımda, derin bir sessizlikte oturduk. Elimle yüzümü ovuşturdum ama yanaklarımın kızardığını gizleyemedim. Lark arabadan inerken çelik kapı gıcırdadı. Düzgün konuşabileceğimden emin olmadığım için başımı iki yana sallayarak yanıt verebildim.

Lark'ın dudaklarından uzun, yüksek ve dramatik bir iç çekiş döküldü. "Lachlan Kane bir göt adamı. Bunu bilmek iyi oldu."

Sırıttığında tüm masumiyeti yok oldu. Kapıyı arkasından kapattı.

Lanet olsun.

Alnımı küt diye soğuk, sert direksiyona yasladım. Mümkün olsa ayak boşluğunun dibinde erir, yola, hatta daha da iyisi başka bir boyuta süzülürdüm. Ama tabii ki Lark'ın başka planları vardı. Hızla kapımı açtı. "Gidelim Batman. Arka kapı bizi bekliyor," dedi beni beklemek üzere kaldırıma çıkarken.

Enstrümanları alıp kayışlarını omzuma astıktan sonra, alev alev yanan tenimin erimeye başladığından emindim.

"Ne oldu? Biraz popo oyunu sevmenin utanılacak bir yanı yok," dedi Lark, Amigos Cantina'ya doğru yürümeye başladığımızda. Solumuzda kalan bir arka sokağa girip metal bir sahne kapısına doğru gitti. "Anal harikadır. Analı severim. Bir keresinde turnedeydim ve..."

Ne yaptığımı bile fark etmeden, Lark'ın bileğini kavradım ve onu binanın tuğla duvarına yasladım. Bir an için canını incitebileceğimden korktum ama ben ona tepeden bakarken yüzünde beliren ifade bu korkumu yok etti. Ona yakından baktığım için bulanık görüyor olsam da görebiliyordum. Yanakları kızarmıştı. Göz bebekleri irileşmişti. Boynundaki nabızı belirginleşmişti.

Şiddetli bir istek.

Başımı yavaşça eğerken soğumakta olan tenimde düzensiz nefeslerini hissedene dek kalp atışlarımın her biri beni ona yaklaştırdı. "Utanmıyorum, düşes."

Aramızdaki azıcık boşluğu da kapladım ve kalçalarımı öne itip ellerimden birini saçlarına doladım. Sertleşen aletim karnına sürtündüğünde, onu deliler gibi arzulamamın bana

çektirdiği işkenceyi, sıcacık olan içine girmek için yalvaran aletimi hisseden Lark'ın nefesi kesildi. "Başka bir adamın karımı nasıl becerdiğini dinlemeye dayanmam. Ya da karımın onu nasıl becerdiğini. Lütfen. Şu anda olmaz."

Dudakları aralandı. Kaşlarını çattı. Kolumu daha sıkı tuttu. Biraz daha eğilip dudaklarımı kulağına değıdirdim. Kalçalarımı uzun, ağır bir hareketle iterek aletimi üstüne sürttüm. Lark da bana sürdüdü. Kontrolsüzce inledi. "İşkence gibi bir şey bu Lark. İnanılmaz bir işkence. O kişinin ben olmadığını bilmek. Beni anlıyor musun?"

Geri çekilirken dudaklarımı yanağına sürttüm. Bir öpücük değil, bir okşayıştı. Bir vaatti. Onu rahat bırakacağıma dair, geri adım atacağıma dair bir vaatti.

Ama buna izin vermedi.

Lark iki eliyle kollarımı sıkı sıkı tutarak bana doğru geldi. Aramızdaki boşluğun açılmasını engelledi. Gözleriyle bana yalvarıyormuş gibiydi. *Geri adım atma.*

"Lachlan," dedi sadece gözlerini dudaklarıma dikerek. Ellerinden sıyrılmalıydım. Belki de fazla ileri gitmiştim. Ama başka bir yola girmeden önce beni affetmesini hak etmeye niyetli olmama rağmen bunu bir türlü yapamadım. Ona söz vermişim. Ama bana biraz daha yaklaştığında ve ben yüzünü okşadığımda, geri çekilmedi ve verdiğim sözü çiğnemek üzere olduğumdan korkmaya başladım.

Lark parmak uçlarında yükseldi. Kokusu her yanıma sardı. Aldığı her nefes benimkine karışıyor, bir parçam haline geliyordu.

Yalvarmak üzereydim. Ama ne için yalvaracağımı bilemiyordum. Bana verebileceği herhangi bir şey için. Geri adım atması için. Ağzımı açtığımda, ne diyeceğimden emin değildim. "Lark, ben..."

Yanımızdaki kapı bir anda açılıp tuğla duvara çarptı. Hararetli bir sohbeta dalmış olan iki adam arka sokağa adım attı. Üçüncü bir adam kapıda kaldı, bir bana bir Lark'a baktı. Gülümser gibi oldu ama gözlerinde gizleyemediği bir şaşkınlık ve biraz da kıskançlık ifadesi vardı.

“Selam, Lark. Tam vaktinde geldin,” dedi adam. Başını yana eğip bizi süzdü. Hâlâ kıpırdamıyorduk. Lark'ın irileşmiş gözleri ve kusursuzca yüzüne yerleştirdiği masum ifadesiyle, benim deri ceketim ve Lark'ın dövmeli elimle kavradığım sarı bukletleriyle nasıl bir manzara çizdiğimizi tahmin edebiliyordum. Onu hemen oracıkta becermeye hazırmışım gibi gözüküyor olmalıydım. Bunu istediği takdirde yapardım. Elbisesini kaldırdığım gibi tek bir hareketle içine girerdim ve...

“İyi misin?” dedi adam. Nefesimi kontrol edemedi Lark'ı bıraktım ve bir adım uzaklaştım. Kaşlarını çattı, kollarımı bırakırken gözlerine hüznü bir ifade çöker gibi oldu. Ama bunu sırf ona başka bir seçenek sunmadığım için yapmıştı.

“Evet,” dedi. Sesi cılız çıkınca hafifçe öksürdü. “Harikayım.”

“Emin misin?”

“Elbette. Xander, bu kocam Lachlan.” Kocam sözcüğünü duyunca kalbime bir elektrik şoku verilmiş gibi hissettim. “Lachlan, bu da Xander. KEX'te bas gitar çalıyor ve geri vokal yapıyor.”

Pis intikam keyfini yutkunarak gidermeye ve beni tanımayan birisine hoş gelebilecek bir gülümsemeye çalıştım. Ama Lark beni tanıyordu. Adama elimi uzatırken beni uyarırmış gibi dikkatle yüzüme baktığını biliyordum.

“KEX. Süper.” O kadar. Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Daha fazlasını söylersem, kendimi tutamazdım.

“Kocan mı? Buna çok şaşırdım Lark,” dedi Xander elimi bırakıp ona dönerken. “Ne zaman evlendin?”

“Ekim ayında.”

“Ha. Hiç duymadım.”

Lark omzunu silkti ve Xander bizi karanlık bir koridora sokarken beni kapıya doğru çekiştirdi. “Sanırım bunu sosyal medyada duyuramayacak kadar KEX’in reklam paylaşımlarıyla meşguldüm,” dedi Lark.

Xander başını çevirip merakla ona bakarken az kalsın bir kahkaha patlatacaktım. Lark yanıt olarak masumane bir tavırla gülümsedi. Adamın sinir olduğunu görebiliyordum. Xander koridorda biraz önümüze geçince Lark kolumu sıktı.

“Senin KEX’le derdin ne?” diye fısıldadı öfkeyle.

Eğilip, “İrlanda argosu. *Don* anlamına gelir,” diye fısıldadım.

Lark hafifçe güldü. Xander siyah bir kapıyı açtı ve ortak soyunma odalarına girdi. Lark eşikte durdu, ben de enstrümanlarını kenara koyması için yere bıraktım. “Ne kadar ironik, genellikle iç çamaşırını giymeyi tercih etmem.”

Göz kırptı. *Resmen* ölecektim.

“Devam et,” dedi muzip bir ifadeyle. “Birisi sana bulaşacak olursa, iç çamaşırını giymeyen ve popo oyunlarını seven bir kadınla evli olduğunu söylersin. Hoşça kal.”

Parmaklarını kıpırdatarak el sallayıp kapıyı yüzüme kapattı.

Kapı tekrar açıldığında, salak gibi hâlâ koridorda dikiliyordum. Başını koridora uzattı. “Bu arada ben yarasa sinyali verene dek sakın hediyeni açma. Aksi takdirde yemin ederim ki hayalarından kar küresi yaparım. Tamam, görüşürüz.”

Alaycı bir tavırla bana bir öpücük fırlattı ve kapıyı kapattı.

Hâlâ bir santim bile kıpırdamamıştım.

Bir dizi küfür homurdanırken elimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Yüce İsa. Viskiye ihtiyacım var.”

“Ha, bir de bana bir Diyet Kola alıver, lütfen,” dedi Lark kapının diğer tarafından. Kıkır kıkır gülerek uzaklaşırken nihayet beni işkencemle baş başa bıraktığını biliyordum.

Bir labirenti andıran koridorlardan geçtim ve açılış grubunun hazırlık yaptığı sahnenin yanındaki kapıya vardım. Bana şüpheyle baktılsa bile fark etmedim. Sadece ilerideki barı ve iç çamaşırsız Lark'ı düşünüyordum.

Soyunma odasına Lark için bir diyet kola yollayıp kendime ilk içkimi aldım ve açılış grubu çalmaya başladığında, nasıl olduysa biraz sakinleşmeyi başardım. Bir saat sonra ilk grup konserini tamamladığında, birkaç adam KEX için sahneyi toparlayıp kurdu. Lark'ın çellosunu görünce, damarlarıma aniden adrenalin yayıldığını hissettim. İçkimi başıma dikmem de bu hissi hafifletmedi. Bana onlarca sene gibi gelen bekleyişi de daha tahammül edilir bir hale getirmemişti.

Barda bir viski daha içerken nihayet tezahüratlar başladı. Sonra bağırış ve ısıklar duyuldu. İnsanlar kollarını kaldırıp havada el çırpıma başladı. Onu uzaktan daha iyi görebilmek için gözlüğümü çıkarıp cebime koydum ve Lark'ın sahneye çıkışını izledim. Grup elemanları onun arkasından sahneye geldi. Lark solundaki bir sandalyeye bir su şişesi koydu ama sahnenin ön tarafına yakın duran bir mikrofonun karşısına geçti. Gitar askısını omzuna asmıştı. Diğer müzisyenler yerlerini alırken kalabalığa gülümseyip el salladı. Dikkatle kalabalığı taramaya başladı.

Beni görünce durdu.

Yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. Öylesine parlak ve sıcak bir gülümsemeydi ki grupla birlikte akort yapmak için arkasına döndüğünde, hava buz kesmiş gibi hissettim. Akortlarını yaptıktan sonra Lark tekrar bana baktı ve kadehimi kaldırıp gülümseyerek onu selamladım.

“Hoş geldiniz millet,” dedi Xander. Etrafımızda tezahüratlar, heyecanlı bağırışlar yükseldi ama Lark'la göz temasımız kopmadı. “Davulda Kevin, gitarda Eric var ve ben Xander. KEX konserine hoş geldiniz.” Lark mikrofonuyla güldüğünü

gizlemeye çalıştı ama gözlerinden güldüğünü anlayabiliyordum. “Bu akşam özel bir konuğumuz var. Alkışlar Lark Montague için gelsin.”

Mekân tezahüratlar, ısıklar ve alkışlarla inledi. Dinleyicilerin oraya esas kimin için geldiğine dair bir şüphe varsa bile, Lark’a sergiledikleri sevgi bu şüpheyi kesinlikle siliyordu.

Grup müziğe başladı ve Lark onlara zahmetsizce uyum sağladı. Onları destekliyor ama asla gölgede kalmıyordu. Sesi grup üyelerininkiyle kusursuz bir uyum içindeydi. İlk arayı verdiklerinde, Lark kısa molalarını ilk grubun üyeleri ve onu görmek isteyen hayranlarıyla sohbet ederek geçirdi. Bir yarı insanları yarıp Lark’ın yaydığı sıcaklığın keyfini çıkarmak istediği halde masamda oturdum ve kendimi Lark’ı en başarılı olduğu işi yaparken izlemenin beni tatmin edeceğine ikna etmeye çalıştım.

Viskimi yudumladım, o sahneyi nasıl aydınlattığını izledim. Ama gözlerimi spot ışıklarının altındaki kadından ayıramadım. Lark’ın ve müziğinin büyüüne kapılmıştım. Kendimi tamamıyla konsere verdim, Lark’ın gözlerini kapatıp her notaya hakkını verişini izledim. Parmaklarının gitar perdesinde nasıl kaydığını, dudaklarının bir öpücük vermiş gibi nasıl mikrofonu yakın durduğunu seyrettim. Grubun, tezahüratların ve ona eşlik eden insanların sesini bastıran sesini dinledim.

Xander şarkı arasında bir anons yaparken hâlâ büyülenmiş durumdaydım.

“Lark bu akşam bize yepyeni bir şarkı söyleyecek,” dedi.

Lark’ın omuzları gevşer gibi oldu. Akıcı bir hareketle ağırlığını yavaşça bir ayağından diğerine verirken, “Bu şarkıyı geçtiğimiz haftalarda yazdım,” dedi. “Tamamlamam normalden daha uzun sürdü. Bugüne kadar yazdığım en zor ama en sevdiğim şarkı oldu.”

Dinleyiciler tezahüratla ıslıklar arasında karşılık verdi, içki kadehlerini kaldırdı.

“Bu şarkıyı bu akşam burada olan birisine ithaf etmek istiyorum,” dedi Lark gözlerimin içine bakarak. Gülümsedi ve asla hissetmeyeceğimi, kendime hissetme *izni* vermeyeceğimi düşündüğüm her şey karanlıktan yüzeye çıktı. “Şarkının ismi ‘Mahveden Aşk.’”

Bir kadını asla dürtülerimi tatmin etmekten daha fazlası için arzulamamıştım. Yüzeysel ihtiyaçtan daha derin bir şey için. Ama Lark’a, bu cesur, güçlü ve enfes derecede karmaşık olan kadına bakarken arzuladığım tek şey oydu. Tıpkı hobi odasında bana anlattığı öyküdeki adam gibi, belime sadece bir ip bağlamış, bir uçurumdan düşüyor, göremediğim bir şeye tutunabilmeyi umuyordum. Bu, asla istemediğim bir şeye duyulan doyumsuz bir ihtiyaç, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm tek kadına karşı duyulan kaçınılmaz bir takıntı.

Derken Lark şarkısını söylemeye başladı.

*Nicedir üşüyorum tek başıma,
Alevleri hayal ediyorum geceleri.
Yaşıyorum karanlık, narin bir yalanı.
Ah, nasıl bir sürprizsin sen,
Tatlı, garip ve tehlikeli.*

Tenimin altında sıcaklık hissi uyandıran tüm o bakışlar, alaycı şakalar, pes edip ona eşlik ettiğimde gülümsemesi; bunların sadece geçici anlar olduğuna kendimi inandırmıştım. Aşinalıktan kaynaklanan şeyler olduğunu düşünmüştüm. İlk kez yanılmış olabileceğime inanmaya başlıyordum.

*Dokunuşun kızgın bir kor tanesi,
Kokun içime dolan duman.*

*Gözlerin delip geçiyor beni,
 Kıvılcımlar dönüşüyor şimşeklere.
 Işık vuruyor dudaklarına,
 Ellerinde bir kibrit, uzatıyorsun bana.
 "Bebeğim, benim için yakar mısın dünyayı?
 Ben senin için yakarım,"
 diyorsun âdeta.
 Oysa benim bildiğim tek şey,
 Bu mahveden aşk.
 Korkmuyorum mahvolmaktan,
 Sadece yeni bir arzu bu.
 İnaniyorum, en güzel şeyler
 Çıkar alevlerin arasından.
 İnaniyorum, inaniyorum, inaniyorum*

Kadehimi masaya koydum. İçerideki her şey kayboldu. Lark'ın şarkısı kanıma ve kemiklerime işlemiş gibi duyularımı ele geçirdi.

*Küller dışarı süzülürken pencereden,
 Ay ışığı uçuşan toz zerreciklerini aydınlatırken,
 Yatır beni yatağa, bebeğim ama izin verme fazla uyuma.
 Bildiğimiz dünyanın sonu güzel bir manzara,
 Karşımdayım işte, bakıyorum sana, sana, sana.*

Kalbimin sızladığını hissettim. Damarlarım yanmaya başladı. Sahnedeki kadın karımdı. Dahası, bana şarkı söylüyordu. Şarkıyı söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Ses, göğsüme işliyor, ruhumu görebildiğinden emin olana dek katmanlarımı soyuyordu.

*İnanıyorum, en güzel şeyler, çıkar alevlerin arasından.
İnanıyorum, inanıyorum, inanıyorum.
Affettim seni, devam et günah işlemeye
Affettim seni, devam et günah işlemeye...*

Asla âşık olmak istememiştim çünkü kaybedildiği takdirde elden ayaktan düşüren etkisine maruz kalmaktan korkmuştum. Bu yüzden bunu içime gömmüştüm. Aşka aç yaşamıştım. Hayatıma sokmamak için elimden geleni yapmıştım. Ama Lark bütün savunmalarımı yıkmış, hayatıma bir süpernova gibi girmişti.

O sırada ikimizi de cayır cayır yaktığını bildiğim acı, arzu ve ateşle ilgili bir şarkı söylerken onsuz bir yaşam hayal edemiyordum. Lark'ı kaybetme korkumdan daha güçlü olan tek şey, ona karşı hissettiğim, beni yiyip bitiren ihtiyaçtı.

Şarkı sona erdi. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Lark ışıldıyordu. Teşekkür etmek için başını sallarken kalabalığı taradı, hatta zaman zaman tanıdığı kişilere öpücük yolladı. Ama sonra hep bana döndü. Hep en çok bana gülümsedi.

Lark gitar kayışını çıkarıp enstrümanını kenara koyarken Xander mikrofonun başına geçti. Lark sandalyeye oturdu, çellosunu standından alıp bacaklarının arasına koydu, ses çıkarmadan çellonun akordunu ayarlamaya koyuldu. Xander bir sonraki şarkıyı anons etti. Bakışlarım Lark'ın hareketlerine kilitlenmişti. Bana baktığında bunu kaçırmam mümkün değildi. Kaşlarını oynattı. Yayı bacaklarına dayadı, başparmaklarını birleştirdi ve parmaklarını aşağı yukarı sallayarak uçan bir yarasa taklidi yaptı. Bir kahkaha patlattım.

“Kutuyu aç,” dedi dudaklarını sessizce oynatarak.

Kutuyu cebimden çıkarıp üstündeki ufak kartı açtım. *“Beni aç,”* diyordu Lark'ın el yazısıyla. Bir an için göz göze geldiğimizde gülümsedi. Kutuya odaklanıp kurdelesini açtım

ve kadehimin yanına koydum. Kutunun kapağını açtığımda, içinde ufak, oval biçimli, orta kısmı yumuşak siyah silikondan yapılmış bir uzaktan kumanda olduğunu gördüm. Üstünde sadece üç düğme vardı; en üstte bir artı, en altta bir eksi ve ortada bir açma-kapatma sembolü.

Başımı yana eğdiğimde, Lark muzip bir gülümsemeye karşılık verdi, şarkı başladı ve yayını tellere sürttü.

“Aç,” dedi dudaklarını yine sessizce oynatarak.

Bana güven veren bir ifadeyle başını sallayınca açma düğmesine bastım. Lark genellikle kendisini bir melodiye kattığında yaptığı gibi gözlerini yumdu. Hiçbir şey olmadı. Ne tavandan sim konfetisi yağmaya baş adı ne de sahnenin kenarında havai fişekler patladı. Tam kumandanın pillerini kontrol etmek üzereyken Lark bana baktı ve hayır anlamında başını salladı.

Gücü arttır

Lark'ın gözleri irileşene ve başını iki yana sallayana dek artı düğmesine bastım. Gülmemeye çalışırken yanakları kızardı.

Düşür, düşür, düşür.

Yüce. Tanrı. İsa.

Lark rahatlayıp başını indirene dek eksi düğmesine bastım. Gözlerini yumdu ve notaları duyumsamalarla dengelerken melodiye uygun bir şekilde hafifçe sallanmaya başladı.

Kanım resmen damarlarımdaki kanı alevlendiriyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Elimdeki uzaktan kumandaya, sahnedeki karıma ve tekrar uzaktan kumandaya baktım.

“Kesin öleceğim,” diye mırıldandım.

Bir kere artı düğmesine bastım. Bir kere daha bastım. Üçüncü denememde Lark kaşlarını çattı ve sandalyesinde kıpırdandı. Oturduğu yerde kıpırdandığını görünce ereksiyon

haline geçtim ve düşüncelerime balıklama dalan şiddetli bir arzu beni çılgınlığın ta kenarına kadar sürükledi.

Bana sahneye çıkmadan önce taktığı bir seks oyuncağının uzaktan kumandasını vermiş olmalıydı. Resmen o sahnede orgazm oluşunu izlememi istiyordu.

Gücü iki kademe daha yükselttim. Yine kaşlarını çattı. Tek bir notayı bile kaçırmadı ama belki kaçırmamasını istiyordum. Yayının tellerin üstünde zıplamasını. Melodinin kesintiye uğramasını.

Lark dudaklarını sarkıtıp bana bakana dek başparmağımı eksi düğmesinin üstünde tuttum.

Dudaklarını büktüğünü görünce şeytani bir gülümsemeyle hissettiği titreşimi bir kademe daha düşürdüm. Bana fırlattığı öfkeli bakış öylesine şiddetli, öylesine yakıcıydı ki sahneye fırlamamak için kendimi zor tuttum.

Dört kere artı düğmesine bastığımda, Lark'ın yüz ifadesi gevşedi.

Onu o halde bıraktım ve tellerin üstünde oynattığı yayı, ağırlığını bir kalçasından diğerine verişini izledim. Uzunca bir süre müzik ile haz arasındaki dengeyi hissettiğini, etrafındaki dünyanın erişemeyeceği bir boşlukta kaybolduğunu hissettim.

Ama kontrolümden o kadar da uzakta değildi.

İki kere artı düğmesine bastım. Lark birden gözlerini açtı ve hemen bana baktı. Bakışları bana meydan okuyormuş gibiydi. Sanki onca insanın ortasında ne kadar ileri gideceğimi görmek istiyordu. Belki boynuna doğru ilerleyen kızarıklığı ya da gözlerini kırptırarak kapatırken dudaklarını nasıl ısırıldığını fark etmeyeceklerdi.

Belki de edeceklerdi.

Üç kere daha artı düğmesine bastım.

Lark'ın dudakları aralandı. O mesafeden bile, bedenindeki en ufak bir değişimi fark edebiliyordum. Göğsünün nasıl inip kalktığını. Kolunun nasıl gerildiğini, notaları kaçırmamaya çalıştığını. Çaldığı melodideki bir nota gibi onunlaydım.

Titreşimin gücünü üç kere daha yükselttim.

Lark birden gözlerini açıp bana kilitlendi. Yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

Ben iki kere daha artı düğmesine bastıktan sonra, kıpırdamadan oturamaz hale geldi. Bir kere artı düğmesine bastım ve başını önüne eğdi. Orgazm olması an meselesi olmalıydı ama bana bakmasını istiyordum. Gözlerini *üstümde* hissetmem gerekiyordu.

Beş kere eksi düğmesine bastığımda, Lark çaresizlik içinde bana baktı. Çelloyu sinir içinde yere fırlatmak üzereydi. O sahneden hışımla inip karşımda dizlerinin üstüne çöküşünü görmek için sağ kolumu verebilirdim. Aletimi içinde hissetmek için yalvarmasını, sertleşen aletimi serbest bırakmak için telaşla kemerimi açmaya çalıştığını görmek istiyordum. Onun beni soyduğunu hayal ederken aletim fermuarı zorlamaya başladı. İçine girmek, beni derinlerine alırken kaslarının aletimi ne kadar sıkı kavrayacağını hissetmek istiyordum. Oradaki herkes bilsin diye benim bacaklarımdan aşağı süzülmesini istiyordum. O, *benim* karımdı. *Bana aitti*.

Ama o an için dikkatinin bende olması yeterliydi. Bir kere. İki kere. Artı düğmesine üç kere bastım. Lark'ın yüzünde şehvetli bir ifade belirdi ama ağırlığını diğer tarafa verdiğini, sürtünme hissi yaratmaya çalıştığını görünce yeterli olmadığını anladım.

Boşalmak için bana yalvarmasına gerek yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu.

Artı düğmesine kaç kere bastığımı saymadan arka arkaya bastım. Lark kaşlarını çattı ve ağzı kimsenin duyamadığı bir

inlemeyle aralandı. Ama doruk noktasına ulaştığını hissedebiliyordum. Müziğin yükselişinden. Şiddetli bir arzuyu ifade eden notalardan. Bana bakarken âdeta yalvaran, çaresiz, her şeyi alan ve daha fazlasını isteyen ifadesinden. Bana ihtiyacı vardı. Ona dokunmama. Onu arzulamama. Becermeme. Bu kadarı yeterli değildi.

Boşaldığından emin olduktan sonra, titreşimin gücünü düşürdüm ve aleti kapattım. Şarkı sona erdi, kalabalıktan alkış ve tezahürat sesleri yükseldi ve parlak ışıkların altında alnı terden parıldayan Lark bana gülümsedi.

Çelloyu ve yayı standa yerleştirdi.

Tekrar başını kaldırdığında, çoktan ortadan kaybolmuştum.

IFSA

Lark

Kalabalığa göz attım.

Ama Lachlan gitmişti.

Kahverengi saçlarını, dövmelerini ya da o lanet olası sırtışını göremedim. Neden, nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyordum ama alaycı, küstah gülümsemesine *ihtiyaç* duyuyordum. Tıpkı bir şeyler paylaşmak istediğinde ama bunu yapamadığında gözlerinde beliren o duygulu ifadeye ihtiyaç duyduğum gibi. Sert ses tonuna, homurtularına ve ilk kahvesini içene dek üstünden atamadığı zombi huysuzluğuna ihtiyaç duyduğum gibi. Ama ihtiyaç duymadığım, tahammül edemediğim şey ortadan kaybolmasıydı. Vibratör olayı ona fazla mı gelmişti? Bir çizgiyi mi aşmıştım? Bunu seksi bulacağını düşünmüştüm. Ama belki de...

Tekrar düşününce gülümsedim çünkü iyi rol yapabiliyordum. Acının her atomunu, içimin alev alev yandığı karnımın en altlarına attım. Sonra kalabalığa el sallayıp eşyalarımı topladım. Kevin'e ertesi güne kadar enstrümanlarıma göz kulak olmasını söyledim ama aklımdan geçenleri söylemedim. Ona Lachlan'ın, yüksek sesle kocam olduğunu içtenlikle söylediğim adamın beni orada bıraktığını söylemedim.

Beni orada bırakmıştı.

Kimse beni bir kenara çekmeye fırsat bulamadan sahneden indim, koridora fırladım, hüngür hüngür ağlamak için koşa koşa soyunma odasına gittim.

Daha kapıya varamadan, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamıştı.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz elimi alınma koyup dirseklerimi tezgâha yasladım ve *hıçkırâ hıçkırâ* ağlamaya başladım.

Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki içim acıyordu. Sanki kemiklerim kendi üzerine katlanıyor, kıymıklarla parçalara ayrılıyordu. Lachlan'ın gerçekte nasıl biri olduğunu gördükçe, sevdikleri için yaptığı onca şeyi gördükçe daha çok yanında olmak istiyordum. Bana sonsuza dek sıkı sıkı sarılmasını istiyordum. Öyle olacağını sanmıştım.

Yanılmıştım.

“Derdin ne senin?” diye fısıldadım öfkeyle. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Tam aynadaki aksime bakmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki kapı ardına kadar açılarak duvara çarptı. Hızla arkama döndüğümde, kocamın beni delip geçen bakışlarıyla karşılaştım.

Lachlan'ın bedeni kapı aralığını kaplamış, karanlık maddeden oluşuyormuş gibi odanın enerjisini emiyordu. “Ne yapıyorsun?”

Gözyaşları arasında güldüm ve elimle yüzümü işaret ettim. “Belli ki ağlıyorum. *Sen ne yapıyorsun?*”

Lachlan'ın bana doğru attığı her adım tekinsizdi. Avcı bir hayvanın adımlarım andırıyordu. Büyük ihtimalle makyajım yanaklarıma akmıştı ve yine takma kirpiğim düşmüştü ki *kirpiklerin neden onun yanında gözümde durmadığını bilmiyordum* ama geri adım atmadım.

Lachlan gözlerinde karanlık ve vahşi bir parıltıyla burnumun dibine gelene kadar durmadı ama “Bu soyunma odasında volta atıyordum, düşes,” derken bana dokunmadı. “Bizi eve götür diye sana anahtarları vermek ve sonra seni yarın yürümeyeceğin kadar becermek için bekliyordum.”

Bedenimdeki her şey bir anda durdu. Kalbim dışında her şey. Kalbim göğüs kafesimde öylesine hızlı bir ritimde atıyordu ki kaburgalarımın arasından sıyrılıp göğsümden dışarı fırlayacağından emindim.

“Ben... şey...” Geriye doğru bir adım attım ama Lachlan bana doğru geldi. Bir adım daha attığımda, popomu banyo tezgâhına vurdum. Omuzlarımı dikleştirdim ve ona meydan okur gibi çenemi kaldırdım ama zırhımın içinde kaçacak yerim kalmamış gibi savunmasız hissediyordum. “Şey... Ben... Sen...”

“Senin dilin asla tutulmaz Lark Kane. Baklayı ağzından çıkar da ben de söylemek istediklerimi söyleyeyim.”

Loş ışıkta ölümcül bir karanlığa bürünmüş olan gözlerini gözlerime dikti. Sanki vücudundaki bütün hücreler bana odaklanmıştı. Biraz daha alanıma girip bedeni hafifçe benimkine değdiğinde, midemin düğüm düğüm olduğunu hissettim.

Yüce Tanrım.

“Bana yarasa sinyali vermen gerekirdi,” dedim en sonunda.

İkimizin de kıpırdamadığı kısacık bir an oldu ve Lachlan güldü, içtenlikle güldü. Gözlerinin kenarlarında tatlı çizgiler belirdi. “Anlaşıldı, lanet kasırga. Bir dahaki sefere telefon yerine *bunu* kullanırım o halde çünkü mesajlarına göz atmak aklına bile gelmemiş,” dedi uzaktan kumandayı havaya kaldırıp.

“Telefonumu soyunma odasında bıraktım.” Bakışlarımı Lachlan’ın üstümden ayrılmayan gözlerinden ayırıp saatimdeki mesajları açtım.

| Soyunma odası. Şimdi.

“Ha. Bu, şey...”

Lachlan kaşını kaldırdı.

“Biraz emir verir gibi olmuş.”

“*Emir* verir gibi,” dedi yanıtımı tekrar ederek.

Başımı sallayıp cesaretimi toplamaya çalıştım. “Ama bundan böyle telefon yerine uzaktan kumandayı kullanacaksan, önce test etmen iyi olur. Hâlâ işliyor mu diye.”

“Ettim bile. Onca insanın önünde. Üç yüz kişi mi...”

“Beş yüz.”

“... *beş yüz* kişinin önünde. Karım. Sahnede. Orgazm oldu. Tam beş yüz kişinin önünde.”

Karım. Sahiplenici ses tonu düşüncelerimi allak bullak etti. Zihnimde yankılandı. Göğsümde oradan oraya çarptı. Bunu önemsemiyormuş gibi yapıp küstah bir bakış fırlatmaya çalıştım ama o bir tanecik sözcük zihnimde dönüp durmaya başladı. “Bir tek sen fark ettin.”

“Bundan hiç emin değilim, düşes.”

“Peki, bu seni rahatsız mı ediyor?”

“O şarkıda söylediklerinde ciddi misin? Beni affettin mi?”

“Soruma yanıt vermedin.”

“Önce benim soruma yanıt ver.” Lachlan gözlerini gözlerimden ayırmadan başını biraz daha eğdi. Sözcükleri ağır ağır, tane tane söyleyerek, “Söylediklerinde. Ciddi. Miydin?” diye sordu.

Yutkundum. “Evet.”

Lachlan biraz geriye gitti. Bedenim ona yakın olmak için yanıp tutuşmasına, dokunuşunu hissetmek için çaresiz halde olmasına rağmen ona yaklaşmamaya çalıştım. Gözlerini gözlerimden ayırdı, saç diplerimdeki ter damlalarından çizmelerimin ucuna kadar beni tepeden tırnağa süzdü.

Gözlerime baktığında ateşli, tutkulu ve arzulu bir ifadeyle karşılaştım.

“Beni rahatsız ediyor mu?” dedi soruma geri dönerek. “Seni o sahnede görmek ve orgazma ulaşmanı sağladığım halde sana dokunamayan kişi olduğumu bilmek mi?” Bana biraz yaklaştı. Öne eğilip iki yanımdan tezgâhı tuttu ama dokunmamaya özen gösterdi. “Evet, beni rahatsız ediyor, düşes. Hem de çok rahatsız ediyor. En iyi ve en kötü şekillerde rahatsız ediyor.”

Dudağımı ısırđım. Lachlan bu hareketi görebildiği tek şey buymuş, dünyada o ufak çaresizlik belirtisinden başka bir şey yokmuş gibi izledi. “Bu konuda ne yapacaksın?” diye fısıldadım.

Gözleri bir anda donuklaşırken, şiddetli bir arzu gözlerinin rengini örterken dudaklarının bir kenarı yavaşça vahşi ve aç bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. Elindeki uzaktan kumandayı kaldırıp açtı. Düşük ayarda bile, titreşim hassas klitorisimde bir şok etkisi yarattı.

“Bana o oyuncağı göstereceksin,” dedi emir verir gibi. “Sonra ne yapacağımı görürsün.”

Lachlan ani bir hareketle beni belimden tutup kaldırdı ve banyo tezgâhına oturttu.

Birbirimize bakakaldık. Dudaklarımız aralanmıştı. Kesik kesik nefes alıp veriyorduk. Bizi ayıran tek şey, sadece birkaç santimlik bir boşluk ve ince kumaş katmanlarıydı. İlk pes eden kişi olmama kararlılığı bir anda silindi.

İlk hamleyi yavaşça öne eğilen Lachlan yaptı. Dudaklarını yanağıma değdirmek için aramızdaki mesafeyi kapattı ve tenime bir ürperti yayılırken yalvarışı kulağımı okşadı.

“Düşes,” diye fısıldadı. “Göster. Bana.”

Lachlan sadece gözlerini gözlerime dikecek kadar geri çekildi. Elimi tutup bacaklarımı örten tül kumaşa götürürken

gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Parmaklarımı kumaşa doladı ve elini çekti.

Kısa iki nefes alıp eteği yavaşça yukarı sıyırdım. Gözlerindeki ateşli ifade arttıkça, daha ağır hareket ederek hem ona hem de kendime işkence ettim. Eteğin ucu gıdım gıdım yukarı çıktı. Lachlan eteğin ucu ancak bacağımdaki eline değdiğinde aşağı baktı. Başparmağıyla eteğin ucunu izlemeye başladı. Sıkı kaslarından gerilim yayılıyordu. Eteğin ucu ağır ağır yukarı çıkmaya devam etti ve nihayet külotumun dantelli kısmına ulaştı.

Sonra durdum.

Lachlan gözlerinde karanlık bir meydan okuma ifadesiyle bana baktı. Başparmağını eteğin ucunda gezdirdi. “Bunları giymeyi sevmediğini sanıyordum,” dedi boğuk bir fısıltıyla.

“Özel durumlarda giyiyorum.” Oymalı dantelin kenarını kavradığında, elimi elinin üstüne koydum. “Seni istiyorum,” dedim düşüncelerine şüphe bulaşmadan. “Benimle ve geçmişimle ilgili kimseye anlatmadığım şeyleri biliyorsun.”

Yüzünü acı bir ifadeyle buruşturdu. Yanıt vermek için bir nefes aldı ama parmağımı dudaklarına götürdüm.

“Sadece uslu davranmanı istemiyorum.” Dudaklarıma ağır ağır bir gülümseme yerleşti. “Ben senin ağırbaşlı ufak düşesin falan değilim. Lanet olası fahişenim, anladın mı?”

Başparmağımı ağzına soktum. Lachlan dudaklarıyla parmağımı sarıp emerken inledi. Elimini geri çekerken sert bir şekilde parmağımı ısırды ve gözkapakları keyiften ağırlaşmış bir halde tepkimi izledi. Acı ve zevk arasında gidip geldim. Gücün itme-çekme etkisini hissettim. Lachlan beni bırakıp oyuncağın titreşimini arttırınca nefes alışım düzenleşti.

“O zaman o elbiseyi kaldır ve bunu kanıtla.” Bana biraz daha yaklaştı. Parmakları kalçalarımında dolaştı, bacaklarımın arasına toplanmış olan eteği kaldırmadan bacaklarımı iki

yana açtı. Dudakları dudaklarımın tam karşısında dururken nefesini yüzümde hissettim. “O insanların önünde sahnede boşaldıktan sonra külotunun ne kadar ıslandığını göster. Seni becermemi ne kadar istediğini göster.”

Hafif bir nefes alırken göğüslerimiz birbirine sürtündü. Gözlerimi gözlerine kilitleyerek eteği belime kadar sıyırdım ve omuzlarımın aynaya dayandığını hissedene dek geriye yaslandım. Deri kayış takımının kenarlarını omurgamda hissedebiliyordum.

Lachlan’ın elleri üstümde nazikçe gidip geliyordu ama vücudundaki diğer kasların hepsi gerilmişti. Bedeni gerilim yayıyordu. Geriye doğru bir adım attı, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre gözlerimin içine baktı ve nihayet bacaklarımın arasına baktı. Başparmağının uzun ve ağır bir hareketiyle ıslak çamaşırama ve altındaki titreşen oyuncağa dokundu.

“Söyle bana,” diye fısıldadım başparmağı tekrar aynı yerden geçerken.

Gözleri tekinsizdi. Ölümcül. Acımasız. “Neyi söyleyeyim? Fahişem olduğunu mu?”

“Evet.”

Titreşim arttı ve Lachlan oyuncağı klitorisime bastırırken nefesim kesildi. “Kapıyı kilitlemedim, Lark. İçeri her an birisi girebilir. Kapının açık olması seni korkutuyor mu?”

Başımı iki yana salladım, dudağımı ısırıp inledim.

“Güzel çünkü seni o sahnede izlemiş olan gerzeklerden biri buraya girse bile, umurumda değil. Hepsi *tam* olarak kimin fahişesi olduğunu anlasın diye sen ismimi haykırana dek durmam.”

Ani bir hareketle kalçama metalik bir şeyin sürtündüğünü hissettim ve külotumun kenarı gevşedi. Lachlan külotu çekiştirdi ve bıçağıyla diğer tarafını kesti. Oyuncağı aldı, ayaklarım yere değdi. Beni belimden tutup aynaya çevirdi.

Elindeki bıçak musluk haznesine düşerken Lachlan külotu boğazımın etrafına doladı ama sıkmadı. Sadece aynadaki aksime kilitlendi.

Titreşimli oyuncağı bırakmadan bir eliyle yanağımı okşadı, diğer eliyle de külotu boğazımın etrafında tuttu. “Kırmızı ne anlama geliyor?”

“Dur.”

“Turuncu?”

“Yavaşla.”

“Yeşil?”

“Beni becer ve içimi meninle doldur.”

Lachlan kulağıma doğru güldü, kulak mememi hafifçe ısırды, dişlerini etli kısmına sürttü. “Yalvarırsan bunu yaparım,” diye fısıldadı.

“*Lütfen,*” dedim güçlükle. Lachlan bileğini çevirerek külotu sıkılaştırdı ve diğer eliyle oyuncağı klitorisime dayadı. Titreşim ağır daireler çizerek sinirlerimi uyarmaya başladı. Kalçalarımı sallayarak oyuncağına süründüm. Boynumdaki damarlar külotun baskısıyla kabardı. Makyajım gözlerimin altına akmişti. Ama boğuk bir sesle inlediğimde, Lachlan’ın kendisini kontrol etme çabasıyla çenesini sıkıldığını gördüm ve güçlü hissettim. Güzel hissettim. Olmak istediğim kadın gibi.

“Daha fazla,” diye yalvardım. “*Lütfen, daha fazla.*”

Lachlan’ın gülümsemesi tehditkâr bir hal almaya başladı. Uzunca bir süre sessiz kaldı, çeneme öpücükler kondurup hafifçe ısırды. “Tekrar dene, düşes. Daha iyi olsun.”

İçimi doldurmasına dair şiddetli bir istekle kasıldım ve Lachlan bacaklarımı biraz daha iki yana açıp uzun hareketlerle oyuncağı hassaslaşmış kaslarımın üstünde yuvarladı. Titreşimi arttırmadı ya da bana istediğimi vermek için bir girişimde bulunmadı. Ama reddedişi başlı başına bir ödüldü.

“Lachlan, *lütfen*. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var,” diye fısıldadım. Külotu artık güçlkle nefes alabileceğim kadar boğazımın etrafında sıkı ve yüzüm kızarmaya başladı. “İçimi doldurmana ihtiyacım var.”

Lachlan kulağıma yaklaştı. Nefesini her dışarı verişini tenimi gıdıklarken gözlerini aynada gözlerime dikti. “Karımı ilk kez bir barın tuvaletinde becermeyeceğim. İçini doldurmamı istiyorsan, hayal gücünü kullansan ve burada yaptıklarımla boşalsan iyi olur.”

Birden derhal onunla oradan gitmek, herhangi bir yere gitmek için ani bir istek hissettim.

Dağılmış durumdaydım. Çaresizdim. Kusursuz değildim. Ama Lachlan aynada bana her kusurlu katmanın, her bozulmuş maskenin ötesini görebiliyormuş gibi bakıyordu. Her şeyin altında gerçek kadını arayan bu adamla birlikte eve gitme düşüncesi beni harekete geçirdi.

Lachlan’ın elini klitorisime dayadım. Kalçalarımı çevirmeye başladım. Boğazımı daha da sıkması için yalvardım. Sonra gözlerimin önünde göz kamaştırıcı yıldızlar belirdi ve bedenimdeki her haz anını son zerresine kadar yaşayana dek tekrar tekrar ismini söyleyerek boşaldım. Tepeden tırnağa hissettiğim zevk geride bir ihtiyaç hissi bıraktı. Yeterli değildi. Tenini tenimde, üstümde ağırlığını ve avuçlarımın altında kaslarını hissedene kadar da yeterli olmayacaktı.

Başım göğsüme düştü ve Lachlan boğazımdaki külotu indirdi. Oyuncağın titreşimini düşürdü ve en sonunda tamamıyla kapattı. Kolunu belime dayayıp beni sıkı sıkı tuttu. Sıcaklığının, boynuma kondurduğu tatlı öpücüklerin, titreyen bedenime baskı yapan kaslarıyla kemiklerinin keyfini çıkardım.

Kapı arkamızda gıcırdayarak açıldı. Gözlerimi aniden açtığımda, aynada Xander’in şaşkın ifadesiyle karşılaştım.

“*Siktir git,*” diye bağırdı Lachlan. Beni daha sıkı tutup bedeniyle bedenimi örttü. Xander şok içinde özür dileyerek toz oldu ama Lachlan ölümcül bir ifadeyle kapıya bakmaya devam etti. “O heriften nefret ediyorum.”

“Onu tanımıyorsun bile.” Gülmemeye çalıştım ama Lachlan öfkesini benden çıkarmaya kalkışınca daha fazla dayanamadım. “Kıskandın mı yoksa?”

“Kes sesini.”

“*Kıskandın.*”

Lachlan’ın derin iç çekişi boncuk boncuk terle kaplanmış olan enseme rahatlatı. “Buradan gidelim de kıskançlığa kapılmak için bir nedenin olmadığını kanıtlayayım.”

Kollarının arasında ona döndüm, ön cebinden gözlüğünü çıkardım. Gözlüğü takıp saçlarımı kabarttım ve ona gülümse dim. “Nasıl oldu?”

“*Yüce İsa,* neden gözlükle bu kadar seksi görünüyorsun?”

“Şimdi bir de üstümde bir korse ve tüyler olduğunu hayal et.” Lachlan elimden tutup beni kapıya doğru götürürken çok uzun süredir olmadığı kadar içten bir kahkaha attım. Bir an önce gitmek istediğim ama kendimi hazır hissetmediğim için onu geri çektim. “Bir dakika Lachlan. Bok gibiyim.”

Lachlan başını çevirdi, tatlı bir ifadeyle bana baktı. “Çok güzel gözüküyorsun Lark.” Hâlâ tereddüt ettiğimi görünce tamamıyla bana dönüp yaklaştı. Gözlüğü çıkardı. Kendisi taktı. Beni net bir şekilde gördü. Gülümsedi, başparmağını önce yanaklarımdan birinde, sonra diğerinde gezdirdi. “İşte, böyle. Artık gözyaşı lekesi gibi görünmüyor. Kasıtlı olarak böyle makyaj yapmış gibisin. Gördün mü?”

Beni omuzlarımdan tutup aynadaki aksime çevirdi. Belki rakun makyajımla, yüzümün yeni seks yaptığımı ele veren kızarıklığıyla ve terden ıslanmış, dağınık saçlarımla hâlâ biraz çılgın gibi gözüküyordum. Ama haklıydı. Güzel de gözüküyordum.

Lachlan yanağıma minik bir öpücük kondurup elimi tuttu ve kararlı adımlarla beni oradan çıkarmak için kapıya yöneldi. “Artık gidelim buradan. Seni yürüyemeyeceğin kadar becermek için eve gitmek konusunda ciddi dim.”

“O zaman hemen eşyalarımı alalım,” dedim Lachlan arka kapıya gitmeden. “Mecbur kalmadıkça enstrümanlarımı gruba bırakmak istemiyorum.”

Lachlan homurdandı ama ben sahneye doğru giderken pesime takıldı. Xander karşı tarafta ekipmanları topladığı yerden bize baktı. Utanmış gibi gülümsedi ve çellomla gitarımı işaret edip yanımda götüreceğimi anlattım.

“Benim için şunu taşıyabilir misin Lachlan?” dedim siyah kılıfta duran gitarı işaret ederek. Lachlan omzumu sıktı, hızlı adımlarla gitara doğru gitti. Xander çekinerek bizi izlemiyormuş gibi davranmaya çalıştı ama beceremedi. Lachlan ona alçak sesle duyamadığım bir şey söyledi. Çellomu standından alırken gülmemeye çalıştım.

“Harika bir performanstı,” dedi birisi arkamdan. Aksan tanıdıktı. “Çello en sevdiğim enstrümandır.”

Arkama döndüm. Lachlan’ın dükkânında tanıştığım adamdı. “Benim de,” dedim. “Abe’ di, değil mi?”

“Evet, hafızanız kuvvetli.” Abe beğeniyle ellerimdeki enstrümana baktı. “Uzun zamandır mı çalılıyorsunuz?”

Evet anlamında başımı salladım, çelloyu kılıfına koymak için eğildim.

“Yedi yaşımdan beri.”

“Yedi,” dedi. Benimle aynı göz seviyesinde olabilmek için çömeldi. “Müzik karanlıktan kaçmak için ne kadar muhteşem bir araç. Sizce de öyle değil mi? *Sevinç çığlıkları yükseltin Rabb’e, ey yeryüzündekiler! Sevinç ilahileriyle yeri göğü çınlatın.*”

Nazikçe ama huzursuz bir şekilde gülümsedim. Abe dik-katle bana baktı ama huzursuz olduğumu anladığından emin

olamadım. Belki de görmezden gelmişti. Gözleri donuktu. Hoş gülümsemesine uymayan bir ifadesi vardı.

Abe bana yayı uzattı. Yayın ucunu tuttuğumda, bana hemen vermedi ve gözlerine bakmamı bekledi. “İyi akşamlar dilerim Bayan Montague. İlham verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Yayı bıraktı.

Yayı kılıfa koyana ve Lachlan yanıma gelene kadar, Abe çoktan gitmişti.

SÜRÜNME

Lachlan

Eve gittiğimiz on beş dakikalık yol hayatımın en uzun yolculuğuydu.

Lark'a dokunmak istiyordum ama eve gidene kadar ona bakmaktan başka bir şey yapmayacaktım. Odaklandığında altdudağını ısırması, koltuğunda kıpırdanması, cebimde âdetta bir delik açmak üzere olan yırtık külodu beni çıldırtıyordu. Parmaklarımı teninde gezdirmek için yanıp tutuşuyordum. Tadına bakmak için. İçine gömülmek için. Beni sıkı sıkı içine alıp üstümde gidip gelirken ağırlığını hissetmek için. Ama eve kadar dayanmaya kararlıyım. Yolculuk bir işkenceye dönüşse bile.

Dahası, Lark bana işkence etmeye *bayılıyordu*.

“Evet,” dedi Lark ışıklardan sola saparken. Sağa sapmış olsaydı, eve daha çabuk varırdık. “Yarın yürümeyeceğim kadar beni becereceğini söylediğinde, aklından tam olarak neler geçiyordu?”

Çenemi sıkarken azı dişlerimi o kadar sıktım ki bir an için kırılacaklarını sandım.

“Mesela... oyuncaklar söz konusu mu, yoksa bu sadece bir maraton durumu mu?”

Başımı koltuk başlığına dayadım.

“Bir ruh hali panon var mı? Pinterest?”

Başımı ağır ağır çevirip pis bir bakış fırlattım.

“Soğuk suyla dolu bir küvete girmem gerekecek mi? Buz almak için bir yerde durayım mı? Power Pump’a uğrayabilirim. İroni ve buz, çifte kazanç.” Benzinliğe girmek için sinyal verdi.

“Oraya girersen, yemin ederim ki boşalmana izin vermem için ellerinle dizlerinin üstüne çökmüş bir halde seni yalvarırım.”

Lark bana bakıp sırttı.

Benzinliğe saptı.

Bir park yeri bulup motoru kapatana dek bir şey demedim. Anahtarları kontaktan çıkardı ve parmağının etrafında döndürdü. Tehditkâr bakışlarım daha büyük bir keyifle gülümsemesinden başka bir işe yaramadı. “Buna pişman olacaksın, düşes.”

“Çok iyi,” dedi kapıyı açarken. “İki paket alırım o zaman.”

Arabadan indi. Girişe varınca başını çevirip bana göz kırptı ve içeri girdi.

Aletim sızlamaya başlayınca elimle yüzümü ovuşturdum. Düşüncelerimi Lark’tan uzaklaştırmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Lark dükkânda oyalandı. Tıpkı dediği gibi, salına salına yolcu kapısının yanından geçip bagaja koyduğu iki torba buz ve bok ye dercesine doğrudan bana fırlattığı manyetik bir gülüşle çıktı. Gayet mutlu bir şekilde tekrar arabaya bindiğinde, sertleşen aletim beni daha da zorlamaya başladı. Büyük ihtimalle bunu da planlamıştı.

“Bakıyorum da keyifle sırtıyorsun, düşes,” dedim. “Beni atlattığını sanıyorsun, değil mi?”

Lark güldü ve geri geri giderken arka pencereden dışarı bakmak için yana döndü. Bedenini yana çevirdiğinde, kayış

takımı göğüslerinin etrafında sıkılaştı. “Atlatamadığımı biliyorum ama beni yine de mutlu ediyor.”

“Aletim ağzındayken boğulacak gibi olduğunda bu kadar komik olmayacak.”

Lark arabayı birinci vitese geçirirken kıkırdadı ama ayağını frennden çekmedi. Berrak gözlerini bana dikti. Benimle dalga geçiyor olabilirdi ama sözlerimin onda nasıl bir etki yarattığını biliyordum. Dilini yavaşça dudaklarının üstünde gezdirişinden anlıyordum. Gözbebeklerinin irileşmesinden. Göğüs uçlarının sertleşip elbisesinin ince kumaşının altında dik tümsekler oluşturmasından.

Başımı ona biraz yaklaştırdığımda, nefesinin kesildiğini hissettim. Dudaklarımda bir gülümseme belirirken gözlerimi dudaklarına diktim.

“Hoşuna giderdi, değil mi? Boğazını doldurmamı istiyorsun. Muhteşem fahişem gibi benim her damlasını yutmak istiyorsun. Merak etme, yutacaksın. Sonra da daha fazlası için yalvaracaksın, değil mi?” Lark’ın dudakları aralanırken güldüm ve tatlı nefesi duyularımı ele geçirdi. Başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Dudaklarımın dudaklarına hafifçe degeceği kadar yaklaşmış, “*Arabayı sür,*” diye fısıldadım.

Mutlu bir gülümsemeye geriye yaslandım. O kadar sertleşmişim ki bütün bedenimin, onu öpmeme ramak kalmış olmasına en az onun kadar öfkeli olduğundan emindim. Nihayet ayağını frennden çekti. Otoparktan çıkarken lastikler asfaltta tiz bir ses çıkardı.

Lark arabayı park ettiği anda dışarı fırladım. Lark daha ayağını garajın zeminine ancak basmıştı ki onu kucaklayıp omzuma attım. Şok içinde bir kahkaha attı. Bagajdan buzları aldım ve bir saniye sonra Lark’ı omzuma atmış bir halde basamakları çıkmaya başladım. Yarım yamalak itirazları

fabrikanın zeminine çarpıp yankılandı. Ancak daireye girip buzları buzluğa attıktan sonra, sadece tutkulu bir şekilde onu öpecek kadar yere bıraktım.

Lark kollarımda eridi. Dili benimkini okşarken inleme sesi ağzımda titreşti. Gömleğimi sıkıca kavradı, öpüşmeyi kesmeden beni çekiştirmeye başladı. Beni yatak odasına doğru götürürken masayla koltuğa çarptı.

Odasına girdiğimiz anda, onu kucaklayıp yatağa attım. Lark nefes nefese şehvetli bir ifadeyle kırışik örtünün üstünde dizlerinin üstüne çöktü. Gömleğimi düğmelerini açmadan başımdan yukarı çekip çıkarırken Lark'ın yüzünde aç bir ifade belirmişti.

Geriye, odanın köşesindeki berjere doğru bir adım attım. “Dediğimde ciddi dim.”

“Öyle olduğunu umuyorum,” diye fısıldadı. Bakışları dikkatle vücudumda, dövmelerin altında gizli olan yara izlerimin üstünde dolaştı. Tenimin her santimini âdeta içti, eteğini sıkı sıkı tutarken geriye kaydıldı ve altdudağını ısırıldı. “Sana dokunmak istiyorum.”

Geriye doğru son bir adım daha atıp berjere çöktüm. Geriye yaslandım, uzunca bir süre yüzündeki çaresiz ifadenin keyfini çıkardım. “O halde bunu ne kadar çok istediğini göster bana, düşes.”

Lark yataktan inerken tepeden tırnağa ürperdi.

“Hayır.”

Lark anında durdu. Talimatlarımı bekliyordu ama bakışlarından buna sinir olduğu da belliydi. Aklımdan türlü türlü olasılık ve fantezi geçerken kanım âdeta kaynamaya başladı. Lark'la balkonda konuştuğum gün olduğu gibi, karanlıkta bir kıvılcım çaktı. Ama Lark söz konusu olduğunda, benim mi avcı olduğumdan, onun mu beni avladığından asla emin olamıyordum.

Her halükârda artık geri dönüş mümkün değildi. İstesem bile bunu yapamazdım. Lark *tam* karşımda, erişebileceğim bir noktada, bana sürtünmek için çaresiz bir halde, yatakta neredeyse kıvranır durumdayken bunu yapmam imkânsızdı.

“O elbiseyi çıkar ama kayış takımı kalsın,” dedim.

Lark sanki aramıza çökmüş olan şehvet pusu arasında ne dediğimi anlamak istermiş gibi duraksadı. Sonra elbisesinin ince askılarından birini arkasına doğru çekip deri kayışların altından geçirdi. Diğer askısını da çıkardı. Bir balerin esnekliğiyle narin kumaşı yırtmamaya özen göstererek teker teker kollarını elbiseden çıkardı. Katmanları ağır ağır kayış takımının altına çekerken memelerini ve sertleşmiş meme uçlarını, karnının pürüzsüz tenini, bacaklarının arasına uzanan tüylü ince çizgiyi açık bırakırken tepkimi izlemek için gözlerini yüzüme dikti. Elbiseyi bacaklarından aşağı indirdi ve yere bırakmadan önce havaya kaldırdı.

Ben sadece onu izlerken içine çektiği her nefes düzensizdi. Siyah deri şeritler ve ufak yıldızlara baktım. Bunların göğüslerinin, kaburgalarının kenarını nasıl kavradığına baktım. Eserimin bedenine sarılışını izledim.

İrademi zorlayarak o berjerden kalkmamaya çalıştım.

Tek bir bakışla aramızda sessiz bir konuşma geçti ve Lark’ın dilediği her şeyi söyleyebileceğini anladığımı anladım. Ne hissediyorsa söyleyebilirdi. Kim olmak isterse olabilirdi. Bana vermeye istekli olduğu her versiyonunu kabul edecektim.

“Nesin sen?” diye sorduğumda, sesimin elimden geldiğince kayıtsız çıkmasına gayret ettim.

“Senin fahişen.”

“O zaman ellerinle dizlerinin üstüne çök.”

Lark yataktan indi, elleriyle dizlerinin üstüne çöküp bekledi. Bekledi ve beklemeye *devam* etti.

Cebimden çakıyı çıkarıp kemerimdeki ustura kayışını çözdüm. Keskin tarafını deriye sürerken Lark'ın heyecandan titrediğini fark ettim. Tam *pes* edeceğimi düşündüğüm anda, Lark daha fazla dayanamadı ve nihayet tek bir sözcük fısıldadı. *Lütfen.*

Çakıyı kapatıp elimde çevirdim. “Sen karım değilsin,” dedim. Lark'ın gözlerinde bir panik ve kırgınlık ifadesi belirdi. “Sadece *benimsin*. Şimdi, *yerde sürün.*”

Lark derin bir oh çekti.

Bir elini ve dizini ötekinin önüne atarak bana doğru süründü. Gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmadı. Ayaklarımın dibinde durduğunda bana dokunmadı. Sonraki talimatımı bekledi. Onun karşımda, dizlerinin üstünde olduğunu görmekten ama kontrolün hâlâ onda olduğunu bilmekten daha büyüleyici bir şey yoktu. İstekli bakışlarından, memelerini deri kayışların arasına sıkıştırarak ellerini kucağında kavuşturduğundan ve ufak oyunumuzu teşvik edişinden her şey belliydi. Kendisine emir verilmesini istiyordu. Kullanılmak istiyordu. İçinin doldurulmasını, reddedilmeyi ve aşağılanmayı istiyordu. Hazır olduğunda ödüllendirilmeyi. Kontrol ondaydı. Ben de ona istediği her şeyi ve fazlasını vermeye hazırdım.

“Kemer,” dedim. Lark kemerin tokasını açıp çıkarabilsin diye deri şeridini bıraktım. “Fermuar.” Fermuarımı aşağı çekti. “Şimdi aletimi çıkar.”

Lark'ın pantolonumu ve iç çamaşırımını indirip aletimi çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırdım. Sertleşen aletim bana acı verecek kadar sertti, Lark'ın sıcak ağzına girmeye hazır ve ucunda bir damla meni birikmişti. Lark aç bir ifadeyle aletime baktı. Dudağını ısırды ve aletimi dibinden kavradı.

“Tükürükle ıslat ve beni okşa.”

Lark tereddüt etmeden dediğimi yaptı, aletimi tükürüğüyle ıslattı ve elini ağır ağır dibinden ucuna doğru götürdü.

Ağır hareket ediyordu ama aletimi sıkı sıkı tutuyordu. Daha da geriye uzanırken hafifçe inledim ve dikkatini tamamıyla aletimi mutlu etmeye verişini izleyebilmek için gözlerimi kapatma dürtüsüne direnmeye çalıştım. Bana böyle dokunduğunu pek çok kere hayal etmiştim ama hayalimden bin kat daha keyifliydi.

Ama asla yeterli olmayacaktı.

Elimi yanağında gezdirip saçlarına sıkıca doladım. “Trafik ışıklarını hatırlıyor musun?” dedim. Evet anlamında başını salladı. “Güzel. Turuncu demek için iki kere bacağıma vur. Durmam için üç kere vur. Bir şey yapmazsan, sana verdiğim her santimi yutacaksın, tamam mı?”

Lark başını sallayıp şehvetle gülümsedi ve ağzını aletime ittiğim anda cennete gittiğimi hissettim.

“*Yüce Tanrı İsa,*” diye fısıldadım. Lark dilini aletimin ucunda gezdirip dudaklarını etrafına doladı. Ağzının sıcaklığı kalp atışlarımı kulaklarımda hissetmeme neden oldu. İçimde tuttuğum nefesim göğsümü yakarken nihayet kendimi rahat bıraktım. Aletimin uzunluğuna alışması için birkaç kere hafifçe gidip gelmesine izin verdim ve saçlarını sıkıca tuttum. “Acımasız küçük fahişem olduğunu söylediğini sanıyordum, düşes. Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Aletimi boğazının gerisine ittiğimde, öğürme refleksiyle gözleri sulandı. Bunu yine yaptığımda inledi, üçüncü kere yine inledi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Akan makyajı, şişmiş dudakları ve o lanet kayış takımının görüntüsü aklımı başımdan aldı.

“Kusursuz bir prensesi mahvedip bir sürtüğe dönüştürmek gibisi yok,” dedim güçlölkle aletimi ağzına daha derin bir şekilde itmeye başladığımda. “Eminim, o kadar ıslanmışsındır ki bacaklarına akmaya başlamıştır.”

Lark hafifçe inledi.

“Parmaklarını oraya götürüp bana göster.”

Lark elini bacaklarının arasına götürürken kalçalarımı sert bir şekilde öne itmeye devam ettim. Her hareketimle aletim boğazının gerisine gidiyor, Lark’ın inlemesine ve zevk dolu sesler çıkarmasına neden oluyordu. Kendisine dokunurken gözleri keyifle kapandı ve ne kadar ıslandığının kanıtı olan ıslak parmaklarını aramızda havaya kaldırdı.

Boşta olan elimle bileğini tuttum, parmaklarını tadına bakmaya hazır olan dudaklarıma götürüp emdim.

Tatlı ve tuzlu tadı dilimi kapladığında, aklımı yitirmeme ramak kalmıştı.

Lark’ın dudaklarını aletimden çektim, kolumu hızla beline dolayıp onu kaldırdım ve kucaklayıp yatağa götürdüm. Daha dengesini sağlayamadan, onu dizlerinin üstüne ittim, ellerini öne götürdüm ve arkasına diz çöküp yüzümü bacaklarının arasına gömdüm.

Dilimle şişmiş klitorisinin üstünde daireler çizerek etrafındaki kasları yalayıp öperken Lark’ın çaresizlikle bağırdığını duydum. Ağzından çıkan her ses, tenimdeki kalıcı mürekkep kadar silinmeyecek bir şekilde zihnimde kalıcı izler bıraktı. Tadı hafızamı kızgın bir demir gibi dağladı. *Bu kadın bana ait.*

Onu ruhunu ele geçirecekmiş gibi yalayıp yuttum.

Lark kıvrandı, inledi, çarşafı sıkıca kavradı ama onu bir saniye bile bırakmadım. Ellerimden biriyle bacağını, diğeriyle sırtındaki kayışları tuttum. Onu bir orgazmın kıyısına kadar götürüp orada bıraktım, doruk noktasına her yaklaştığında yavaşladım ve sakinleşmeye başladığında tekrar şevkle devam ettim. Yalvarmaya başladığında, ben de kendimi serbest bıraktım. Geriye kaykıldım ve serin havanın bacaklarının arasındaki hassas bölgenin üstünde tükürüğümü kurutmasını bekledim.

“Hayır,” diye fısıldadı bana çaresiz bir bakış fırlatarak. “Lütfen.”

Pantolonumu ve iç çamaşırımı tamamıyla çıkarıp kenara fırlattığımı görünce paniği dindi.

“Hareket edebileceğini söylemedim.”

Lark tekrar elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ama bakışlarını benden ayırmakta zorlandığını görünce, kalbimin göğüs kafesimi zorlamasına neden oldu. “Test yaptırdım,” dedim. Dizlerimi tek tek yatağa dayadığımda, Lark’ın neredeyse çıplak olan bedeni ürperdi. “Temizim. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?”

“Evet,” dedi fısıltıdan yüksek olmayan bir sesle nefes nefese kalmış bir halde. “Seni istiyorum Lachlan. *Lütfen.*”

Aletimin ucuyla klitorisinin üstünde ağır ağır daireler çizdim, sonra ucunu hafifçe girişine götürdüm ama onu çileden çıkararak tekrar klitorisine geri döndüm. “Bundan daha iyi yalvarabilirsin.”

“*Lütfen* Lachlan. Seni hissetmek istiyorum. İçimde hissetmek istiyorum. Boşalmanı sağlamak istiyorum.” Bir an için nefesini tuttu. Ne yapacağımdan emin olamadan bekledi ve aletimi bacaklarının arasına sürtüp onu beklettim. “Kocamın beni becermesini istiyorum.”

Sözleri âdeta göğsümü delip içimde kendine yer bulurken hareketlerim yavaşladı. Sonra aletimi girişine götürdüm, sadece ucunu azıcık içine soktum ve Lark’ın inlemesindeki rahatlamamanın keyfini çıkardım.

“O buz torbalarını alman iyi oldu düşes çünkü o daracık deliğini mahvedeceğim.” Biraz daha içine girdim. Titremeye başladığımda kasları sertleşen aletimi sıkı sıkı sardı. “Karımı yürüyemeyeceği kadar becereceğimi söylediğimde ciddiyydim,” dedim. Sonuna kadar içine girip ikimiz de zevk ve tutkuyla bağırarak tepki verdik. Aletimi tekrar girişine kadar

çıkardım ve tekrar içine girdim. Sonra tekrar. Lark'ın sıcaklığı arasında kayan uzun, derin hareketlerle bir ritim tutturdum.

Lark hafifçe inledi, zevkle bağırdı ve daha fazlası için yalvardı. Tekrar tekrar ismimi söyledi. Bedeninin üst tarafını yatağa itip kayışlarını kavradım. Bana daha sert ve daha derine girmem için yalvardığında, her biri daha derine giden acımasız hareketlerle içine girip çıkmaya devam ettim. Omurgamın dibinde orgazma yaklaştığımı, sınırlarımın elektrik akımına uğramış gibi gerildiğini hissettiğimde, elimi altına götürdüm ve Lark sırtını gerip sarsılarak boşalana dek klitorisini okşadım. Kasları sertleşen aletimin etrafında kasıldı. Kendimi daha fazla tutamadım ve içini tamamıyla kapladığımda titreyip güçlkle dizlerimin üstünde durarak boşaldım. Kalp atışlarım kulaklarımda diğer sesleri tamamıyla kesen bir uğultuya dönüştü.

İçinden çıktım ve Lark'ın yanına çöküp onu kendime çektim. Bedeni orgazmından sonra hâlâ hafifçe titriyordu, ben de ensesine karşı kesik kesik nefes alıp veriyordum. Huşu ve rahatlama hisleri arasında üstümüze bir sessizlik çöktü ve terimizi kuruttu. Kalp atışlarım daha düzenli atana, Lark'ın nefes alıp verişleri yavaşlayana kadar uzunca bir süre konuşmadık. Lark parmağıyla koluma bana melodiler gibi gelen desenler çizmeye ve çok geçmeden bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sesi yumuşak ve mutluydu. İlk kez birbirimize sözcükler olmadan ne kadar çok şey anlattığımızı fark ettim. Birlikte büyümeye başladığımızı fark ettim. Bunun asla kalıcı bir durum olmaması gerekiyordu ama birden geleceğimi hayal ettiğimde, karanlıkta onun notaları olmadan geleceğimi görmediğimi anladım.

Onu kendime çekip altına aldım ve dikkatle yüzüne baktım. Bana gülümserken loş ışıkta teni parıldıyordu.

“Selam,” diye fısıldadı. Parmağıyla göğsüme bir çizgi çizdi, siyah dövmemin desenlerinin üstünden gitti.

“Selam.” Alnına bir öpücük kondurdum. Bir tane elmacık kemiğine, bir tane burnunun yanına. Parmak uçları sırtımda gezinirken, çenesine ve sonra boynuna öpücükler kondurmaya devam ettim. Nefesini kulağımın yanında hissettim. Elini aramıza götürüp aletimi tuttu ve beni yine sertleştirdi. O anda bile dokunuşunu, sıcaklığını daha fazla hissetmeye hazırdım.

“Beni mahvedeceğini söylediğini sanıyordum,” dedi kulağıma tatlı bir sesle. Ucu ıslanmış olan aletimi bacaklarının arasına sürttü.

“Düşes,” diye onu uyardım ama sesi beni baştan çıkarınca bacaklarının arasına iyice yerleştim. “Yarın beni düşünmeden oturamayacaksın.”

“Bu, bir söz olsa iyi olur.”

Öyleydi.

Saatlerin nasıl geçtiğini anlayamadım. Kaç kere ismimi fısıldadığını, haykırarak söylediğini ya da yalvardığını bilmiyordum. Kaç kere boşaldığını da. Nihayet durduğumuzda, perdesiz pencerelerin diğer tarafında gökyüzünün rengi siyahtan çivit mavisine dönmüştü. Lark pelte gibi, tükenmiş bir halde yatağa serilmiş bedeniyle, terli teniyle, karışmış saçlarıyla ve titreyen bedeniyle enfes bir mahvolmuşluk tablosuydu. Ama yataktan kalkıp tepeden ona bakınca bana gülümsemişti. Onu hiç o kadar gevşemiş görmemiştim.

“Ne yapıyorsun?” dedi ben iç çamaşırımı ve pantolonumu giyerken.

“Bentley’yi yürüyüşe çıkaracağım. Eminim ki dışarı çıkması gerekiyordur.”

“Geri gelecek misin?”

“Tabii ki geleceğim,” dedim. Altına girebilmesi için örtüleri aşağı çektim. “Köpeğinle dışarı çıkıp bir daha geri

dönmezsem, beni öldürür, derimi bir çiğneme oyuncağına dikerdin herhalde.”

“Buraya demek istemiştim.” Lark yanındaki yastığa hafifçe vurdu.

Gömleğimi giymeden önce bir an için tereddüt ettim. Lark, sanki bunu sorması bir hata olabilirmiş gibi tereddütle beni izliyordu. “Gelmemi istiyor musun?”

Başını salladı. “Evet. İstiyorum sanırım.”

“Gelirken biraz buz getirmemi ister misin?” diye sordum hınzır bir gülümsemeyle. Lark kıkırdadı.

“Beni arkamdan becermediğin takdirde, buz olmadan da hayatta kalırım sanırım. Ama arkadan becereceksen, evet.”

Lark bir espri yapmış gibi sııttım ama bir anda yine kanım kaynamaya başladı ve sertleştım.

Lark örtülerin altına girdikten sonra, çıkmadan önce dönüp şakağına bir öpücük kondurdum. Kapıda durup ona baktığımda, hâlâ beni izliyordu.

Bloğun etrafına dolaşırken geri dönmek için acele etmedim. Bir yanım bir an önce geri dönmeyi istiyor olsa da Lark’a olanları düşünecek, kendime de düşüncelerimi toplayacak fırsatı vermek istiyordum. Şafak sökmeden önceki sessiz saatler bunun için kusursuzdu. Sokakların lambaların arasında kalan kısımları karanlıktı ve serin hava terli tenimi canlandırmıştı. Sokakta neredeyse kimse yoktu. Sadece arada sırada arabalar geçiyordu. Bir de hastane tulumlu, sabah soğuşundan korunmak için kapüşonunu sıkıca başına çekmiş olan yalnız bir adam gördüm. Adam sokağın karşıındaki binadan çıktı ve aksi yöne doğru yürümeye başladı. Ben de bloğun etrafında tur atarken Bentley’nin bütün sokak lambalarını koklamasına ve bütün yangın musluklarına işemesine izin verdim.

Geri döndüğümüzde, Lark derin bir uykuya dalmıştı.

Dinlenebilmesi için diğer odaya mı gitsem diye düşünerek tereddüt ettim. Belki bencilceydi ama üstümde bir tek iç çamaşırımla örtünün altına girip yanına uzandım. Ben yattığım anda uyandı. Onu uyandırdığıma pişman oldum ama bileğimi tutup kolumu üstüne çekti ve bana sokuldu.

“Kim bilebilirdi ki?” dedi yorgunluktan boğuk çıkan bir sesle. “Meğer uyuyabilmek için ihtiyacım olan tek şey kocamın beni bir güzel becermesiymiş. Bunu biliyor olsaydım, uyku merkezine o kadar para harcamazdım.”

“Bence yoga uyku pozundan hâlâ faydalanabiliriz. Sırf o pozun bile, bu yatırıma değdiğini düşünüyorum.” Lark hafifçe gülerken omzunu öptüm ve ona daha sıkı sarıldım. “Biraz dinlenmeye çalış.”

“Bu sefer denememe gerek yok,” dedi esneyerek. “Sadece uyumak var.” Son bir öpücükten sonra kollarımda karımla uyuyakaldım. Birkaç saat sonra uyandığımda, kurşun şeritli camlardan içeri güneş ışınları sızıyordu ve Lark gitmişti.

Telaş etmeden kalktıktan birkaç dakika sonra, Lark’ın karşısına çıkabilecek kadar toparlanmışım. Mutfaktan gelen kahve ve kızarmış ekmek kokusunu takip ettim. Lark mutfakta bir omlet yaparken hoparlörlerinden alçak sesle yayılan şarkılara mırıldanarak eşlik ediyordu. Bentley ayaklarının dibinde durmuş, yemek hazırlıkları sırasında yere bir şeyler düşmesini bekliyordu.

“Biliyor musun, ona domuz pastırması fırlatmasan sürekli olarak ayağının yanında dolaşmazdı,” dedim. Lark köpeğine bir parça daha et fırlatıp sırtınca ona sert bir bakış fırlatmaya çalıştım ama başaramadım.

“Tüylerinin parlak olmasını sağlıyor.”

“Doğru. Haklısın.” Lark’ın dudaklarına minik bir öpücük kondurduktan sonra benim için hazırladığı kahveyi aldım. “Bugün için köpeğine biraz daha mide sorunu yaşatmaktan başka ne planın var?”

Lark bu esprime gereğinden fazla güldü. “Onu unutmuştum.”

“Ben unutmadım. Çok berbattı. Ciddiyim, mamasını değiştirmeyi düşünmen gerek. Hiçbir hayvanın o kadar berbat bir koku yaymaması gerek.”

Bentley oturduğu yerden bana dik dik baktı.

“Onun suçu değildi,” dedi Lark. İki tabak alıp yemek masasına götürdü ve karşılıklı masaya oturduk.

“Biliyorum. Domuz pastırması ve peynir verdiğin için senin suçun.”

“Hayır, onun suçu olduğunu ben söyledim ama koku masadaki cesetten geliyordu.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Sonra masaya baktım. Tekrar Lark’a döndüm. “*Ne?*”

Lark kahvesinden büyük bir yudum aldı. “İkimiz konuşurken burnunun ucunu biraz tıraşlamışım. Koku oradan geliyordu. Burnunun parçalarından ve reçineden sanırım.” Omzunu silkti ve domuz pastırmasını ve peynirini kesmeye koyuldu.

“Bazen bir seri katille evli olduğumu unutuyorum...” Lark bana ters bir bakış fırlatınca hatamı anladım, “... bir *çoklu siliciyle* demek istemiştım. Kurbanlarını el işi projelerine dönüştürdüğünü güzelce hatırlatmış oldun. *Constantine*’i, *Speed*’i ya da bugüne dek çekilmiş herhangi bir Keanu filmini izlerken içecek bardaklarımı üstüne koyduğum el işi projeleri.”

“Bu arada bence bardak altlıklarını kullanmaya başlasan iyi olur.”

“Bardak altlıklarını gördüm. Kalsın, teşekkürler.”

“Her neyse, el işleriyle uğraşmak insanı sakinleştiriyor. Etsy’de yaptıklarımı satmaya başlayabilirim,” dedi Lark şirin ve alaycı bir gülümsemeye. “Senin kiralık katil projelerin nasıl gidiyor acaba *sevgili kocacığım?*”

“O konuda...” Cebimden telefonumu çıkarıp yanıma koydum ve ben uyurken Leander’dan gelmiş olan mesajları

açtım. “Bugün öğleden sonra yanına gitmemi istiyor. Doğal olarak en sevdiği çörek katili de gelebilir mi diye sordu. Connor, Pacifico’da bulduğumuz ödemelerin yasal olduğunu söyledi. Bu yüzden tekrar en başa dönüp katilin kim olduğuyla ilgili yeni birkaç seçeneği araştırmamız gerektiğini düşünüyordum. Ne dersin?”

“Harika olur. Çörek de pişiririm.”

Birbirimize gülümsedik ve o kadar rahat ve tanıdık bir rutindeydik ki evliliğimizi başlangıcındaki şartlarla bağdaştırmak zordu. Kahvaltımızı bitirirken sohbet ettik, güldük ve birlikte çörek pişirdik. Huzur dolu sessizliklerin, uzun ve derin bakışmaların, yüzümüze ağır ağır yayılan gülümsemelerle yanaklarımızın kızarmasının keyfini çıkardım. Birlikte duş alırken karımı bacakları belime dolanmış, dudakları dudaklarıma yapışmış bir halde duvar karolarına yaslayarak becerdim.

Sonra Leander Mayes’in malikânesine gittik.

Leander’ı ziyaret etmek her zamanki gibi beni gerdi, özellikle de Lark yanımda olduğu için. Ama bu sefer Leander nazik davrandı ve belki ilk başlarda biraz şüphelendiyse de ikimiz de birer çörek yiyince rahatladı. Lark’tan, bir değerli taş koleksiyoncusunun nadir bulunan bir elmastan etkileneceği gibi etkilenmişti. Ağzından çıkan her sözü, bir elmasın parıldayan yüzeyleri gibi dikkatle dinliyordu. Ona iltifatlar ediyordu. Elini kolunu sallaya sallaya evine giren ve çok sevdiği bodrum katında onu feci bir baş ağrısı ve yaralanmış bir egoyla bırakan kadını daha iyi tanımak istediği için bizi birlikte oraya çağırdığını düşünmeye başladım. Bana sadece eski bir işle ilgili birkaç önemsiz soru sordu ve dikkatini tekrar Lark’a verdi. Nihayet sohbeti bölmeyi ve Lark’ı Leander’ın ofisine götürmeyi başardım.

“İşi genişletmeye başlamamız gerek,” dedim bir bilgisayarın başına geçtiğimizde. İşe odaklanmaya çalıştım ama

gözlerim neredeyse içgüdüsel bir şekilde Lark'ın dudaklarına takıldı. Hafifçe öksürüp ekrana döndüm. “Şimdi senin ve ailenin tanıdığı kişileri düşünelim. Düşman olarak görmediğiniz kişileri bile atlamayalım. Yakın çevreden birisi olabilir mi? Kendi çıkarları için ailede bir karışıklık çıkarmaya çalışan biri geliyor mu aklına?”

Lark omzunu silkip öne eğildi, çenesini avucuna dayadı. “Belki. Ama yakın çevremizdeki çoğu kişiyi senelerdir tanıyoruz ve asla böyle bir şey olmadı.”

“Şu anda halan çok hasta olduğu için şanslarını deniyor olabilirler. Ona en yakın kişiler kimler? Hem Montague’lar hem de Covaci’ler üstünde etkisi olan birisi var mı?”

Lark klavyede bir isim yazarken kollarındaki tüyler ürperdi. “Büyük ihtimalle onu derinlemesine araştırmaya değmez ama tabiricaizse Stan Tremblay halamın infazcısıdır. Pis işlerimizi, en azından Montague’ların pis işlerini hep o halletmiştir. Üvey babam ona pek yüz vermez ama özellikle de okulda olanlardan sonra ona saygı duyar.”

“Ashborne’da mı?”

“Evet,” dedi Lark. Tremblay’in ismini gelişmiş arama kısmına yazdı. Dikkatle ona baktığımı hissettiğini biliyordum ama bana bakmadı. “Sloane... şey yaptıktan sonra her yeri temizledi.”

Lark sustu ve yutkunarak başını iki yana salladı.

“Stan gibi, Leander da benim için aynı şeyi yaptı,” dedim. Lark’ın kendisini hazır hissetmeden bir açıklama yapmasını istemiyordum. “Rowan ve ben babamızı öldürdükten saniyeler sonra içeri girdi. Babamın her yere borcu vardı ve en sonunda yanlış insanlara bulaşmıştı. *Leander*’ın adamlarına. Leander Sligo’ya akrabalarından bazıları için borç almaya gitmişti. Sannırım borcu aldı ama düşündüğü şekilde bir borç değildi.” Lark gözlerime baktığında, ona bir uyarı bakışı fırlattım. “Leander

suçumuzu örtbas etti. Bizi Amerika'ya getirdi. Yeni bir hayata başlamamızı sağladı. On beş seneden uzun süredir bana en yakın olan kişilerden biri. Ona hem kendi özgürlüğümü hem de kardeşimin özgürlüğünü borçluyum. Ama ona zerre kadar güvenmem. Bu yüzden senin için ne kadar çok şey yapmış olsalar da yakın çevrenden kimseyi göz ardı etme. İçgüdülerine güven. Bu adam şüpheli birisi olabilir mi?"

"Belki. En azından aile işiyle ilgili çok titiz kayıtlar tutuyor. Bize belli ettiğinden çok daha fazlasını biliyor olabilir."

"O halde ona vakit ayırmaya değer. Bakalım neler bulacağız," dedim başımla ekranı işaret ederek. Lark başını salladı, Stan Tremblay'yle ilgili son bilgileri de girdi ve enter tuşuna bastı.

Tremblay'nin iletişim kartı ekranda belirdi ama kırmızı bir çerçeveye alınmıştı ve isminin yanında uyarı yazıyordu.

Lark neler olduğunu anlamak istermiş gibi başını yana eğdi ama çoktan klavyeyle fareyi kendime çekmiştim bile. Ekranda bir metin belirmeden önce birkaç seçeneğe göz attım.

Kod 2. Kod 4100. Tremblay'nin adresi. Fiziksel özellikleri Lark'ın tanıdığı adama uyuyordu.

Ekranda yeni bir sonuç belirdi ve diğerlerini listenin sonuna itti. Kod 100.

"Bu da ne?" dedi Lark ben sandalyemde geriye yaslanırken. Bana bakarken gözlerinin irileştiğini gördüm. Yüzümde belli belirsiz bir korku ifadesi görmüş olmalıydı. "Ne anlama geliyor bu?"

"Kod yüz cinayet anlamına gelir," dedim. "Stan Tremblay çoktan ölmüş."

GÖZ ÇIKARMA

Lark

Lachlan'la birlikte dairemize uzanan metal basamaklardan çıkarak kapıyı açıp Bentley'nin heyecanlı, parkede çıt çıt sesler çıkaran ayak seslerini duyarken bile, devam eden bir sessizlikte Stan Tremblay'yi düşünüyordum. Lachlan onun başını okşayıp yanımdan geçti ve mutfağa yöneldi ama ben yerimden bile kıpırdamadım.

Lachlan'ın telefonuna odaklanışını, başparmaklarının hızla klavyede gidip gelişini izledim. Büyük ihtimalle Conor'a bir mesaj yazdığını ve arabayla eve dönerken onunla yapmaya başladığımız planın ayrıntılarını netleştirdiğini biliyordum. Lachlan mesajdan hoşnut olunca telefonu cebine soktu ve mutfakta bir şeyler yapmaya koyuldu. Bir bardak buzlu su alıp beni izlemeye başladı ama sessizlik onu deli etmiş olmalıydı. Yanıma gelirken gözlerinde bir endişe ifadesi görür gibi oldum.

“İyi misin düşes?” diye sordu.

Başımı salladım. Bana suyu uzatırken dikkatle yüzüme baktı. Büyük bir yudum alıp bardağı geri uzattım.

En sonunda, “Korkuyorum,” diye itirafta bulundum.

Lachlan hayal kırıklığıyla değil, endişeyle omuzlarını sarkıttı. Bunu kaşlarını çatışından anlayabiliyordum. Bileğimi

tuttu ve beni koltuğa götürdü. Bardağı altın rengi masaya koyup beni nazikçe çekerek yanına oturttu.

“Neden korkuyorsun?” diye sordu.

“Bir sürü şeyden,” dedim omzumu silkip bakışlarımı kaçırırken. “Stan’i bugüne kadar hedef alınan herkesten daha iyi tanıyordum. Her şey giderek daha gerçek oluyor, anlıyor musun? Yani... *her şey.*”

Ona baktığımda, bunun sadece Stan ya da ailemde kimsenin durduramayacağı değişikliklerle ilgili olmadığını biliyormuş gibi bana bakıyordu. Bizimle de ilgiliydi. Acaba onu da beni korkuttuğu kadar korkutuyor mu diye merak ettim. Çok uzun zamandır sadece kardeşlerini ve işini önemsemek için elinden geleni yapmıştı. Ben bu duruma ne şekilde uyuyordum? Birlikte olmak için bilinçli bir seçim yapmamıştık, biz şartların bir sonucuyduk. Peki, o şartlar artık var olmadığına ne olacaktı?

Lachlan derin bir nefes aldı ve bana biraz yaklaştı. “En çok hangi yönünü seviyorum, biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Cesursun.” Bakışlarımı kucağıma çevirince Lachlan elimi sıktı. “Birisini kaybedeceğinden mi korkuyorsun? Onu kurtarmak için asık suratlı lanet bir herifle evlenmek gibi çılgınca bir plana balıklama atlıyorsun. Çatlak patronumdan mı korkuyorsun? Ona uyuşturuculu çörekler yediriyorsun ve ayaklarının dibine serilmesini, seninle arkadaş olmayı istemesini sağlıyorsun. Karanlık asansörden mi korkuyorsun? Köpeğin yalnız kalmasın diye bir saat o asansörde oturuyorsun.” Lachlan hafif bir gülümsemeye saçlarımı omzumdan geriye attı. “Sen tanıdığım en cesur insansın Lark. İşte, bu özelliğine bayılıyorum.”

Hafifçe aldığım nefes boğazıma takıldı.

Bu yönümü mü seviyordu? Başka özelliklerimi de seviyor muydu? Belki benim de onun sevdiğim yanları vardı.

Başkalarının ihtiyaçlarına öncelik vermesi gibi. Ya da güldüğümde bana o ifadeyle bakması gibi. Alaycı gülümsemesine bayılıyordum. Dokunuşuna. Öpüşmesine. Bedeninin benimkine uyacak şekilde tasarlanmış gibi olmasına. Lachlan Kane'le ilgili pek çok şeyi seviyor olabilirdim.

Bakışlarımı kaçırdım ama elimi daha da sıkı tuttu. Gözlerimde beliren ani parlaklığı görebildiğinden de emindim. “Yanıyorsun,” diye fısıldadım. Lachlan buna itiraz edecekmiş gibi dudakları aralayıp aniden nefes aldığı anda, “Senden nefret etmiş olduğumu sanmıyorum,” dedim. “Hatta senden biraz hoşlanmıştım. Azıcık.”

Gözleri şaşkınlıkla parıladı ve o alaycı gülümsemesi belirdi. “Evet, son zamanlarda bunu ben de fark ettim. Tam olarak neden bu izlenime kapıldığımı bilmiyorum. Uzaktan kumanda olayı olabilir.” Lachlan beni kollarına çekti. Kalbinin hızla attığını duyabiliyordum. Kendimi onun sıcaklığına bıraktım. “Cesaretin korku hissetmemekle hiçbir ilgisi yok. Tamamıyla korkuyla yüzleşmekle ilgili. Bunu herkesten iyi biliyorsun. Birlikte bir çözüm bulacağız, tamam mı?”

Göğsüne doğru başımı salladım. Lachlan büyük ihtimalle ne yaptığını düşünmeden sırtımı okşamaya başladı. Ama ben düşündüm. Çok geçmeden düşünebildiğim *tek* şey bu oldu. Parmaklarının omurgamın boğumlarından aşağı ilerlemesi. Taytımın beline doğru yavaşlaması ve tekrar yukarı çıkması. Elini her oynattığında, ta içimde, derinlerde bir yerde bir sızı, sadece teselli veren bir dokunuştan daha fazlasına dair bir ihtiyaç hissetmeye başladım.

Geri çekilip Lachlan'ın gözlerine baktım. Elleri sırtımda hareketsiz kaldı. Doğrudan bana, *gerçek* bana baktı. Gözlerinde ihtiyaç, korku, tutku ve arzu vardı. Belki gerçekten de cesaretimden fazlasını seviyordu. Başımı başına yaklaştırıp

nefeslerimiz birbirine karıştığında ve yüzümü ellerinin arasına aldığımda, gördüğüm şeyin bu olduğunu düşündüm.

“Lanet kasırgam,” dedi başparmağıyla yanağımı okşayarak. “Beni mahvettin. Artık senin yanındayken olduğum kişiden başka birisi olabileceğimi düşünemiyorum.”

“Lachlan Kane,” diye fısıldadım. “Beni hemen öpsen ve bunu kanıtlasan iyi olur.” Son bir nefes. Bir bakış. Sonra beni öptü. Öpüşmemiz tatlı başladı. Dudaklarımız ağır ağır birbirini okşadı. Bir iç çekiş. Parmaklarımı çenesindeki kirli sakalın üstünde gezdirdim. Sonra tutkuyla öpüşmeye başladık. Dili benimkini her okşadığında, onu daha fazla arzulamaya başladım. Dudaklarımı daha sert bir şekilde dudaklarına dayadım. Sadece gömleğini çıkarmak için durdum ve aradan geçen saniyeleri telafi etmek için daha fazlasını aldım. Dudaklarını emerken hafifçe ısırmağa başladım. Tenini parmak uçlarımla okşarken tırnaklarımı boydan boya göğsüne sürttüm. Bir iç çekiş bir inlemeye dönüştü.

Kendimi bir anda sırt üstü koltukta buldum ve Lachlan’ın ağırlığını üstümde hissettim.

“Canın acıyor mu düşes?” dedi Lachlan boynuma kondurduğu öpücüklerle ısırıkların arasında. Ellerinden biri bedenimde aşağı doğru ilerledi ve taytımın belini aralayıp içine girdi. Hafif bir dokunuşla klitorisimin üstünde daireler çizmeye başladığında başımı salladım. “Güzel.” Hafifçe ve şaşkınlıkla güldüm ama Lachlan tişörtümün üstünden meme ucumu ısırınca nefesim kesildi. “Durmamı istiyor musun?” diye sordu şehvet dolu gözlerini gözlerime dikip.

“Kesinlikle hayır,” diye fısıldadım. Parmaklarından birini içime soktu ve ağır ağır sokup çıkarmaya başladı.

“O halde daha iyisini yaparım.”

Lachlan elini çekti, su bardağına uzandı ve içinden silindir biçimli bir buz parçası aldı. Bunu elinde tutarak taytımı

çıkartırken ben de tişörtümü çıkardım. Lachlan bacaklarımın arasına çömelip soğuk damlaları memelerime akıtırken, yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Su bedenimden aşağı süzülürken nefesim kesildi. Buz parçasını meme ucuma götürdü ve sertleşene dek etrafına daireler çizdi. Sonra ağzının sıcaklığıyla kaplayıp rahatlattı ve eliyle diğer meme ucumu okşamaya başladı. Bir his dalgasına kapıldım. Soğuk ve sıcak. Sıcak ve soğuk. Bu arada giderek daha fazlasını istediğimi hissettim.

“Lachlan,” diye fısıldadım. Kaslarını kavrayana dek kolundaki dövmelemleri okşadım. “Lütfen.”

Yüzüme bakacak kadar geri çekildiğinde, gözlerinde karanlık ve ciddi bir ifade vardı. “Bana kim olduğumu söyle.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. “Lachlan Kane,” dedim kolundaki gergin kasları okşarken. Yanıtım onu tatmin etmedi. “Kocam.” Gözlerinde bir anda bir rahatlama hissi belirdi. Başını salladı. Yanağını kavradım. “Sen benim kocamsın.”

“Sen de benim karımsın. Seni bir fahişeymişsin gibi becerirken sakın bunu unutma.” Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını indirdi, buz parçasını ağzına attı ve bacaklarımın arasına çömeldi. Klitorisimi emerken buzu dilinin altında tuttu ve dilini hassas sinir uçlarımın üstünde döndürdü. Soğuk ve sıcak karışımı beni dayanamayacağım bir noktaya götürdü. Yanıp tutuşuyordum. Kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Lachlan buzu ağzından çıkardı, dilini içime sokup çıkarırken klitorisimin üstünde gezdirdi. Boşalmanın kıyısına gelmiş bir halde ürperdiğimde, bu sefer buz parçasını bacaklarımın arasında, dilini klitorisimin üstünde gezdirmeye başladı. Bu hisse tahammül edemeyerek koltukta sırtımı gerdiğimde, eliyle karnımı aşağı itti ve beni öyle tuttu. Kaçmam mümkün değildi. Zaten kaçmak istemiyordum. Ben boşalmaya hazır hale gelene dek yaptıklarına devam etti.

Derken idrak bile edemediğim ani bir hareketle beni diğer tarafa çevirdi. O kadar ani bir şekilde içime girdi ki nefessiz kaldım. Zevkten aklım başımdan gittiği için kemerini çözdüğünü ya da pantolonuyla iç çamaşırını çıkardığını bile fark etmemiştim. Aleti sonuna kadar içimdeydi, kalçaları popoma dayanmıştı ve bedeni arkamda titriyordu. Arsız inlememi duyunca bir kere daha sert bir şekilde içime girdi. Sonra uzun ve ağır hareketlerle başlayan bir ritim tutturdu. Bir eliyle buzu sırtımda gezdirirken diğer eliyle kalçamı sıkıca tuttu.

“O kadar kusursuz ki,” dedi popoma bir şaplak atarak. Zevkle bağırdığımı duyunca yine şaplak attı ama hemen arkasından nazikçe okşadı. Popomu iki yana ayırıp inledi. “Şu kusursuz popon. Şu daracık ufak delik.” Buz parçası popo çatalıma kaydı. Lachlan buzu popo deliğimde gezdirirken bir küfür savurdum. “Sen *bana* aitsin düşes. Her küfür. Her inleme. Her çılgılık. *Benimsin*. Benim karımsın. Anladın mı?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Ben de sana aidim.”

“Evet,” diye fısıldadım.

Popomda tükürüğünün ılık damlasını hissettim. Lachlan buzu damlanın arasından geçirdi, içime girip çıkmaya devam ederken popo deliğimin etrafında gezdirdi. Deliğimi su ve tükürükle kapladıktan sonra da parmağını içine soktu.

“Aman *Tanrım*,” diye fısıldadım. Yeni ama tanıdık his içimdeki aletin yarattığı hisse eklendi.

“*Kocan*,” dedi hatamı düzelterip. Aletini sonuna kadar içime soktu, hızla eğilip omzumu ısırды. Arkamda doğrulmadan önce buz parçasını bana verdi. Popoma ikinci parmağını da soktuğunda, titremeye başladım. “Buzu kullan ve aletime boşal düşes. Dudaklarında ismimi duyarak boşalmanı istiyorum.”

Buzdan geri kalanı klitorisime götürdüğümde ürperdim. Lachlan’ın ritmi birden hızlandı, hareketleri sertleşti, içime

daha seri bir şekilde girip çıkmaya başladı ve parmakları kendilerine ait bir tempo tutturdu. İsmi söylemeye başladım. Aklım başımdan gitmişti. Düşüncelerim sadece duyumsama olarak kalana dek teker teker silindi. Artık hissettiğim tek şey aletiyle parmaklarının beni nasıl gerdiğiydi. Aletinin onu sıkıca sarmış olan kasların üstünden nasıl geçtiğiydi. Klitorisimdeki soğuk dokunuştı. İsmi haykırırken boğazımın zorlanmasıydı. Sonra içimde bir zevk patlaması oldu. Kaslarım kasıldı. Sırtım gerildi. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor, içime boşalan Lachlan'ın sesini bastırıyordu. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım, parlak, uçuşan benekler gördüm ve ince bir ter katmanıyla kaplanmış bir halde titreyerek boşaldım. Asla sona ermeyeceğini düşündüğüm anda orgazm sona erdi ve beni pelte gibi, nefessiz bir halde bıraktı.

Lachlan uzunca bir süre ikimizin de sakinleşmesini bekledi. Bu süreyi boşa olan eliyle sıtımı hafifçe okşamak için kullandı. Ama ürperdiğimde, önce parmaklarını, sonra aletini içimden çıkardı. Bunu, sanki hissettiği her şeyi hafızasına kazıyormuş gibi telaş etmeden yaptı. Aleti içimden çıktığında, popomu iki yana ayırıp hafifçe inleyerek bacaklarımın arasından akan menisine baktı.

“Bence bu akşam çıkmadan önce duş almamalısın,” dedi. Parmağını içine sokup menisinden bir parça aldı. Sonra parmağını popoma götürdü ve parmağının ağır hareketiyle inledim.

“Bence o sıkışık minibüste seks yapmışım gibi kokmazsam, Conor buna memnun olur.”

Dar deliğe biraz daha meni soktu ve içimde çoktan büyüme başlamış olan şiddetli bir istek hissettim. “Conor’ın ne düşündüğü umurumda değil.” Lachlan parmağını bir kere daha oynattı ve elini geri çekti. “Ama haklı olabilirsin. Bu akşam herkesin tetikte olmasını istiyorum. Özellikle de sen orada olmak için ısrar edeceksen.”

Lachlan koltuktan kalktı ve ellerini yıkamak için mutfağa gitmeden bana tutkuyla baktı.

“Bu arada orada olmak için ısrar ediyorum,” dedim. Lachlan başını iki yana salladı. Musluk haznesinin önünde dururken pes etmiş gibi omuzlarını sarkıttı. “Seks yaparak beni evde kalmaya ikna edebileceğini düşünmüş olabilirsin ama işe yaramayacak.”

Lachlan güldü ve ellerini kurularken bana döndü. “Bu konuda herhangi bir yanılısama içinde değildim düşes.” Bacaklarımı altıma kıvrımış, bedenim hâlâ ter katmanıyla parıltı halde oturduğum koltuğa yaklaştı. Tam karşımda durana kadar yürüdü ve eğilip alnımdan öptü. “İnatçısın,” dedi doğrulurken. “Sevdiğim yönlerinden biri de bu. Artık hazırlanalım. Sadece birkaç saatimiz var.”

Lachlan endişeli bir gülümsemeyele akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa giderken giysilerimi toplayıp duşa gittim. Duştan çıktığımda, akşam yemeği hazırды. Stan'den, kasasından ve yapmamız gereken şeylerden konuştuk. Bir saat içinde Conor'ın garajına doğru yola çıkmıştık. Charger'ı orada bırakıp onun minibüsüne bindik ve karanlıkta ilerlerken suspus kesildik.

Adli tabibin ofisinin bulunduğu sevimsiz kırmızı tuğla cephe binanın önünde durduk. Geç bir saat olduğu için otoparkta sadece dört araba vardı. Lachlan minibüsü park etti ve ikimiz koltuklarımızda, aracın arkasında dizüstü bilgisayarına komutlar yazan Conor'a döndük.

“Siz binanın kuzey tarafındaki acil çıkış kapısında hazır olduğunuzda, yangın alarmını devreye sokmak için bekliyor olacağım. İtfaiyenin standart yanıt verme zamanı sadece beş dakika ve yirmi saniye,” dedi Conor gözlerini ekrandan ayırmadan. “Alarmdaki otomatik acil durum çağrısını etkisiz hale getireceğim ama on dakikadan uzun sürerse şüphe çeker. Bu

yüzden elinizi çabuk tutmanız gerekecek. Nereye gideceğinizi hatırlıyor musunuz?”

“Binanın doğu kanadındaki iki numaralı soğutucu.”

“Harika.”

“Bunun işe yarayacağından emin misiniz?” diye sordum. Adli tabibin ofisine gizlice girmeye dair bu çılgınca plandan vazgeçmek istiyormuşum gibi konuşmamaya gayret ediyordum.

“En büyük şansımız bu. Stan’ın evdeki kasası son derece karmaşık, neredeyse Leander’inki kadar iyi. Hızla kayıtlarına erişmek istiyorsak, Stan’ın bir parçasının da bizimle gelmesi gerekecek.” Conor anlayışlı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Aksi takdirde kasayı hacklemem haftalar sürebilir. Tabii başka birisi benden önce davranmazsa.”

“Tamam...”

“Eğlenmeye çalışın çocuklar. Ne derler bilirsiniz; birlikte oynayan çiftler birlikte kalırlar,” dedi göz kırparak. Conor, Lachlan’a bir çift kulaklık verdi ve tekrar dizüstü bilgisayarına döndü. “Siz hazırsanız, ben de hazırım.”

Lachlan ve ben kararlılıkla birbirimize baktık. Ne kadar özgüvenli görünmeye çalışsam da midem hâlâ düğüm düğümdü. Lachlan bunu görebiliyordu. Kaşlarını çatarak kulaklığını takarken yüz ifadesi son derece ciddiye. “Emin misin düşes? Hoş bir manzara olmayacak. Tek başıma da halledebilirim.”

“On dakikada yapamazsın,” dedim. Bütün iç organlarımın boğazıma dizildiğinden emin olduğum halde, ses tonum fazlasıyla sakindi. “Bu olay tekrarlanmadan neler olduğunu anlamak istiyorsak, en iyi şansımız bu. Hem ailemi ilgilendiren bir konu. Bunu düzelterek yardımcı olmak istiyorum. Geriye yaslanıp başkalarının bunu benim için yapmasını bekleyemem.”

Lachlan uzun uzun iç çekti ve dikkatini elindeki cihaza verdi. “Buna saygı duyuyorum Lark, gerçekten de saygı duyuyorum. Ama bu tür işler bir anda ters gidebilir. Dikkatli olman gerek.”

Lachlan'ın söylemediği ama söylemek için can attığı şeyleri yüzünden okuyabiliyordum. Öne eğilip avucumu sıcak, kirli sakalla kaplı yanağına koydum ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Dudaklarının tanıdık tadını hissedip hafifçe iç çektiğimi fark etti. Geri çekilmeden önce alnımı alnına dayadım, "Talimatlarını izleyeceğime söz veriyorum. Ama bir kerelik. Buna alışmasan iyi olur," diye fısıldadım.

Lachlan beni yine alnımdan öptü. "Peki düşes. Gidelim."

Lachlan, Conor'a kararlılıkla başını salladı ve benden sonra araçtan indi. Karanlıkta adli tabibin ofisinin yan tarafına doğru ilerledik. Binanın köşesine vardığımızda, Lachlan beni arkasına çekti ve duvarın diğer tarafına baktı. Arkasına ve sonra bana son bir kez dikkatle baktı. Plandan vazgeçmem ve minibüse gitmem için son bir şans verdi. Ona sadece kaşlarını kaldırarak yanıt verdim.

"Hazırız," dedi Lachlan.

"Tamam," dedi Conor kulaklıklarımızdan. "Şu anda binada sadece dört kişi var. Bu yüzden arka kapıdan çıkma ihtimallerine karşın ben size yeşil ışık yakana dek olduğunuz yerde kalın."

Conor geri saymaya başladığında, kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi.

Üç.

İki.

Bir.

Çalacağını bildiğim halde yangın alarmı irkilmeme neden oldu. Ama Lachlan önümde gayet dikkatli ve özgüvenli duruyor, binada yankılanan tiz alarm sesinden hiç etkilenmemiş gibi gözüküyordu. Eldivenli eli belindeki tabancasının kılıfının yanında duruyordu. Silahını nasıl kolaylıkla kavrayabileceğini, kaslı vücudunun zarafetini ve dikkatli hareketlerini, gözlerindeki eksilmeyen dikkat ifadesini hayal edebiliyordum.

“Hiç birisini bir kalemle öldürdüğün oldu mu?” diye sordum durup dururken.

Lachlan başını çevirip şöyle bir şüpheyile bana baktı ama dikkatini tekrar acil durum çıkış kapısına çevirdi. “Hayır. Neden birisini bir kalemle öldüreyim?”

“Çünkü bunu yapabilirsin,” dedim omzumu silkerek. “Ya birisinin şah damarını bir kartla kestini mi?”

“Ne tür bir kartla?”

“Bir iskambil kâğıdıyla. Tarot kartı da süper olurdu aslında. Birisini bir tarot kartıyla öldürdün mü?”

“Hayır.”

Hayal kırıklığıyla iç çektim.

“Ne oldu?”

“Şu anda biraz Keanu’yu andırıldığını söyleyecektim ama vazgeçtim.”

“Yüce İsa.” Lachlan bana sinir olmuş gibi gözlerini kıstı. “Bir keresinde bir adamı bir Himalaya tuz lambasıyla öldürmüştüm. Keanu hiç böyle bir şey yaptı mı?”

Omzumu silktim.

“Hayır, Keanu böyle bir şey yapmadı çünkü o lanet olası bir *aktör*, lanet kasırgam.”

Kulaklıklarımın Conor’ın güldüğünü duyunca sııttım. “Gitme vakti geldi çocuklar. Aranızdaki anlaşmazlığı sonra halletmeniz gerek çünkü binadaki son kişi de çıktı. Kuzey kapısının açık olması gerek.”

Kapıya doğru yürümeye başladığımızda, şakalaşmanın verdiği rahatlık hissi bir anda kayboldu.

On dakikalık geri sayım başladı.

Lachlan bizi geniş, farklı kollara açılan koridorlara çıkardı. Ofislerle laboratuvarların yanından geçtik. Tepemizde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu ve ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti. İki kere sola saptıktan sonra, gümüş kapıların

bulunduğu bir hole girdik. Giysilerimi delip geçen soğuk bana soğutucuların oraya vardığımızı anlatıyordu. Lachlan iki numaralı soğutucunun kapısında durdu ve başparmağı mavi bir düğmenin üstünde havada dururken dönüp bana baktı.

“Yapalım şu işi,” dedim soru sormasına fırsat vermeden.

Düğmeye bastı ve kapı açıldı. Soğuk hava bir anda yüzümüze çarptı.

Tepede uğuldayan ve buharlaşan nefesimizi sarmallar ve girdaplar gibi döndüren bir dizi pervanenin olduğu odaya girdik. Endüstriyel temizlik solüsyonları nahoş bir anı gibi içeri sinmiş olan ceset kokusunu örtemiyordu. İki duvarın önüne tekerlekli, paslanmaz çelik otopsi masaları dizilmişti ve içerde en azından yirmi masa olmasına rağmen, sadece beşinde ceset torbası vardı. Hâlâ kesilmemiş olan kulak tırmalayıcı yangın alarmı Lachlan’ı tekerlekli masalara gidip isim etiketlerini kontrol etmeye başlamaya itti.

“Sekiz dakikanız kaldı,” dedi Conor kulaklıklarımızdan. Lachlan çoktan arabalardan birini öne çekmişti. Ceset torbasını açmadan önce endişeli bir ifadeyle beni süzdü. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Torbanın fermuarını açtığında, Stan Tremblay’nin cesedini gördüm.

Elbette daha önce de ceset görmüştüm ama her seferinde öldükten hemen sonra gördüğüm için bana uyuyorlarmış gibi görünmüşlerdi. Hiç iyi tanıdığım ve birkaç saattir ölü olan birisini görmemiştim. Stan’in teni soğuk ve bembeyazdı. Yüzü, bir zamanlar tanıdığım insanın balmumundan yapılmış kusurlu bir taklidi gibi donuktu. Boğazında uzun bir yarık vardı ve yaranın kenarları tezgâhta fazla uzun bırakılmış çiğ bir et parçası gibi tırtıklı ve kuruydu. Daha hızlı hareket edip işe koyulmam gerektiğini biliyordum ama karşımdaki ceset ile

bir zamanlar tanıdığım saygın adamı bağdaştırabilmek için biraz duraksamadan edemedim.

Saniyeler hızla geçtiği, alarm çalmaya devam ettiği halde, Lachlan beni zorlamadı. Dikkatle Stan'ın göğsüne ufak bir çanta koydu ve bana kemik kesmek için kullanılan pensi uzattı.

“Hazır olduğunda, işaret ve başparmakları,” dedi. Kilitli bir naylon torba çıkarıp aramıza koydu. “Sonra da... diğer şeyi yaparız.”

Stan'ın sol elini tutup penslerle işe koyuldum. Daha keskin olan kısımlarını, işaret parmağını kesmenin daha kolay olacağı ikinci eklem yerine yerleştirdim. Pens yepyeni olmasına rağmen epey baskı uygulamak ve işlemi hızlandırmak için pensi ayarlamak gerekiyordu ama çok geçmeden parmağın ucu geri kalanından ayrıldı. Kesik kısmı Lachlan'ın Stan'ın sağ elinden kestiği parmakla birlikte torbaya koydum.

“İyi gidiyorsun,” dedi Lachlan. Cesedin üstünden ona baktım. Bu, sadece becerikli olduğuma dair bir yorum değil, aynı zamanda aramızda yatan bu ölü adamı tanıyor olmamın beni etkilemediğine dair de bir gözlem.

“Evet,” dedim gülümseyerek Stan'ın başparmağını pensle keserken. “Aslında biraz terapötik bir işlem sayılır.”

Lachlan, Stan'ın sağ başparmağını keserken gözlerini gözlerime dikti ama kaşlarını çattı.

“Elbette Stan bana ve aileme çok yardım etti. Babama olanlardan sonra, en azından Damian devreye girene kadar bana ‘yaşam becerilerini’ öğreten kişi oydu. Örneğin bir çekiç darbesi ve bir dirsek darbesi arasındaki fark.” Çenemi sıkıp eklem nihayet baskıya dayanamayarak çat diye kırılana kadar pense baskı uyguladım. “Bu yüzden bana faydalı birkaç numara öğretmiş olmasına minnettarım ama dünyanın en empati dolu öğretmeni değildi doğrusu. Dahası, hayatımızdaki varlığı işlerin yolunda gitmediğinin bir göstergesiydi.”

“Evet. Mantıklı,” dedi Lachlan. Kesik parmağı koyabileyim diye naylon torbayı açtı. Torbayı kapattıktan sonra ceke-tinin iç cebine koydu. “Yine de seninle gurur duyuyorum.”

“Sen kocamsın tatlım. Böyle demen gerek zaten.”

Lachlan’ın yanaklarına tatlı bir kızarıklık yayıldı, hafifçe öksürdü ve boğuk bir sesle Conor’a ne kadar süre kaldığını sordu.

“Üç dakika.”

“Lanet olsun.” Lachlan bir set alet daha çıkarıp Stan’in göğsüne koydu. Bir solüsyonla dolu bir şırınga ve plastik bir formalin kavanozu vardı. Bir neşter. Bir makas. İnce kollu bir pens. Bir de insanı rahatsız edecek kadar dondurma kepçesine benzer bir başka alet. “Hazır mısınız?”

Boğazıma safra yükseldiğini hissettim. “Büyük ihtimalle değilim.”

“Ben de.”

Stan’in yüzüne yaklaştık ve Lachlan pensi bana uzattı. “Conor, Stan’in güvenlik sisteminde bir iris tarayıcı olduğundan yüzde yüz emin misin?”

“Yüzde *yüz on* eminim. İyi eğlenceler.”

“Lanet olası.” Lachlan, Stan’in kirpiklerini iki parmağının arasına kıştırıp üst göz kapağını yukarı çekerken benim hissettiğim kadar kötü gözüküyordu. “Bunu pensele tut.”

Dediğini yapıp göz kapağını altındaki ödülde yukarı çekmek için aleti Stan’in yüzüne yaklaştırdım. Lachlan, Stan’in gözünü şırıngadaki sıvıyla nemlendirdikten sonra, derin bir nefes alarak neşteri aldı.

“Daha önceden Sloane’u bu işe karıştırmamakla ilgili olarak söylediklerimi geri alıyorum,” dedim. “Bunu ona yaptırmalıydık. İğrenç bir iş bu.”

“Gözünü çıkarmak zorunda olan sen değilsin,” dedi Lachlan. Eğilip neşteri Stan’in başına yaklaştırdı. Göz küresine

bağlı olan ince kası kesebilmek için kemiğin üst çıkıntısını kesmeye başladı. Ne yaptığına şöyle bir baktığım anda, öğürmek için başımı çevirdim. “Sakın yapma.”

“Elimde değil.”

“Benim de midemi bulandıracaksın.”

“Lütfen, elini çabuk tut.”

“Evet, elini çabuk tut,” dedi Conor. “Çünkü birisi gecikmeyi fark etti ve itfaiyeyi aradı bile.”

“*Kahretsin,*” diye fısıldadım.

Lachlan bileğime hafifçe vurdu. “Diğer göz kapağına geç.”

Alt göz kapağını pensle kısırdığım anda, kaygan beyaz yüzeye bir anda kan birikti ve yine öğürdüm. Midem pes etmeden ve öğürmeden önce, titreyen elimle pensle deriyi tutmayı başardım.

“Dayan Lark,” diye bağırdı Lachlan. Sesi emir vermekten çok yalvarırmış gibiydi.

“*Nasıl?*”

“Keanu’yu düşün.”

“*Hayır.* Sakın onu göz küreleriyle benim için mahvetme.”

“Lanet olsun tamam. *Kahretsin.*” Lachlan da hafifçe öğürünce, terli alnımı dirseğimin iç tarafına dayadım. “Sloane bunu nasıl yapıyor?”

“Bir bilye olduğunu düşün,” dedi Conor. “Ya da şu yumuşak göz küresi biçimli Trolli Glotzer şekerlemeleri olduğunu hayal et. Onlardan yemiş miydin? Gabs o şekerlemelere bayılır. İçlerinde kırmızı renkli ekşi bir sıvı var.”

Lachlan bazılarının İrlanda’ya özgü olduğunu düşündüğüm bir dizi küfür savururken yine öğürdüm ama kulakları sağır eden alarm ve kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımın sesinden ne dediğini doğru dürüst duyamadım. “*Yiyeceklerden söz etme sakın, sersem. Lanet olsun sana.*”

“Evet, siktir git, Conor. Erkeğimi rahat bırak.”

“Kaşığa benzeyen şeyi ver Lark. Kaşığı ver.”

Ben kustum. Lachlan öğürdü. Conor kıs kıs güldü.

Ufak kaşığı alıp Lachlan’ın eline tutuşturabileceğim kadar toparlanmayı başardım. “Tanrı aşkına, çıkar şu şeyi.”

“Seks hayatınızda bir pencere açılmış gibi hissettim...”

“*Kes sesini,*” dedi Lachlan öfkeyle. “Makası ver düşes.”

Ona makası verdim ve bir saniye sonra zafer kazanmış gibi bir ses çıkardı. Formalin kavanozunu buldum, Lachlan çıkardığı gözü sıvının içine koyarken nefesimi tuttum. Lachlan bir dizi küfür savurarak kanlı aletleri toparlarken daha kavanozun kapağını sıkıca kapatamamıştım bile.

Kulaklıklarımızdan Conor’ın kahkahası duyuldu. “Bu arada şaka yapmıştım. Göze ihtiyacımız yoktu.”

“*Siktir git, Conor,*” dedik bir ağızdan ben göz küresini cebime atarken. Lachlan ceset torbasının fermuarını çekti, Stan’in tekerlekli masasını tekrar duvarın önüne götürdü.

“Hayır, göze gerçekten de ihtiyacımız var. Ama oradan çıkmanız gerekiyor. İtfaiye araçları bir iki dakikalık mesafede.”

Binada geldiğimiz yöne doğru kaçmaya başladık ve kendimizi soğuk kasım gecesinin karanlığına attık. Kamyonete doğru koşarken siren seslerinin yaklaştığını duyabiliyorduk. Nefes nefeseydim ama damarlarıma akın eden adrenalin bana bir güç hissi vermişti. Kendimi yenilmez hissediyordum. Lachlan’ın da yaptığı her işten sonra böyle hissedip hissetmediğini, bağımlılık yaratan bu sarhoşluğu yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum ama ben kendimi muhteşem hissediyordum.

O kadar muhteşem hissediyordum ki neden orada olduğumuzu unutmuştum. Lachlan içinde parmaklar olan torbayı Conor’a uzatırken, fal taşı gibi açılmış gözlerimden ve çılgın yüz ifademden çelişkili düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsüyordu. Ben de kavanozu verdim. Conor her şeyi ufak bir buz kutusuna koydu.

“Stan’in kayıtlarına erişebilmek için ihtiyaç duyduğumuz her şeyi aldık sanırım. Ama bir şey ters giderse ve bunlar işe yaramazsa, bir sonuca ulaşmamız haftalar sürebilir. Zaman hızla geçiyor. Katil her zaman izlediği programa bağlı kalırsa, kırk gün içinde yine bir cinayet işleyecek demektir. Bizim için yeterli bir süre olmayabilir.”

Ben başımı salladım, Lachlan da orta konsolun üstünden uzanıp elimi sıktı. Bakışları sessiz bir umut hissi yayıyordu. Stan’in parçalarının peşimizdeki avcıyla ilgili gizemi çözeceğine inanmayı istediğini görebiliyordum ama sihirli bir numaraymış gibi gelen bir şeye bu kadar bel bağlamak istemiyordu.

“Bunu her kim yapıyorsa, onu bulacağız,” dedi. Elim kaldırıp dudaklarına sürttü. Bunu hem kendisini rahatlatmak hem de bana bir söz vermiş gibi yapmıştı. “Onu bulduğumuz zaman yeryüzünde cehennem neymiş göstereceğiz.”

GEZGİN

Hayalet

Bay Tremblay'yi Tanrı'nın yanına yollamamın üzerinden iki hafta geçmişti ve Tanrı azmimi ödüllendirmişti. Hizmetlerimi ödüllendirmişti. Satranç tahtasında taşları oynatmış, hak ettiğim zafere giden yolu açmıştı.

Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum. Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar.

Benim planlarım da gerçekleşmek üzereydi.

Uzunca bir süre kapıda durup uyuyan kadını izledim. Eğik pencere panjurlarından içeri sızan ışık vücudunda şerit gibi gölgeler oluşturuyordu. En ufak hareketini, her nefesini aydınlatıyordu. Çökmek üzere olan organlarının kokusunu neredeyse hissedebiliyordum. Steril ortam ve sanayi tipi temizlik deterjanları yaklaşan ölümün kokusunu gizleyemiyordu.

Yüce Tanrım, ölümün gölgesi onun üstüne çökmüş durumda.

Kadının nefes alıp veriş hızı değişir gibi oldu. Belki bir kâbus görüyordu. Ciğerlerine dolan sıvı hırıltılı sesler çıkarmasına neden oluyordu. Öksürdü, gözlerini açtı ve odayı tararken beni gördü.

“Kimsin sen?” dedi. Uykudan ve yaşlılıktan bulanık görüyor olmalıydı ama yine de gözlerinin süt beyazı derinliklerinde

şüphe ifadesi gördüm. Kararlılıkla içeri adım atıp kapıyı arkamdan kapattım.

“Bugün beni...” derken göğsümün cebine iliştirdiğim çalıntı kimliği işaret ettim, “... Steve olarak biliyorlar.”

“Beni de Bertha olarak biliyorlar. Bu yüzden Ethel’ı arıyorsan ne yazık ki yanlış odadasın.”

Yaşlı kadına sırtırken hastane tulumumun cebinden bir çift lastik eldiven çıkarıp taktım. “Hiç düşündüğüm gibi değilmişsin Ethel.”

“Bunu daha önce de duymuştum. Ama senin gibi erkekler zamanın başlangıcından beri benim gibi kadınları hafife almıştır. Dolayısıyla şaşırman doğal. Hatta çörek benzetmesi yapmamın bir sakıncası yoksa, biraz bayat bir davranış.”

Yaşlı kadın bana keskin ve aşağılayıcı bir bakış fırlattı. Sonra yatağının başlığını ayarlamak için düğmeye bastı. Hemşireyi çağırarak olursa onu durdurmaya kararlı bir şekilde ona yaklaştım ama bana bakıp pis pis sırttı. Bakışlarından ya kaderine teslim olduğunu ya da bana kendi başına direnmeye karar verdiğini anladım.

“Evet,” dedi yatağın görünmeyen motorunun vızıltısı arasında. “Herhalde buraya beni öldürmek için geldin.”

“Seni Tanrı’ya teslim etmek için geldim,” dedim hatasını düzelterek. Yatağının ucunda durdum.

“Bob’un isteğiyle mi?”

Başımı yana eğdim.

“Biliyorsun ya?” dedi, eğri parmaklarını sallayarak kimden söz ettiğini anlamamı bekledi. “Bob Foster. Senin gibi birisini yollamak tam da onun yapacağı bir iş. Hiç yaratıcı değil ve çok sıkıcı. Tıpkı çörekleri gibi. Her zaman tek bir becerisi olmuştur zaten.”

Cebimden siyah bir kutu çıkardım. Kapağını açmadığım halde, kadın ellerimin hareketini izledi. “Ne yazık ki Bay Foster’ı tanımıyorum.”

Yaşlı kadın dudaklarından kanlı balgam akana dek şiddetli bir öksürük kriziyle sarsıldı. Ona uzattığım bir mendili aldı ve ağzına götürdü. Gözlerini benden ayırmadı.

Söylemediği her şeyi anlayarak başımı salladım. “Ölümü kabullenmek iyi bir şey. Tanrı’nın isteğine karşı gelinmez.” Yatağın yanına geçtim ve kutunun kapağını açıp önceden doldurulmuş olan üç şırıngadan ilkinin çıkardım. “Tanrı’nın yar-gısı karşısında tövbe ediyor musun?”

“Pişmanlıklarım var,” dedi. Bakışları odanın köşesine kaydı. Acaba Tanrı’nın yanımızda olduğunu hissediyor mu diye merak ettim. Ben hissediyordum. Tanrı’nın isteğini elimde hissediyordum. Şırıngayı tutan elimin titremesini engelliyordu. Varlığı bana fısıldıyor, kalbimin her atışını yönlendiriyordu. “Söyle bana,” dedim. “Tanrı’nın ölüm meleğinin huzurunda günahlarını itiraf et.”

Yaşlı kadın uzun uzun iç çekti. “Şuna pişmanım...” Bakışlarını tekrar bana çevirirken sustu. Gözlerinde son derece kararlı bir ifade vardı. “Elime fırsat geçtiğinde, Bob Foster’ın muzlu tart dolgusunun tarifini çalmadığıma pişmanım. Bob Kremalı Turtaları’nı piyasaya sürdüğünde pazar payımın yüzde yirmisini elimden aldı.”

Gözlerimi kıstım.

“Yirmi üç yaşındayken Marcie’nin partisinden sonra Spencer Jones’la eve gitmediğime pişmanım. Jenny Bright onunla gitti ve bacaklarının arasını mümkün olan her şekilde yaladığını anlattı. Tam bir ay boyunca her pazar şehir kulübünde bu öyküyü anlattı...”

“Yüce Tanrım, beni şeytandan koru...”

“... Ben Thomas’ımla kısa bir süre sonra tanıştım ve altmış iki senelik evliliğimizde, bir kere bile bacaklarımın arasını yalamadı. Beni ölü bir balık gibi yatağa yatırıp üstüme çıkmaktan başka bir pozisyon denesin diye bir sene dil döktüm...”

Derin bir iç çektim. Dilimi şaklattım.

Sonra damar yoluna bağlı olan iğnenin pompasına dönüp verilen ilacı kestim. Solüsyonun akmasını engellemek için tüpü sıktım.

Yaşlı kadına baktım. *“Herkes evliliğe saygı gösterebilir. Evlilik yatağı günahla lekelenmesin...”*

“Bana şu ‘lekelenmeme’ kısmını açıklasana...”

“Çünkü Tanrı fuhuş yapanları ve...”

“Bir de ‘fuhuş yapanları’ açıkla; üçlü seks yapanlar da sayılıyor mu? Çünkü bir keresinde Jenny’yle...”

“Yeter.”

Elim ona vurma dürtüsüyle titriyordu. Kadın tatmin olmuş bir iblis gibi sırıttı. Şeytan güç almak için bana günah işletmişti. Ama artık bunu yapamayacaktı.

“Bu ilahi güç, ruhları yok etmek için dünyayı dolaşan Şeytan’ı ve diğer kötü ruhları cehenneme atsın.”

Damarına bağlı olan tüpün koruyucu kapağı çevirip ilk şırıngadaki salin solüsyonunu tüpe boşalttım. Ethel’in bana direnmesini bekliyordum. Elindeki kanülü çıkarmaya çalışabilirdi. Nafile bir çaba olurdu ama kendisini kurtarmayı dene-yebilirdi. Ama bir şey yapmadı.

Sadece gülümsedi.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. İlk şırıngayı çıkarıp ikincisini takarken ellerime odaklandığım halde, gözlerini üstümde hissedebiliyordum. Bu seferkinin içinde lorazepam vardı. Tahmini ağırlığının üç misli dozda.

İçime bir heyecan dalgası yayıldı. Bu, Tanrı’nın bana yaptığı çağrıydı, bir görevdi. Erkek kardeşim Harvey’nin intikamını alabilmem için bana bir yol sunmuştu ve sonra bana daha da yüce bir amaç vermişti; onun katillerini koruyan yozlaşmış kişileri öldürmek ve aradığım adalet ile benim arama girenleri yok etmek. Benim Tanrım, büyüdüğüm o sefil evi

arayıp bulma umuduyla gittiğim yerde, Cellat ve Örümcek'le aynı otelde kalmamı sağlamıştı. Polis Harvey'nin kurbanlarının cesetlerini çıkarmakla öylesine meşguldü ki *onu* kimin öldürdüğünü araştırmakla uğramamışlardı bile.

Uzun sürmemişti. Sahte bir polis rozeti, tatlı bir gülümseme ve Tanrı'nın izni.

Çalıntı battaniye. Fazladan bir kredi kartı harcaması. Birkaç sorudan sonra sahte bir isim. Çok geçmeden de gerçek bir isim bulmuştum. Rowan Kane.

İkinci şırıngayı tüpten çıkarıp son şırıngayı takarken O'nun ruhumu huzur hissiyle doldurduğunu hissediyordum.

"Bazıları annemin zor bir kadın olduğunu söylerlerdi," dedim Ethel'a. Tüpün koruyucu kapağını kapattım ve damar yolu pompasını tekrar açtım. Boşalan şırıngaları kutuma koyup cebime attım. "İşin aslı şu ki annem erkek kardeşime ve bana dünyanın karanlığının en derin yerlerini gösterdi. Affetmeyen doğasını gösterdi. Nasıl hayatta kalacağımızı öğretti. Bize Tanrı'nın diğer yanını gösterdi. Aydınlıktan önceki hesaplaşmayı."

"Kulağa çok aptalca geliyor evlat."

Gülümsedim ve son nefeslerini alırken kurbanlarıma her zaman söylediğim ilahinin sözlerini söyledim. Ruhlarını Tanrı'nın huzuruna yollarken verdiğim bir veda hediyesiydi bu. "*Yanımda kal...*"

"Kalmamayı tercih ederim."

"... *akşamüzeri hızla çöküyor...*"

"Bana ilaç vermeseydin biraz daha yavaş çökerdi," dedi Ethel. Peltek peltek konuşmaya başlamıştı.

"*Karanlık daha da koyulaşıyor, Tanrım yanımda kal. Diğer yollar tıkanıldığında ve çözümler tükendiğinde, çaresizlerin yardımcısı Tanrım benimle kal.*"

Ethel'in elinde sıkı sıkı tuttuğu kanlı mendili yavaşça çektim. Bir sihircilik numarası gibiydi. Bu karşılaşmadaki tek

maddi kanıt buydu ve mendili yanımda götürecektim. Sihrin bir illüzyon olduğunun hatırlatıcısıydı. Ölüm bir illüzyondu. Yaşam ise Tanrı'nın iradesinde zamanın geçici bir ânıydı.

Yaşlı kadınla göz göze geldim. Hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu ama korku sergilemiyordu. Bakışlarında sadece meydan okuma vardı.

“Lark’ıma dokunacak olursan, kocası seni öldürür,” diye fısıldadı.

Mendili katlayıp cebime koyarken gülümsedim.

“Beni öldürmeyi deneyeceğini umut ediyorum.”

Sonra son nefesinin dudaklarından nihai, yanıt bulmayan bir dua gibi çıktığı âna kadar onu izledim.

SON SAVUNMA

Lark

“Senin için çok mutlu oldum,” dedi Rose. Aramızdaki iki tabakta duran çörek kırıntılarından başımı kaldırıp ona baktığımda, Rose’un gülümsemesi dikkatli bakışlarım altında yüzüne yayıldı. “Bir şeylerin farklı olduğunu görebiliyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Lachlan’la yani. Birkaç ay önce olduğundan farklı gözüküyorsun. Sloane’un düğününde onu öldürmek istiyormuş gibiydin. Ama şimdi şu haline bak.” Rose kollarını iki yana açınca, az kalsın masamızın yanından geçmekte olan bir garsonun karnına vuracaktı. “Daha önce onu öldürmek istiyormuş gibiydin ama şimdi daha seksi gözüküyorsun, ışıldıyorsun.”

Yudumladığım kahve boğazıma kaçınca öksürdüm. “Şey... evet. Teşekkürler.”

“İyi mi?”

“Ne iyi mi?”

“Seks tabii ki.”

Önceki geceyi hatırlayınca yanaklarım kızardı: Lachlan’ın bacaklarımın arasındaki yüzü, saçlarına sıkıca dolanmış elim ve günahkâr ağzını bacaklarımın arasına itişim. Hayatımız ve arzularımızın bir uyum içinde olmasından beri aradan sadece

iki hafta geçmişti ama artık birbirimize yapışmış gibiydik. Her gece beni yıkılacak hale getirene, tüketene ama tatmin edene dek beceriyordu. Her sabah Lachlan'ın hayatımda ve yatağымda olmadığı zamanları daha az hatırlayarak uyanıyordum. Bazen düşünebildiğim tek şey dokunuşu oluyordu. Tenimde gezinen elleri. Boynumu öpüşü. Ta içime gömülmüş olan...

“Demek oturamayacağın kadar iyi, ha?” dedi Rose. Oturduğum yerde kıpırdandım. Yüzüm alev alev yanmaya başladığında sıırttı. “Senin için mutlu oldum Lark. Bunu hak ediyorsun.”

Ona teşekkür etmeme rağmen, minnet hissime bir parça hüznün karıştı. Aynı şeyi Rose'a söyleyemeyeceğimi biliyordum. İkimizin de bakışlarını masaya çevirmesine bakılacak olursa, bunu o da biliyordu.

“Nerede olduğunu nasıl takip edeceğim?” dedim. Rose kahvesinin son yudumunu da içti, boş kahve fincanını masaya koydu ve geriye yaslanıp hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bir telefonum var. Silveria Sirki'nin isminin nostaljik bir havası var ama modern teknolojiye sahiptir.”

“Biliyorum ama oradan oraya gideceksin. Buluşmamız biraz daha zor olacak. Ama yakınlarda olduğunda, elimden geldiğince gelip seni göreceğim.”

“Çok sevindir. Sen ve Sloane.” Rose başını iki yana sallayıp yutkundu ve gülümsemesi kayboldu. “İkiniz benim daimi arkadaşlarımsınız. Gösteri kızlarımsınız.”

“Hâlâ bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim ama hoşuma gitti.” Gülümseyip kahvemi yudumladım.

“Silveria'ya katılmana ne kadar kaldı?”

Rose saatine bakıp dudağını ısırdı. “Bir saat kadar.”

“Fionn nerede?”

“Beni o bırakacak. Sonra elveda sanırım.” Rose omzunu silkti. Gizlemeye çalıştığı halde, yüzüne daha da hüzünlü bir ifade çöktü. Masanın üstünden uzanıp elini tuttum. Bir illüzyonun arkasında paramparça olurken başkasının iyiliği için bir serabı sürdürmeye çalışmanın nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum. Ama Rose hislerini kimseden saklamadığı için bir iki saniye sonra gözleri dolmaya başladı.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemedim. Öyle olup olmayacağını bilmiyordum ve bu tür ifadeler basmakalıp sözlerden ibaret değilmiş gibi rol yapmak istemiyordum. Artık yapmak istemiyordum. Ne kendim için ne de başka birisi için. Bu yüzden masanın üstünden Rose’un elini tuttum ve ona kalbimden geçenleri söyledim. “Seni özleyeceğim.”

Rose başını salladı. “Ben de seni özleyeceğim,” diye fısıldadı. Hüzünlü gülümsemesini görünce kalbim sızladı. “Sirklerle ilgili olarak ne dediklerini bilirsin.”

“Ne derler? Şov devam etmeli mi?”

“Hayır,” dedi. “Zıplayana kadar şov başlamaz.”

Rose’un sözlerini düşünürken telefonu bir mesaj bildiri-miyle titreşti ve aramızdaki büyü bozuldu. Ekranı bakar bakmaz telefonu masadan alıp cebine soktu.

“Doktor gelmiş. O halde görüşürüz. Beni habersiz bırakma.”

İkimiz de ayağa kalktık ve sıkı sıkı birbirimize sarıldık. Rose’un omuzlarının sarsıldığını hissedince kalbim sızladı ve onun adına acı ve öfkeyle doldu. Fionn’la aralarında olanların beni ilgilendirmediğini biliyordum, kendisi de ayrıntıya girmiyordu ama Fionn’u iğnelemeden edemedim. “Belki de Kane ailesinin adi herifi Lachlan değildir,” diye fısıldadım. Rose kollarımın arasında güldü.

“Evet. Olabilir,” dedi yanağıma bir öpücük kondurup. “Kendine iyi bak Makinist Patron.”

Rose son kez hafifçe gülümseyerek arkasına döndü ve kafeden çıktı. Kaldırımın yanında bekleyen bir arabanın kapısını açışını ve arabaya oturuşunu izledim.

Kafe eve yürüme mesafesindeydi ve geri dönerken yolun büyük bir kısmını Sloane'la mesajlaşarak geçirdim. O ve Rowan, yeni evli olmanın keyfini çıkarmak için bir hafta sonunu Martha'nın Üzüm Bağı'nda geçirecekti. Bunu ben de hissetmeye başlamış gibiydim ama Lachlan ve benim için her şey biraz ters gelişmişti. Ama bunun bir önemi var mıydı? Çoğu insanın evlendiğinde izlediği basmakalıp bir yol vardı. Önce âşık olurlardı. Evlilik yeminleri edilirdi. Ama belki de benim hiçbir zaman bu yolda ilerlemem gerekmiyordu. Bulduğum noktanın beni ne kadar mutlu ettiğini fark ettiğimde, buna en çok ben şaşıryordum.

Bu farkındalığı düşünerek daireye girdim ve eve geldiğimi haber vermek için Lachlan'a bir mesaj yazdım. Lachlan'ın önceki hafta kendisi için aldığı içi doldurulmuş, ses çıkaran kafatası biçimli oyuncağı kapan Bentley'yle biraz oynamak için telefonumu bir kenara koydum.

Oyuncağı çekiştirerek oyun oynarken masadaki telefonum çalmaya başladı.

Ekranda Lachlan'ın ismini görecek olmanın heyecanı anemini ismini görünce bir anda kayboldu.

“Selam anne.”

“Canım.”

Ne diyeceğini anladım.

Sözcükler yüksek sesle söylenmeden önce, bunları duymaktan daha da kötü olan bir ânın girdabına kapılırsınız. Bir iğne yapılmasını beklemek gibi bir histir; canınızın yanacağını bilirsiniz ama bazen bunu hayal etmek iğnenin derinize battığı andan daha kötüdür.

“Ethel Hala vefat etti.”

Göğsüme bir balta saplanmış gibi acı hissettim. Gözyaşları bir anda akmaya başladı. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Her gün bunu düşünüyordum. Yine de içimde kocaman bir delik açılmış, beni içine çekiyormuş gibi hissettim. Doldurulması mümkün olmayan bir delik. Sadece bir şeyleri yutmak için yaratılmış bir delik.

Annem ayrıntıları anlatırken de gözyaşlarım dinmedi. Ethel uykusunda ölmüştü. Huzur içinde. Annem bir kayıptan sonra ufak bir teselli olması gereken her şeyi söyledi. Sonra bir an için hüzne fırsat bırakmayan, yapılması gereken işlerden söz etti. Annem cenaze evi Ethel'ı almak için gelmeden önce onlarla Shoreview'da buluşmak ister miyim diye sorarken tereddütlüydü. Daha soruyu tamamlamadan evet dedim ve ben oraya varana dek beklmelerini söyledim. Annem doğrudan Lachlan'la ilgili bir şey demediği halde, yanımda olmasını istediğim ilk kişi oydu. O sessiz sakin haliyle yanımda olmasını istiyordum. Kendimle ilgili olarak paylaşmak istediğimden daha fazlasını gördüğü halde kaçmamış olmasının iç huzurunu hissediyordum.

Annem telefonu kapatır kapatmaz, sık aranan numaralardan Lachlan'ın numarasını buldum. Toparlanmaya çalıştım ama sanki oda kalbimin her atışıyla bir nabız gibi atıyor, sulu bir perde görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Lachlan ilk çalışta yanıt verdi. "Selam düşes. Ben de seni düşünüyordum."

"Selam."

O kadardı. Söylemem gereken tek şey buydu. Tek bir kısa sözcük. Hüzünlü bir iç çekiş.

"Ne oldu? Bir sorun mu var? İyi misin? Neredesin?"

Gereğinden fazla konuşmayan bir adama göre beni tuttuğu soru yağmuru, göğsümün her boşluğunu kaplamış olan acıya rağmen beni gülümsetmeyi başardı.

“Ethel,” dedim boğazıma oturan yumruyu yutmaya çalışarak. “Vefat etti.”

“Ah, Lark. Çok üzüldüm canım. Gelip seni alayım. Ne yapmamı istersin?”

“Bakımevinde buluşmamız bize zaman kazandırır.” Eşyalarımı çantama koymaya başladım ve peşimde dolanan Bentley’nin suyunu doldurmak için mutfağa gittim. “Annem ve babam neredeyse varmak üzereler. Bir Uber çağırırım.”

“Emin misin?”

“Evet. İdare ederim. Sadece...” Vücudumdaki her kemiğe, her kan damlasına sızmış olan acı hissini kontrol etmeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç düzensiz nefes aldıktan ve kazağımdan sarkan bir ipliği parmağımı acıtacak kadar etrafına doladıktan sonra tekrar konuşmayı başardım. “O benim dayanağımdı,” dedim yatak odama giderken. “Her fırtınada ayakta kalırdı. Bunun olacağını biliyordum ama hâlâ... kaybolmuş hissediyorum. Bunu beklemiş olmak durumu kolaylaştırmıyor. Biraz daha fazla vaktimiz olacağını umuyordum.”

“Biliyorum. Ben de düşes. Çok üzgünüm. Onun senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum.” Lachlan’ın derin, endişeli iç çekişini duydum. “Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?”

Boğazıma bir yumru daha oturmadan önce, cılız, neşesiz bir sesle güldüm. “Büyük olasılıkla. Ama şu anda sadece sarılmaya ihtiyacım var.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Lachlan. Telefonu kulağıma dayadım ve gözyaşları yine akmaya başladı. Onun sessizliğinde huzur buldum. Orada olduğunu, bana zaman tanıdığını, bir fırtınada bir başka dayanak olduğunu biliyordum. Artık ikimize ait olan yatak odasında durup yere baktım ve tam bir düşünce ve farkındalık girdabına kapılmıştım ki alçak sesi beni kendime getirdi. “Lark?”

“Evet?”

“Seni seviyorum.”

Ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. Bu sessiz itiraf zihnime kazmana dek içimde yankılandı. Hafızama silinmesi mümkün olmayan mürekkeple *seni seviyorum* sözcükleri yazıldı.

Lachlan’la yaşadığım her büyük ve önemli an gözümün önünden geçti. İlk tanıştığımız gün. İkinci karşılaşmamız. Belediyede evlilik yeminlerimizi edişimiz. Dudaklarımız tam birleşmeden önce bana fısıldayışı. *Geallaim duit a bheith i mo fhear céile dílis duit, fad a mhairimid le chéile*. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, hâlâ da öğrenmemiştim. Ama hissetmişim. Bu adamın en karanlık zamanlarımda yanımda olacağını anlamışım. Ona izin verdiğim takdirde, aydınlıkta da yanımda olacaktı.

Zıplayana kadar şov başlamaz.

Elimle gözlerimi sildim ama yeni gözyaşlarının bir sel gibi yanaklarımdan aşağı süzülmesini engelleyemedim. Bentley ayaklarımdan dibinde acıklı sesler çıkarınca, titreyen elimle telefonu tutarak yüzümü tüylerinin arasına gömdüm ve ağlamak için çömelip kalın boynuna sarıldım. “Ben de seni seviyorum Lachlan.”

“Hemen bir Uber çağır düşes,” dedi Lachlan. Sesinden rahatladığını ve gülümsediğini anlayabiliyordum. “Yakında Shoreview’da görüşürüz.”

Derin bir iç çekerek hoşça kal dedim ve tepetaklak olan bir dünyada dengemi sağlamaya çalıştım. Artık Ethel yoktu. Ailemdeki her şey değişecekti. Kocama âşıktım.

Kirpiklerim hâlâ ıslak bir halde hayret dolu bir sesle güldüm. Alnımı Bentley’nin kulaklarının arasındaki yumuşak tüylere dayadım. “Kocama âşığım Bentley. Sanırım artık o da bizimle kalacak.” Acı tatlı bir gülümsemeyle tavana baktım.

Ethel'in tam istediği gibi gerçekleşen nihai plana çok sevindiğini hayal etmek zor değildi. "Duydun mu, seni yaygaracı kadın? Lachlan Kane'e âşığım. Eminim ki bunun peşindeydin, değil mi?" Ayağa kalktım. Bir Uber çağırmadan önce, banyoya gidip yüzüme su çarptım. İçimdeki çalkantılı hisler yüzünden tenim bana fazla sıcak geldi. Ama aynadaki aksime baktığımda, tamamıyla çıplak kalmış olmanın güzelliğini gördüm. Bunun gözlerimden hepsi akmamış olan makyajla ya da silinen fondötenle ilgisi yoktu. Aynada gördüğüm kişinin artık olduğunu hissettiğim kadına uyuyor olmasıydı. Dünyanın görmek istediklerinin arkasına gizlenen bir kadın değildi. Prova edilmiş bir gülümseme, başkalarına duygularını belli etmemek için takılan bir maske yoktu. Acı hissediyordum ve yüzüm bunu yansıtıyordu. Âşıktım, hayat dolu gözüküyordum.

Aynadan bana bakan kadın hoşuma gitti. Halam görse o da bu kadınla gurur duyardı diye düşündüm.

Tam yüzümdeki son su damlalarını da silerken Bentley oturma odasında beni uyarırmış gibi havladı. Belki de Uber düşündüğümünden yakın bir yerdeydi ve kapı zilini duymadım diye düşündüm. Ama telefonumu alıp oturma odasına doğru giderken uygulamayı açtığımda, Uber'ın hâlâ on dakika uzaklıkta olduğunu gördüm.

Oturma odasına girdiğimde Bentley yine havladı. Sonra da hırladı.

"Neler..." dedim ama sonra ne olduğunu, daha doğrusu *kim* olduğunu gördüm.

Abe Midus oturma odamda duruyordu.

Yırtıcı bakışlar. Aç bir gülümseme.

Bir anda avcı ve av olmuşuk.

Mutfağa koştum. Bacaklarıma bir şey çarptı ve düşerken bir lambayı devirdim. Yere düştüğümde, içime keskin bir acı

yayıldı. Elimi başımın yan tarafına götürdüğümde, parmaklarım yapış yapış kanla kaplandı. Bentley arkamda hırladı.

Küt diye bir ses geldi ve Bentley acı içinde havladı. Keskin ve engelleyemediğim bir şey boynuma batıp geri çekildi.

Telefonuma uzandım. Tam parmaklarım ekranına değdiğinde, adam bir tekme atıp telefonu ileri savurdu. Yerden kalkmaya çalışırken kulaklarımda çınlayan kalp atışlarım sesimi bastırdı. Aradan geçen her saniye kaslarımdaki gücü tüketiyordu. Sadece sırt üstü dönüp nefes alacak kadar gücüm kalmıştı.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Uyanık kal.

Görüş alanım kararmaya ve bulanıklaşmaya başladı.

Abe Midus ayaklarımdan orada tepemde dikildi ve bir şırınganın kapağını kapatıp cebine koydu. Yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Elindeki bir şeye ışık vurdu. Gümüş rengi keskin bir kenarı olan korkutucu siyah saplı bir aletti. Gözlerimin kenarlarından yaşlar akmaya başladı. Yalvarmaya çalıştım ama dudaklarımdan sözcükler çıkmadı.

Bentley başını önüne eğmiş, tüyleri diken diken olmuş bir halde bacaklarıma yattı. Öfkeli hırlaması, bilinçli düşüncelerimin son anlarında hatırladığım tek şeydi. Abe çömeldi, gözlerini hırlayan köpeğe dikti.

“Merhaba.”

HAYALET

Lachlan

Shoreview Bakımevi'nin kapısından içeri daldım, üzgün üzgün gülümseyen görevlilerin arasından geçip resepsiyona gittim. Ethel'in odasına vardığımda, Lark'ın annesi ve babası oradaydı. Damian hafifçe Nina'nın sırtını okşuyordu, Nina da Ethel'in gümüş-beyaz dalgalı saçlarını düzeltiyordu. Odaya bakındım ama Lark'ın genellikle çantasını ve ceketini koyduğu köşedeki sandalye boştu.

“Lachlan, geldiğin için teşekkürler.” Damian sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalıştığı halde, sesindeki temkinli ifadeyi hissedebiliyordum. Haksız da değildi. Ama keşke en azından böyle bir günde Lark'ın hatırı için daha farklı olabilseydi diye düşündüm.

“Rica ederim. Üzgünüm. Ethel...” Lark'ın ailesiyle ilk kez tanıştığım brunch'ta Ethel'in neler yaptığını hatırlayınca boğazıma bir yumru oturdu. Öylesine kurnaz, komik ve kıvrak zekâlıydı ki! Hayat doluydu. Dahası, ona derin bir saygı duyuyordum. Çok hasta olduğunu bildiğimiz halde *öldüğüne* inanamıyordum. “Ethel çok güçlü bir kadındı. Çok kısa bir süre için bile olsa onu tanıdığıma minnettarım.”

“Teşekkür ederim.” Nina bana hafifçe gülümserken yaşlı gözleri parıladı. Sonra kaşlarını çattı. “Lark nerede?”

“Çoktan gelmiştir diye düşünüyordum. Aradığımda ve bana haberi verdiği evdeydi. Doğruca buraya geleceğini söylemişti.” Şöyle bir kapıya bakıp telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım.

! Her şey yolunda mı?

“Belki de Stan’i kaybetmiş olmanın stresiydi,” dedi Nina. Bir kâğıt mendille kirpiklerinin altını silip omuzlarını dikleştirdi. “Senelerdir yakın arkadaşlardı. Belki de ölümü Ethel’a fazla ağır geldi.”

Damian onu teselli etmek için bir şeyler mırıldandı ama telefonu sıkı sıkı tutmuş, kapıya doğru volta atarken ne dediğini anlayamadım. Mesajım gitmişti ama Lark yanıt vermemişti. İçime kötü bir his çökmeye başladı.

Sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, “Hemen döneceğim,” dedim Damian ile Nina’ya.

Odadan çıkıp koridorda resepsiyona doğru yürümeye başladım. Belki Lark’ın bir Uber’den indiğini ya da sarı dalgalı saçlarının rüzgârda dalgalanışını veya neredeyse kendi ağırlığında olan o kocaman çantasının kalçasına çarpışını görebilirim diye cam kapılardan dışarı baktım. Ama dışarıda kimse yoktu. Boş bir kaldırımdan ve yoldan geçen arabalardan başka bir şey görmedim.

Odaya geri dönerken Lark’ın numarasını bulup onu tekrar aradım. Yanıt vermedi. Sesli mesaj kaydını duyunca telefonu kapattım.

“Lark sizi aradı mı?” dedim Ethel’ın odasına girerken. Nina ve Damian başını iki yana salladı. Nabzım hızlandı ve Lark’ın bir mesaj yazdığını anlatan o üç noktayı görürüm diye telefonuma baktım ama yanıt yoktu.

| Bana iyi olduğunu haber ver düşes.

Bunu Lark'tan olduğu kadar evrenden de istiyordum. Ama hâlâ yanıt yoktu.

"Lanet olsun."

Gerilimin odada kötücül bir hayalet gibi patladığını hissettim. Damian bana bir adım yaklaştı. "Sorun ne? Lark iyi mi?"

"Bilmiyorum, yanıt vermiyor. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Bir Uber'ı bekleyeceği halde buraya benden daha yakındı."

Tam onu ikinci kere arayacakken elimdeki telefon çaldı ama ekranda Lark'ın değil, Conor'ın ismini görünce hissettiğim rahatlama hissi anında kayboldu.

"Lark yanında mı?" dedim hemen.

"Hayır, dostum. Kusura bakma," dedi şaşkınlıkla. "Ama Stan'in videolarında bir şey keşfettim. Paranoyak bunak herif her şeyi şifrelediği için daha on dakika önce çözebildim. Sana bir ekran görüntüsü yolluyorum."

Telefonu kulağımdan çekip hoparlöre aldım ve Conor'ın mesajının gelmesini bekledim. Mesaj geldiğinde, Stan'in başında dikilmiş olan bir adam gördüm. Yüzü kameranın açısı ve iyice aşağı çektiği beyzbol şapkası yüzünden çok net değildi. Elinde bir silah vardı. Normal bir bıçak değil, ufak ve eğri bir şeydi. Tanıdık bir şey.

"Sen..."

"Hemen yolluyorum kardeşim."

Conor'dan ikinci bir mesaj geldi. Bu seferki alete zumlanmış bir görüntüydü. Adamın avucu siyah sapın büyük bir kısmını örtüyordu ama pah aletinin sivri ucuna bağlı olan altın rengi halka gözüküyordu. Paslanmaz çeliğin üstüne damgalanmış olan WUTA marka ismini görebiliyordum.

“Siktir, *siktir*.” Kalbim serbest düşüşe geçerken damarlarımda akan kan donmuş gibi hissettim. “O benim aletim.”

“Kardeşim neler oluyor? Bu adam atölyede miydi?”

Nina ve Damian yanıtlamadığım sorular sorarlarken imgeler bir yapbozun parçaları gibi birleşmeye başladı. “Bana şapkasının daha net bir görüntüsünü yolla.”

Birkaç saniye sonra adamın yeni bir görüntüsü geldi. Yüzünün büyük bir kısmı hâlâ net değildi ama şapkasının ön tarafındaki Carhartt logosunu seçebiliyordum.

“Pislik herif.” Telefonumda son ismi bulana kadar yakın tarihli randevularımı kontrol etmeye başladım ve nefesimin kesildiğini, vücudumun panik hissiyle karıncalandığını hissettim. “Bana Abe Midus’la ilgili bulabildiğin her şeyi yolla. Lark’ı aramak için eve gidiyorum.” Telefonu kapatıp şaşkınlık ve endişeyle beni izleyen Nina ile Damian’a döndüm. “Abe Midus. Bu ismi biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Damian. Nina onun yanında başını iki yana salladı. “Neler oluyor?”

“Tremblay’yi öldüren adamın görüntülerini bulduk. Benim atölyemden aldığı bir aletle işlemiş cinayeti.” İki beni yine soru yağmuruna tutarken bir kez daha Lark’ı aradım ama yanıt vermedi. “Bir terslik var. Gidip Lark’ı bulmam gerek.”

Nina eliyle ağzını kapattı, dehşet dolu bir çığlık atmak yerine boğuk bir ses çıkardı. Damian öne atıldı. “Ben de seninle geliyorum.”

“Hayır. Burada kalın, Lark gelirse bana haber verin.” Hızla koridora çıkıp lobiye doğru giderken Damian’ın ayak sesleri arkamda yankılandı. “Teksas aksanlı, kısa gri saçlı, bir seksen boylarında, orta yapılı, sağ kolunun üst tarafında bir İncil ve haç dövmesi var. Bu adamı görürseniz, derhal beni arayın.”

“Aa, Steve’i mi arıyorsunuz? Bir saat kadar önce çıktı,” dedi resepsiyon masasındaki hemşirelerden biri.

“Ne?”

“Steve. Geçici olarak burada çalışıyor. Hep İncil’den sözler söyler.” Hemşire bir bana bir Damian’a bakarken kaşlarını daha da çattı. “Dün birkaç kişi hasta olunca geçici birisini yollamaları için işçi bulma kurumunu aradık.”

Damian ve ben birbirimize döndük. Yüzünü buruşturdu. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalıştım.

“Kızım...”

“Onu *bulacağım*. Bu lanet şehirdeki herkesi öldürmem gerekse bile bulacağım.”

Damian başını salladı. Koşarak arabama giderken Lark belki hâlâ Rose’la birlikte olabilir diye Fionn’u aradım. Tam hızla bir kırmızı ışıktan geçerken Lark’ı görmediğini ama binamızın yakınlarındaki kiralık dairelerinde olduklarını ve yardıma hazır olduklarını söyledi. Sokağımıza vardığımda, çoktan binanın girişinin önüne park etmişlerdi.

Kalbim güm güm atmaya başladı. Ellerim titriyordu. Fionn ve Rose arabama doğru gelirken tekrar Lark’ı aradım ama yanıt vermedi.

“Rowan’ı aradık ama Sloane’la birlikte hafta sonunu Martha’nın Üzüm Bağı’nda geçiriyorlar. Geri dönüyorlar ama biraz vakit alabilir.” Torpido gözünden tabancamı alırken Rose endişeyle yüzünü buruşturdu. “Neler oluyor? Lark nerede?”

“Bilmiyorum. Beni arayıp halasının öldüğünü söyledi. Bakımevinde buluşmamız gerekiyordu ama gelmedi.” Onları ana kapıya götürdüm ve kapı kolunu tuttuğum anda kapının kilitli olmadığını fark ettim. Kapı her şeyin yerli yerinde görüldüğü tekstil üretim katına açıldı. “Conor az önce Lark’ın ailesini hedef alan adamla ilgili bilgilere ulaştı. Bu arada Lark telefonlarıma yanıt vermiyor.”

Peşimde Fionn ve Rose’la merdivenlere koşup basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım. Attığım her adımla aklıma

hayalime gelmeyen en kötü korkular birden etrafımı sarmaya başladı.

“Adam *oradaydı*. Atölyeme gelmişti. Lark’la konuştu, elini sıktı. Bunca zamandır burnumuzun dibindeydi ve ben bunu anlamadım.”

Daireye vardığımızda, neredeyse kusmak üzereydim. Çaresizlik ve panik hissi bana o kadar yabancıydı ki ne yapacağımı bilemez haldeydim. Sürekli olarak telefonumun çalmasını, ekranda Lark’ın gülümseyen yüzünün belirmesini umut ediyordum. Ama telefon çalmadı. Kapının diğer tarafında göreceğim şeyle başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Bir an için tereddüt ettim, başımla Rose ile Fionn’a arkamda durmalarını işaret ettim. Sonra kapı kolunu çevirip kapıyı ittim.

Yerlerin kanla kaplı olduğunu görünce, dizlerim boşaldı. Kardeşim içeri girip beni dengemi sağlayabileceğim kadar ayakta tuttu.

“*Lark.*” Çaresiz çağırma acı dolu bir inilti yanıt verdi. Oturma odasına daldığım anda, beyaz tüyleri kanla kaplı olan Bentley’nin masanın yanında yanlamasına yattığını gördüm. Yine acı dolu, hüzünlü bir ses çıkarınca paramparça olan kalbim âdeta alev aldı.

“Köpeğe yardım et,” diye bağırdım kardeşime. Mutfaktan el havluları bulup Fionn’a fırlattım.

“Ben veteriner değil...”

“*Hiç umurumda değil, köpeği kurtar.*”

Koridora çıkıp yatak odalarına doğru giderken Lark’a seslendim. Çabalarım sonuçsuz kaldı. Yatak odalarını ve banyoları kontrol ettim ama ne Lark oralardaydı ne de onun yokluğu dışında evde garip bir şey vardı. Bir elimde bir şişe izopropil alkol ve bir makas, diğer elimde tabancam oturma odasına döndüm. Rose, Bentley’nin yaralarına el havlularını bastırırken Fionn bir iğneye iplik geçiriyordu.

“Kanamayı bir an önce durdurup onu veterinerine götürebilmek için elimden geleni yapacağım,” dedi Fionn. Ona makası verdiğimde, derin bir bıçak yarasına benzer bir yarığın etrafındaki tüyleri kesti. Bana baktı ama yüzündeki ifade hiç de iç açıcı değildi. “Lark’ın nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Hayır.” Odaya göz attım ve masanın yanına düşmüş olan telefonunu ve biraz ötedeki kırık lambayı gördüm. Telefonunun ekranına kan bulaşmıştı. Telefonu aldığımda, ekranda yanıtlayamadığı aramalarım, mesajlarım ve Uber’dan gelen bildirimler belirdi.

Lark’ın bana ihtiyacı olmuştu. Ama yanında değildim.

Odada acı dolu bir çığlık yankılandı. Benim çığığımdı.

Telefonu koltuğa fırlatırken gözlerim doldu. İçimden volta atmak geliyordu. *Kaçmak* geliyordu. Ama o anda hissettiğim şeyden kaçabileceğim tek bir yer bile yoktu.

“Burada değildim,” diye fısıldadım.

Birisi kolumu tutup sıktı ve başımı eğince Rose’un kararlı ifadesiyle karşılaştım.

“*Düşün,*” dedi köpek arkasında inerken. “*Bir şey olmalı. Bir gariplik fark etmiş olmalısın. Normal olmayan bir şey.*”

Gözlerimi yumdum ve karanlıkta düşünmeye başladım. İlk önce sadece Lark’ın yüzünü gördüm. Beni sinir etmeye çalışırken ne kadar güzel olduğunu. Sahnede bana şarkı söylerken nasıl görüldüğünü. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece çarşafın altındaki vücudunu, kapıda durup bana son kez baktığındaki gülümsemesini.

Derken aklıma bir şey geldi. Gözlerimin önünde bir şimşekten daha parlak bir imge belirdi.

“Sokağın karşısında. Adam *tam karşıdaki binadaydı.*”

Peşimde Rose’la hızla kapıya gittim. “Ben de geliyorum,” dedi.

“Rose, hayır,” dedi Fionn çatallaşmış bir sesle. “*Lütfen.*”

Rose’un durup ona döneceği kadar duraksadık. Fionn yere çömelmiş, ellerinden birini Bentley’nin yarasına bastırmıştı. “Lark benim arkadaşım. Onu bulacağım.”

“Ama...”

“Seni seviyorum Fionn Kane.”

Odaya bir şok sessizliği çöktü. Fionn’un bir şey diyeceğini, herhangi bir şey diyeceğini sandım ama demedi. Rose’un sözleri o kadar beklenmedikti ki Fionn bunları tam olarak idrak edememişti.

Rose kapıya doğru geri geri bir adım attı. Fionn donakalmıştı. Rose bir adım daha geriledi. “Köpeği kurtar, yoksa bu gerzek seni öldürür.”

Rose hızla yanımdan geçti, gömleğinin altında gizli olan bir kılıftan kocaman bir av bıçağı çıkardı. Kardeşime baktığımda, gözlerinden endişe okunuyordu.

Yutkundu ama sesi yine çatallaşmıştı. “Ona göz kulak ol.”

“Olacağım. Söz veriyorum.”

Koşarak Rose’a yetiştim. Merdivenlerin dibine vardıktan sonra buz gibi sokağa fırladık ve karşıdaki binaya gittik.

“Kim bu adam?” diye sordu Rose kilitli kapıya vardığımızda. Tam kilide ateş etmeyi düşündüğüm anda, Rose omzundaki çantasından ufak, siyah bir kutu çıkardı ve içinden aldığı bir pimi ve kilit açma tabancasını kilide soktu. Kilit birkaç kere klik sesleri arasında döndü, kapı açıldı ve içeri girdik. Eski endüstriyel bina, birinci katta ufak ofislere, ikinci katta dairelere dönüştürülmüştü.

“İsminin Midus olduğunu söylemişti. Atölyeme gelmek için bir randevu aldı, geldiğinde de tamir edilmesi için bir eyer getirdi. Ama dindar bir adam olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Conor bilgi edinmeye çalışıyor.”

Koşarak ikinci kata çıktık, bizim binamıza bakan dairelerin bulunduğu yere doğru gittik ve sadece üç daire olduğunu gördük. Pencerelemizi en iyi görebileceğini düşündüğümüz en sondaki daireye gidip içeriden ses geliyor mu diye kulak kesildik. Çıt çıkmıyordu. Rose aletlerini kilide sokarken tabancamı kapıya doğrulttum. Kilit açıldıktan sonra kenara geçmesini işaret ettim. Kapı kolunu çevirip kapıyı içeri doğru ittim.

“Eh,” diye fısıldadı Rose içeri adım atarken. “Doğru yere geldik sanırım.”

İçeride kimse yoktu. Ama her yer Abe’in takıntısının izleriyle doluydu.

Duvarlar karakalem resimlerle kaplıydı; kenarlarına alıntılarının yazıldığı haç sembolleri çizilmiş, evleri, yabancı yerleri ve insanları konu alan resimler yapılmıştı. Birkaç tane kucığında açık bir İncil duran yaşlıca bir kadının resmi vardı. Bütün yüzeylerde el yazısı notlar göze çarpıyordu. Zamanlar, tarihler ve yerler. Beyaz çizgili kâğıtların arasında renkli bir kâğıt görünce gidip ne olduğuna baktım.

Lark Montague’yla *KEX* diyordu biletin üstünde.

Göğsümü içimi yakan alevler sardı.

Telefonum çalınca apar topar cebimden çıkardım.

Conor’dı.

“Bir şey var mı?” diye sordum.

Rose merceği bizim dairemize çevrilmiş, bir tripoda yerleştirilmiş bir teleskobun yanında beni izliyordu.

“Abe Midus isimli birisiyle ilgili tek bir kayıt bile yok. Adam bir hayalet.”

“Teksas için kayıtlara göz attın mı?”

“Her yer için göz attım. Tanımına biraz bile uyan kimse yok.”

Ben bir dizi küfür savururken Rose bana endişeli bir bakış fırlattı. Bir masanın üstüne dizilmiş olan şırıngalara ve tüplere

göz atmaya koyuldu. Conor, Abe'in isminin farklı versiyonlarını ve araştırdığı her şeyi sıralıyordu. Rose masanın kenarında duran bir İncil'i açtı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. İncil'i masadan kapıp bana uzattı ve çılgınlar gibi ismi işaret etti.

“Bir şey bulduk. İsmi Abe *Mead*,” dedim Conor'a. O anda neler olduğunu fark ettim. “*Lanet* olsun. Mead. Harvey Mead, Rowan ile Sloane'un Teksas'ta öldürdükleri adam. Akrabası olmalı.”

Conor'ın klavyede hızlı hızlı bir şeyler yazdığını duydum. Bana sonsuzluk gibi gelen kısa bir sessizlik oldu. “Erkek kardeşiymiş,” dedi Conor nihayet. “Bir Oregon adresi var. Leander'a gidip daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak için ofiste araştırma yapmam gerek.”

“Adamın geçmişi bana Lark'ı nereye götürdüğünü söylemez,” dedim sinir içinde.

“Doğru,” dedi Rose arkamızdaki kapalı duran ön kapıyı işaret ederek: Kapının arkasına yapıştırılmış olan bir harita vardı. “Ama *bu* söyler.”

Kapıya yaklaştık.

Haritanın üstünde *Portsmouth* yazıyordu.

Haritayı söküp kapıyı ardına kadar açtım. Bütün hücrelerim ateşe verilmiş, cayır cayır yanıyormuş gibi hissederek koridora fırladım.

KAVRULMA

Lark

Gözlerimi karanlığa açtım.

Etraf zifiri karanlıktı. Çıt çıkmıyordu. Nerede olduğumu ya da oraya nasıl gittiğime dair zihnimi yönlendirebilecek hiçbir şey yoktu.

Sadece tanıdık bir koku hissettim. Damarlarımda hâlâ akan ilaç neydi bilmiyordum ama koku tanıdık olmasına rağmen bulanık bir zihinle ne olduğunu anlayamadım.

Kolumu soğuk metal bir zeminde öne itip saatime bakmak istedim. Ama saatim kolumda değildi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım. Bu iki sözcüğü bile zor söyleyebilmişim. Sırt üstü yuvarlandım, gözlerimi kırpıştı-rarak karanlığa bakarken ufacık bir ışık görmeyi diledim ama hiçbir şey olmadı. Gördüğüm tek şey karanlıktı. Kalbimin her atışı beni paniğin kıyısına yaklaştırıyordu.

Daha hızlı nefes alıp vermeye başladım. Boğazıma doğru safranın yükseldiğini hissettim. Ceplerimi yoklayıp telefonu-mu aradım. Ceplerimde hiçbir şey yoktu.

Bulanık zihnime anılar akın ettiğinde, dairemdeki adamı hatırladım. Köpeğim hırlamıştı. Zonklayan başım kanıyordu. Saçlarımı ellediğimde, elime kanla kaplı keçeleşmiş saç tel-leri geldi. Boynumun yan tarafındaki minnacık bir noktanın

acıdığını hatırladım. Titreyen parmaklarımı o noktaya götürdüm.

Gözlerimi yumdum. Ağlamamaya çalıştım. Damarlarımda akan ilaç hem bir lütuf hem de bir lanetti. Bir başka karanlıkla ilgili anılarımı köreltiyordu. Yine de ablamla dolapta gizlenirken dolabın kapağındaki aralıktan saatin kırmızı rakamlarını görebildiğimi hatırlıyordum. Aradan geçen senelere rağmen o parıldayan çizgiler çok netti.

Beş otuz dokuz. “Ne kadar kaldı?” diye fısıldamıştım ablama. Ev saatlerdir sessizdi ama annemizin talimatına karşı gelmek istemiyorduk. Bizi dolaba gizlediğinde ve oradan çıkmamızı istediğinde, gözlerindeki o derin korkuyu görmüştük.

Ava bana sarılmıştı. Beni ısıtmıştı. “Hesapla Lark,” demişti.

Hesapla Lark.

Parmaklarım zemine iliştirilmiş ufak metal bir halkaya değdi. Kendimi yukarı itip bir kapak var mı diye baktım ama yoktu. Altımda sadece çeperine yakın sekiz vidası olan daha ufak, zeminden daha kabarık metal bir halka vardı. Halkanın yüzeyi zeminin geri kalanından daha kaygan gibiydi. Bir çözüm, bir düğme ya da bir ipucu bulabilmeyi umarak halkanın her santimini yokladım. Hiçbir şey bulamadım. Paniğe kapılmamaya çalışırken hissettiğim tek şey güm güm atan kalbim ve titreyen ellerimdi.

Karanlıkta tek elimle kendimi öne çekerek sürünmeye başladım ve bir duvara çarptım. Metal altımdakiyle aynıydı ama duvarda içinde bir parmağımı geçirebileceğim genişlikte sıra sıra ufak boşluklar vardı. Parmağımı boşluklara soktum ama elime bir şey gelmedi. Birkaç deliği denedikten sonra, o duvarın sonuna kadar gidip bir başka ve sonra yine bir başka duvara denk geldim. Zifiri karanlıkta metal sınırların bir haritasını çıkarmaya çalışırken parmaklarım bir cama değdi.

Bir pencere.

Yüzümü cama dayayıp dışarıyı görmeye çalıştım ama orada da bir şey yoktu. Gördüğüm tek şey karanlıktı.

Elimi yumruk yapıp ince cam şeride vurdum ama çok güçsüz haldeydim. “Çıkar beni buradan.” Sesim boğuktu, bir hırıltıdan farksız çıkıyordu. Elimden geldiğince gücümü toplayıp tekrar cama vurmayı denedim. “İmdat, kurtarın beni...” Birisi pencereden bir şeyi çekti ve şaşkınlıkla geriye doğru gittim. Birden camın diğer tarafında parlak bir ışık yandı. Pencereden ölümcül bir gülümsemeyle bana bakan bir adam gördüm.

Abe Midus.

Popo üstü yere düştüm. Işık söndü.

Yandı. Söndü. Yandı. Söndü. Silueti, ışığın bir metronomu andıran ritmiyle kâh beliriyor kâh karanlıkta kalıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki ağzımdaymış gibi hissediyordum. Ama ellerimi yere dayadım ve kendimi kalkmaya zorladım.

Ayağa kalkmayı ve ona dönmeyi başardığımda, Abe öne uzattığı elindeki bir uzaktan kumandayla ışığı tekrar açtı.

Gözlerimi derhal aydınlanmış olan ortamda gezdirdim.

Nerede olduğumu çok iyi biliyordum. Endüstriyel tarzda bir fırının içinde.

“Tanrı’nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz,” dedi Abe. Ağır çelik duvarlar ve kalın cam sesinin boğuk duyulmasına neden oluyordu. Yüzünde bir zafer kazanmış gibi donuk bir gülümseme vardı. “Bana seni buraya getirme fikrini Tanrı verdi. *Senin* aracılığınla.”

“Çıkar beni buradan.” Öfkeden gözlerim doldu. Kapının iç tarafında gördüğüm kolu sıkıca kavrarken gözlerimi Abe’in benden ayırmadığı gözlerine diktim. Kolu çektim ama yerinden bile oynamadı.

Abe kolunu bana çevirip ön tarafındaki kan lekeli beyaz bandajı gösterdi. “Köpeğin seni korumak için takdire şayan bir çaba sarf etti. Çok sadık.” Dikkatle yüzümü süzerken başını yana eğdi. “Sence kocan da onun kadar sadık olacak mı? Yoksa sadakati başka bir kişiye mi ait?”

Yanıt vermedim. Korku düşüncelerimin etrafına sıkıca dolanan ve onları hapseden bir sarmal gibiydi. Abe’in planlarının ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama bunların her sınırı zorlayıp aşmak üzere tasarlandığını anlamıştım. Bana bu soruyu soruyorsa, büyük olasılıkla bu adamın planıyla kırılacak olan ilk şey kalbim olacaktı.

“Neden yapıyorsun bunu?”

“Dişe diş.”

Kaşlarımı çattım. Bu adam ile yapmış olduğum şeyler arasında bir bağlantı bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Ailemde bir karmaşa yaratmak ve karmaşık bir plan uygulamak için bunca zahmete girmesinin tek bir nedeni olabilirdi.

“Senin için önemli olan birisini öldürdüm demek.”

Abe’in yüz ifadesi değişti, yerini bir şaşkınlık ifadesi aldı. Neredeyse *heyecan* denebilirdi. Ellerinden birini dua edecekmiş gibi kaldırmadan önce hayretle bir kahkaha attı. “*Bunun yerine adalet su gibi, doğruluk ırmak gibi sürekli aksın.*” Kolunu yanına indirirken gülümsemesi de değişti ve bu itirafımı duymayı hiç beklemediğini anladım. “Biliyor musun, neredeyse büyük bir intikam almak yerine sadece seni ve Kane’i öldürmek için planlarımdan vazgeçecektim ki Tanrı sizi evlendirerek bir araya getirdi. İkinci seferde, neredeyse zayıflığıma teslim olup intikamımı ondan almak için Kane’in dükkânına gittiğimde ve Tanrı seni oraya yollayarak beni durdurduğunda yolumdan şaşacaktım. Sen, başyapıtıma son notaları ekleyerek Tanrı’nın isteğini yerine getirdin. Tanrı neyi

yapmadığımı, kötülüğünün cezalandırılmayı hak ettiğini biliyordu. Gerçekten de bana ilahi bir ilham verdi.”

“Başkasını yargılamayın ki siz de yargılanmayasınız. Çünkü nasıl yargıyorsanız öyle yargılanacaksınız,” dediğimde, Abe gözlerini kıstı. “Dilediğin kadar İncil’den işine gelen kısımları alıntılayabilirsin ama nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Çıkar beni buradan.”

“Buradan çıkman bana bağlı değil.”

“Hayır, sana bağlı.”

Abe başını iki yana salladı. “Değil.” Uzaktan bir ses duymuş gibi ani bir hareketle arkasına döndü. Tekrar bana baktığında, karmaşık planlarının nasıl birleştiğini görüyormuş gibi huşu içinde gözleri parladı. O bakışı biliyordum çünkü aynı şeyi ben de hissetmişim. “Kane’e bağlı.”

Abe uzaktan kumandada bir düğmeye bastı ve dar pencerenin diğer tarafındaki oda karanlığa gömüldü. Silueti de yok oldu. Abe ortadan kaybolduğu anda, tekrar kapı kolunu denedim, can havliyle çekiştirdim. Hiçbir işe yaramayan birkaç tekme attım. Fırının ikinci bir kapısı olduğunu gördüğüm arka tarafına gittim ama onun da kolu kıpırdamadı. Oradaki pencere örtülü olduğu için dışarıyı göremedim. Arkamdaki ışık yandığında, hâlâ kapı kolunu çekiştiriyordum.

Abe kapının diğer tarafında göremediğim birine, “Silahını bırakırsan, sevdiğin birini kurtarma şansın olur,” diye bağırdı. “Bırakmazsan hepimiz ölürüz.”

Gözlerimi kıstım, ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Sözleri göğsümü âdeta parçaladı, sivri pençeler gibi ta içini tırmıkladı ve açtığı yaralara zehir bıraktı. Birisi daha risk altındaydı ve kim olduğunu bile bilmiyordum.

Kalbimin odacıklarına yepyeni bir çaresizlik yayılmaya başladı. Kapının çeperine göz atıp gizli bir kol var mı diye baktım.

“Teknoloji harikulade bir şey, değil mi?” dedi Abe. Bu sorusu beni çelik bir kutuyla kontrolümün olmadığını bildiğim bir durumdan nasıl kaçabileceğimi düşünme çabalarımından sıyırdı. “Tüm bu fırınları bir uygulamayla programlayabiliyorum. Örneğin beş dakika içinde bir şey pişirmek için basit bir zamanlayıcıyı ayarlayabilirim. Tıpkı Rowan Kane’in arabasını bir uygulamayla izleyebildiğim, I-95 otoyolunda bize doğru gelmekte olduğunu gördüğüm gibi. Hatta tek bir düğmeye dokunarak motorunun altına koyduğum bombayı patlatacak olan zamanlayıcıyı harekete geçirmek için bile telefonumu kullanabilirim. Parmağımı hafifçe oynatabilir, yetkililere daha önceden yazdığım e-postayı yollayabilirim. Onlara Stan Tremblay, Christian Covaci ve Kelly Ellis ve o yılan ininde kısa bir süre önce ölmüş olan diğer yılanların kurban gittiği cinayetlerden Lachlan Kane’in sorumlu olduğuna dair çok sağlam kanıtlar sundum. Yapmam gereken tek şey telefonumu kilitlemem. Sonra bunu yapmamı hiçbir şekilde engelleyemezsiniz.”

Göğsümde nefesimi kesen bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim. Ama yerle bir olmadan önce Abe’in karşısında olan birinin aşağılayıcı bir tavırla güldüğünü duydum. Ses tonu çok tanıdıktı. *Lachlan*. Yüzümü cama dayayıp sola baktım ama onu göremedim.

“Bir bomba mı?” Lachlan buna inanmamış gibi konuşuyor olabilirdi ama endişeli olduğunu anlayabiliyordum. “Sana inanmıyorum.”

“Beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun? Ne de olsa karın burada. Onu sizin evinizden kaçırdım. Aylarca sizi izledim. Planıma oluşturmak için burnunuzun dibinde yaşadım. Dolayısıyla neye inanmak istersen inan ama bu riski gerçekten de göze almak istiyor musun?”

Kapının diğer tarafında Lachlan duraksadı ve kısa bir sessizlik oldu.

“Tabancanı ver. Yoksa herkes şu anda ölür.”

Yere düşen tabancanın çıkardığı metalik sesi duydum.

“Akıllıca bir karar verdin. Ama bir sonraki kararı aklınla veremeyeceksin. Kalbinle vermen gerekecek.”

Abe bir elinde tabanca, diğer elinde bir telefonla pence-remi önüne geçti. Görüş alanımdan kaybolana kadar yavaş yavaş geri geri gitti ve bir anda kocamı gördüm.

Lachlan kapı kolunu denedi ama o da yerinden kıpırdata-
madı. “Lark...”

“Kilitli. Dışarı çıkamıyorum,” dedim. Hiçbir faydası ol-
mayacağını bildiğim halde, ellerimi çelik kapıya indirdim.

Lachlan kontrol paneli olduğunu tahmin ettiğim bir nokta-
ya yöneldi ama Abe onu bir tehditle engelleyince tekrar bana
döndü. “Yaralı mısın?”

Başımı iki yana salladım ama bakışları kanlı saçlarıma kilit-
lendi. Ondan asla ummadığım bir dehşet ifadesiyle bana baktı.

“İyiyim,” dedim. Kulağa imkânsız geldiği halde doğruy-
du. Dehşet içinde olduğum halde yalan söylememiştim. Belki
de olacakları bildiğim için söylememiştim. Karanlıkta bile
neler olacağını görebiliyordum.

Ama Lachlan’ın hazır olmadığını biliyordum. Bir dalgakı-
rana yakalanmış, yüzerek kurtulmaya çalışıyordu. Hâlâ kapı
kolunu zorluyor, beni kurtarmanın başka bir yolu varmış gibi
Abe’e bakıyordu. Bir zamanlar sadece duyarsız, hatta acımasız
olabileceğini düşündüğüm adamın gözlerinden büyük bir acı
ve keder okunuyordu. Çok uzun süre onun sert ve keskin ol-
duğunu düşünmüştüm. Ama zamanla eski yaraların yumuşak
kenarlarını görmüştüm. Artık gördüğüm şey, giderek azalan
umudunun kırık parçalarıydı. Yaklaşan bir kaybın parçalarıydı.

Gözyaşlarım yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyor-
dum. İçimden geçen tek şey o kapının diğer tarafında duran
adama sarılmaktı ama bunu yapamıyordum.

Bu tuzak bunu asla yapamamam için tasarlanmıştı.

“Kardeşime yapılan yanlışları düzeltmenin vakti geldi,” dedi Abe zalimce ve kendinden emin gür bir sesle. “Göze göz, dişe diş. Bir dakikan kaldı. Fırının zamanlayıcısını durdurup karını kurtarabilirsin. Ya da bombanın zamanlayıcısını durdurup kardeşini kurutabilirsin. Ama ikisini birden kurtaramazsın.”

Lachlan başını iki yana salladı. Sadece, “Hayır,” dedi. Fısıldadığını görebiliyordum ama sesini duyamamıştım.

“Karın ya da kardeşin. Bir seçim yap.”

Lachlan gözlerini benden ayırmadı. Dolan gözleri parılıyordu. Bunun bize acı vermesi gerekiyordu. Yapabileceğim tek şey, Lachlan’ın acısını biraz hafifletmeye çalışmaktı.

“Seni seviyorum Lachlan. Bırak da seçimi ben yapayım,” dedim elimi cama dayayarak. Sonra Lachlan’ın acı dolu yalvarışları arasında sesimi Abe’e duyurabilmek için yeteri kadar yüksek sesle doğru karar olduğunu bilmeme rağmen kulağıma bir ihanet gibi gelen o iki sözcüğü söyledim. “Rowan’ı kurtar.”

Ben pencereden geriye doğru bir adım atarken Lachlan çığlık attı. Parmak eklemleri kan içinde kalana dek camı yumrukladı. İsmimi haykırdı. “Fırını kapat. *Derhal kapat dedim...*”

Abe’in daha uzaktan gelen sesi gayet profesyonel ve soğuktu. “Senin adına seçimi yaptı. Bu kadar.”

Geriye doğru bir adım daha attım. Lachlan çaresizlik içinde camı kırmaya çalışırken gözyaşlarım kirpiklerimde birikti. Omuzlarım titrediği halde dik durmayı başardım. Çenemi kaldırdım ve ona o kadar hüznün, özür, aşk ve acı dolu bir gülümsemeyle baktım ki camın diğer yanındaki Lachlan’la göz göze geldiğimde kalbim paramparça oldu.

Bir alarm sesi duyuldu.

“Lark, hayır...”

“İkisine onları çok sevdiğimi söyle.”

“*Hayır, hayır, hayır.* Kapat şu lanet olası fırını...”

“Seni seviyorum Lachlan. Üzgünüm.”

Her şey çok hızlı oldu ama yeteri kadar hızlı olmadı.

Betona bir şey çarpıp metalik bir ses çıkardı. Kararlı bir çığlık. Bıkkınlık dolu ve arkasından acı bir çığlık. Çelik duvarlarımın arasında yankılanan bir el ateş sesi.

Derken fırının pervaneleri çalışmaya başladı.

Duvarlardaki boşluklardan içeri hava dolmaya başladı. Zemindeki daire saat yönünde döndü, hava akımı başlayıp sıcaklık artarken döner fırın beni ağır bir dans ediyormuşum gibi döndürmeye başladı. Kapının diğer tarafında bir karmaşa yaşandı. O yöne baktığımda, pencerede Rose’u ve Lachlan’ı gördüm.

“Bir şekilde kilitlemiş,” dedi Lachlan. “Acil durum düğmesine bas...”

“*Nerede?*”

“*Şurada.*”

“Çalışmıyor, neden çalışmadığını anlamadım.”

“Bozmuş olmalı. *Çıkar onu oradan...*”

Hava çoktan ısınmıştı, kalbimin her atışıyla daha da ısınıyordu. Tenim terden kayganlaşmıştı. Döner zemine çöküp nafile yere içime çekecek daha serin bir hava akımı bulmaya çalıştım. Pencereye baktığımda, Lachlan’ın tabancasını kapının koluna doğrulttuğunu gördüm.

Rose onun elini itti. “*Hayır,* daha kötü olabilir. Pencereye ateş et.”

Dönerken Lachlan’ın gözlerine bakmaya çalıştım. Pervaneler daha hızlı dönmeye başladığında, sıcaklık tahammül edilemez bir hale geldi.

“Lark, eğil.”

Terli kollarımı başımın üstünde kavuşturdum.

Cam parçaları kulakları sağır eden bir el ateş sesiyle bulunduğum alana yağdı. Sıcaklık biraz azalır gibi olunca, beni bayıltmak üzere olan karanlık dalgasına direnebildim.

Bir saniye sonra Rose'un sevinç çılgınlığını duydum, içeri dolan serin havayı hissettim. İki el ayak bileklerimi kavrayıp beni çelik zeminden beton zemine çekti.

Zemin soğuktu. Alev alev yanan tenimi yere dayadığımda derin bir oh çektim. Gözlerimi kırıştırdım. Nefes aldım. Şok, adrenalini ve geriye kalan yatıştırıcı bedenimde gezinirken mide bulantımı kontrol etmeye çalıştım. Nabzımı kulaklarımda hissederek sadece Abe'in donuk gözlerine bakacak kadar başımı kaldırdım. Gözlerinin arasında bir delik açılmıştı, kıpkırmızı bir dere zeminde giderek büyüyen bir kan birikintisine doğru akıyordu. Elinden düşen alet yanında duruyordu. Dairemde kullandığı aletti; gümüş ucu artık kan kırmızısıydı.

Gözlerimi ondan ayırıp elimi öne uzattığımda, Rose elimi tutup sıktı. "Sloane ve..."

"O hergele arabayla yolda olduklarını söylediği anda onlara ulaştım. Yolun kenarına çekip araçtan inmeyi başardılar." Rose nefes nefese kalmış, göğsü hızla inip kalkarken yanıma çömelip telefonuna baktı. Titreyen ellerle gelen bir mesajı açtı. "İyiler, araba havaya uçmamış ama yaklaşıp kontrol etmeyi düşünmüyorlar tabii."

Uzun bir iç çekip gözlerimi yumdum. Gözlerimi tekrar açtığımda, Rose'un yorgun gülümsemesiyle karşılaştım. "Ben de bu işi yapacak birisini tutabilirim. Leviathan'ın bomba işleri yapıp yapmadığını bilen var mı? Eminim ki benim tanıdığım birisi vardır."

Rose'un yardımıyla Lachlan'ın ayaklarıma yakın bir noktada oturduğu yere bakabilecek kadar doğruldum. Kollarını dizlerine dayamıştı. Terden ıslanmış olan koyu renk saçları

alnına düşmüştü. Başını yana eğip bana baktı. Gözlerinde görebildiğim tek şey yüzeye çıkan acı, öfke ve korkuydu.

“Seni lanet kasırga. Bunu. Bana. Bir daha. *Asla*. Yapma,” dedi çenesini sıkarak. Kirpiklerinin arasından akan bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

“Bir psikopat tarafından kaçırılmayı mı diyorsun? Bunu tekrarlamayı planlamıyorum Batman,” diye fısıldadım cılız bir gülümsemeyle.

Lachlan başını salladı. “Hayır. Beni seni seçecek durumda bırakma demek istemiştin.” Duygularını kontrol etmeye çalıştığı halde bunu yapmakta benim kadar zorlanıyordu. “İnanılmaz cesursun. Ama sen her şeyimsin Lark. Bunu sensiz yapamam.”

İşte, bu Lachlan’ın en sevdiğim yanlarından biriydi. Ona baktığım anda, gözleri bana sözcüklerle söylemediği her şeyi anlatıyordu. Bana gizli kalmış gerçekleri, sevmenin ne kadar zor olduğunu gösteriyordu. Kuşandığımız zırhlardan vazgeçmenin, bunları atıp en hasarlı katmanlarımızı, tüm yaralarımızı göstermenin ne kadar acı verdiğini gösteriyordu.

Lachlan kollarından birini yana götürdü ve sert bir dalga gibi boynuna atıldım.

Güçlü ama titreyen kollarını sırtıma doladı. Beni yerden kaldırdı. Bir daha asla yaşayamayacağımızı düşündüğüm bir histi bu. Birbirimize dolanmış halde olmak. Sarmaş dolaş olmak ve bunun son kez olmadığını bilmek. Daha yeni başlıyorduk.

“Sen benim karımsın Lark Kane,” diye fısıldadı Lachlan. Sıcak nefesini hissettiğim boynuma dudaklarını dayadı ve uzunca bir süre öyle kaldı. “Seni bırakmayacağım.”

Bana daha sıkı sarıldı. Bu sözünü tuttu.

Beni bırakmadı.

YENİLENME

Lachlan

“Damian’ın anlaşmayı onun adına imzalaman için sana yetki verdiğinden nasıl emin olabilirim?” diye sordu Leander. Evinin bodrum katındaki barında, masaya dizilmiş olan belgeleri okuyan Lark’ı izliyordu.

Lark başını kaldırmadan omzunu silkip son sayfayı çevirdi ve Leander’ın uzattığı kalemi aldı. “Sanırım bu konuda bana güvenmen gerekecek. Sana bana güvenmemen için herhangi bir neden verdim mi?”

Leander güldü ama yine de ona biraz güven verebilirdim gibi bana baktı. Bir şey yapmadığımı görünce daha da keyiflendi. Çatlak herif. Kaosu da en az para kadar seviyordu. Bunlar birbirleriyle alakasız iki kavram gibi görünse de Leander bunları bağdaştırmayı başarıyordu.

Lark, Covaci anlaşmasının son sayfasını imzalayıp masanın üzerinden ona itti. Leander sandalyesinde geriye yaslanıp keyifle ikimize baktı. Onu tanımıyor olsaydım, benim için mutlu olduğunu düşünebilirdim. Onun kendisinden başka kimse için kalpten mutlu olabileceğini sanmıyordum ama en azından mutluymuş gibi gözüküyordu. Ya da belki de o kadar keyifli olmasının nedeni Leviathan’dan ayrılacak olmam değildi. Çörek olayından beri hayran olduğu Lark olabilirdi.

Hem Lark ona altılı bira getirmişti.

“Kayınbiraderimin ufak bira fabrikasından. Buckeye Brewery pale ale,” dedi ona cam şişelerden birini uzatırken. “Seni çöreklerle bayılttığım için bir özür.”

Leander bizim de birer şişe almamızı işaret ederken gülmüseddi. “Özür dileme. Sürprizleri severim.” Başını beğeniyerek sallayarak etiketi okudu ve şişenin kapağını açtı. “Hazır konu sürprizlerden açılmışken, bugünü göreceğim aklımın ucundan geçmezdi ama Lachlan Kane artık resmen emekliye ayrıldı. Bence kadeh kaldırmamızı hak eden bir durum.”

Lark bana bir bira uzattı, bir tane de kendisine aldı. Kapaklarını açtıktan sonra, şişeleri havaya kaldırdık.

“Bu sersemi yola getirdiğin için senin şerefine kadeh kaldırıyorum, Lark.”

“Bu adi herifi,” dedi Lark.

“Evet, nedense bu sözcük daha uygun. Adi herif,” dedi Leander bilge bir tavırla başını sallayarak. “Benim için bu Kane gençlerini bulmak ve buraya getirmek... Hayatımda verdiğim en iyi karar onları öldürmemektir.”

Gözlerimi devirdim. Leander güldü ve omzuma bir şaplak attı. Ama alaycı gülümsemesi birden samimi bir gülümsemeye dönüştü, en azından Leander Mayes gibi bir adamın samimi olabileceği kadar. “Şerefine Lachlan. Kardeşlerini yetiştirdin, kendi işini kurdun ve adi herifin teki olmana rağmen kusursuz eşi bulmayı da başardın. Aferin. Seni buralarda görmeyi özleyeceğim evlat.”

Başımı sallayıp şişemi kaldırırken içim beklenmedik bir minnet ve nostalji hissiyle yandı. “*Sláinte.*”

Şişelerimizi tokuşturduk ve altın-kahverengi içkiden büyük birer yudum aldık.

“Evet,” dedi Leander birasının üçte birini içtikten sonra. “Emeklilik planların ne, Lachlan? Bahçe işleriyle mi

uğraşacaksın? Mahallenin çocuklarına turşu fırlatıp bahçenden defolmalarını mı söyleyeceksin?”

Sırtıp koltukta kolumu Lark'ın arkasına attım ve geriye yaslandım. “Bir hafta sonu tatiline gidiyoruz.”

“Nereye?”

Ben ona bunun onu ilgilendirmediğini söylediğim anda, “Cape Cod,” dedi Lark.

“Sakın oraya gelip çılgınca bir iş yapmamı isteme,” diye başımı salladım. Leander şeytani bir gülümse fırlattıktan sonra, şişesinden büyük bir yudum aldı. “Artık *gerçekten* de emekliyim.”

Leander elini sallayarak lafımı geçiştirdi ve oturduğu yerde hafifçe sallanarak Lark'a baktı. “Hazır konu işten açılmışken, benim için yeni bir iş var mı?”

Leander bira şişesini masaya koyup kafası karışmış gibi birasına bakarken Lark gülümsemeye başladı. “Belki bunu kısa bir şekerlemeden sonra konuşabiliriz.”

“*Lanet olsun.*”

Leander'ın bedeni eğri bir daire çizerek sallanmaya başladı ve küt diye yere yığıldı. Koltuk ile masanın arasında devrildiği yere baktığımızda, çoktan hafifçe horlamaya başlamıştı bile.

“Lark...”

“Hı hı?”

“Bunu konuşmamış mıydık?”

“Hayır, sanmıyorum,” dedi. Koltuktan kalktı, bana muhteşem bir gülüş fırlatmadan önce pantolonunu silkeledi. “Hatırladığım kadarıyla konuşmadık.”

“Çok komik. Çünkü bir daha psikopat patronumu bayıltmadan önce bana söylemeni istediğimi hatırlıyorum,” dedim. Ayağa kalkıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bana ilaçla uyutulmuş gibi geldi.”

“Ona ilaçlı *çörek* verirsem sana söylememi söyledin. Az önce ona ilaçlı bira verdim.”

Başımı iki yana salladım. Ama Lark bana yaklaşırken surat asıyormuşum gibi rol yapmayı beceremedim.

Bileklerimi tuttu. Bu emri karşısında kollarımı indirdim ve gözlerini dudaklarıma kilitleyip bana sarılmasına izin verdim. “Beni eve götür,” dedi Lark parmak uçlarında kalkarken. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırmak için enseme tuttu. “Resmi olarak emekliye ayrılmanı kutlamamız gerek.”

Elimi saçlarına doladım. Tatlı portakal kokusunu içime çektim, dudaklarımı dudaklarına sürterek, “Aklından tam olarak ne geçiyor?” dedim.

“Söyleyemem. Sürpriz mahvolur.”

Lark beni öptü. Dilimi dudaklarında gezdirip onu biraz daha kendime çektim ve tutkuyla öpmeye başladım. Ona karşı hissettiğim, her gün giderek artan ve tatmin edilmesi imkânsız ihtiyaç aklımı başımdan aldı. Onu kollarıma alırken nerede olduğumu ve etrafımızda dönen dünyayı unuttum.

En azından Leander yerde daha yüksek sesle horlamaya başlayana dek.

Hayal kırıklığıyla Lark’ı yere bıraktım. “Yüce İsa. Gidelim buradan.”

“Anlaştık,” dedi. Yanağımı öpüp geri çekildi. Muzip bir gülümsemeyle ceketini giydi ve elimi tuttu.

Leander’ı orada bırakıp yukarı kata çıktık ve oradan uzaklaştık. Charger’a binerken Rowan’dan bir mesaj geldi. Arabayı çalıştırıp motorun ısınmasını beklerken ona yanıt yazdım. Telefonumu cebime koyup vitesi çekerken Lark’ın beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Her şey yolunda mı?” dedi.

“Evet, Rowan Noel sabahı onlara mı gideriz, kendi evimizde mi oluruz diye sordu.”

“Belki Bentley hâlâ kendine acıma modunda olduğu için bizde oluruz. ‘Yaralı kurtarıcı’ rolünü fazla benimsedi.” Lark ceketinin ucunu çekiştirirken söylenmeyen sözler havada asılı kaldı. “Sence Fionn gelecek mi?”

Ne soracağını biliyordum ama yine de kalbimi tutup sıkı-maya başlamış gibi hissettim. “Bilmiyorum,” dedim bakış-larımı dolambaçlı garaj yolundan ayırmadan. Ben ona bak-mayınca Lark elini vites kolunda olan elimin üstüne koydu. “Umarım gelir.”

“Ben de.”

Eve dönerken yolda pek konuşmadık. Normalde Lark’la birlikteyken huzur veren bir sessizlik olurdu ama kalbim rahatlayamayacağı kadar hızlı atıyordu. Arabayı park etti-ğimde kalbim iyiden iyiye coştı. Lark’ın kapısını açmak için yolcu tarafına yürürken derin bir nefes almaya çalıştım. At-tığımız her adımda, elini biraz fazla sıkı tutmamdan ya da sürekli olarak altdudağımı ısırمامdan şüpheleneceğini dü-şündüm. Ama bu ayrıntıları fark ettiyse bile, bir şey deme-di. Sessizce basamakları çıkmaya başladığımızda, gayet iyi gözüküyordu. Merdiven boşluğuna vardığımızda, sinirlerim heyecandan fena halde gerilmişti.

“Sana bir şey vermek istiyorum,” dedim. Bentley’ye mer-haba dedikten ve paltolarımızı çıkardıktan sonra, Lark’ı he-men oturma odasına götürdüm. Dikkatle bana baktığında, omzumu silktim. “Erken bir yaş günü hediyesi.”

“Yaş günüm şubat ayında. Daha Noel bile olmadı.”

“Çok erken bir yaş günü hediyesi.”

Lark şöyle bir etrafına bakınıp bana döndü. “Nerede?”

“Senin bulman gerek düşes.”

“Bir ipucu verecek misin?”

Onu sinir etmek için parmağımı dudaklarıma vurarak bek-ledim ve en sonunda, “Hangi iletim hattı evrenseldir?” dedim.

Lark kaşlarını çattı. Hızla arkasına döndü, mutfağa baktı ve birden neden söz ettiğimi anladı. Dünyanın en tatlı gülümsemesiyle kollarımı tutup ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. “Su. *Constantine*.”

Sonra gitti.

Doğruca *Constantine* posterine gidip duvardan indiren Lark’ın peşine takıldım. Duvardaki kasa ortaya çıktı. Bana fırlattığı gülüş kalbimin bütün karanlık köşelerini aydınlattı.

Kasanın kadranını çevirirken, “Bunu açmak için bir göz küresini çıkarmam gerekmiyor mu?” dedi.

“Gerekmiyor sanırım.”

“Kod ne?”

“Temaya uygun bir şey.”

Lark’ın bir süre düşünüp birkaç deneme yapışını izledim. Hiçbiri işe yaramayınca sinir oldu. Takdiri hak eden bir çaba ve kararlılıkla devam etti ama sonra pes etmiş gibi iç çekti ve ellerimi ceplerine sokmuş, onu izlediğim noktaya döndü. “Pes ediyor musun?”

“Hayır,” dedi oflayarak. Üç kombinasyon daha denedikten sonra omuzlarını sarkıttı. “Evet.”

Arkasından ona yaklaştım ve bedenlerimiz birbirine değince durdum. Lark’ın boynunu uzun uzun öpüp elimi uzattım ve kadranı çevirdim. “Şu işe bak. Kim *Constantine* bilgilerinde öne geçmiş bakalım. Üç, üç, dokuz, üç. Chas Kramer’in taksi plakasındaki rakamlar.”

Son rakamı da çevirip kasayı açtım ve geri çekildim. “Hemen böbürlenmeye başlama, Batman. Ben...”

Lark ganimetlerini sakladığı kasanın kapağını açarken sustu. Kar küresi. Bardak altlığı. Marakasları tamir etmek daha zor olduğundan, kırılanın yerine ona inek derisinden yeni bir kese yapmıştım. Kasada yanmış bir kumaş parçasından yapılmış bir kitap ayracı ve kemikten yapılmış boncuklu

bir bilezik gibi dairesinde bulduğum başka şeyler de vardı. O ganimetlerin arkasında daha önce hiç görmediği bir şey duruyordu.

“Nedir bu?” dedi kasadan şeffaf reçineden yapılmış küp biçimli şeyi çıkarırken. Elinde evirip çevirdi, altın rengi tellerin arasında ölümsüzleşmiş olan kalbi inceledi.

“Belki yanlış soruyu soruyorsundur.”

“*Kim* bu?”

“Dr. Louis Campbell.”

Lark gerildi. Dikkatle kalbe baktı. Gözlerini kırpıştırarak engellemeye çalıştığı gözyaşlarına rağmen bakışlarını ondan ayırmadı. Hissettiği acı, damarlarıma zehir gibi yerleşmiş olan öfkeyi körükledi. Öte yandan bu ganimetin uykusuz gecelerinde onu rahat bırakmamış olan sorularına biraz olsun açıklık getireceği umuduyla içim rahattı.

“Sen ciddi misin?”

Başımı salladım.

Lark’ın dudakları titremeye başladı. Bir an için acaba yanlış şeyi mi yaptım diye düşündüm. Ama bana baktı, kaşlarını çatmasına, gözlerinin dolmasına neden olan acı arasında gülümsedi.

“Hayatımda aldığım en güzel hediye,” dedi çatallaşan bir sesle. Kollarını küpün etrafına dolayıp göğsüne bastırırken resmen *hıçkırdı*. Ona sarılırken derin bir oh çektim. Lark, onu senelerdir yerle bir etmiş olan acının en azından birazını içinden atarken titredi. Bunun istediği bir şey olmadığını biliyordum. *İhtiyaç* duyduğu bir şeydi.

Birbirimizden ayrıldığımızda, kutuyu alıp masaya koydum ve Lark’ı omuzlarından tutup diğer yöne çevirdim. “Bir şey daha var,” diye fısıldadım onu kasaya geri götürürken.

“Bir şey daha mı var?”

“Aynen.”

Lark bana şaşkın bir bakış fırlatıp kasadaki diğer eşyalara odaklandı. Orada üstünde Lark'ın ismi olan büyükçe bir zarf olduğunu biliyordum. Lark zarfı açarken bana dönmedi. Belgeleri çıkarırken şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve o gün çıktısını aldığım, daha önceden rezervasyonu yapılmış Endonezya balayı tatilimizin ayrıntılarını okudu.

Sonra boşanma belgelerini gördü.

“Bu da ne böyle?”

Ben yanıt vermeyince bana döndü ve tek dizimin üstüne çöktüğümü gördü.

Lark'ın gözlerinden sicim gibi yeni gözyaşları akmaya başladı. Öfke mi, mutluluk mu, yoksa şaşkınlık mı hissetmesi gerektiğini bilemiyormuş gibiydi ama yanıt verdiğinde bunların hepsi birleşmişti. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Belli ki evlenme teklif ediyorum,” dedim aramızda tuttuğum elmas yüzüğe bakarak.

Lark yanıtı koltukta, pencerede ya da yerde bulabilirmiş gibi etrafına bakındı. Bakışları en az onun kadar şaşkın gözükürken Bentley'de kaldı. Sonra titreyen ellerindeki belgelere baktı. Tekrar bana bakmadan önce aradan sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti. “Neden?”

“Çünkü bu evlilikle ilgili asla bir seçim hakkın olmadı.” Lark başını iki yana salladı. Dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çattı. Ödüm kopuyordu. Ona bu seçim şansını vermek beni *çok* korkutuyordu. Ama ona koruyacağıma söz vermiştim. Herkesten, hatta kendinden bile. *Benden* bile. Bunu yapabilmemin tek yolu, arzu ettiği hayatı yaşadığından emin olmaktı. Aksi takdirde bir koruyucu değil, bir kafes olurdum.

Lark'ın yüzünde o kadar sert ve acı bir ifade vardı ki tam olarak ne hissettiğini anlayamıyordum ama başladığım işe devam etmem gerekiyordu.

“Bu yemini beni kurtarmak için ettin. Kardeşimi ve en yakın arkadaşını kurtarmak için. Ama dilediğin geleceği seçebilmeni istiyorum Lark. Bu evliliği feshedebilirsin. Ya da her şeyi başka bir şekilde yapabiliriz. Belki baştan başlar, ilk olarak Rowan’ın evinde tanışmışız gibi davranabiliriz. Ya da evli kalabilir, konuştuğumuz balayı tatiline çıkabiliriz. Gerçek bir evlilik olsaydı, Endonezya’ya gitmek istediğini söylemiştin.” Sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım ama yutkundüğümde boğazım yanmaya başladı. Her şeyi görmesi için kalbimi açarken gözlerimi ondan ayırmamakta zorlandım. “Bu, benim için gerçek Lark. Her zaman yanında olacağıma söz verdiğimi biliyorum ama yanıldım. Çünkü bu karar, benim sözümü tutmamdan daha önemli. Ne olursa olsun, nasıl olması gerekiyorsa gereksin, beni seçeceğini umut ediyorum. Senden benimle kalmanı istiyorum. Ama kendin için doğru olanı seçmeni istiyorum.”

Lark gözlerimin içine baktı.

Bakışlarını kaçırmadı. Gözlerini benden ayırmadan seyahat bilgilerini omzunun arkasına fırlatınca, kalbim panik hissiyle dolu dizgin atmaya başladı. Boşanma belgelerini alıp teker teker hepsini yırtarken de bana bakmaya devam etti. Sonra titreyen elini bana doğrulttu.

“Sana çılgınlar gibi âşığım Lachlan Kane,” dedi her sözcüğü söylerken parmağını bana sallayarak. “Aynı zamanda çılgının da tekiyim. Bir daha bana asla boşanma belgeleri getirme.”

“Söz veriyorum düşes.” Göğsüme umut, rahatlama ve sevinç hissi akın etti. Bunlar asla sahip olamayacağımı düşündüğüm hislerdi, asla sahip olamayacağımı sandığım bir hayatın parçasıydı. Ta ki Lark’ı hayatıma alana dek. “Seni seviyorum Lark Kane.”

Lark'ın öfkesi bir anda dindi. Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Mutluluğu durdurulamayan bir şafak vakti gibiydi.

“Güzel, seni lanet kasırğa,” dedi ve kollarıma atıldı. “Çünkü seni seçiyorum.”

Yüzüğü parmağındaki yüzüğün yanına taktım.

Ben de onu seçiyordum. Aramızdaki uçurumun dibine vurduğumdan ve tırnaklarımla duvarları kazıyarak onun ışığına çıkabilmek için her şeyi yapmaya karar verdiğimden beri, her gün onu seçmiştim. Bundan böyle de her gün onu seçecektim.

Karımı öptüm. Ve sevgiyi seçtim.

SONSÖZ

SIHIRLI NUMARA

Rose

Büyükannem eskiden en iyi sihirli numaraların bunlara inananlar tarafından yapılanlar olduğunu söylerdi.

Doğruydum. Silveria Sirki'nde bunu her zaman görüyordum. En iyi sihirbazlar hep bir numaranın özündeki gerçek sihrin bir *olasılık* olduğunu anlayanlardı.

Belki de bu yüzden kimse bana dikkat etmiyordu. Çünkü ben de sihre inanıyordum.

Abe Mead fabrikanın zemininde cansız yatıyordu. Hergele. Elimden gelse onu bir kere daha vurmak isterdim. Belki birkaç şeyi biraz farklı yapardım.

Bakışlarımı soğumakta olan cesedinden ayırdım. Hayatımın bir saniyesini daha almasını istemiyordum.

Böylece tüm dikkatimi güzel bir şeye verdim. Lachlan ile Lark'a. Birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı. Birbirine dolanmış, nice fırtınalar atlatmış iki ağaç gibi hafifçe sallanıyordu. Belki de bu, son büyük fırtınaları olacaktı. Geride tertemiz bir hava ve canlı renkler bırakan gök gürültülü bir fırtına. Artık havanın onlar için her zaman güzel olacağını, gökyüzünün her zaman berrak olacağını düşünmek istiyordum. Buna inanamayı seçeceğimi düşündüm.

Üstüme baktım. Olan bitene işaret eden hiçbir iz yoktu. Sadece yan tarafımda, kaburgalarımın altında pamuklu gömleğinde ufacık bir delik açılmıştı. Gömleğimde birkaç damla kandan fazlası yoktu. Görecektek bir şey bile yoktu.

Ama hissedebiliyordum.

Geri kalanım buz kesmiş haldeyken, tam *orası* yanıyordu. Yere uzandığımı kimse fark etmedi.

Yakınlarda bir yerde bir kapı hızla açıldığında, Lachlan ve Lark hâlâ sarmaş dolaş vaziyetteydi. Birisinin koşarken çıkardığı ayak sesleri makinelerle beton duvarlara çarpıp yankılanıyordu.

“*Rose,*” diye seslendi Fionn. Sesi paniğe kapıldığını anlıyordu. Tekrar tekrar bana seslendi. Sesi giderek daha derinlerden geliyordu. Bana yaklaşmıyordu.

Tıpkı motosikletimle metal kafesin içinden ilk kez uçtuğum zamanki gibi hissediyordum. Motorun ürkütücü sesi. Hangi yönün yukarı olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde gazı kesmiş, karşımdaki far ışığından başka her şey silinene dek kafeste hızla ilerlemiştim.

“Burada,” diye seslendi Lark ben yanıt vermeyince ama onun da sesi uzaklardan geliyordu. “Aman Tanrım...”

“*Yüce İsa.* Fionn, yardım et...”

Dünya kararmadı. Parlak bir ışıkla kaplandı. Işık gölgeleri örtmeden hemen önce uzaktan Fionn’u gördüm. O anda onun yuvam olduğunu anladım. Her şeyimdi.

Aşkımды.

Belki de sihir gerçekte.

EK BÖLÜM

LARK

Evliliğin komik bir yanı vardı.

Bazen kocama bakıp *kimseyi Lachlan Kane kadar seve-
mem* diye düşünüyordum.

Bazen de ona *acı* çektirmek istiyordum.

Elbette sevgi dolu bir şekilde. Çoğu zaman.

O anda olduğu gibi.

Uzandığım hamaktan Lachlan'ın dalış malzemelerini ve balık adam giysilerini güneşin altında kurusun diye plajdaki kulübemizin verandasına serişini izledim. Eğilip alınma bir öpücük kondururken ve içeri girip kapıyı açık bırakırken ona tatlı tatlı gülümsedim. Güneş gözlüğümün arkasında gözle-
rimi nasıl kısıtığımı ya da hamaktan inip peşinden giderken gülümsememin nasıl hınzır bir hal aldığını göremiyordu.

“Dalış nasıldı?” diye sordum. Komodine bıraktığı alyan-
sını aldı, yeni iyileşmiş olan, sarı ve siyah çizgileri belirgin,
altın rengi, bir yıldız biçimindeki dövmenin olduğu parmağı-
na taktı.

“İyi geçti. Birkaç tane manta vatozu gördüm. Çeşit çeşit
balık vardı. Yılan balıkları vardı. Süperdi.”

“Süper, evet. Süper.” Lachlan başını çevirip şüpheyle bana
baktı ama ona kusursuz bir gülüş fırlattım. Ona güven vermek

için kolunu tuttum. “Neden duşa girmiyorsun? Birazdan sana katılırım.”

Lachlan’ın bakışları vücudumda gezindi, bikini üstümde takılı kaldı, sonra karnıma ve kot şortumun beline kaydı ve çıplak bacaklarıma bir elektrik akımı yayılmış gibi hissettim. Dudaklarına ağır ağır, aç bir gülümseme yayıldı.

“Kulağa güzel bir fikir gibi geliyor düşes,” dedi. Elini saçlarımda gezdirdi, alınıma bir öpücük kondurdu. “Birazdan görüşürüz.”

Lachlan arkasına döndüğünde, gülümsememe ölümcül bir ifade yerleşti. Suyu açtığını duyduğum anda işe koyuldum.

Banyoya girene kadar, tavanda ve aynanın yüzeyinde buhar birikmeye başlamıştı. Lachlan başını eğmiş, gözleri kapalı bir halde suyun altında duruyordu. Sular kalın boğumlu kaslarının ve dövmele teninin üstünde süzülüyordu. Bir süre sadece onu izlemek için orada dururken onu ne kadar arzula-dığımı hissettim.

“Duşa girecek misin, yoksa bütün öğleden sonra orada durup Keanu tarzı yakışıklılığımı mı izleyeceksin?” diye sordu gözlerini açmadan.

Gözlerimi devirip şortumun düğmelerini açtım ve kalçalarım-dan aşağı ittim. “Sen Keanu’dan çok daha seksisin.”

“Biliyorum.”

Bikini üstümün arka bağcıklarını çekip yere attığımda, Lachlan’ın bilmiş gülümsemesi tutkulu bir hal aldı. Duşakabinin cam kapısını itti, içeri girmem için elini uzattı ve elini tuttuğum anda sıırıslıklam olmasına rağmen bana sarıldı.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı kulağıma. Omurgamın boğumlarını izleyerek elini sırtımdan aşağı götürdü. Eli popomda durdu ve beni kendisine çekip sertleşen aletini karnıma dayadı. “Belki de burada biraz daha uzun kalmalıyız. Seni bu kadar rahatlamış görmek güzel.” Boynum ile omzum

arasında kalan yeri ısırduğunda nefesim kesildi. Isırdığı yeri öpüp rahatlattı. “Bir keresinde sana kumsalların sıkıcı olduğunu söylemiştim ama lafımı geri alıyorum. Karımı sabah, öğle ve akşam becerebilmek çok daha eğlenceli.” Lachlan köprücük kemiğim boyunca öpücükler kondurarak ilerledi ve sağ mememe indi. Meme ucumu emmeye başladığında, parmaklarım kısa saçlarına dolandı. Onu mememe ittiğimde inledi.

“Belki *gerçekten* de biraz daha kalmalıyız. Henüz eve dönmeye hazır değilim.” Lachlan dediklerimi onaylarmış gibi tenime doğru inledi, öpücükler kondurarak diğer mememe geçti, meme ucumu diliyle sertleştirdi. Ama yine öpücükler kondurarak daha da aşağı gitmesine fırsat vermeden geri çekildim ve ellerimi sıkı göğüs kaslarından aşağı götürerek ince beline doladım. Yavaş yavaş dizlerimin üstüne çökerken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Sertleşen aletini sıkıca tutup ucuna tükürdüğümde, nefesini uzun uzun dışarı verdi.

“Sıkılmayacağından emin misin?” diye sordum masum bir tavırla. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken aletini okşadım ve dilimi boylu boyunca altında gezdirdim. Aletinin ucunu dudaklarıma sürttüğümde ürperdi.

“Yüzde yüz eminim.” Parmaklarını saçlarıma doladı ve dudaklarım aletinin ucunu kavradı. Onu sıkı sıkı emdikten sonra, bir pıt sesiyle ağızımdan çıkardım. “Lark... *Yüce İsa.*”

Aletini okşamaya devam ettim. Ağır ağır ama onu sıkıca ağızımda tutarak hareket ettim. Olduğu gibi ağızıma aldım. Boğazımın gerisine her değdiğinde, gözlerimden gelen yaşlar yüzüme akan suya karıştı. Onu bırakmadan inledim ve sesimin titreşimiyle onu giderek doruk noktasına yaklaştırdım, ta ki Lachlan titremeye başlayıp küfürler savurana ve ismimi bir dua gibi tekrar tekrar söyleyene kadar. Bedenin tepeden tırnağa gerildiğini hissettim. Fısıldayarak söylediği her

sözcüğe bulaşan çaresizlikte boşalmaya ne kadar yaklaştığını hissettim.

Ağzıma boşalmadan bir saniye önce, kocamı bıraktım ve geri geri gidip ondan uzaklaştım.

Lachlan'ın şaşkın ifadesine sırtarak karşılık verdim. Az önce ona vermeyi reddettiğim rahatlama hissi yüzünden titriyordu. Gözleri dikkatle yüzümü taradı, endişeyle kaşlarını çattı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Elimin tersiyle dudaklarımı silip duşakabinin kapısını açtım. "Kurulan da dışarı çık," dedim. Duşakabinden çıkıp askıdan bornozumu alıp koluma koydum. Bir havlu almak için durmadım. Başımınla tezgâhta duran saatini işaret ettim. "Bana tam beş dakika ver. Ne bir saniye fazla ne de az."

Duşakabinin kapısını kapattım ve Lachlan'ın şaşkın sesleri arasında banyodan çıktım.

Lachlan birkaç dakika sonra beline bir havlu sarmış, yüzünde endişeli bir ifadeyle banyodan çıktığında, yatağın kenarına oturmuş, onu bekliyordum.

"Neler oluyor?" diye sordu. Bakışları benden yatağa ve tekrar bana çevrildi. "Nedir bu?"

Yatağa hafifçe vurdum, üstünde duran yırtık kâğıt parçalarını dağıttım. "Gel de kendin bak."

Lachlan'ın kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti ve yatağa yaklaşıp yanımda durdu. Kâğıt parçalarından birini aldı ama üstündeki birkaç sözcükten hiçbir şey anlamayınca geri koydu. İkinci kâğıdı aldığı anda, bronz yanakları kıpkırmızı oldu. Gözlerimin içine baktı. Bornozumun omzunu aşağı itip altındaki siyah deri sutyen askısını gösterdim.

"Biliyor musun," dedim bornozumun kemerini bağlayarak, "o alyansı her çıkardığında, bana 'hediye' olarak verdiğin boşanma belgelerinin intikamını almam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Lachlan güçlükle yutkundu. “Saņa bir seçim hakkı vermeye çalışıyordum.”

Omzumu silktim.

“Be... ben... parmağıma dövmesini yaptırdım.” Dövmesini ilk kez görüyormuşum gibi elini havaya kaldırdı. “Alyansı denizde kaybetmek istemedim.”

“Ama yine de umurumda değil.” Alaycı bir gülümsemeyle bornozun diğer omzunu da indirdim ve ona kendi yaptığım deri ve dantel sutyeni gösterdim. Lachlan’ın yapmış olacağı kadar kusursuz değildi ama çok güzel bir sanat eseri görmüş gibi göğsüme bakıyordu.

Ayağa kalktım, bornozun yere düşmesini sağlayıp eserimin geri kalanını gösterdim. Dantelli bir külot. Deri kayışlar. Üstümdeki kemere bağlı parıltılı siyah bir vibratör.

Lachlan’ın gözleri tutkuyla parıldadı.

“Dediğim gibi. Bir daha asla. Şimdi seni o kâğıtların üstünde becereceğim. Kime ait olduğunu unutana dek becereceğim. Lanet olası yatağa uzan.”

Lachlan uzunca bir süre gözlerimin içine baktı ve elini beline sardığı havlunun düğümüne götürdü. Havluyu çekip yere bıraktı. Gözleri vibratöre kayarken ve bakışlarına vahşi bir tutku ifadesi yerleşirken aleti hafifçe kıpırdadı.

Lachlan avcı bir hayvan zarafetiyle ağır ve kararlı adımlar atarak yatağa doğru gitti. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımdan geçti, yumruklarını yatağa dayarken bile gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Kırmızı ne demek?” diye sordum dizlerimden birini yırtık kâğıtların üstüne dayarken.

“Dur.”

“Sarı?”

“Yavaşla.”

Şiltenin Lachlan'ın kaslı vücudunun ağırlığıyla çöküşünü izledim. Sırtını gererek yatağın ortasında elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve güçlü vücudu tepeden tırnağa ürperdi. Ufak kayganlaştırıcı şişesini alıp kapağını açarken gülümsedim. “Yeşil?”

“Bu lanet kâğıtların üstüne boşalana dek beni becer demek.”

Avucumu Lachlan'ın poposunda gezdirip sert bir şaplak attım.

“Ne kadar da uslusun,” dedim tatlı bir sesle. Kayganlaştırıcı şişesini eğip popo çatalına birkaç iri damla damlattım. Ellerimi pürüzsüz tenine dayayıp poposunu iki yana ayırdım ve kalçalarımı oynatarak vibratörün ucunu yapış yapış sıvının arasından öne ittim. “Ama uslu olduğundan *emin* misin?” Tek elimle vibratörü kavradım ve büzük popo deliğine dayayarak yuvarlak sıkı kaslarına masaj yaptım, kayganlaştırıcı her yanına yayılana ve onun rahatlamaya başladığını hissedene dek daireler çizmeye başladım.

“Evet,” diye fısıldadı heyecanla.

“Sahi mi? Yoksa benim lanet olası fahişem misin?”

Vibratörün ucunu deliğine dayayıp içine girene dek baskı uygulamaya devam ettim. Lachlan zevkle bağırdı, başını koluna eğdi. Ben de içinden çıkmadan onunla birlikte hareket ettim. İçine birkaç derin nefes çekti ve omurgasının üstündeki kalın kasları okşadım.

“Renk?” dedim.

“*Lanet olsun,*” diye fısıldadı.

“Son baktığımda, bu bir renk değildi...”

“Yeşil, lanet olsun. *Yeşil.*”

Islak saçlarımı gözlerimden geriye attım, bakışlarımı ondan hiç ayırmadan oyuncağı Lachlan'ın içine biraz daha ittim. Baskıyı devam ettirirken sırtımı gerdim ve vücudumu

esnetip içini tamamıyla doldurana kadar kalçalarımı öne ittim. Ölümcül kocam artık titreyen, çözülen, hayvansı bir ihtiyaca dönüşmüştü.

“Bu salak kâğıtların üstüne boşalırken sakın ismimi haykırдыңın kısmı unutma,” diye fısıldadım.

Sonra bir ritim tutturdum.

Önce yavaş ve düzenli gittim. İçine ağır ağır girdim. Oyuncanın ucuna kadar içinden çıktım, sonra onu tamamıyla doldurana dek yine kalçalarımı öne ittim. Lachlan zevkle inledi. Ben hızımı arttırırken inlemeye devam etti. Tırnaklarımı sırtında gezdirirken ve poposuna şaplak atarken titredi. Ona yaptığım şeyi izlemek bile beni azdırıyordu. Kalçalarımı öne ittiğim her hareketin gücünü sonuna kadar kullandım. Onu çılgınlığın kenarına iten kişi olduğumu biliyordum. Dünyada milyarlarca insan olduğunu ama kendisini o uçurumdan atacağından emin olmasına rağmen ona koşabileceği güvenli bir liman sunmuş olan tek kişi bendim. Bunu kalçalarımı her öne itişimde biliyordum. Kolları her titrediğinde. Ettiği her küfür ve titrek nefeste. Lachlan Kane’i paramparça etmenin her anının keyfini çıkarıyordum.

Lachlan’ın teni parlak bir ter katmanıyla kaplandı. Çarşafı parmakları bembeyaz kesilecek kadar sımsıkı kavradı. Giderek artan bir hızla içine girip çıkarken yataktaki kâğıt parçaları hışırdadı.

Lachlan’ın üstüne uzandım ve elimi altına götürüp aletini tuttum. Avucumu aletin ucunda toplanmış olan menisiyle ıslatıp elimi ileri geri hareket ettirmeye başladığımda zevkle inledi.

“Benim için boşal bebeğim,” diye fısıldadım kulağına. “İsmimi yeteri kadar yüksek sesle haykır ki bütün ada kimin fahişesi olduğunu öğrensin.” Hareketlerimin hızını arttırdığımda ve aletini okşamaya başladığımda, Lachlan’ın ağzından bo-

ğuk bir inleme yükseldi. “Tanrım, Lark. *Lark,*” dedi çenesini sıkarak. Sonra bunu tekrar söyledi. Ve tekrar söyledi. Tekrar. Tekrar. Hızımı hiç kesmedim. Acımasız davrandım. Zevkten aklını başından almak istiyordum. Mahvolmasını istiyordum. Hatırlayabildiği tek sözcüğün ismim olmasını istiyordum.

Ve Lachlan boşalırken söylediği tek şey ismim oldu.

Sırtı gerildi. Aleti elimde bir nabız gibi attı. Menisi yatak örtüsünün üstüne püskürdü. Yırtık kâğıtların üstüne. *Boşanma* ve *geçimsizlik* ve *nihai karar* sözcüklerinin üstüne. Hepsi bizim yıkılmaz olduğumuzun kanıtıyla lekelenmişti. Kocam ve ben farklı bir yol seçmiştik. Bunu her gün seçiyorduk.

Kolumu Lachlan’ın beline doladım ve yanağımı kaslarla kemiklerin arasında güm güm atan, kalp atışlarını duyabildiğim noktaya dayadım. Elini elimin üstüne koydu, kendisine çekti. Aradan uzunca bir süre geçtikten sonra yavaşça içinden çıkıp geri çekildim. Acele etmeden içinden çıkarken bedeninin her titreyişinden ve ürperişinden keyif aldım.

Vibratör poposundan çıktığı anda, Lachlan beni sırt üstü yatağa yatırdı ve dizlerinin altına mıhlıyarak güldürdü. Bacaklarımın arasına eğilip tadıma bakmak için sabırsızlanıyormuş gibi telaşla kemeri çözmeye çalıştı. Kemer nihayet çıktığında, yere fırlattı ve dantel külotumu da çıkarıp bacaklarımın arasına yerleşti.

“Sıra sende,” diye fısıldadı. Şeytani bir gülümseme fırlatıp muzip bir ifadeyle göz kırptıktan sonra, kendisine güzel bir ziyafet çekti.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, Lachlan ile Lark'la, arkadaşlarıyla ve aileleriyle ve huysuz Bentley'yle vakit geçirdiğiniz için SİZE teşekkür ederim sevgili okur (Yemin ederim ki Bentley MUHTEŞEM bir kurgu köpek hayatı yaşıyor!). Umarım bu çılgınca yolculuktan keyif almışsınızdır. *Deri Ustası&Çayır Kuşu*'nu yazma deneyimi, bugüne dek yazdığım her kitaptan farklıydı. Tıpkı Lark ile Lachlan'ın öyküsü gibi, hayatta neşe, kalp kırıklığı, sevgi ve azim var. Bu kitap hem son derece zorlayıcı hem de tatminkârdı. Umarım keyif almışsınızdır.

Kocaman, sonsuz teşekkürlerimi Whalen Ajansı'ndan Kim Whalen'a sunmak isterim. Hayatımı hâlâ idrak etmekte zorlandığım şekillerde değiştirdin. Seninle çalışmaya bayılıyorum ve benim için yaptığın ve yapmaya devam ettiğin her şeye minnettarım. Ayrıca United Talent'tan Mary Pender ve Orly Greenberg'e de teşekkür ederim; bu öykülerin sonraki adımlarını görmek için sabırsızlanıyorum! Bu karakterleri yepyeni bir dünyaya tanıtmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Molly Stern, Sierra Stovall, Hayley Wagreich, Andrew Rein ve Zando'daki bütün ekip, sadece çalışmalarına bir şans tanıdığımız, korsan gemisine atlamamı istediğiniz için değil,

aynı zamanda korsan gemisini bir süper yata dönüştürdüğünü için de teşekkür ederim. Artık dünyanın bütün denizleri bizim! Bir sonraki durak: UZAY.

Birleşik Krallık'taki Little, Brown UK'deki ekibe, özellikle de birlikte çalışmanın harika olduğu ve yayın dünyasında "Mahveden Aşklar" serisine ilk desteği veren kişiler olan Ellie Russell ve Becky West'e teşekkür ederim. Bana ve bu karakterlere verdiği büyük destek için Éditions du Seuil'den Glenn Tavenec'e teşekkür ederim. Bu ortaklıkları hayata geçiren ilk domino taşı olan Macaristan'dan András Kepets'e her zaman minnet borçlu olacağım.

Kocaman bir teşekkürü de bu serinin üç kitabı için göz kamaştırıcı kapaklar hazırlayan Najla'ya ve Qamber Designs ekibine göndermek isterim. O ekipteki herkesle çalışmak büyük bir zevkti; bu öykülerin özünü hakkıyla ortaya çıkarmayı başardılar! Hayat kurtaran kişisel asistanım ve grafik sihirbazım Val Downs. Korsan gemisinden her düştüğümde batmamı sağladığın için teşekkür ederim. HAHA. Yelkenleri dik tutuyorsun ve benimle çalışabildiğim için minnettarım.

Vakit ayırıp bu öyküleri okudukları, tanıttıkları ve bunlardan söz ettikleri ve bu çılgın yolculuklara benimle çıkmak istedikleri için muhteşem ARC okurlarına ve *Cellat&Karakuş*'un sosyal medya taraftarlarına derin bir minnet borçluyum. Karakterleri benim kadar sevmeniz ve bunu bana söylemek için vakit ayırmanız benim için çok anlamlı. Resimlerinize, edit'lerinize, videolarınıza, mesajlarınıza ve yorumlarınıza bayılıyorum. Sizinle birlikte bu maceraya çıkmış olmak karpal tünel sendromu sorununa bile değer. AHAHA.

Çok özel bir teşekkürü de kitap yazmanın "BUNU YAKMAK istiyorum" evresindeyken büyük bir nezaketle her şeyi benim için kontrol eden Arley ve Jess'e sunmak isterim. Akıl sağlığını korudunuz ve bu yüzden size kalpten teşekkür

ederim. Siz hanımları seviyorum. Kristie'ye "çoklu silici" hediyesi ama en çok da sevgisi ve desteği için çok teşekkür ederim.

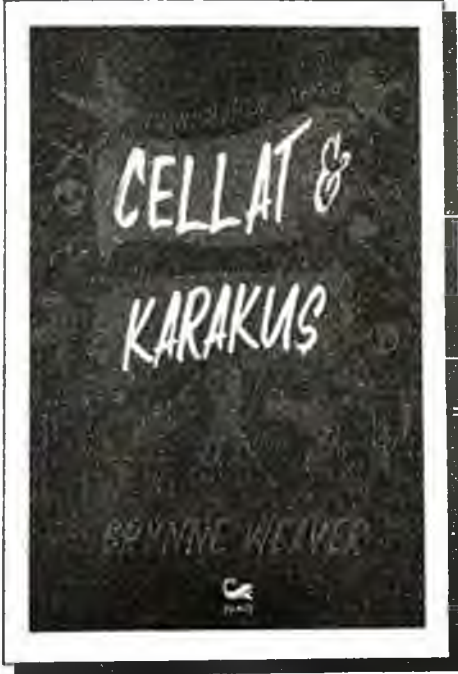
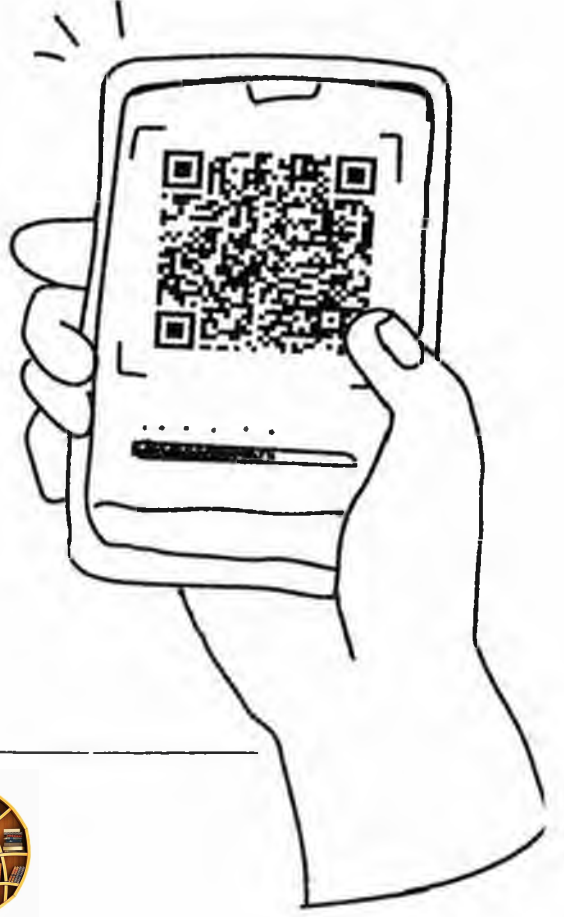
"Çılgınca bir fikrim var," dediğimde, "Ben varım!" dediği için T. Thomason'a teşekkür ederim. Bu satırları yazarken ufak çılgın planımız hâlâ oluşum aşamasında. Lütfen bil ki arkadaşlığın ve durup dururken bu kadar tuhaf ve eğlenceli bir fikre evet dediğin için sana minnettarım!

Bu yazarlık yolculuğunda, son derece yetenekli yazarlarla arkadaş olma şansına eriştim ve özellikle de bu seri sırasında yardımları ve önerileri benim için çok önemli oldu. Avina St. Graves, *Death's Obsession*'dan ufak bir kısma yer vermeme izin verdiği için teşekkür ederim. Lachlan buna bayıldı, ha ha! Ayrıca son teslim tarihi arkadaşım olduğun için de teşekkür ederim. Sensiz hayatta kalamazdım (cidden). "Stresten başka bir şey hissetmek için bacaklarıma ağda yapacağım" lafı bir tişörtün üstüne basılmalı. Abby Jimenez, bilgece tavsiyelerin (ve o tekinsiz ara sokaktaki ay ışığı şişesi için teşekkür ederim, harika oldu) için teşekkür ederim. Sıkı bir beyin fırtınası için her daim hazır olan Lauren Biel, bir gün mutlaka o macera-aşk romanını sana yazdıracağım!

Son olarak ama bir o kadar önemli olan erkeklerime: kocam Daniel ve oğlum Hayden. Çorba olmuş beynimi mantıklı bir şekilde kullanmama yardım etmeye her zaman vakit ayırdığınız ve sabrınız, sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Kesinlikle şarap, zeytin ve peynir tabakları için de teşekkürler. Bunlar cidden ruhumu kurtardı. Sizi seviyorum erkeklerim. (Hayden, bunu okuyabilmek için kaç yaşına gelmen gerektiğini sormuştun. Yanıtım 245.)

Deri Ustası & Çayır Kuşu kitabı için hazırlanan şarkı listesine göz atmanızı öneririz.

Mahveden Aşklar Üçlemesi serisinin ilk kitabı

Seri *Scythe & Sparrow* ile devam edecek.